

Bạc Hà Năm Năm Trên Ruộng Cải Thảo

Contents

Bạc Hà Năm Năm Trên Ruộng Cải Thảo	2
1. Chương 1 - Chương 2	2
2. Chương 3	30
3. Chương 4	52
4. Chương 5	55
5. Chương 6	67
6. Chương 7	72
7. Chương 8	76
8. Chương 9	82
9. Chương 10	85
10. Chương 11	90
11. Chương 12	95
12. Chương 13	101
13. Chương 14	108
14. Chương 15	112
15. Chương 16	118
16. Chương 17	125
17. Chương 18	130
18. Chương 19	136
19. Chương 20	144
20. Chương 21	151
21. Chương 22	158
22. Chương 23	165
23. Chương 24	174
24. Chương 25	182
25. Chương 26	189
26. Chương 27	196
27. Chương 28	203
28. Ngoại Truyện: Lăng Minh Dục	214
29. Phiên Ngoại 1	215
30. Phiên Ngoại 2	217
31. Phiên Ngoại 3 : Ngày Tết	220
32. Phiên Ngoại Chuyện Đã Lâu	225
33. Phiên Ngoại: Pocky	226
34. Phiên Ngoại: Tổ Tình	227
35. Phiên Ngoại: Không Gả!	229
36. Phiên Ngoại: Un, Deux, Trois!	230
37. Phiên Ngoại: Chuyện Gia Đình.	233

Bạc Hà Năm Năm Trên Ruộng Cải Thảo

Giới thiệu

“Này cải thảo, sao em lại để người khác sờ vào mông?”. Anh nhứ mầy, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bac-ha-nam-nam-tren-ruong-cai-thao>

1. Chương 1 - Chương 2

Tác giả: Tôi Là Người Mù Chữ.

CHƯƠNG 1

Cô thường tự hỏi rằng: “Tại sao khi lớn lên người ta thường thích nói lí lẽ?” Cô nghĩ người lớn cũng chỉ là trẻ con lớn lên mà thôi, họ cũng chỉ là người may mắn được sinh ra trước, lớn lên trước và bước vào đời trước. Đã là người đi trước thì kinh nghiệm trong cuộc sống sẽ có nhiều hơn, nhưng cũng không phải vì thế mà bắt những người kém may mắn - trong đó có cô đây - phải luôn tuân theo những gì họ nói dù đúng hay sai. Người lớn họ luôn tự nghĩ là đúng, dù có sai đi chăng nữa thì họ vẫn đúng.

Giống như một vài người hay thế này (trong đó có bố mẹ cô) họ thường mắng cô vì vài chuyện như quậy phá, ngủ lười, không làm việc nhà...bla bla bla. Sau đó người bị hại sẽ có vai trò giải thích và trình bày vì sao lại thế, tiếp theo sẽ có một tràng cảm thán và chấm hỏi như: “Tao nuôi mầy lớn thế để mầy trả treo với tao à !?” hay “Lì lợm không nghe lời còn hỗn láo !”. Trong vài trường hợp bất đồng quan điểm cũng sẽ có trường hợp cao cấp hơn là vừa khóc vừa mắng cộng trách than.

Một vài cá thể người bị hại có thể luyện đến tầng cao nhất của kĩ năng lơ cộng phớt lờ sẽ được nghe vài câu như: “Tao nói mà mầy không trả lời ? Mầy câm rồi à ?!” đại loại như thế.

Nghe có vẻ hơi buồn cười nhưng khi áp dụng cả hai cách thì nhận được sự thật phũ phàng là dính cả ví dụ nêu trên. Đó chính là cảm giác giai cấp nông nô bị địa chủ bóc lột.

Con người ta là thế, tự trọng cao, ai cũng nghĩ mình đặc biệt, mọi người đều cho rằng bản thân mình quan trọng hơn người khác, vì thế con người mới ích kỷ. Ai cũng đặc biệt, đồng nghĩa với việc chẳng ai đặc biệt.

Chắc rằng bạn sẽ nghĩ cô thật trẻ con, nếu nói thế thì chẳng khác nào tự vả vào mặt mình và bảo rằng mầy thật đáng ghét, vì trước sau gì đứa trẻ ngày nào sẽ nhanh chóng lớn lên thành một người lớn mà thôi.

Nghĩ đi nghĩ lại thì người lớn và trẻ con đều có điểm giống và khác nhau. Trẻ con thì cứ chỉ cần ngoan ngoãn nghe lời người lớn, ăn ngủ nghỉ học rồi đi phá làng phá xóm, người lớn sẽ ca bài ca bất tận: “Đã là trẻ con thì phải nghe lời người lớn, học giỏi vào làm con ngoan trò giỏi cho bố mẹ nở mày nở mặt với hàng xóm láng giềng, sau này lớn lên lo cho bố mẹ già, đừng có suốt ngày ăn đòi lêu lổng, sau này có thành người xấu thì xã hội khinh thường.” . Nói thì nói, bọn nhóc thì cũng sẽ ậm ừ gật đầu lia lịa tỏ vẻ nghe lời, sau đó thì sẽ có bao nhiêu đứa làm được như thế ?

Khi lớn lên người ta sẽ tự động chui tọt vào cái lọ có nhãn “áp lực cuộc sống” rồi cứ thế mà trôi theo dòng chảy “xã hội”.

Nhưng dù thế nào đi nữa thì trẻ con cũng có áp lực của trẻ con, người lớn cũng có áp lực của người lớn. Ngày xưa cô thường mĩa mai bảo rằng người lớn thì hiểu gì chứ, suốt ngày họ lo nai lưng ra kiếm tiền, trưng bộ mặt thiên thiện kèm theo nụ cười giả tạo cứ thế mà lấy lòng các sếp lớn làm gì, thế chẳng khác nào hạ nhục mình. Trẻ con thì nhanh chóng muốn trở thành người lớn để thỏa thích vui chơi chạy nhảy. Người lớn thì ước ao trở lại những ngày thơ ấu, chẳng ai hài lòng với bản thân của mình cả.

Mơ ước thì vẫn cứ là mơ ước mà thôi, ai làm việc nấy, vẫn phải bơi tiếp trên dòng chảy. Vấn đề ở đây là không ai có thể quyết định được dòng chảy mà bản thân mỗi người đều phải tập thích ứng với nó, ai thích nghi nhanh hơn thì sẽ sống tốt hơn, nói đơn giản chính là ai bơi nhanh hơn thì sẽ được xem trọng hơn. Thế nên người ta mới ra sức đấu đá nhau dùng mọi thủ đoạn để tốt hơn. Tốt hơn ở đây nghĩa là tốt hơn về mọi mặt.

Nhưng con người rất kỳ lạ, việc gì càng bị ép buộc, họ càng không muốn làm, người ta thường thích làm những việc ngược lại. Họ không thích bị nhốt trong một cái khuôn mẫu, bản chất con người càng bị ép buộc họ càng thích khác người. Vậy nên mới có thế giới thứ ba. Nhưng có bao nhiêu người chấp nhận con họ là một trong số đấy ? Cha mẹ có nỗi khổ của cha mẹ, con cái có nỗi khổ của con cái, nhưng chỉ vì hai chữ tự trọng mà vứt bỏ con mình thì là chuyện không nên, sự thật thì vẫn không thay đổi được.

Bạch Thiên Di chỉ là một nhân viên quen trong đám nhân viên tài năng. Có thể xem cô là động vật “sách đỏ” trong đám động vật quý hiếm, tốt nghiệp trường đại học bình thường, bằng cấp bình thường, nhưng vẫn có thể làm trong một công ty nổi tiếng nhất nhì thành phố B.

Đó chính là cái cốt của việc hậu thuẫn.

Sau một thời gian du học ở nước ngoài, cô trở về thành phố A tiếp tục ăn bám bố mẹ.

Nói là đi du học nhưng thực chất là giao lưu ngôn ngữ, cô nói cô hiểu, họ nói họ hiểu...

Cô cũng chẳng có bằng cấp gì lớn lao, thời buổi kinh tế toàn cầu phát triển, tấm bằng của cô mang về nước cũng chỉ miễn cưỡng tìm được một công việc đủ nuôi cô sống qua ngày. Bố Bạch vì không nỡ nhìn cô sống vui sống khỏe ăn bám ông nên đã tận dụng vài mối quan hệ thâm tình, tìm cho cô một công việc kha khá ở thành phố B, sẵn tiện tổng khứ cô ra khỏi nhà, giảm bớt miệng ăn.

Cô tất nhiên là không muốn cũng phải tuân theo, vốn không thích những chuyện gian lận như đi cửa sau, nhưng vì nghĩ đến tương lai hạnh phúc sau này của bản thân nên cô đành chấp nhận cuốn gói ra khỏi nhà. Thời buổi hiện nay, có mấy ai có thể làm được công việc mà họ yêu thích ?

Thời buổi hiện đại hóa đất nước, công nghiệp hóa phát triển như hiện nay, thứ dư thừa nhất thế kỉ 21 là gì ?

Là nhân tài !

Điều thiếu nhất là gì ?

Chính là việc làm !

Thế nên, cái chính là ở chỗ có hậu thuẫn vững chắc. Có đã có sẵn thì việc gì phải chịu khổ, hơn người khác một bậc thì có gì là sai ?

Chúng tôi kiếp trước Bạch Thiên Di cô đã làm rất nhiều việc tốt. Mặc cho những ánh mắt tò mò ganh tị thì cô vẫn đường hoàng chui cửa sau vào.

Chui thì chui, nhưng điều quan trọng vẫn là đãi ngộ...

Vì cô chỉ là nhân viên quen nên đãi ngộ không cao cho lắm, công việc lại nhiều, mỗi ngày cô đều đi làm đúng giờ để có thể hưởng trọn phúc lợi của công ty. Việc đó đối với con sâu ngủ như Bạch Thiên Di là một cực hình. Nhưng cuối cùng thì cũng vì đồng tiền sương máu mà phải cắn răng chịu đựng.

Theo cô, tiền không phải tất cả, nhưng không có tiền thì có mà cạp đất ăn sao ? Mà với thời buổi hiện nay, giá đất mắc như vàng thì đến con giun đất cô cũng không có để ăn == !.

Cô không phải một người cao cả có xu hướng sống giản dị không cần đến tiền bạc, thật tế mà nói thì người như cô muốn sống giản dị cũng khó lòng thực hiện được, muốn cái dạ dày luôn vui khỏe thì tất nhiên phải có nhiều tiền.

Kim đồng hồ điểm đúng 11 giờ, Bạch Thiên Di mang chồng tài liệu to gấp 3 lần các đồng nghiệp đến báo cáo với trưởng phòng. Tiếp theo đó là âm thanh chói tai bao gồm cả tiếng gầm rú phát ra từ vòm họng của vị trưởng phòng vĩ đại vang dội khắp góc ngách của phòng làm việc. Cô đương nhiên vinh dự là người được nhận tất cả những gì “tốt đẹp” nhất.

Ôi enzym ơi là enzym, tất cả đều thích lựa chỗ đẹp mà bay thẳng đến, khiến cô muốn né cũng không được.

Đến khi ông ta cảm thấy tất cả những stress của mình đã tiêu tan, cô mới có thể ôm đống tài liệu ra khỏi phòng.

Vừa lau thứ nước ngoài trưởng phòng vừa ban cho, vừa thăm nguyên rửa lão già đầu hói bụng phệ ấy. Chỉ sai sót có tí xiu xiu bé như hạt đậu thể mà ông ta cũng không thương tiếc mà bắt cô phải làm lại tất cả ...từ đầu.

Ôi trời ! Ông ta còn định vắt kiệt sức nhân viên quên như cô đến khi nào nữa đây ???!

Đây có lẽ là thói quen của ông ấy, ngày nào không trách mắng đầy dọa nhân viên thì ngày đó ông ta sẽ ăn không ngon, đã ăn không ngon thì ông ta sẽ không béo tốt, bụng cũng không trương ra nữa, nhưng nếu không béo tốt thì sẽ ảnh hưởng đến hình ảnh hài hòa tươi đẹp của công ty. Người không biết nhìn vào sẽ nghĩ công ty cô keo kiệt.

Từ một vị trưởng phòng luôn béo tốt đột nhiên gầy đi mất cả cái bụng to đùng phía dưới. Vì vậy để giữ hình tượng đẹp đẽ của công ty nên dù không muốn ông ấy cũng phải trách mắng cô.

Không béo thì sẽ làm khổ cho công ty, béo thì sẽ làm khổ chính mình, thế nên ông ta thà làm khổ chính mình còn hơn làm khổ cho công ty.

Chưa kể lão trưởng phòng vốn rất ghét những người đi cửa sau vào. Đó là lý do vì sao cô luôn vinh dự trở thành người có nhiều công việc nhất để làm.

Trong khi các đồng nghiệp tay trong tay xuống phòng ăn nhai thịt, thì cô phải hì hục nhai một núi tài liệu vẫn chưa hoàn thành...

Thế nên cô đành ôm hận trong lòng, sẵn tiện hỏi thăm cả dòng họ tổ tông nhà lão già đầu hói trưởng phòng chết tiệt, dám rút cạn máu nhân viên quên của cô, đồ độc ác !

Nhớ lại những ngày còn học thi đại học, Bạch Thiên Di học nhiều đến mức cứ nhìn thấy từ nào có chữ S thì nhìn thành sin, c là cos, t là tan. Là như thế này, nếu sách viết là “H là môn thể thao giảm stress, nhưng một khi đã h thì cơ mà thành biến thái lúc nào không hay.” Não cô sẽ tự động chuyển thành “H là môn tan tan giảm sin, nhưng một khi đã H tan cos tan biến tan lúc nào không hay.”

Đó chính là ác mộng.

Bạch Thiên Di cảm thấy tình hình bây giờ cũng không khá gì hơn lúc đó, cô nhìn mọi thứ đều biến thành toàn số với số. Cô đành lặng lẽ ôm cái bụng lép kẹp tiếp tục nuốt các con số.

Cuộc đời ta, chữ số là bắt tử.

Trong lúc đó có một toán người vận âu phục chỉnh tề đi ngang qua phòng làm việc của bộ phận Bạch Thiên Di. Vì bàn làm việc của cô nằm sâu ở phía trong góc văn phòng nên khoảng cách hơi xa, cộng với việc mắt cô không được tốt cho lắm nên neho tí cả mắt vẫn chỉ thấy được một đám người có gương mặt lơ mơ, đoán chắc là những thành phần cốt cán cấp cao của công ty vì người đi phía gần cuối trong có vẻ giống lão trưởng phòng của cô.

Nhưng cũng không chắc được vì cả đoàn người dài thì đa phần đều là những lão già bụng bự đầu hói đều được nuôi bằng “máu” của nhân viên.

Nổi bật nhất trong đoàn người là một người đàn ông trẻ có thân hình cực kì chuẩn, thoáng nét cao ngạo, người toát ra khí chất rất mạnh mẽ, mái tóc đen vô cùng hoàn hảo. Không đúng, phải là không muốn thấy

cũng phải thấy, anh ta quá nổi bật giữa đám quái thú...Dù nhìn từ xa nhưng cô vẫn có thể cảm nhận được một điều: anh ta là đàn ông mà còn rất đẹp ==” (Thế đàn ông không được đẹp ?)

Mắt cô sáng lên, nhưng lại mau chóng phụt tắt.

Nghĩ lại thì đẹp trai cũng không thể mài ra ăn được, chưa kể đến việc những người đẹp trai đẹp gái thường rất đào hoa, có mối nối cũ. Còn chưa nói đến việc hiện nay đa phần trai đẹp thường có xu hướng yêu thương nhau. Kinh nghiệm của cô cho thấy rằng, quả thật trai đẹp chỉ thích hợp với BL mà thôi.

Nghĩ vậy nên cô lại cầm đầu tiếp tục làm việc, vừa xuyết xoa cái dạ dày bị bỏ đói vừa thăm rửa lão đầu hói chết tiệt kia.

Vì mãi chăm chú vào màn hình máy vi tính nên cô không hề biết rằng người đàn ông cô vừa nhìn thấy khi nãy, ánh mắt anh đang hướng về góc trong cùng của văn phòng, môi khẽ nhếch lên tạo thành một đường cong kỳ bí. Một nụ cười đầy ý vị.

Bạch Thiên Di bùng nổ khi nhận được thông báo của cấp trên: Bạch Thiên Di trong quá trình làm việc có biểu hiện tốt, vì thế công ty quyết định cho thăng một cấp. Cô cười ngoác cả miệng, cảm thấy mùa xuân đã đến với mình, cô thăm nghĩ, đây chính là thời cơ để Bạch Thiên Di này thăng quan tiến chức.

Thăng một cấp nghĩa là không phải làm những công việc không thuộc chuyên môn của mình, thăng một cấp nghĩa là lương tăng một bậc, đãi ngộ cũng sẽ tăng theo.

Ôi thật ơi, cá ơi, cơm ơi, thế là cô có thể yên tâm ngày ngày không sợ đói nữa rồi.

Buổi chiều, các đồng nghiệp nhân lúc trưởng phòng ra ngoài, liền tùm năm tùm ba lại xì xầm bàn tán. Tất nhiên, cô không thể bỏ qua chuyện vui thế này.

“Nghe nói đầu tổng giám đốc của chúng ta vừa từ nước ngoài trở về ?”

Thế San mở đầu cuộc hội nghị.

“Theo nguồn tin xác nhất thì đúng là như vậy, vừa về là đã mở một cuộc họp lớn, tất cả lãnh đạo các cấp trong công ty đều phải tham gia, bởi thế trưởng phòng chúng ta mới vội vã chạy đến đó ngay.”

Một người tiếp lời: “Không biết tổng giám đốc là người thế nào nhỉ ?”

Câu hỏi vừa bật ra, mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía người vừa phát ngôn - chính là Bạch Thiên Di đáng thương. Cô giật mình, hắng giọng:

“Vì... em chưa từng gặp tổng giám đốc nên muốn hỏi rõ thôi.”

“Ừ nhỉ, Thiên Di vừa vào công ty chưa bao lâu, chưa từng gặp tổng giám đốc, thì đúng là không nên hỏi tò mò. Thật ra tổng giám đốc rất hay đi nước ngoài, thế nên rất ít khi xuất hiện ở công ty, tôi làm lâu năm thế mà cũng chỉ mới gặp được có vài lần, thật lòng mà nói thì tổng giám đốc...tổng giám đốc...”

“Tổng giám đốc thì như thế nào ?!”

Cô sốt ruột rất muốn biết, còn Thế San thì cứ ngập ngừng mãi.

Cả đám người nhìn nhau một lượt, rồi hướng mắt về phía cô, đồng thanh đáp:

“Tổng giám đốc rất đẹp trai !”

Cô như được khai sáng.

Đúng rồi, tất cả chỉ gói gọn trong 3 từ “rất đẹp trai”, như thế là có thể nói lên tất cả, “rất đẹp trai” chứng tỏ tổng giám đốc người rất phong lưu, “rất đẹp trai” thêm với “rất thành đạt” sẽ trở thành người đàn ông của công chúng, là người đàn ông trong truyền thuyết, “rất đẹp trai” còn bao gồm rất nhiều hàm ý khác nữa...

Ba chữ này làm cô liên tưởng ngay đến người đàn ông cô vừa thấy lúc trưa, phía sau nhiều lãnh đạo cấp cao vậy, rất có thể chính là người đó.

Không ngờ tổng giám đốc của cô lại là người như thế, người đàn ông chỉ xuất hiện trong các tiểu thuyết của các thiếu nữ, một nam nhân thanh tú tài ba hiếm có! Nhưng cũng không thể nói gì hơn, có tiền thì đã bao gồm tất cả rồi.

...

...

...

Trong khi Bạch Thiên Di đang chìm đắm trong ảo mộng của mình thì mọi người đã tản đi hết lúc nào. Lúc định thần lại thì chỉ còn mình cô ngồi mơ mộng một mình.

Thôi thì tổng giám đốc hay tổng gì gì đó cũng chẳng quan trọng nữa, quan trọng là thăng cấp, là tiền lương!

Hết giờ làm, cô nhanh chóng bắt xe buýt về nhà.

Vừa mở cửa bước vào, Bạch Thiên Di đã thấy Lục Hợp nằm dài trên ghế sofa xem truyền hình.

“Tớ về rồi, hôm nay mệt chết đi được.”

Cô nhào xuống ghế cạnh Lục Hợp, thống thiết kêu rên.

“Ồ ! Cậu vất vả rồi, đi nấu cơm đi.”

“Này ! Cậu có còn là bạn tớ không đấy ?! Cả ngày nay tớ đã phải lăn lộn nơi chiến trường, đã bị bọn tư sản hút sạch sinh lực, thế mà cậu chỉ lo cho bản thân mình là sao ? Cậu tự đi mà nấu đi.”

Cô tức giận. Lục Hợp chẳng thèm nhìn cô lấy một cái, cứ chăm chú xem tin tức:

“Thế cậu dọn ra ngoài mà ở.”

“ ... ”

Cô đành nhăn nhó đi vào bếp, liên tục ai oán.

Tại sao tại sao tại sao tại sao tại sao tại sao ??? Chỉ vì phải ăn nhờ ở đậu nhà Lục Hợp mà cô phải chịu cực khổ thế này, đai lưng ra cho người khác hành hạ. Thế đấy, chẳng biết Ti Mệnh viết cho cô số phận thế nào nữa, vừa bị bố tống ra khỏi nhà, may mắn thuê được căn hộ chung cư giá rẻ đã thế còn rất gần công ty, cứ tưởng ông trời rủ lòng thương cho người nghèo khó, ai ngờ chẳng bao lâu thì cả chung cư bị...hoả hoạn.

...

.....

.....

Trong một bài báo nào đó mà cô đọc được cách đây vài ngày có viết: “Nguyên nhân đám cháy do một người nào đó sống trong khu nhà bất cẩn gây ra, đến khi phát hiện thì đám cháy đã lan rộng. Lính cứu hỏa đã phải ra sức vật lộn với đám cháy, cuối cùng ngọn lửa cũng tắt sau 14 tiếng đồng hồ . Hiện nguyên nhân và người gây ra vẫn chưa được xác nhận...”

“Một người nào đó” trong bài báo có nhắc đến không ai khác chính là Bạch Thiên Di.

Thật ra điều bất cẩn của cô chính là khi ninh canh lại ngủ gật, đến khi tỉnh dậy vì nóng thì nhà cô đã cháy được gần nửa.

Tất cả đồ đạc của cô cứ thế mà theo gió đi mất. Thật ra giữ được cái mạng này cũng là may mắn cho cô rồi, không bị truy cứu tội phóng hỏa lại càng may mắn hơn nữa.

Nhưng hiện thực tàn nhẫn, tất cả tài sản của cô đều cháy thành tro cả, cô trở thành kẻ trắng tay.

Cô không thể về nhà cầu xin bố mẹ cho vay ít tiền tiêu xài được, như thế thì thằng em trai đáng ghét kia sẽ có cơ hội cười vào mặt cô mất. Bạch Thiên Di thà la lết đầu đường xó chợ còn hơn để thằng em trời đánh ấy cười vào mặt.

Thế nên cô mặt dày đến cầu xin Lục Hợp cho ở cùng.

Lục Hợp là bạn học hồi đại học của cô, hiện đang là một biên tập viên cho nhà xuất bản nào đó nên rất bận rộn, chỉ cần cô không làm phiền Lục Hợp thì cô có thể ở cùng, cốt là lo chuyện cơm nước cho Lục Hợp.

Vậy là cô ở đây.

Cơm nước xong xuôi, cô nằm dài giữa nhà mặc cho Lục Hợp dẫm qua dẫm lại, cô không còn sức kháng cự nữa rồi !!!

Cô lườm Lục Hợp một cái, nhìn cái con người xinh đẹp ngồi ngồi ngồi trên sofa mà nổi lòng ghen tỵ.

Lục Hợp vốn xinh đẹp, gương mặt lạnh lùng kiêu sa, mái tóc nhuộm màu tím thang, cắt ngắn như bọ con trai trông vô cùng phong độ, như vậy lại càng thể hiện rõ cá tính của Lục Hợp.

Mỗi lần nhìn Lục Hợp, cô thường liên tưởng đến hoa violet, cao ngạo, xinh đẹp, luôn phủ một màu tím bí ẩn (sau này cô mới biết đó không phải màu tím, mà là màu thâm nho).

Thời học đại học, không biết đã có bao nhiêu người phải đau khổ vì cái màu tím ấy. Tất cả những người dám phát “tờ rơi” cho Lục Hợp đều không có kết cục tốt đẹp. Cô còn nhớ hồi ấy có một anh chàng theo đuổi Lục Hợp rất ghê, anh ta làm đủ mọi cách để lấy lòng cô ấy, đến độ tất cả mọi người trong trường không ai không biết anh ta có tình cảm sâu nặng với Lục Hợp. Đến một ngày nọ, khi cô đang cùng Lục Hợp đi tự học, đi đến giữa trường thì bỗng nhiên có tiếng nhạc vang lên, mọi người đứng xung quanh sân trường đứng vây quanh hai người bắt đầu nhảy nhót, sau đó anh ta thành linh xuất hiện trước mặt Lục Hợp, một chân khụy xuống làm động tác cầu hôn giống hệt như cảnh trong phim Hàn Quốc hay chiếu trên truyền hình. Cậu ta bắt đầu kể lể chuyện trúng tiếng sét với Lục Hợp ngay từ ánh mắt đầu tiên, nhìn vào ánh mắt ấy cậu ta đã biết cô ấy chính là tình yêu đích thực...vân vân và mây mây...cuối cùng là dùng màn nhảy flashmod đang thịnh hành này để tỏ tình. Sau một hồi lâu cậu ta kết thúc những lời sến súa khiến ai cũng nổi da gà, chỉ duy nét mặt Lục Hợp vẫn không thay đổi, vẫn ánh mắt lạnh lùng vẻ bất cần.

“Bạn là ai ?”

“ ... ”

Mọi người im lặng. Cầm Bạch Thiên Di sút tí nữa thì rơi xuống đất, may mà cô phản ứng kịp nên vẫn giữ được hình tượng.

Mặt cậu ta còn ghê hơn, đến cơ mặt cũng chẳng cử động được.

Lúc đó cô đã tận mắt nhìn thấy trái tim nhỏ bé của cậu ta bị Lục Hợp dẫm bẹp mất rồi. Từ đó Lục Hợp được mọi người gọi là nữ hoàng băng giá.

Sau đó thì chẳng thấy cậu ta xuất hiện lần nào nữa, khiến Bạch Thiên Di buồn đến cả mấy ngày.

Anh ta theo đuổi Lục Hợp, cô là bạn thân nên được thơm lây, bánh kẹo quà vặt anh ta tặng Lục Hợp đều vào bụng cô cả, điều đó khiến Bạch Thiên Di tiết kiệm được một khoản tiền ăn vặt...

Phải công nhận rằng Lục Hợp rất lợi hại, chỉ ba chữ là có thể đánh bại người khác ngay tức khắc. Lúc đó cô chỉ nói với Lục Hợp : “Hợp Hợp, cậu thật là có tài thu hút sinh vật lạ...”.

Đáp lại cô là một cái cốc đầu đau điếng, giọng nói như muốn giết người: “Tên tớ vốn là Lục Hợp mà”.

“ ... ”

Hình như Lục Hợp không hề tha thiết với cái tên ấy, cô không thích mọi người gọi mình là Hợp Hợp, nhưng Bạch Thiên Di lại rất thích, gọi mãi không thôi.

Cô biết đó là một trong những chiêu thức vô cùng ghê gớm của Lục Hợp, khi đã không quan tâm thì đừng có hòng bước chân vào thế giới của Lục Hợp.

Mọi người sẽ nghĩ như vậy thật là vô tâm, nhưng cô lại thấy Lục Hợp làm vậy là rất đúng, nếu đã không thích thì đừng nên dây dưa lãng nhăng làm gì, đối với những tên bám dai như sam thể thì cứ một phát búng cổ tận gốc là hay nhất.

Bạch Thiên Di hiểu rõ, tuy bên ngoài Lục Hợp lúc nào cũng tỏ ra không quan tâm nhưng thật ra trong lòng lại rất quan tâm. Lục Hợp là người duy nhất ở cạnh cô lúc cô đau khổ nhất, khó khăn nhất. Dù có hơi độc mồm độc miệng, mở miệng ra thì chỉ có xiên xỏ và khinh bỉ, thêm dầu vào lửa như châm lửa đốt rừng, nhưng Bạch Thiên Di cảm thấy như vậy mới đúng là một người đáng tin cậy, không chút giả tạo.

Bạch Thiên Di lẩn lẩn qua cạnh ghế sofa.

“Hôm nay cậu không bận à ?”

“Ồ, bản thảo được thông qua sáng nay, chắc giờ đang ở xưởng in, từ giờ đến cuối tuần có thể nghỉ ngơi rồi.”

“Thế cuối tuần chúng ta đi ăn nhé, nhân tiện mua chút quần áo, vừa hay tớ vừa lãnh lương.”

Bạch Thiên Di cười tí mắt, quần áo thì tất nhiên là phải mua ngay rồi, toàn bộ quần áo của cô đều cháy thành tro cả rồi, thế nên những gì cô đang vận trên người cũng đều là mượn tạm Lục Hợp.

Hôm sau đi làm, công ty có thông báo mới, cơm trưa hôm nay công ty sẽ đãi, buổi tối còn có tiệc, tất cả nhân viên đều được mời.

Cả công ty vỡ òa trong niềm vui khôn xiết.

“Oa oa oa !! Thật không vậy ???! Cô thật sự không nằm mơ chứ !! Hiểu Lập, mau véo tớ một cái đi !”

Hiểu Lập lập tức véo cô một cái đau điếng cả người.

“Nghe nói là do tổng giám đốc bỏ tiền túi ra chi tất cả, còn nói là quý này nhận thấy các nhân viên có thái độ làm việc tích cực nên quyết định tổ chức tiệc, nhân tiện mừng tổng giám đốc vừa hợp tác thành công với công ty lớn nào đó ở nước ngoài, ôi, thế là tối nay lại có thể gặp tổng giám đốc đẹp trai rồi.”

Hiểu Lập hai mắt lấp lánh, tay chấp lại, thiếu mỗi chảy nước dãi. Hiểu Lập vào công ty trước Bạch Thiên Di cũng không bao nhiêu, suy đi tính lại thì cũng là nhân viên mới giống cô. Hình như cô ấy chỉ mới nhìn thấy Tổng giám đốc qua tấm ảnh chụp bằng điện thoại không rõ nét của ai đó, thế nên vui sướng khi nhìn thấy người thật là điều không thể tránh khỏi. Cô không có phước đức nhìn thấy tấm ảnh ấy, nên cũng chẳng hình dung nổi gương mặt anh ta như thế nào.

Ôi ôi ôi, cô thầm tán thưởng công ty này thật tốt bụng, rất biết nghĩ cho nhân viên. Đây là lần đầu tiên cô cảm thấy hạnh phúc khi được làm ở đây.

Cuối cùng cũng đến giờ nghỉ trưa, Bạch Thiên Di tay trong tay cùng Hiểu Lập tung tăng xuống nhà ăn của công ty, vui vẻ xếp hàng lấy thức ăn, vui vẻ tìm chỗ ngồi. Nhưng ai mà ngờ được chuyện gì sắp xảy ra, cuộc đời thường mang đến bất hạnh lúc hạnh phúc nhất kia mà.

Trước mắt cô là đôi giày da bóng loáng, cô từ ngẩng đầu lên, một người đàn ông vận bộ âu phục đen được là ủi thẳng thớm, bên trong phối với chiếc áo sơ mi và cà vạt màu xám đậm nhạt khác nhau, dáng người cực chuẩn, nhìn sơ qua thì từ dưới lên trên đều là hàng hiệu. Nhưng trên đầu anh ta lại là một hỗn hợp những thứ xanh xanh đỏ đỏ vàng vàng trong rất buồn cười. Xanh xanh là rau, đỏ đỏ là cà chua băm nhuyễn và nước sốt, vàng vàng chính là mì ống... và chủ nhân của tác phẩm nghệ thuật đủ màu đó không ai khác, chính là cô.

Bạch Thiên Di thẳng thốt liếc nhìn gương mặt của anh ta, khê rùng mình. Khóe môi cô giật giật, mặt anh ta còn đen hơn cả đất nồi cháy.

Cả nhà ăn im lặng...

Hầu như tất cả ánh mắt của tất cả mọi người đều đổ dồn về phía người đàn ông kia, không khí càng im lặng hơn.

Quen...thật sự quá quen, quen đến mức khiến Bạch Thiên Di phát sợ.

Sao cái cảnh tượng này cô lại cảm thấy quen đến thế ? Hình như trước đây cô cũng đã từng rơi vào hoàn cảnh này, chỉ khác một điều, chắc chắn người bị hại không phải là anh ta. Cô vội vàng lục lại trí nhớ của mình.

Người đàn ông đó khê nhếch môi cong thành một nụ cười đầy ý vị:

“Cải thảo, lâu quá không gặp, xem ra vẫn rất khỏe nhỉ ?”

Giọng anh nghe rất dịu dàng, nhưng cô lại có cảm giác từng chữ một đang nặng nề rơi xuống đầu cô, nồng nặc mùi sát khí...quan trọng là mặt anh cười nhưng ánh mắt lại không hề cười, chắc chắn là không phải cười. Cô không tránh khỏi rung mình một cái. Suốt 24 năm nay có người gọi cô là Bạch Thiên Di, Di Di, Tiểu Hi, Đầu lợn, bla bla bla...Nhưng hai từ “Cải thảo” trong đời cô chỉ có duy nhất một người gọi.

“Tử...Tử...Tử...”- cô lắp bắp.

“Tử Tử cái gì, tôi sinh ra có tên có họ đầy đủ.” – anh nhíu mày vẻ châm chọc.

“Hà... Hà Tử Phàm.” – cô nuốt nước bọt, khó khăn nói ra từng chữ.

“Đúng, là tôi.”

Anh vẫn giữ nguyên nét mặt, chậm rãi trả lời. Mặt cô từ đỏ chuyển sang xanh như tàu lá chuối, vô cùng thú vị, lại lắp bắp:

“Sao... anh lại ở đây ?”

“Cô nói xem ?”

Anh lại trả lời rất nhanh, ngữ điệu nhàn hạ vô cùng, khiến cô không thể phân biệt được đó là câu hỏi hay là ra lệnh. Vì này giờ tất cả sự tập trung của cô đang dồn cả vào Hà Tử Phàm nên cô vẫn không để ý người bên cạnh đang bám chặt vào cánh tay mình, run run cắn cả móng vuốt vào.

“T... Tổng.. giám đốc...”

Đùng một tiếng, đầu cô như có sét đánh, ba từ Hiểu Lập vừa thốt ra khiến cô rơi xuống địa ngục. Mặt cô từ xanh giờ đã chuyển lại thành trắng không còn giọt máu, người cô cứng đờ, hồn lìa khỏi xác.

Bạch Thiên Di vội cảm thán “Ông trời ơi ! Con đã làm gì sai cơ chứ, sao con lại bất hạnh thế này, làm việc dưới trưởng anh ta thì có khác gì tự mình xuống âm phủ tìm Diêm Vương cơ chứ !!!”, tất nhiên những điều này cô làm sao dám nói ra, trong đầu chỉ còn đầy tiếng gào thét. Anh ta chính là vị Tu La của đời cô. Muốn biết rõ hơn thì phải quay về năm cô 19 tuổi, chính là năm năm trước.

CHƯƠNG 2

Năm 2007, cô đang đứng ở ngưỡng không phải người lớn cũng không phải trẻ em, như kiểu một chân đứng trong một chân đứng ngoài. Nếu so cô với trẻ em thì sẽ là người lớn, còn nếu so với người lớn thì vẫn là trẻ em. Haiz, lẩn quẩn phức tạp làm gì, chính xác bây giờ cô bắt đầu một cuộc sống mới của một sinh viên. Đúng vậy, vẫn chỉ mới là sinh viên mà thôi, vẫn đang trên con đường trở thành nô bộc cuộc đời.

Bạch Thiên Di đậu vào trường đại học C , chỉ là một trường bình thường thôi, chẳng oai phong gì cho lắm, nhưng cũng là đậu rồi. Nhiều đó cũng đủ lắm với cô rồi, bố mẹ cũng không ý kiến gì nhiều, nếu có thì cũng chỉ vấn đề vấn nạn ở chỗ xa nhà quá.

Nhưng cô lại lấy đó làm phúc vì có thể thoát khỏi gia đình, có thể làm điều mình thích, quan trọng là có làm gì thì cũng chẳng ai thang phiền, còn hạnh phúc hơn nữa là thoát khỏi thằng em trai trời đánh.

Nhà cô họ Bạch, đặt tên lại rườm rà phức tạp.

Cô từng nghe mẹ kể rằng lúc đặt tên cho cô và em trai cô ông Bạch và ông nội cô mỗi người một quyển sách Phong thủy hay đại loại như 10000 tên hay cho con.

Cuối cùng mới vất vả gọi cô là Bạch Thiên Di, nghĩa là cánh chim đến từ phương Bắc, em trai cô là Bạch Thiên Ngôn nghĩa là tiếng nói của trời.

Haiz, không biết vì sao mà đến đời anh em cô lại bị đột biến gen ghê gớm, cô không nói, thằng em trai cô thì nhìn kiểu nào cũng không giống con trai...

Tất nhiên, vì khuôn mặt của Bạch Thiên Ngôn chẳng khác mặt cô là mấy. Lúc nhỏ mọi người thường lầm cô với Bạch Thiên Ngôn, về sau Bạch Thiên Di để tóc dài nên mọi người mới dễ dàng phân biệt được ai là chị ai là em. (Thật ra là người ta vẫn nhầm cô là con trai cho đến khi cô để tóc dài)

Nhìn dáng vẻ Bạch Thiên Ngôn ngày càng lớn cô càng thấy nó càng giống một... lãnh khốc công. Nhưng cũng không được nhìn vẻ ngoài mà đánh giá một con người, Bạch Thiên Ngôn là ác quỷ đời cô. Từ nhỏ cô đã không thích Bạch Thiên Ngôn, cô luôn cho rằng Bạch Thiên Ngôn là một con cáo đội lốt, bề ngoài lúc nào cũng ngoan ngoãn như cục bột, nghiêm nghị ít nói, chỉ có trước mặt cô thì mới lộ cái đuôi dài ngoe nguẩy. Ngày nhỏ vẫn hay dùng chiêu nước mắt cá sấu để mê hoặc bố mẹ. Cô nghĩ Bạch Thiên Ngôn được bố mẹ cưng chiều nên sinh hư (), cô nhìn mà da gà da vịt nó rụng tuốt, thế mà ai cũng yêu thương xem như lá ngọc cành vàng, xem con gái như bãi phân trâu, mỗi điều này thôi cũng làm cô căm phẫn.

Khác hẳn với cậu em trai, lúc cô còn bé thì cứ làm cái đuôi của bọn anh chị họ.

Chúng nó đi đâu, cô đi theo đó, quậy phá khác làng khác xóm, chuyện gì cũng dám làm. Nếu cậu em trai hằng ngày ôn luyện chữ viết, đánh piano, kéo violon thì Bạch Thiên Di suốt ngày chỉ chơi bởi quậy phá, thích gì làm nấy.

Từ bé được bọn anh chị họ huấn luyện đặc biệt nên gan rất to, thêm với tính thẳng thắn nên cô đã làm nên một tổ hợp lì lợm và cứng đầu, ngày ngày được vú nuôi bưng lên bưng xuống, ăn đòn đủ kiểu, không như Bạch Thiên Ngôn, chả bị ăn đòn lần nào.

Kết luận một câu: Cuộc đời thật bất công.

Giờ thì khác rồi, cô đã bắt đầu một cuộc sống mới của hoa và bướm, Ô hô, tạm biệt cái lồng, cảm ơn Chúa, cảm ơn thánh Ala, cảm ơn Phật Tổ, cảm ơn nhân dân, cảm ơn Đảng, à, còn cả cảm ơn tổ quốc vì đã xây trường xa thế, còn hàng loạt những người cần cảm ơn, vân vân và mây mây.

Cô còn muốn dập đầu xuống đất vài cái để tỏ lòng biết ơn.

Đây chính là cảm giác tầng lớp nông nô được giải phóng khỏi địa chủ.

Nhà Bạch Thiên Di ở thành phố S, đại học nằm ở thành phố B... Thế là cô nhanh chóng cuốn gói bay đến thành phố B để đăng kí nhập học và kí túc xá. Để tiết kiệm cô quyết đi bằng tàu hỏa. Suyt, đây là bí mật chỉ có mình Thư Di Nhiên biết. Vốn dĩ bà nội cho tiền cô đi máy bay cho thoải mái, nhưng để tiết kiệm cô đã dấu nhem đi, dút tiền thừa vào túi, cắn răng đi tàu hỏa. Bố mẹ cô vừa hay có bà con xa mất phải dự lễ tang ở tận quê nên chẳng thể tiền được.

Thế cũng tốt, cô đỡ phải nghĩ ra các loại lý để đối phó. Thế nên hôm nay chỉ có một Thư Di Nhiên tiền cô mà thôi.

Thư Di Nhiên là bạn nối khố của cô, hai người cũng bằng tuổi nhau, chơi chung với nhau từ thuở còn côi truông tắm mưa. 19 năm nay vẫn cùng nhau đến trường. Thư Di Nhiên là người hiểu cô nhất, hợp với cô nhất. Hễ mà cô có ác cảm với người nào thì Di Nhiên cũng có ác cảm với người đó, Di Nhiên mà chướng mắt người nào thì chắc chắn cô cũng sẽ chướng mắt người đó nốt. Thói hư tật xấu, những chuyện xấu hổ cô Di Nhiên đều nắm rõ trong lòng bàn tay. Cô với Di Nhiên nổi tiếng là đánh nhau như sam, có chết cũng không gỡ ra được.

Có thời 2 người nghiện đọc tiểu thuyết đến mức quên ăn quên ngủ, suốt ngày mơ tưởng tôn thờ các anh chàng đẹp trai, có đánh chết cũng không buông. Đi đến đâu mà phát hiện đối tượng trai đẹp thì chắc chắn phải dùng thiên lí nhãn nhìn cho rõ, gọi điện thông báo cho nhau nơi phần tử đẹp trai xấu hiện, cũng nhau vừa ngắm vừa chảy nước miếng.

Giờ cô đi rồi, còn một Thư Di Nhiên ở lại. Thư Di Nhiên bảo vài năm nữa cũng sẽ rời khỏi cái thành phố này. Cô mơ ước trở thành nhiếp ảnh gia nên sau khi thu xếp xong tất cả mọi việc cũng sẽ đi khắp nơi để chụp ảnh.

“ Sang đó ai bắt nạt cậu thì cứ nói với tớ, tớ nhất định sẽ phanh thây nó, hehe”

“ Bảo với cậu thì cậu làm được gì, cậu bay ngay sang đây à? Đợi tới khi cậu bay sang đây thì bà đây đã bị người khác phanh thây rồi.”

Thư Di Nhiên cười hì hì, nói chuyện trên trời dưới biển một hồi lâu, loa thông báo xe sắp chạy. Bạch Thiên Di chột nín bật, Thư Di Nhiên cũng im lặng nhìn cô, bầu không khí đặc quệu lại, cô vội khua tay múa chân giương cười lớn vài cái rồi ôm tạm biệt Thư Di Nhiên. Cô tự trách mình thật là dở, đưa nhóc ba tuổi nhìn

thôi cũng biết cô sắp khóc. Cô nhanh xoay người kéo hành lí lên tàu, vừa đi vừa vẫy tay tạm biệt Thư Di Nhiên. Cô không dám quay mặt lại, sợ Thư Di Nhiên biết cô sắp khóc, cô biết Thư Di Nhiên đang đứng đó nhìn cô, con ngốc ấy chắc sắp khóc òa lên rồi. Ngồi trong khoang tàu, chỉ cần nhìn ra cửa sổ là có thể thấy Thư Di Nhiên, nhưng cô không dám nhìn ra ngoài, vì nước mắt mũi tèm lem mặt cô rồi. Cũng phải thôi, chơi với nhau lâu như thế, cô không nỡ xa nó tí nào. Cuối cùng tàu cũng chuyển bánh, cô dùng hết sức bật dậy nhào người ra cửa sổ tàu hỏa, vừa thấy cô Thư Di Nhiên nhón người vẫy tay điên cuồng, mặc cho nước mắt mũi tèm lem, gào lớn:

“Giữ gìn sức khỏe nhé! Con lợn Di Di, đến nơi nhớ gọi điện ỉnh!”

“Ừ, cậu cũng thế, ở lại mạnh khỏe, con ngốc Nhiên Nhiên.”

Cô cũng gào lớn.

Tàu đã chuyển bánh đi này giờ, nhưng Thư Di Nhiên vẫn dõi mắt nhìn theo, như tự nói với mình: “Hãy vui vẻ nhé”, rồi xoay người bước đi. Tàu chạy xình xịch trên đường ray, cô ngẩn người nhìn ra cửa sổ, mọi thứ quen thuộc dần dần tuột lại phía sau, ánh mặt trời chiếu xuyên qua khung cửa sổ, ráng vàng chiếu rọi cả một bầu trời, trên trời chỉ còn vài đám mây trắng thông thả trôi. Cô bất chợt cảm thấy quê nhà mình sao mà đẹp và ấm áp thế. Bạch Thiên Di tựa đầu vào ghế nhìn ra ngoài, tận hưởng cái khung cảnh mà 19 năm rồi cô chưa lần nào nhìn ngắm nó thật kỹ một lần.

Đang mải mê nhìn ngắm cảnh sắc, cô bỗng có cảm giác ai đó đang nhìn mình, xoay người lại, cô bắt gặp ngay đôi mắt to tròn long lanh của cậu nhóc ngồi đối diện. Cậu nhóc nhìn cô chằm chằm làm cô phát ngượng.

“Mặt chị có dính gì à?”

“Không ạ!”

“Thế sao nhóc nhìn chị chằm chằm ghê thế?”

Thằng nhóc ngập ngừng một lúc rồi mới mở miệng

“Nhìn chị giống như mấy cái xác chết sống dậy trên ti vi mà em hay thấy ấy”

“Ý... Ý nhóc là giống như thầy... ma?!”

Các vạch đen chảy dài trên mặt cô, nhận được cái gật đầu chân thành của cậu nhóc, mặt cô đen sì như cái đất nồi. Vội nhìn vào kính cửa sổ, liền bị dọa cho cứng cả người.

Cậu nhóc nói chẳng sai, nước mắt nước mũi còn chưa khô, gió thổi vào làm tóc dính cả nước mũi ướt ướt dính dính, đầu tóc thì như ổ quạ... ==” Kết luận có thể làm diễn viên đóng thế vai bị ám trong phim The Exorcist.

Cô thở dài, tạm thời buộc cái đầu quạ lên cao trước đã, rồi dùng khăn giấy lau nước mắt, chiếm đa phần là nước mũi. Sẵn tiện lò mò trong túi ra vài cái kẹo cho cậu nhóc, coi như đền ơn cậu nhóc phát hiện giúp, nếu để người khác nhìn thấy cô thế này chắc có lẽ gây án mạng rồi.

Cậu nhóc cảm ơn rồi đưa hai tay ra nhận rất lễ phép. Cô cười cười nhìn người ngồi cạnh cậu nhóc, vừa lên tàu đã ngủ mất rồi, thầm nghĩ chắc là mẹ của cậu nhóc, hay cũng có thể là chị, trong người đó vẫn rất trẻ. Cô tạm thời gác lại mọi chuyện, không lo bao đồng nữa, cô tựa vào ghế, ngủ một mạch thẳng đến nơi.

Bắt xe đến trường đại học C, cũng chẳng xa cho lắm, chuyển 2 lần xe buýt là đến. Đứng trước trường, hai tay cô chóng nạnh, ngẩng cao đầu, cô, Bạch Thiên Di khí thế ngút trời, quyết làm con cá bơi nhanh nhất trong bầy cá, đoạn cười ha hả.

Rắc!

Ngóac cả mồm, há mồm cười cho to vào, bị khí thế làm cho tẹo quai hàm...T T

Bạch Thiên Di tiu hủi kéo hành lí về kí túc xá nhận phòng trước ánh nhìn kì lạ của nhiều người khác.

Đi một hồi cô mới phát hiện ra một bí mật cực kì to lớn: kí túc xá nữ ở đâu, cô hoàn toàn không biết. Kéo lê hành lí khắp nơi, vì còn 1 tuần nữa mới nhập học nên chẳng có bóng nào ở quanh đây, do quá hào hứng

mà cô đã phạm sai lầm đến trường trước 1 tuần. Đang đau lòng muốn chết thì chợt hai mắt cô sáng lên, tia tới dáng người xa xa, dùng công lực tu luyện được 19 năm quét một lần từ đầu tới chân đối tượng:

Giới tính: Nam

Tóc: đen, gọn gàng, nhìn có vẻ mượt

Da: không trắng cũng không đen, nói chung là da đẹp

Quần Áo: toàn hàng hiệu

...

...

Quét qua một lượt, hừ hừ, cô quyết định dùng toàn bộ công lực còn lại phóng to 100% khuôn mặt.

Phụt

Cô thẳng thốt kêu lên “Sao mà lại đẹp trai đến mê li thế này... “. Dáng người cô vừa nhìn thấy rất đẹp, cũng có thể nói là rất chuẩn, không quá mập cũng không quá ốm, mũi cao, đuôi mắt dài, đen thăm thẳm, môi cũng đẹp nữa. Mỹ nam, quả là mỹ nam, dáng vẻ rất giống với mỹ nam trong truyền thuyết.

Nhưng cô lại tự nói với lòng mình “Không được không được, bây giờ không phải lúc ngắm trai đẹp”, vội bật lại chế bình thường, dùng nét mặt bình thường chạy đến ôm chân người ta cầu cứu (chính là hỏi đường).

“ Cho tôi hỏi anh biết kí túc xá nữ nằm ở đâu không?”

Anh ta nhìn cô dò xét, nhìn cô 1 lượt từ trên xuống dưới, rồi buông lời vàng ngọc:

“Phía trước, đi thẳng rồi rẽ trái 2 lần, rồi rẽ phải, đến khi thấy phòng sinh hoạt thì rẽ trái lần nữa, đi thẳng khoảng 100m là đến”

Cô lẩm nhẩm lại để nhớ thật kỹ rồi cảm ơn đóng hành lí lượn thướt, gật đầu thật mạnh với anh:

“Cảm ơn anh”

“Không có chi, đi thông thả”

“Đi thông thả”

Cô cười, anh lướt qua cô. Cô hơi nhăn mặt khó hiểu, thoáng nãy hình như cô thấy anh ta mỉm cười, à không, chính xác là nhếch mép thì đúng hơn. Nhưng cái nhếch mép chưa kịp nắm bắt đã biến mất, cứ như kiểu sắp có trò hay để xem.

Cô kéo lê cái thân tàn tạ đi theo chỉ dẫn của anh ta, đi mãi đi mãi nửa tiếng đồng hồ vẫn chưa đến. Kì lạ, cô tự nhủ chẳng lẽ trường này rộng đến thế sao, càng đi càng thấy lạ...

Nhưng vẫn không nghi ngờ gì cả, có lẽ do độ mù đường của cô đã luyện đến tầng cao nhất nên mới thế. Từ nhỏ Bạch Thiên Di đã nổi tiếng mù đường rồi, cả cái khu phố cô sống 19 năm rồi có khi còn đi lạc hướng chỉ nơi lạ hoắc như này.

Thêm nữa tiếng nữa trôi qua, cô đảo mắt nhìn xung quanh, chợt cảm thấy chỗ này sao có cảm giác quen quen, cứ như đã đi qua rồi. Nhìn xung quanh thêm một lần nữa, cô tuyệt vọng, không còn nghi ngờ gì nữa, đây chính là chỗ lúc nãy cô vừa hỏi đường. Chợt cảm thấy có ánh mắt quét qua người. Cô đưa mắt nhìn về phía đó.

Đùng một tiếng, anh chàng chỉ đường đang ngồi vắt chân an nhàn hình chữ ngũ, chóng một tay lên má nhìn cô cười cười... Nụ cười cực kì, cực kì... gian tà!

Bạch Thiên Di trở mắt nhìn anh, anh ta dùng ánh mắt dịu dàng, ân cần, buồn cười, thú vị nhìn cô. Cô chết lặng. “Anh ta lừa mình? Anh ta lừa mình????? À không không, không phải đâu, mình với anh ta không quen không biết, không hận không thù thì làm sao lại lừa mình? Chắc tại bản thân vốn mù đường bẩm sinh nên đi nhầm thôi, bình tĩnh nào Bạch Thiên Di , bình tĩnh bình tĩnh” Cô tự an ủi bản thân, mặt dày bước đến trước mặt anh hỏi thêm lần nữa, ngay lập tức trưng bộ mặt mỉm cười

“A ha ha, xin lỗi anh, tôi là người vừa hỏi đường anh khi nãy....”

“Tôi biết.”

Anh ta cắt ngang câu nói của cô.

“Xin lỗi đầu óc tôi không được tốt lắm, không thể nhớ nổi đường, nên đã đi lạc mất rồi, uống công anh tốn nước bọt chỉ đường cho tôi.”

Bạch Thiên Di cười ngượng nghịu.

“Không cô đi đúng đường rồi.”

“Hả?”

“Tôi bảo cô đi đúng đường rồi.”

Anh lặp lại lần nữa, nhấn mạnh từng chữ rất rõ ràng.

Cô tròn xoe mắt nhìn anh, không, phải nói là trợn mắt nhìn anh, cảm xúc rơi xuống. Bình tĩnh, bình tĩnh nào, anh ta không cố ý, không cố ý đâu, bình tĩnh bình tĩnh nào. Cô liên tục tự nhắc bản thân mình, nặng ra một nụ cười cố gắng “thân thiện” và “dịu dàng” hết mức

“Phiền anh chỉ lại cho tôi lần nữa được không?”

Anh lại nhìn cô cười cười, nhết nhết mép, đưa ngón trỏ vàng ngọc lên. Cô nhìn theo ngón tay anh chỉ qua phía đối diện.

Rầm! Mắt cô bay ra ngoài, mồm rớt xuống đất thật rồi. Dòng chữ đỏ chói ngời trên tấm bảng: KÍ TÚC XÁ NỮ.

“Khốn nạn! Khốn nạn! Khốn nạn! Bình tĩnh cái đầu heo ấy, đùa với bà sao!!! Trước mắt thế mà còn dụ bà đi vòng vòng vèo vèo đến vắng cả đầu hoa cả mắt, mồ hôi nhễ nhại như tắm thế này!” Bạch Thiên Di rõ ràng là muốn chửi nhưng lại kiềm chế, chỉ gào thét trong lòng.

Cô run run, xoay người lại nhìn anh, anh lại mỉm cười trưng cái mặt thối ra mà bà đây muốn phỉ nhổ vào. Tức run người nhưng vì nghĩ đến lòng anh không lừa cô đi thêm vòng nữa, nghĩ đến cá bơi cá bơi, quyết không dính vào tệ nạn xã hội hay phạm tội như cô vừa nghĩ: Bà bóp chết người. Thế nên cô dù mặt đen xì, không cần soi gương cũng biết đen hơn cả đất nồi rồi, vẫn quay sang nhìn người cô đã gắng mác “khốn nạn” chỉ được cái mã ngoài ấy nặng ra nụ cười “dịu dàng” chết chóc

“Cảm....ơn”

Lập tức kéo hành lí đi ngay, hoàn toàn không muốn đứng đây thêm một giây phút nào nữa. Chỉ sợ đứng thêm dù 1 giây nữa thôi cô chắc chắn không kim được mà bóp chết hẳn. Nếu là trước kia thì chắc chắn cô đã dấm cho hẳn một phát vào mặt. Nhưng hiện tại thì không được, cô phải giữ hình tượng.

“Đi thông thả!”

Anh còn cười ha ha phía sau lưng cô, nụ cười châm chọc không nề ai.

Bà thềm vào, tên chết tiệt dám chơi khăm bà, còn đi thông thả, tức chết đi được. Cũng may ngày hôm nay cô ăn chay, nếu không tên đó chết chắc. Vừa kéo hành lí Bạch Thiên Di vừa hỏi thăm 18 đời tổ tông nhà hẳn., tự trách mình bất tài, để người khác chơi xỏ như vậy.

Mù đường bây giờ đối với cô cũng là một cái tội.

Kéo hành lí đến chân cầu thang, mặt cô cứng đờ, như muốn hét lên “Đùa gì mà đùa thế, phải kéo đóng hành lí này lên tầng 3 à????? Là tầng 3 đó!!!!”

Cô choáng váng nhìn bậc cầu thang, ngay tức thì lấy lại dáng vẻ oai phong khí thế quyết tâm mang vác đóng hành lí này lên lầu.

Lúc đến cửa phòng cũng là lúc Bạch Thiên Di thân tàn ma dại, nhìn cứ như vừa tẩu hỏa nhập ma, tai còn nghe tiếng rên rĩ phát ra từ phòng nghe như tiếng “heo chạy”. Tượng tượng đến thế là cùng, cô đã mệt đến

Bạch Thiên Di lườm Lục Hợp một cái, xua xua tay rồi bắt đầu sắp xếp hành lý.

Phòng cô gồm 4 người, nhưng vì còn tận 1 tuần nữa mới khai giảng nên chỉ mới có cô với Lục Hợp. Ước mơ của cô là kí túc xá, à không, chủ yếu là vì cái giường tầng. Đúng! Chính là cái giường tầng trong truyền thuyết, cô luôn mong ước mỗi ngày sẽ được trèo lên trèo xuống, đứng đưa trên cao trong khi ng

ười khác ở dưới mặt đất, cảm giác thật thoải mái.

Thế nên chắc chắn cô nhảy lên chiếm ngay tầng trên của cái giường còn lại.

Sắp xếp xong, cái dạ dày Bạch Thiên Di đã bắt đầu lên tiếng biểu tình, cô lúi túi kéo ngay Lục Hợp đi ăn.

Lục Hợp cũng là thuộc tuýt người ít quan tâm chuyện của người khác, có gì nói đó, gan không nhỏ, muốn gì là chắc chắn dùng mọi thủ đoạn để đạt được, cô không thích nói nhiều, cứ nói ít mà hiệu quả, cứ lằm lằm lì lì thế, có cơ hội thì sẽ ra tay nhanh như chớp, khiến người khác trở tay không kịp.

Bạch Thiên Di và Lục Hợp vào một quán đồ nướng gần trường, không khí ở đây có vẻ không tệ. Hai người gọi một loạt các món, mặc cho nhân viên quán nhìn cả hai với ánh mắt kì lạ, kiểu chắc vừa mới tị nạn ở Châu Phi về. Dù sao thì cô cũng phải làm đầy cái bao tử heo này, thế nên cô cứ mặc kệ họ nghĩ gì.

Lục Hợp dù ít nói nhưng lại trò chuyện rất hợp với Bạch Hi. Hai người càng nói càng hăng, càng nói hợp, càng nói càng ăn nhiều ^_____^ . Thiếu mỗi điều hận không gặp nhau sớm hơn. Bạch Thiên Di cảm thấy, thật ra Lục Hợp cũng chẳng phải là không thích nói, chỉ là hợp hay không hợp mà thôi

Đến khi cơm no rượu say, họ trở về trường cũng là 6 giờ. Sân trường cũng đã mở đèn, trên đường chạy cũng có vài người siêng năng đang chạy bộ, dưới tán cây thì có vài cặp tình nhân đang trò chuyện tình cảm suốt mướt. Cô thật sự không thể hiểu được sao họ lại có thể dũng cảm chui vào trong có hóc kẹt tối hù mà tâm sự, cô thì chẳng đại chui vào đó cho bọn muỗi nó rút cạn máu miễn phí. Haiz, cô cứ tưởng còn 1 tuần nữa nhập học thì vắng lắm, không ngờ cũng nhiều người thế này, thế mà lúc trưa gặp hoạn nạn thì chả có bóng ma nào xuất hiện... À, ngoại trừ cái tên dê tiện đó, cô nghĩ một hồi vẫn không hiểu nổi.

Phía trên sân bóng thì có vài người đang chơi bóng rổ, vừa nghe thấy tiếng banh vào rổ soạt soạt Bạch hưng phấn hăng lên, liền kéo tay Lục Hợp chạy về phía đó

“Này này! Cho tớ chơi với được không? Hề hề”

Cô cười giả lả với đám con trai đang đứng trong sân

“Em gái à? Có được không?”

Một cậu trai nhìn cô chằm chằm kì lạ, cứ như chưa từng thấy con gái chơi bóng í. Ừ thì cô có hơi thấp, chỉ có 1m62 ==” nhưng cũng đừng vì thế mà xem thường Bạch Thiên Di, chưa thử thì làm sao mà biết được. Thấy mọi người cười đùa với nhau rất vui vẻ, thậm chí nghĩ chắc là đàn anh.

“Không được sao, đừng có xem thường em gái này đây! Nói cho các anh biết, xã hội bây giờ nam nữ bình đẳng rồi”

“Được được được chứ, nhưng anh nói trước cho em gái biết, có thua cũng đừng có khóc đấy, bọn này không muốn mang danh ức hiếp con gái đâu. Hà hà”

“Được”

Bạch Thiên Di gật đầu cười cười, để xem ai khóc đã

“ Anh là Thẩm Phong, năm 2 khoa kinh tế, em ở đội anh nhé”

“ Bạch Thiên Di , năm nhất ạ”

Cô nhìn anh trai đang cười tươi như hoa ấy, tóc nhuộm nâu hạt dẻ, làn da bánh mật trong có vẻ quyến rũ. Thẩm Phong mặc đồ thể thao lộ rõ bất tay trông rất khỏe khoắn. Gương mặt ưa nhìn, không đặc biệt cho lắm nhưng nụ cười lại rất tươi. Ừm... cô hơi ngẩn người một thoáng.

“Hợp Hợp, cậu về kí túc xá trước đi, tớ chơi bóng một tí sẽ về sau”

“Ừ, tạm biệt”

Cô vẫy vẫy tay tạm biệt Lục Hợp

“Chơi bóng thôi!”

....

.....

.....

Nửa giờ sau

Đội Bạch Thiên Di toàn thắng, cô tay đưa hình chữ V, mặt cười hoan hỉ với Thẩm Phong, anh ta vỗ vỗ vai cô, cười hà hà

“Tiểu Di, em được đấy!”

Tiểu Di? Cách xưng hô của Thẩm Phong khác môi cô giật giật, mới gặp nhau chưa được 1 tiếng đồng hồ mà đã gọi tên thân mật thế rồi. Cô vờ quệt quệt mồ hôi trên trán:

“Ăn may thôi ăn may thôi”

“Khi nào em rỗi cứ đến đây, bọn anh sẽ tiếp đón nồng nhiệt”

Thẩm Phong cho cô số điện thoại, cô nghĩ, có thêm một người bạn cũng tốt, người bản địa thì chắc chắn có lợi cho sau này, nên cô vui vẻ cho anh ta số điện thoại rồi quay về kí túc xá.

Thời gian trôi qua rất nhanh, thoáng chốc đã đến ngày nhập học, phòng Bạch Thiên Di có thêm hai “móng” nữa, một người là Lạc Hân, một người là Nhạc Ngưng

Sau khi tiếp xúc và làm công tác tư tưởng thì Bạch Thiên Di đã có thể kết luận một điều: Phòng cô toàn người ngoài hành tinh.

Tất nhiên, cả 4 người đều thân nhau rất nhanh, Lạc Hân nói:

“Đây là í trời”

Bạch Thiên Di bảo:

“Chị em tốt, lợi dụng tốt”

Nhạc Ngưng và Lục Hợp thì chẳng nói gì, một người e thẹn, một người u ám.

Sau này chơi với nhau lâu một tí, mỗi lần trò chuyện với Lục Hợp cô đều không dám ăn hoặc uống bất cứ gì, nội công của Lục Hợp rất thâm hậu, không nói thì thôi, đã nói thì chỉ cần 1 câu là đánh bại người khác ngay lập tức. Đúng là kiểu người “đánh nhanh rút gọn”.

Học với chả hành, ngày nào cô cũng phải chạy từ kí túc xá đến trường, từ trường về kí túc xá, không soi gương thì thôi, đã soi thì cô té ngã ngay tức thì. Haiz, cô đang nuôi một chú quốc bảo rất đáng yêu.

Một ngày đẹp trời đầu tháng 8, tâm trạng Bạch Thiên Di rất tốt, liền kéo Lục Hợp đến căn tin làm đầy cái dạ dày.

“Bịch” một tiếng, cô giật mình, cả căn tin trường im lặng...

Ngẩng đầu lên, Bạch Thiên Di thấy người đối diện mình đầu đã đầy... mì. Mặt anh ta đen sì, nhưng vẫn thoáng nét cười, khác môi nhếch lên châm biếm:

“Ồ, ra là cô, thù dai vậy sao?”

Cô nheo mắt nhìn anh ta, nét mặt này sao mà quen thế, cái giọng nói êm tai mang ngữ điệu hơi châm biếm này?! Cô nhanh chóng nhớ ra, anh ta chính là người lừa cô lúc cô vừa nhập học, báo hại cô phải rông rã suốt nửa ngày, người vừa gặp đã tạo ấn tượng không tốt, đúng là oan gia mà.

“A..anh là...”

Cô ngập ngừng một lát, là do anh ta lừa cô trước, cô đâu cần phải tỏ vẻ hối lỗi làm gì, xem như cô thù dai vậy. Bạch Thiên Di hắng giọng, thay đổi nét mặt, chỉ thẳng tay vào mặt anh:

“Xem như tôi thù dai đi, ai bảo anh dám lừa cô. Tôi vốn là người rộng lượng, không so đo tính toán với anh làm gì, lần này cô đụng phải anh, xem như ông trời có lòng tốt với anh, cho anh cơ hội chuộc tội, anh xem, tôi rất rộng lượng phải không nào?”

Đoạn cô chìa cho anh vài tờ giấy ăn. Thái dương anh giật giật. Anh vẫn đứng yên tại chỗ, khiến tay cô vẫn đưa ra giữa khoảng không tự cảm thấy xấu hổ rụt về.

Phía xa xa Thẩm Phong không biết từ đâu chạy đến:

“Tử Phàm, cậu không sao chứ? Nhìn cậu không khác gì thằng ngốc ấy”

Anh ta cười vật ra cả đất, đoạn còn lấy di động chụp hình lại. Sau khi làm một loạt slot ảnh, anh ta mới hài lòng cất di động vào. Vừa nhìn thấy cô đứng đấy, Thẩm Phong liền nhướn miệng cười một cái thật tươi

“Tiểu Di, em cũng ở đây à?”

“V...vâng”

Cô giật mình, cúi cúi đầu nhìn bàn chân mình.

“Chắc, kẻ nào mà gan to thể, chán sống rồi hay sao mà dám trêu chọc cả đại thiếu gia của chúng ta, không ngờ Hà Tử Phàm người người không dám động, ác quỷ không dám trêu như cậu mà cũng có ngày hôm nay, cảnh này chắc chắn phải lưu làm kỉ niệm”

Thẩm Phong tặc lưỡi nói về rất thương cảm, đầu cô lại cúi thấp hơn nữa, thiếu điều muốn đào một cái lỗ chui xuống đó. Sau đó hình như vừa nhớ điều gì, Thẩm Phong liền giới thiệu cô: “Đây là Bạch Thiên Di, năm nhất đấy, tớ vừa quen hôm trước”

Lúc này Hà Tử Phàm đang đứng bất động mới lên tiếng:

“Cô tên Bạch Thiên Di?”

“Thì sao nào?”

Cô không kiên nhẫn anh ta nữa, Thẩm Phong bên cạnh anh vẫn giữ nét mặt cười cười. Trực giác của phụ nữ cho cô biết rằng sắp có chuyện không hay xảy ra, cô vội cúi chào một cái rồi kéo Lục Hợp mau chóng rời khỏi nhà ăn.

“Bạch Thiên Di ! Cô dám trốn?”

Tiếng nói như rít qua kẽ răng vang lên sau lưng, cô run run nhắm mắt nhắm mũi chạy nhanh hơn, không dám quay đầu lại.

Sau này cô mới biết anh là Hà Tử Phàm. Anh nổi tiếng có tài và còn rất đẹp trai, không ai là không ngưỡng mộ. Cô còn nghe nói xuất thân của anh ta rất ghê gớm, bố mẹ đều là những người nổi tiếng trong giới doanh nhân, quá khứ hoành tráng và được liệt vào danh sách các nhân vật truyền thuyết.

Nhưng theo cô, anh ta là một nhân vật nguy hiểm.

Đó là ấn tượng đầu tiên của cô về Hà Tử Phàm. Sau này khi quen biết anh lâu hơn thì cô mới biết Hà Tử Phàm thật sự không phải người nữa. Khi quay về nước cô cũng không liên lạc với bất kì ai trừ Lục Hợp, vậy nên khi gặp anh ở đây thật đúng là “duyên kì ngộ”, là phúc 3 đời của cô.

Lần gặp lại này chẳng khác lần gặp lại năm đó, vẫn là ông trời hại cô, đầu anh vẫn đầy... mì, nét mặt vẫn không hề thay đổi, đầy sát khí thế mà miệng vẫn cười ung dung. Nếu có khác, thì cũng chỉ khác ở chỗ ngày xưa anh ta chỉ là một anh sinh viên nổi tiếng, giờ thì đã là tổng giám đốc của một công ty lớn.

Vừa nhìn thấy Hà Tử Phàm tim cô đã muốn rút ra ngoài, theo phản xạ mà lao thẳng vào nhà vệ sinh. Bạch Thiên Di cứ ngồi thế đến hết giờ ăn trưa mới dám thò đầu ra ngoài, vừa sợ vừa lo.

Vừa tan sở là cô chạy ngay về nhà, nhưng vừa ra khỏi cửa đã bị chặn lại. Hà Tử Phàm đứng tựa nửa người vào chiếc xe đất tiền của mình, nhẹ nhàng rút trong túi ra một bao thuốc lá, chậm chậm đưa lên miệng rồi châm lửa. Anh rít một hơi rồi ngược lên nhìn cô, rồi lạnh lùng bước vào xe.

“Lên xe”

Cô trợn mắt nhìn Hà Tử Phàm, còn chưa kịp phản ứng thì anh đã hạ cửa kính xuống

“Đừng để tôi nói lại lần thứ 2”

Dưới sự uy hiếp của anh, cô leo tọt lên xe theo phản xạ, đến lúc định thần lại thì đã ngồi trên xe Hà Tử Phàm. Xe chạy chậm chậm trên con đường, Hà Tử Phàm không nói gì, cô cũng chẳng dám mở miệng. Thỉnh thoảng cô chỉ dám liếc nhìn anh ta một cái. Cô nhận ra Hà Tử Phàm vẫn như vậy, chẳng có gì thay đổi nhiều, vẫn đẹp trai, vẫn đôi mắt dài hẹp ấy, có thay đổi thì cũng chỉ có thêm vài nét nam tính và mạnh mẽ của một người đàn ông thành đạt.

“Đã đến thăm cậu ta chưa?”

Câu hỏi của Hà Tử Phàm làm cô giật thót, cô cúi đầu cười gượng một cái

“Chuyện đó... Vẫn chưa”

“Theo tôi cô nên sắp xếp thời gian đến thăm cậu ấy một lần, đừng để tôi phải nghĩ cô là người bạc tình”

Anh chỉ nhìn cô một cái, rồi tiếp tục lái xe. “Bạc tình?” Bạch Thiên Di nghĩ mà không khỏi buồn cười, cô cảm thấy 2 chữ đó không phải cho cô, vì cô vốn đâu phải kẻ đóng vai kẻ bội bạc.

Nhưng Bạch Thiên Di vẫn cúi đầu, nghĩ đến việc dù sao anh cũng là một phần quá khứ của cô, nên gật đầu đồng ý.

“Tôi biết rồi.”

Thật ra, cô đã biết mọi chuyện sau khi về nước. Lãng Minh Dục bị tai nạn ô tô, đã bất tỉnh gần 2 năm nay.

Cô không biết mình đã lên nhà như thế nào, càng không biết vì sao Hà Tử Phàm biết địa chỉ nhà Lục Hợp. Cô cởi giày rồi nằm dài trên ghế, hôm nay Lục Hợp không có ở nhà, chỉ có mình Alexander trông nhà. Cô đỡ đầu bước vào phòng tắm.

Bạch Thiên Di mở nước thật to để che lấp hết mọi tạp âm bên ngoài, xung quanh chỉ còn nghe thấy tiếng nước chảy mạnh từ trên đỉnh đầu mát lạnh, cảm giác thật thoải mái và dễ chịu, giống như đang gột rửa hết những thứ dơ bẩn bám trên người. Cô cho ít xà phòng lên tóc, ngâm người vào bồn tắm, nhắm mắt thư giãn một hồi lâu rồi mới đứng dậy xả nước. Bất giác cô mở mắt thật to, mắt trái bóng rât, cảm giác xộc xạo như có vài hạt cát đang vướng trong đó. Theo phản xạ cô nhắm chặt mắt lại, cảm giác đau rát truyền thẳng qua các dây thần kinh lên não, âm ỉ kéo dài. Bạch Thiên Di nhắm mắt rồi lại mở mắt, cảm giác đau rất cứ bám theo mỗi khi cô xoay người. Cô không ngờ thứ chất lỏng mang mùi hương dễ chịu ấy lại có thể gây sát thương mạnh đến vậy. Cô lại nhắm tịt mắt lại, nhanh chóng xả hết xà phòng còn lại trên tóc, rồi mò mẫm dò tìm khăn bông. Cô úp mặt vào khăn bông, cảm giác mềm mại làm cô cảm thấy dễ chịu hơn, nước mắt tự động tràn ra ngoài, lòng cô chợt chua xót khôn tả. Đây có lẽ không chỉ là những giọt nước chảy ra theo phản ứng của mắt, mà chúng còn là tất cả những gì đang tồn đọng trong lòng cô.

Mùi xà phòng thơm thoang thoảng, làm cho tinh thần cô thoải mái hơn. Bạch Thiên Di dùng khăn quấn ngang người rồi bước đến trước tấm gương. Trên gương vẫn còn đọng lại một làn hơi nước mỏng. Trong gương xuất hiện một người con gái mờ ảo, nửa bên mặt trái đỏ ửng, mắt híp cả lại, có thể thấy rõ từng sợi tơ máu đỏ chóc. Chân mày hơi rũ xuống vẫn còn nước, từng giọt nước đang đọng trên mi mắt đang nhỏ xuống hòa cùng nước mắt. Cánh mũi ửng đỏ, trong veo như vừa khóc một trận thật to.

Cô nhìn gương, nhếch mép tự cười nhạo chính bản thân mình rồi bước ra ngoài.

Alexander đang uể oải ngáp một cái thật to trong cực kì đáng yêu. Mấy cái sừng trên người nó cũng toát lên vẻ lười biếng. Cái đuôi dài chẳng buồn nhúc nhích, đến mắt cũng chỉ mở phân nửa. Vừa nhìn thấy nó là cô chỉ muốn xông vào véo véo cái cổ họng đầy thịt chảy xệ mềm mềm kia. Mỗi lần thấy thế Lục Hợp thường nhíu mày: “Xấu quá, óc thẩm mỹ cậu đúng là có vấn đề nên mới bảo nó dễ thương” rồi lại chỉ chỉ

ngón tay, lăm bầm “xấu thế cơ mà”. Những lần như thế cô đều buồn rầu ôm Alex lẩn lẩn nựng nựng nó, cô sợ Alex tổn thương = =. Bạch Thiên Di cảm thấy chỉ có Alex là thương cô nhất, đáng yêu nhất, lúc nào cũng ngoan ngoãn nằm im cho cô trút giận. Dù cô luôn bị gai của nó đâm đau đến phát khóc, Lục Hợp lại bảo “động vật máu lạnh thì biết gì mà yêu thương, chẳng qua chỉ là con bò sát, thực ra nó chỉ quá lười biếng nên không muốn bò đi thôi, nếu là tớ thì đã bò đi nơi khác lâu rồi”

Cô lại giận! Sao lại nói con trai cô không biết yêu thương? Máu lạnh thì sao? Bò sát thì sao? Alexander của cô là con kỳ nhông xanh tràn đầy tình yêu thương đấy. Chính xác là loài Iguana lớn, và tất nhiên con trai cô thì phải là giống đực.

Alex được cô mang từ Mỹ về, để mang được nó về là cả một vấn đề, nhưng qua đấu tranh cuối cùng cô cũng đã có thể mang được con trai cùng về nước. Hồi ở Mỹ, Alexander chỉ là con kỳ nhông xanh nhỏ bé bị đứa bạn da trắng tóc vàng của cô vứt bỏ, cuối cùng nó lại vào tay cô. Lúc đầu Bạch Thiên Di cũng không có ý định nuôi Alexander, nhưng vì cuộc sống bên đó quá nhàm chán nên đã nuôi Alex. Cuối cùng là không dứt ra được, về nước thì không nỡ để nó lại một mình, vậy nên cô mang về và tiếp tục yêu thương Alex.

Nằm trên giường Bạch Thiên Di nhớ lại những chuyện trước đây, có lẽ là vì gặp lại Hà Tử Phàm nên cô chợt nhớ lại chuyện của 5 năm trước, cũng chính là lúc cô gặp Lăng Minh Dục.

Sắp đến mùa xuân năm 2008

Ngày qua ngày, tháng qua tháng, cuộc sống sinh viên của Bạch Thiên Di trôi qua rất êm ả. Ngày ngày đến giảng đường nghe giảng, ngày ngày tự học, thoảng cái đã gần hết năm. Điều quan trọng nhất là cô đã gặp Lăng Minh Dục. Lăng Minh Dục là đàn anh khóa trên của cô, cùng phòng với Hà Tử Phàm. Hai người gặp nhau trong bữa tiệc cuối năm của khoa. Cô thích cái cách anh làm người khác vui lòng, anh dịu dàng, từ tốn, đối với cô, anh gần như là quan trọng nhất.

Anh vốn là một học sinh ưu tú, anh không phải là một người đàn ông đẹp trai, chỉ là gương mặt ưa nhìn với đường nét dịu dàng. Những bộ phận trên gương mặt nhìn kĩ thì rất bình thường, nhưng khi xếp chúng lại thì lại tạo nên một gương mặt ưa nhìn, rất hài hòa. Khi anh cười, nụ cười của anh làm cô cảm thấy ấm áp biết đường nào, đã có lúc cô nghĩ, chỉ cần là anh, cô chắc chắn sẽ cam tâm tình nguyện bên anh đến hết cuộc đời này.

Bữa tiệc cuối năm được khoa cô tổ chức, vì thế cũng chỉ có sinh viên khoa của cô được tham dự. Cùng phòng với cô thì cũng chỉ có mình Lạc Hân, thế nên tất nhiên cô sẽ đến cùng cô ấy. Hai người là bạn cùng phòng, tất nhiên cả tâm hồn và suy nghĩ cũng sẽ cùng ngăn. Cô vốn không quen biết nhiều người ở khoa, nên mục đích đến đây cũng chỉ là để tiết kiệm một bữa cơm, nói đúng hơn là họ đến để ăn chùa một bữa. Thế nên Bạch Thiên Di và Lạc Hân đến rất sớm hơn để “dành” trước vị trí đẹp. Nhưng cô nhanh chóng thất vọng vì ngoài vài cái bánh ngọt thì chẳng còn gì khác, thật đúng là keo kiệt mà! Lạc Hân bực tức miệng liên tục chửi rủa, cuối cùng lại bỏ về trước, để cô lại một mình ngồi trong góc phòng.

Đúng lúc cô định đứng lên đi về, thì Lăng Minh Dục bước đến trước mặt cô.

Lần đầu gặp anh ở buổi tiệc, ấn tượng đầu tiên của cô về anh là một người đàn ông của gia đình. Anh cao hơn cô một cái đầu, ồm ồm, đó đúng là một chiều cao lí tưởng, đôi mắt cong cong, đen thăm thẳm, miệng lúc nào cũng thoảng nét cười.

“Chào em, anh là Lăng Minh Dục”

Bạch Thiên Di hơi sững người, lạ thật, đó rõ ràng chỉ là một nụ cười xã giao, nhưng sao cô lại đỏ mặt?

“Chào anh, em là Bạch Thiên Di ”

“Sao em lại đứng ở đây?”

“Vốn em không định đến, em phải về bây giờ”

“Vừa hay, anh cũng không thích không khí ở đây.”

Cô cảm thấy người đàn ông này thật kì lạ, vừa gặp nhau cách đây mấy phút, thế nhưng lại bước đi cạnh cô tự nhiên như quen biết từ lâu. Nhưng cô cũng không cần anh, đường đi từ hội trường đến kí túc xá khá xa, lại tối, có người đi cùng vẫn tốt hơn, ít ra cũng có ai đó để cô đỡ sợ.

Hai người bước chậm chậm trên đường, chẳng ai nói gì, xung quanh chỉ có tiếng côn trùng kêu và tiếng bước chân của họ.

“ Em không sợ à?”

Lăng Minh Dực chợt lên tiếng, giọng nói anh hơi trầm, nghe rất êm tai, nhẹ nhàng như tiếng nước chảy.

“ Sợ gì cơ?”

Cô vội hỏi lại.

“ Anh”

Anh cười cười, cho hai tay vào túi quần, ngửa mặt lên nhìn bầu trời. Cô cũng bắt chước anh ngửa mặt lên nhìn, chắp hai tay ra phía sau, bật cười thành tiếng

“Anh thì có gì để sợ chứ”

“Vây à...”

Anh không nhìn lên trời nữa mà chuyển sang nhìn cô, cô bị anh nhìn đến phát ngượng, lại tiếp

“ Thế em không sợ anh làm gì em sao? Chúng ta chỉ mới gặp nhau lúc nãy thôi mà?”

“ Ồ, em không tính toán với anh đâu.”

Cô sút tạt vào mặt mình, cô đã nói gì thế này, cứ như bị trúng tà, đành cúi gầm mặt tự kiểm điểm.

Lăng Minh Dực khẽ sững người, nhưng rất nhanh sau đó anh cười lớn

“ Vây sao? Anh có thể hiểu nhầm em thích anh không ?”

Cô sút đập mặt xuống đất, rất may là cô phản ứng nhanh

“ Anh đùa à!!! Chúng ta vừa mới gặp nhau nửa tiếng đồng hồ, có điên mới thích anh.”

Bạch Thiên Di giận dữ chỉ trích anh. Người đàn ông này sao lại có thể tự tin đến như thế chứ, cô biết mình có sức hút (=”= tha lỗi cho cô ấy hơi tự kỷ một chút), nhưng cũng đâu cần phải thế.

“Đúng vậy, có điên anh mới không thích em”

Anh lại nhìn lên trời.

“Chính xác.”

Cô gật đầu phụ họa.

Ặc, khoảng đã, hình như có gì đó không đúng, anh vừa nói gì??? “ Có điên mới không thích em”?????? Cô trợn mắt nhìn anh

“Anh thật biết nói đùa”

Anh chợt dừng lại, bất giác cô cũng dừng lại theo anh. Anh nhìn cô bất động, dịch bất động thì ta cũng bất động, thế nên cô cũng đứng im nhìn anh. Không khí chùng xuống, màn đêm bao trùm xung quanh một màu đen kịt, nhưng cô vẫn cảm thấy mắt anh sáng rực như vì sao, làm lòng cô khẽ lung lay. 1 phút trôi qua, môi anh hơi mấp máy, âm thanh không lớn nhưng vẫn đủ để cô nghe thấy

“Anh thích em, Bạch Thiên Di ”

“ ... ”

Cô không nghe lầm đấy chứ? Một người như anh thì làm có thể thích một đứa chẳng có gì đặc biệt như cô, không, phải nói là rất bình thường.

Có vẻ như anh thấy được sự hoảng loạn trong mắt của cô, nên anh chỉ nhẹ nhàng xoa đầu cô

“ Không cần vội, em cứ suy nghĩ cho kĩ đã”

Sau đó anh đánh mặt lại vẻ nghiêm túc, bồi thêm một câu

“ Em không được từ chối đâu đấy!”

“ Nhưng...nhưng...”

Thấy cô lấp ba lấp bắp, lúng túng quờ quàng tay chân tứ tung, anh phì cười thành tiếng

“ Đồ ngốc, đừng nhìn anh bằng ánh mắt đó, anh không ăn thịt em đâu mà sợ. Anh chỉ đùa thôi”

“Anh!!!!”

“Ha Ha Ha Ha!”

Bạch Thiên Di tức điên lên được, đây là lần thứ hai cô bị người khác trêu tức đến dựng ngược. Thấy Lăng Minh Dực cười như muốn vạt ra đất lần mấy vòng, cô càng không chịu được, dám lấy cô ra đùa giỡn, hừ.

Cô không thèm quan tâm đến anh nữa, rảo bước thật nhanh, mau chóng trở về kí túc xá. Có lẽ thấy cô muốn giữ khoảng cách nên anh không đuổi theo. Thật ra không phải là không đuổi theo, mà chính xác hơn là anh đi theo nhưng vẫn giữ khoảng cách khoảng 10m. Cô đi trước, anh rảo bước theo sau, cô bước nhanh, anh bước nhanh, cô đi chậm, anh cũng chậm lại. Đường đi từ hội trường về kí túc xá đối với cô dài như cả thế kỉ, cô chỉ mong thoát khỏi con người này. Đứng dưới kí túc xá, cô thở phào nhẹ nhõm. Không biết ma xui quỷ khiến thế nào mà cô quay người lại, bắt gặp ngay ánh mắt sáng như ánh sao của anh. Anh cười vẻ châm biếm

“ Sao? Thấy tiếc à?”

Cô sa sầm mặt, nghiêng răng kèn kẹt

“ Quỷ mới tiếc!”

Nói rồi cô xoay người bước lên cầu thang, không để ý tới anh nữa

“ Anh thích em”

Bạch Thiên Di tức sôi máu, thầm mắng sao anh chàng này đùa dai thế nhỉ

“ Lần này anh nói thật đấy”

Vừa xoay người lại định chửi cho anh ta một trận, nhưng cô lại bắt gặp ánh mắt nghiêm túc của anh, sáng rực đầy vẻ kiên định, không có chút gì là đùa cả. Bạch Thiên Di ngậy người ra nhìn anh.

Lăng Minh Dực vắn cho hai tay vào túi quần, thông thả giương cặp mắt dịu dàng ấy nhìn cô, một hồi sau mới lên tiếng

“ Em cứ suy nghĩ đi, chúc em ngủ ngon”

“ Anh... anh cũng vậy, chúc anh ngủ... ngon”

Nói rồi anh quay lưng đi, cô vẫn đứng ngay trơ ra đó, câu nói vừa rồi chỉ là phản xạ tự nhiên, nó tự bật ra khỏi miệng cô. Cô thật là muốn chửi một tiếng. Ngủ ngon cái con mẹ gì, mất ngủ thì có.

Sau đó Bạch Thiên Di chẳng biết mình leo lên phòng như thế nào, trèo lên giường ra sao. Cô nằm mơ mơ màng màng rồi thiếp đi lúc nào không hay, trong mơ cô lại thấy gương mặt Lăng Minh Dực hiện ra, cái người mà cô vừa quen cách đây mấy tiếng đồng hồ, cảm thấy có chút gì đó ngọt ngào đang dấy lên từng đợt.

Đúng là chỉ có Lục Hợp mới có thể nhìn ra được sự bất thường của cô. Cô cứ tưởng đã che giấu kĩ lắm rồi nhưng cuối cùng Lục Hợp vẫn là người duy nhất nhìn ra.

Sau đó là bức cung.

“ Nói! Cậu đang giấu chuyện gì?”

Lục Hợp chóng cằm, miệng cười gian xảo

“ Hả? Ý cậu là gì?”

Cô chớp chớp mắt nhìn Lục Hợp, cố gắng mở to mắt nhìn cô ấy

“Bịch”

Một cái bánh bị ném xuống đất, cô bị kích động.

“ Khai mau”

Lục Hợp nhẹ giọng, từ từ đưa hộp bánh trước mặt Bạch Hi. Cô bị kích động lần thứ 2. Đây là loại bánh Bạch Thiên Di rất thích ăn, nhưng vì giá cả đắt đỏ nên đành nuốt nước miếng chịu đựng. Đúng là chỉ có những tiểu tư bản như Lục Hợp mới dám vứt thứ bánh mắc hơn cả 1 tháng tiền ăn của cô.

Bạch Thiên Di khóc

“ Đừng! Phật dạy làm người phải biết tiết kiệm, không được hoang phí, cậu không ăn hết thì để tớ giúp cho”

Cô nhìn Lục Hợp với hai mắt lấp lánh (chính xác là hộp bánh trên tay Lục Hợp). Lục Hợp đưa hộp bánh sang trái, cô nhìn sang bên trái, Lục Hợp đưa hộp bánh sang phải, cô lại nhìn sang phải. Cô nhìn hộp bánh mà chảy cả nước miếng.

Hết kiên nhẫn, cô chồm lên giật lấy hộp bánh. Nhưng Lục Hợp đã nhanh tay hơn, hai tay cô đưa hộp bánh lên cao, một chân đạp thẳng vào mặt Bạch Thiên Di.

Cô khóc rồi đấy!!! Phản đối bạo lực cơ mà. Lục Hợp nhìn cô với ánh mắt khinh thường

“ Đừng để tớ nhắc lại lần thứ 3”

Dưới sự uy hiếp của Lục Hợp cộng sức hút của hộp bánh, Bạch Thiên Di xoa xoa chiếc mũi đỏ hoe in dấu chân của nó, dùng tất cả những vốn từ mà cô có để kể chuyện, giải thích và bình luận một cách nhanh gọn dễ hiểu nhất. Sau khi thuyết trình lại toàn bộ sự việc, cô kết thúc bằng một câu

“ Nói tóm lại, anh ta đã bị tiếng sét ái tình của tớ đánh trúng, không ngờ tớ lại có sức hút mãnh liệt đến vậy, haiz”

Cô so so vai nhìn Lục Hợp. Lục Hợp thì vẫn giữ nguyên ánh mắt xem thường ấy, nhìn cô một lượt từ đầu tới chân.

“ Hừ, bé tí, chẳng có gì đặc biệt”

Sặc...Bạch Thiên Di tức run người >”

“ Còn cậu thì sao?!!! Cậu cũng...”

Nói đoạn nhìn xuống vòng 1 của Lục Hợp, cô cứng cả hàm.

To... to quá đi mất!

Rồi lại nhìn xuống mình... tu thêm 100 năm nữa cũng không biết có phúc ấy chưa...

“Tớ thì thế nào? “

Lục Hợp nhướng nhướng mày. Bạch Thiên Di cuối đầu thấp hơn, thu người chui vào vỏ ốc, thề từ nay sẽ không chui ra nữa. Nhưng Lục Hợp vẫn giữ thái độ uy hiếp kinh điển, ánh mắt lộ rõ vẻ: không nói thì đừng hòng sống sót

“ Cậu... cậu... cậu là nhất, hơn cả 10 tớ cộng lại!”

Sao cô lại có thể hạ nhục mình đến như thế này... Bạch Thiên Di cố gắng nặn ra vài giọt nước mắt, nhưng càng nặn càng chảy ngược vào trong, thế nên đành từ bỏ.

“ Tốt”

Lục Hợp chẳng có ý kiến gì về chuyện cô vừa kể, đúng hơn là không hứng thú. Người như Lục Hợp thì thiếu gì người theo đuổi, một Lăng Minh Dục thì cũng chẳng có gì đặc biệt. Nói rồi cô đứng dậy đi mất, điều đau lòng là Lục Hợp cầm luôn hộp bánh theo.

Bạch Thiên Di buồn rầu suy nghĩ cách đối phó với Lăng Minh Dực, không biết khi gặp lại anh ta thì phải trả lời như thế nào. Thật ra thì cô cũng không phải ghét anh ta, anh ta đẹp trai có tài nhưng cô chỉ có chút xiu xiu cảm tình với anh ta mà thôi.

Thôi được rồi thật ra cô cũng rất thích Lăng Minh Dực, thích từ lâu rồi.

Nghĩ một hồi lâu, vắt tay lên trán, vắt đầu lên não, chất xám tuông trào nhưng cuối cùng vẫn không nghĩ ra cách. Nằm lẩn qua lẩn lại một hồi, cuối cùng cô đã nghĩ ra một cách kinh điển nhất. Ba sáu kế chạy là thượng sách, thế nên chỉ cần tránh mặt. Vậy nên những ngày tiếp theo cô đều trốn trốn lẩn lẩn như đi ăn trộm, luôn trà trộn vào đám đông, dựa vào những nguồn tin quan trọng, nơi nào anh thường lui tới cô sẽ không tới.

Nhưng, người tính thật không bằng trời tính, 2 ngày sau cô đụng mặt Lăng Minh Dực.

Vừa nhìn thấy anh Bạch Thiên Di liền nhanh chóng lượn sang hướng khác, nhưng đáng tiếc ông trời bất công, cho Lăng Minh Dực nhiều điểm hơn người, anh đã phát hiện ra cô trước.

“Bạch Thiên Di!”

Anh kêu lớn làm người đang lén lút như tội phạm cô giật thót, cô đành thở dài bước đến chào

“Ồ, thật trùng hợp, anh cũng đi ngang đây à?”

“Ừ.”

“Vâng”

“...”

Sau đó là khoảng thời gian im lặng. Ặc, cô tự hỏi “chào hỏi kiểu gì thế này??” Cô nhìn Lăng Minh Dực, Lăng Minh Dực nhìn cô, không ai nói gì. Đây chẳng khác nào mẫu đối thoại kinh điển trong các cuộc đối thoại của giờ giao tiếp anh văn.

Bạn A: Hello! Nice to meet you

Bạn B: Nice to meet you too, How are you?

Bạn A: I'm fine thank you, and you?

Bạn B: Mee to.

Bạn A, B: Goodbye, see you late!

5 phút trôi qua, Lăng Minh Dực mới lên tiếng:

“Em đã suy nghĩ chưa?”

Lúc anh vừa mở miệng nói, cô còn nghĩ anh sẽ chào tạm biệt hẹn gặp lại giống cuộc đối thoại kia, nhưng anh đã rất hay, xoáy ngay vào điểm quan trọng nhất.

“Nghĩ gì cơ?”

Vì chưa tính đến trường hợp bất trắc sẽ gặp anh nên Bạch Thiên Di đành giả điên để tìm cơ hội trốn.

“Chuyện anh nói 2 hôm trước”

Cô chớp chớp mắt:

“Chuyện 2 hôm trước là chuyện gì cơ?”

Cô có thể thấy khỏe môi anh giật giật, nhưng cô quên mất một điều, Lăng Minh Dực là ai? Là anh chàng dịu dàng và điềm tĩnh, dù có phong ba bão táp ập đến, sét đánh ngang đầu anh vẫn sẽ bình tĩnh ứng phó.

Lăng Minh Dực hít một hơi rồi nói như tiếng chim kêu nước chảy vào tai cô.

“Là chuyện ngày 19 tháng 11 vào lúc 11 giờ 13 phút 9 giây 2 khắc trước cửa kí túc xá nữ anh đã nói anh thích em”

“ Á em nhớ ra rồi, nhớ ra rồi”

Sặc, nói huych toẹt ra như vậy thì ai mà không nhớ chứ. Cô xấu hổ cúi đầu thật thấp, (cô cũng biết xấu hổ???!!) nhìn mũi giày đang di di viên đá dưới chân, tay vì vô muốn rách cả áo. Thôi được rồi, cô không trốn được thì đành thành thật với lòng mình vậy. Cô thích anh, anh cũng thích cô, thế thì chẳng có gì phải day dưa lằng nhằng cả. Cô hít một hơi thật sâu, nhìn thẳng vào Lăng Minh Dục, chuẩn bị nói ra 3 từ kinh điển. Tim cô đập thành thịch, ôi cuộc sống cô độc của Bạch Thiên Di cô cuối cùng cũng kết thúc.

“ Em...”

“Minh Dục”

Ặc! Ai thế? Ai mà thiên hơn cả ông địa thế? Phá hoại chuyện tốt đẹp của người khác thế là thế nào? Cô trợn mắt nhìn về phía giọng nói phát ra.

Từ xa xa có người bước đến mỉm cười với Lăng Minh Dục, 2 tay đút vào túi quần, áo sơ mi ưỡn phẳng phiu, nụ cười vẫn còn đọng lại trên mắt, cả người như phát ra ánh sáng, thật là đẹp trai chết người. Cô nheo mắt nhìn người đang bước tới, nhưng sao cảm giác thật là quen, hình như cô đã gặp anh ta rồi.

“ Tử Phàm! Chào”

Lăng Minh Dục vừa đưa tay chào anh ta, vừa cười tủm tỉm. Khoan đã! Anh ta vừa nói cái gì? “Tử Phàm”???? Cô nghe như sét đánh ngang tai.

HÀ TỬ PHÀM !

Lông tơ trên người Bạch Thiên Di dựng lên cả, cái tên này, sao lại xuất hiện ở đây??? Mấy tháng trước cô đều sống trong lo sợ, sợ hấn sẽ thuê mafia xử lí cô vì đã làm hấn mất mặt trước nhiều người như thế.

Bạch Thiên Di định nhân lúc hấn chưa bước đến sẽ chạy đi. Nhưng đầu gối vừa mới co chân lên định chạy thì phát hiện tay cô đang bị Lăng Minh Dục nắm lấy. Ôi cảm giác này là.... cứ như có dòng điện truyền từ tay lên não, làm tê liệt thần kinh của cô vậy. Cô cứng đờ người đứng đó, ôi ôi ôi, cô bị người ngoài hành tinh xấu hổ chiếm lĩnh mất rồi.

Đến khi Hà Tử Phàm bước đến cô vẫn còn đang trong trạng thái đầu óc quay cuồng. Lăng Minh Dục và Hà Tử Phàm cười cười bá vai quàng cổ, hình như họ rất thân nhau. Sặc! do bị trúng phải ám khí của Lăng Minh Dục gây ra mà cô quên mất cả chạy trốn. Đúng lúc cô đang lo lắng Hà Tử Phàm sẽ thấy cô, nhận ra cô, rồi sẽ bắt cô đền tiền cái áo sơ mi hàng hiệu của Hà Tử Phàm, dù cho có bán cô đi chắc cũng sẽ không mua nổi.

Trong lúc lòng cô đang hoảng loạn thì chợt phát hiện Hà Tử Phàm, anh đang nhìn chăm chăm vào cô

“ Đây là...”

Hà Tử Phàm hơi nheo mắt nhìn cô, đôi chân mày tuyệt đẹp khẽ nhíu lại, nhưng cô thì không có thời gian mà để ý mắt anh đẹp thế nào, chuyện cô lo sợ là anh sẽ bắt cô trả tiền cái áo.

“ Là bạn gái tớ!”

Lăng Minh Dục trả lời ngay tắc lự, Bạch Thiên Di đang sợ đến thót tim thì bị câu nói của anh ta làm uốn té xỉu. Cô đồng í làm bạn gái của anh khi nào chứ?! Đúng là lúc này cô có ý định đó, nhưng cô vẫn chưa nói ra cơ mà!!!

Hà Tử Phàm thì không tỏ vẻ gì bất ngờ, chỉ ồ một tiếng, rồi lịch sự chìa tay ra

“ Tôi là Hà Tử Phàm, rất vui được biết cô”

“ Bạch Thiên Di , tôi cũng vậy...”

“Cậu ấy là bạn cùng phòng của anh”- Lăng Minh Dục vui vẻ nói chen vào

Theo phản xạ cô cũng chìa tay ra bắt tay với anh, lời thốt ra rồi mới biết, cô muốn tát ỳnh 1 cái, cái gì mà “ tôi cũng vậy” chứ.

“Ồ! Ra cô rất muốn ở cùng với Minh Dục”

Chưa kịp rút tay lại thì đã bị tay của Hà Tử Phàm chụp lấy. Cô cảm thấy đỉnh đầu mình lạnh lạnh, cô nghĩ tên Hà Tử Phàm khôn khiếp chắc đang nhìn chăm chăm vào cô rồi đây, đã thế còn cố nhin cười nữa chứ. Chết tiệt, thắm chửi một tiếng, cô luống cuống cắn môi, tay vẫn chưa rút lại

“Không... không phải, ý tôi không...”

“ Không sao, thời buổi hiện nay việc nam nữ sống cùng nhau là chuyện bình thường, chưa biết được việc gì cần làm đều đã làm rồi nữa là khác.”

Chưa kịp nói hết câu, Hà Tử Phàm đã cắt ngang. Cô cứng cả họng, một lát sau mới phảng bặt lại, vẫn đang nắm tay anh

“ Tôi không có!”

Cô nói như thét vào mặt Hà Tử Phàm. Thấy cô tức đến đỏ mặt, Lăng Minh Dục im lặng nãy giờ mới lên tiếng

“ Thôi xin can, chúng tớ trong sáng, thế được chưa, giờ tớ và Bạch Thiên Di bận tí việc, đi trước nhé.”

Cuối cùng chân lí cũng đứng về phía người tốt, Hà Tử Phàm không nói gì nữa, anh chỉ mỉm cười rồi gật đầu. Cô thì âm ỨC chào một tiếng như mũi kều.

Lăng Minh Dục tươi cười kéo tay cô đi, lúc này cô mới để ý đến cánh tay còn lại đang bị Hà Tử Phàm nắm nãy giờ vẫn chưa buông ra. Bạch Thiên Di quay người lườm một cái thì anh mới buông ra.

Đi được một đoạn cô mới nhận ra mình vẫn đang “tay trong tay” với Lăng Minh Dục, lòng chợt cảm thấy có chút ngọt ngào, chẳng cảm thấy khó chịu chút nào, thế nên cô vẫn cứ để cho anh nắm lấy, thật ra thì cũng không tệ.

Có lẽ cảm nhận được cô đang nhìn anh chăm chăm nên Lăng Minh Dục dừng bước, quay sang nói với cô:

“ Xin lỗi, anh chưa được phép mà đã bảo em là bạn gái anh”

Nhìn vẻ mặt của Lăng Minh Dục cô có chút buồn cười, đã nắm tay luôn rồi mà còn xin lỗi, thật chẳng giống phong cách của một người luôn tuân thủ đúng các bước như anh.

“ Không sao, có chút danh phận cũng tốt”

“Ý em là..?”

Lăng Minh Dục hơi ngạc nhiên hỏi lại. Cô bị anh nhìn đến phát ngại, liền quay mặt sang hướng khác

“ Lăng Minh Dục, sao chúng ta không thử xem?”

Mùa xuân năm 2008, Lăng Minh Dục chính thức bước vào cuộc sống của cô. Từng chút, từng chút một, càng ngày đối với cô Lăng Minh Dục đã trở thành điểm tựa vững chắc nhất. Anh đã từng bước, nhẹ nhàng chạm vào tim cô.

Năm nay chắc sẽ là năm may mắn của cô, Bạch Thiên Di nghĩ vậy. Vì cái may mắn đã đánh bại sự xui xẻo. May là tên sao Chổi đó không nhớ mặt cô, xem ra thì cô cũng không còn phải sợ bị đòi nợ nữa rồi. May là Lăng Minh Dục đã thuộc quyền sở hữu của Bạch Thiên Di cô. Chỉ xui mỗi việc là gặp phải tên Hà Tử Phàm ấy mà thôi. Thế là cô vui vẻ cùng Lăng Minh Dục ăn một bữa ra trò, tất nhiên là anh trả rồi ^_____^

Ngày hôm sau trên diễn đàn của trường có đăng một bức ảnh mà độ hot đạt đến mức mọi người trong trường không ai không biết. Cô cũng hí hoáy lên xem nó là gì mà lại hot đến thế. Vừa click chuột mở cửa sổ thì lập tức cô cũng cả người bị chuột rút.

Trên ảnh có 2 nam và một nữ, cánh tay của cô gái đều bị cả 2 chàng trai nắm lấy, một người nắm bên phải kéo đi, một người nắm bên trái lẳng lặng đứng đó. Dù là chụp từ xa nhưng vì 2 người đó quá nổi bật nên ai cũng có thể lập tức nhận ra, một người là Lăng Minh Dục, một người là Hà Tử Phàm, còn cô gái đang bị 2 chàng trai giành co không ai khác chính là cô.

Phía dưới còn có một loạt ment .

[Mắt nai cha cha cha]: aaaaa! Xuất hiện rồi xuất hiện rồi, cuối cùng tình địch cũng xuất hiện

[Mashimaru]: tại sao ????? tại sao ??? tại sao???

[Hồng hạnh vượt tường]: omg!? Chuyện gì xảy ra thế này? Cặp đôi nổi tiếng của trường lại cùng giành một cô gái??

[Cho một cái tên]: cần một cái tên cần một cái tên. Câu hỏi lớn nhất: cô gái đó là ai??

[Đêm khuya vượt rào]: oa oa oa!! Cô gái đó thật có phúc, thật ghen tị quá đi :(

[Thổ phỉ]: Theo nguồn thông tin đáng tin cậy nhất hình như cô gái trong ảnh là Bạch Thiên Di , khoa kinh tế, nhan sắc cũng bình thường, chẳng hiểu vì sao 2 anh chàng nổi tiếng này lại bị cô ấy hút hồn nhỉ? Chắc chắn là không bình thường! Tất cả cũng chỉ có một câu trả lời: cô gái này nếu thật sự không phải rất giàu thì chắc chắn là tham gia tổ chức tà phái .

[Em trai xinh gái]: anh Thổ Phỉ ở trên ơi! Anh tưởng ai cũng mê tiền như anh à? Chắc chắn là tham gia tổ chức tà phái nào rồi, phải tìm cô ấy thọ giáo thôi

[Em là bông hồng nhỏ]: Thì ra hai anh đây thực sự không phải một cặp...

...

Đọc một loạt ment dài đằng đẵng phía dưới, cô thật sự choáng.

Chỉ có một cái bắt tay thôi mà bị người khác soi mói xàm xì đến thế, đã thế còn có người bảo cô dùng bùa dụ dỗ, còn có người lại tưởng tượng ra câu chuyện kinh điển như tiểu thuyết, haizzz. Thế này thì làm sao mà cô có thể sống tiếp trong trường đây??

Ngày hôm sau cô vinh quang trở thành người nổi tiếng trong một đêm. Đi đến đâu đều có những ánh mắt nhìn theo, thăm dò, nghi ngờ, đổ kị đều có đủ. Đến cả một Lục Hợp lạnh lùng như nước mùa thu cũng phải phát bực với những ánh mắt xàm soi ấy. Lục Hợp khó chịu đến mức quay lại quát cả đám người đang chỉ chỉ trỏ trỏ ấy.

Cô lại nhìn trời, tự hỏi: Cuộc sống yên bình của cô nay còn đâu?!

Nếu lớp đến kị túc xá nếu nói cô được 20 người xàm xì nói nhỏ, thì lúc ở căn tin cô được nửa số học sinh ở trường nói ra nói vào. Ôn phúc này cũng nhờ cái người như phát ra ánh sáng đối diện mà ra đây.

Chẳng biết tên Hà Tử Phàm ở đâu chui ra, rất tự nhiên đến ngồi trước mặt cô và Lục Hợp. Trong mắt cô, anh là một ngôi sao. Đúng, chính là sao Chổi. Chắc chắn anh ta sinh ra vào ngày sao Chổi xuất hiện.

“ Tôi ngồi ở đây được chứ?”

Cô hơi khó chịu, không phải anh đã ngồi rồi đó thôi!

“ Anh không thể ngồi ở chỗ khác à?” – Cô nhìn anh vẻ khinh bỉ

Hà Tử Phàm thẳng nhiên gấp một miếng cá cho vào miệng, từ tốn trả lời: “ Tôi không thích”

Phụt!

Cô sút nữa thì bị anh làm cho nghẹn đến chết, Lục Hợp liền đưa cho cô cốc nước, cô vội cầm lấy uống lấy uống để, nước mắt giàn giụa nhìn tên mặt dày đấy

“Này! Tôi nể tình anh là bạn của Lăng Minh Dục, nhưng tôi không thích anh ngồi trước mặt tôi”

Hừ, cô đuổi người đấy, để xem anh ta mặt dày đến mức nào. Thế nhưng anh vẫn từ tốn gấp một miếng rau cho vào miệng, nhai nhai nuốt nuốt rất nhẹ nhàng rồi mới ngẩng đầu lên nhìn cô, nheo nheo cặp mắt phượng tuyệt đẹp hỏi:

“ Ghế này có viết tên cô?”

“ Không có”

Cô đâu phải trẻ con

“ Ghế này thuộc quyền sở hữu của cô?”

“ Không có ”

Đây là tài sản công cộng của nhà trường

“ Thế thì cô không có quyền lên tiếng.” – Hà Tử Phàm nói rồi lại cúi xuống ăn cơm, không để ý đến cô đang mặt đỏ bừng bừng, thiếu điều muốn hất cả khay cơm vào mặt anh.

“ Thế thì còn anh thì sao? Ghế này có viết tên anh? Ghế này thuộc quyền sở hữu của anh? ”

Cô cố gắng kiềm chế hỏi ngược lại anh , để xem mặt anh có thể dày hơn nữa không, cô không tin anh có thể mặt dày hơn nữa.

“ Ghế này không thuộc quyền sở hữu của tôi.”

Anh vẫn tiếp tục ăn miếng rau cuối cùng, còn mặt cô thì có thể đã vênh lên tới tận trời. Ha, thấy chưa, không phải của anh, thế thì nhanh nhanh biến đi giùm?

“ Nhưng sao cô không tự nhìn xem ”

“ ... ”

Hà Tử Phàm bung khay cơm đi đứng dậy, rồi nhanh chóng đi ra khỏi nhà ăn. Cô trợn mắt nhìn anh biến mất. Cái tên này, sao mặt hần còn có thể dày đến như thế ? Mặt hần còn có thể dày đến mức nào nữa đây? Cô không thể chịu thua như thế được.

Cô vội vàng chui xuống gầm bàn, bò sang cái ghế anh vừa mới ngồi, lật lật tìm kiếm.

Thì ra là có viết thật.

Cô như đứng hình. Không ngờ con người như Hà Tử Phàm lại trẻ con đến thế, viết cả tên lên ghế. Cô khóc mà không có nước mắt. Cô thua rồi, thua thật sự rồi.

Lục Hợp ngồi bên cạnh chỉ từ tốn ngồi xổm xuống cạnh cô, vỗ vỗ lưng cho cô, rồi kéo Bạch Thiên Di đang thất thần ra khỏi nhà ăn, à không, cô đã không còn chút tinh thần nào nữa rồi.

Cô âm ức tìm Lăng Minh Dực để kể lể. Nhưng anh chỉ xoa đầu cô cười dịu dàng, cảm giác chẳng khác nào anh đang nhìn chú cún... dù vậy cô lại cảm thấy vui hăng lên. Tạm thời gác qua tên đó, chỉ cần có anh là cô đã vui đến chết rồi. Lạc Hân bảo đây chính là sức mạnh của tình yêu. Lục Hợp lại nói đó là háo sắc quên cả đường về, Nhạc Ngưng vừa đỏ mặt vừa bảo:” Mệnh tại cơ duyên, bất khả thuyết”... Cô đã không còn gì để nói.

Nhưng sự việc chỉ lớn hơn khi cô ngồi ăn cùng Lăng Minh Dực sau khi ngồi cùng bàn với Hà Tử Phàm mấy ngày trước. Các cô gái trong trường không còn chỉ trỏ vào cô nữa, mà ngang nhiên nói bóng gió chẳng ngại ai. Mỗi lần thấy Bạch Thiên Di khoác tay Lục Hợp, Lạc Hân đi qua sân trường, đều nghe được những lời lẽ khó nghe vô cùng: “ Ái chà, thật là một bước lên đời nhỉ, câu được 1 lượt 2 con rùa vàng, chắc hẳn ấy hạnh phúc lắm nhỉ, chẳng trách, nhan sắc thế kia mà”. Giọng nói lạnh lót cổ ý để tất cả mọi người nghe thấy được, sau đó cô gái bên cạnh tiếp lời: “ Ôi dào, có hơn gì ai cơ chứ, nhan sắc còn chẳng bằng người đi bên cạnh, biết đâu, rùa vàng vì muốn câu được nàng công chúa nên mới tiếp cận cô người hầu mà thôi”.

Sau đó là tiếng cười vang vô cùng chói tai của bọn họ. Nếu cô nhớ không lầm thì đây chính là cô gái Lạc Hân thường hay nhắc đến, cô ta là Liễu Liễu, rất thích Hà Tử Phàm, theo đuổi nhiều lần nhưng không thành. Lần này thấy tin đồn giữa cô Lăng Minh Dực và Hà Tử Phàm, chắc là nổi lòng ghen tị mà mạnh miệng chê bai mà thôi.

Bạch Thiên Di vô cùng tức giận, định quay sang mắng họ một trận, thì Lạc Hân đã nhanh hơn, mắng cho họ không còn thấy đường về. Nhưng các cô gái không biết điều ấy thì sao mà chịu thua dễ dàng, còn lớn tiếng cãi lại, 2 bên lời qua tiếng lại ồm ồm cả lên.

Lạc Hân có vẻ càng nói càng hăng, càng nói càng khí thế, không ai chịu nhường ai. Bạch Thiên Di bực tức, cô không muốn Lạc Hân phải bực bội vì chuyện chẳng ra sao này. Lục Hợp nãy giờ im lặng, giờ mới lên tiếng: ” Lạc Hân, đối với loại người không biết phải trái này, cậu đừng nhiều lời vô ích, họ không hiểu nổi đâu”

Bạch Thiên Di vốn nóng tính, lúc này đã chẳng nhịn được nữa, cô giở giọng cười khinh miệt: “ Tôi được người ta thích thì sao nào? Câu được rùa vàng thì có gì không tốt? Dù họ kết thân với tôi chỉ để làm bàn đạp đi chẳng nữa, thì họ cũng từng là của tôi. Còn các cô, chẳng bằng cái bàn đạp”.

Cô gái tên Liễu Liễu mặt trắng bệch, nói chẳng nên lời: “ Cô, cô...”. Bạch Thiên Di không thèm nhìn cô ta lấy một cái, chỉ khoách tay Lục Hợp Lạc Hân đi về lớp. Bỏ ngoài tay tiếng khóc ỉ ôi của cô gái ấy.

Vậy là câu chuyện diễn ra giữa sân trường này được lưu truyền đi khắp nơi. Có người khen họ thật là dũng cảm, dám nói những lời khiến người khác phải tức chết như vậy, một câu mà có thể đánh bại kẻ thù. Nhưng cũng có người lên giọng chửi rủa, bảo cô chẳng xem ai ra gì, ý thể được 2 thần tượng thích mà lên mặt. Nhưng mỗi lần Bạch Thiên Di nghe thuật lại đều với một thể loại khác nhau, nói chung là muôn hình vạn trạng, mắng có, hăm dọa có, nhưng sự thực thì sao. Chỉ có mình bọn họ biết được. Vậy nên cô quyết định để ngoài tai tất cả.

Lăng Minh Dục cũng có vài lần hỏi cô, nhưng cô nhất quyết không nói, vậy nên anh cũng không nhắc đến nữa. Hằng ngày anh vẫn đến kí túc xá đón cô, chiều chiều lại mang bánh kẹo đến đợi cô ở trước cửa phòng học. Cô muốn gì, anh đều chiều cả. Lăng Minh Dục chiều chuộng yêu thương cô hết mực, điều này luôn khiến cô cảm thấy mình là người hạnh phúc nhất trên thế gian này.

Lăng Minh Dục, Lăng Minh Dục, Lăng Minh Dục... Cô không biết mình đã gọi cái tên này bao nhiêu lần, nó dường như đã trở thành một phần không thể thiếu trong cuộc sống của cô.

Đêm giáng sinh, anh kéo cô khỏi bữa tiệc của trường, cùng nhau trốn vào phòng, chốt cửa, rồi cùng nhau đốt nến chúc mừng giáng sinh.

Chiếc bánh kem giáng sinh nho nhỏ, có hình ông già tuyết xinh xinh với cái mũ đỏ. Cắn một miếng bánh, mùi sữa thơm nhẹ hòa với vị chua chua của dâu tây. Nhưng dường như cô chỉ cảm thấy toàn vị ngọt, lòng cô ấm áp biết dường nào.

Sau đó hai đứa cùng trốn ra ngoài ăn khuya. Cùng nhau ăn thịt nướng, lẩu nhúng, chơi đến tận khuya mới về trường. Dù là giáng sinh nhưng nhà trường vẫn đóng cửa đúng giờ, cô và Lăng Minh Dục đành phải đi vòng qua khuôn viên trường. Trời bắt đầu lạnh hơn, lạnh đến dường như sắp có tuyết rơi. Cơ mà ở cái đất nước này thì làm gì có tuyết mà rơi chứ ? Cô xoa xoa bàn tay mang găng dày cộm, miệng thở phò phò, không cần nhìn gương cũng biết, cái mũi nhạy cảm của cô đang đỏ ửng cả lên. Chợt có một chiếc lá vàng còn sót lại rơi xuống chạm vào mũi cô, cô nhảy mũi một tiếng.

“ Có lạnh lắm không?” – Lăng Minh Dục nhìn cô vẻ lo lắng.

“ Quỷ mới không lạnh”

Cô lườm anh một cái. Dường như biết cô chỉ tiện miệng trêu anh một chút, nên anh chỉ nhìn cô cười. Vừa bắt gặp nụ cười của Lăng Minh Dục, tim cô dường như sắp tan chảy, vì xấu hổ lên cô bước đi nhanh hơn, bỏ anh lại phía sau.

Tiếng bước chân phía sau ngày càng chậm lại, cô bắt đầu cảm thấy hối hận. Vội xoay mặt lại nhìn xem anh còn phía sau không, thì chợt một vòng tay ấm áp ôm trọn cô vào lòng. Cô ngạc nhiên đến tròn xoe mắt. Trời lạnh thế này mà cơ thể ai đó vẫn ấm thế kia, đôi tay mảnh khảnh ôm chặt cô vào lòng, tiếng thở khe khẽ trên đỉnh đầu vọng xuống. Cả gương mặt cô dính chặt vào ngực anh. Bạch Thiên Di còn có thể nghe rõ tiếng trái tim anh đang đập mỗi lúc một nhanh hơn. Cô đỏ cả mặt, theo phản xạ, cô đẩy anh ra, nhưng lại đôi tay đẩy càng siết chặt hơn.

Thấy anh kiên trì thế, cô không đẩy anh ra nữa, mà nhẹ nhàng vòng tay ôm anh. Anh thì cảm lên đầu cô, hơi thở nặng nề nhả ra cả khói lạnh.

“ Để em thất vọng rồi, anh không phải quỷ đâu.”

Giọng Lăng Minh Dục pha chút nũng nịu, từng chữ như đang rót mật vào tai cô, lòng cô ngọt ngào biết mấy.

“ Vâng, nhưng giờ em sắp làm quỷ rồi đây”

Cô chỉ nghe tiếng cười khe khẽ trên đỉnh đầu.

“ Trời lạnh hơn rồi, vào trong thôi” – anh vỗ vỗ lưng cô, vẽ sắp buông tay

“ Như vậy không phải sẽ lãng mạn hơn sao?” – cô nghiêm túc ôm chặt lấy anh, không để anh có cơ hội buông tay.

“ Nhưng như vậy em sẽ bị cảm mất” – Lăng Minh Dực cười phì một tiếng, hai tay đã buông thõng từ lúc nào

Cô lắc đầu ngoay ngoay, ôm chặt anh hơn, nũng nịu:

“ Một chút nữa thôi, nhé?”

Lăng Minh Dực hơi bất ngờ, nhưng anh vẫn vòng tay ôm lấy cô, nở nụ cười hạnh phúc.

“ Được”

Từng chiếc cứ thế nhảy múa khắp nơi, hơi lạnh như bao trùm cả người anh, nhưng anh vẫn đứng đó để cô ôm.

Lúc đầu cô chỉ nhận lời vì có chút dao động, nhưng có lẽ đến mức này thì cô chẳng thể nào dứt ra được nữa.

Khi đó cô đã nghĩ, cuộc đời này, có lẽ chỉ cần có anh là đủ. Nhưng cô đâu biết rằng, đó là sẽ là mùa đông đầu tiên và cũng là mùa đông duy nhất mà họ ở bên nhau.

Rồi xuân đến, điều vui nhất của mùa xuân là gì? Chính là được nghỉ và bao lì xì. Lục Hợp, Nhạc Ngưng, Lạc Hân đều cuốn gói về quê ăn tết.

Vốn cô không định về nhà vì lần xích mích với gia đình cô đã chẳng thèm ở nhà nữa. Thời đi học, có lần cô cãi nhau với mẹ, thà nhịn đói đến đau ruột thừa chứ không ăn một hột cơm nào. Hậu quả là cô phải vào bệnh viện húp cháo một tuần...

Cô vốn là đứa cứng đầu cứng cổ, nếu cô đã không muốn thì dù có nói khăn cả cổ họng cô cũng chẳng thèm quan tâm. Thế nhưng trước đó mấy ngày, cô đã phá lệ.

Cô nhìn đồng thức ăn được bày trên bàn mà lòng không khỏi cảm phục Lăng Minh Dực. Không ngờ anh còn có thể nấu ăn. Nhưng nấu ăn được là một chuyện, còn bày được những món màu sắc rực rỡ, nhìn qua là chảy nước miếng như thế này thì... Ôi! Ông trời thật là bất công. Cô tức đến vỗ vỗ ngực.

Cô nhìn chằm chằm vào đồng thức ăn mà nghi ngờ, Lăng Minh Dực nhìn cô rồi cười khan hai tiếng:

“ Thức ăn anh nấu không có độc đâu, em cứ nhìn chằm chằm vậy sẽ làm tổn hại đến lòng tự trọng của anh đấy.”

Cô nuốt nước miếng một cái rồi gấp lấy một cái vôi bạch tuột xào cải trong đĩa, đưa lên nhìn thật kĩ:

“ Xoăn... Thật là xoăn quá”

“ Sao? Xoăn gì cơ?” – Lăng Minh Dực nhìn cô thắc mắc.

“ Bạch tuột” – cô đáp, mắt vẫn nhìn cái vôi

“Hả?”

Lăng Minh Dực tỏ vẻ không hiểu cô đang nói gì. Cô lại tiếp tục ngắm cái vôi xoăn títt ấy, băng quơ hỏi:

“ Xoăn thế này, chắc ngon lắm nhỉ?”

“ Tất nhiên rồi, anh đã ra tay mà” – Lại cười

“Không!”

Cô liền lên tiếng bác bỏ câu nói của anh. Lăng Minh Dực hơi chau mày, lại nhìn cô vẻ không hiểu:

“ Vậy tại sao?”

Cô nghiêm túc trả lời:

“ Vì... nó thật sự rất xoăn”

Lăng Minh Dực hơi ngớ người, 30 giây sau lại phì cười một tiếng, vươn tay vỗ vỗ đầu cô:

“ Hahaha, em là trẻ còn à?”

“ Em không phải trẻ con” – cô sụ mặt

“Ừ ừ, em không phải trẻ con, em là trẻ con đội lốt người lớn” – Lăng Minh Dực cười to hơn

“ Em không có !”

“ Rồi rồi, em không phải trẻ con. Ngoan, ăn xong rồi thì về nhà nhé?”

“Đây là mục đích của anh?” – Cô biết ngay mà, không có gì là cho không cả, ra là dụ dỗ cô đây mà.

“ Em không nên giận bố mẹ mãi thế, ngoan, về nhà một chuyến đi”

Lần này có lẽ anh rất nghiêm túc. Nhìn đồng thức ăn trên bàn, rồi lại nhìn Lăng Minh Dực đang mỉm cười đối diện, cô thở dài một tiếng:

” Được, em sẽ về.”

Thấy cô mặt mày nhăn nhó, Lăng Minh Dực tỏ ra rất thích thú. Anh cứ cười mãi không thôi. Cô nhìn anh mà không khỏi thần thờ, đôi mắt dịu dàng cong cong kia làm cô quên cả thực tại ấy, đôi môi mềm mại lúc nào cũng cười với cô. Nhưng sao anh lại có thể tàn nhẫn đến vậy. Con người đó, sao cứ mãi làm cô mê muội.

Mở mắt ra đã gần nửa đêm, Alexander đã bỏ đi đâu mất rồi. Cô dụi dụi mắt ngồi dậy, haiz, thật tình là, ngủ mất lúc nào không hay.

Cô bỏ ra khỏi phòng, xung quanh im lặng như tờ, Lục Hợp vẫn chưa về.

2. Chương 3

Tác giả: Tôi Là Người Mù Chữ

CHƯƠNG 3

Hôm sau là buổi tiệc của công ty, nhưng cô không có hứng thú đến tham gia vì đó có thể sẽ là bữa tiệc Hồng Môn. Thế nên dù cho bọn Hiểu Lập Thế San có lôi kéo thế nào đi nữa cô vẫn ở nhà chơi cùng Alexander.

Hôm nay Lục Hợp sẽ ở nhà nên cô phải làm tròn bổn phận của mình, chính là nấu cơm. Vào siêu thị, cô lượn một vòng ở quầy thực phẩm, gom góp đủ loại thịt tôm cá, nhân tiện mua thêm vài cái rau và trái cây cho con trai cưng.

Vừa bước ra khỏi cửa siêu thị, thì cô nhìn thấy ngay một người trông rất quen. Cô nheo nheo mắt nhìn anh đang đi về phía mình. Hình như anh vẫn chưa nhìn thấy cô. Bên cạnh Hà Tử Phàm còn có một người đẹp. Cô gái có gương mặt trái xoan, đôi mắt to tròn long lanh, chiếc mũi nhỏ nhắn xinh xắn, đôi môi phớt hồng.

Nói tóm lại là cô ta đẹp.

Hai người này đi cạnh nhau thật sự là rất hút. Không biết có bao nhiêu người đi chậm lại để ngắm nhìn họ.

Để tránh không đụng mặt với anh, cô phải đi vòng qua bãi giữ xe, chui qua một lỗ chó để đi tắt sang con đường bên cạnh.

Thế nhưng cô vốn xui xẻo, làm việc gì cũng không trót lọt, vừa mới ló đầu ra đã nhìn thấy đôi giày da bóng loáng, nhìn thoáng qua đã biết không hề rẻ tiền.

“Cô đang làm gì vậy ?”. Hà Tử Phàm đứng tựa vào cửa xe, châm một điếu thuốc đưa lên miệng, liếc nhìn cô vẻ uể oải.

“Á ” một tiếng, cô bị Hà Tử Phàm làm cho giật bắn người, đầu đập vào góc tường, đau chảy cả nước mắt.

“Tổng...tổng giám đốc...”

Hu hu hu, anh là ma hay sao mà lúc ẩn lúc hiện thế này. Vừa nãy còn gặp trước cửa siêu thị với người đẹp, giờ lại đứng ở đây, báo hại cái đầu cô u một cục rồi. Anh ta đứng là sao Chối mà. Cô lại oan thán.

Hà Tử Phàm hơi nhũn mảy, lại rít một hơi thuốc, rồi mới dập đi. Anh mở cửa xe, kéo cô đang ôm đầu nhảy tưng tưng vào trong.

Xe chạy bon bon trên đường, lại im lặng.

“Tổng giám đốc, anh không đi dự tiệc à ?” - cô lén lút nhìn anh một cái.

Đáp lại cô là một giọng nói dửng dưng như không: “Không phải cô cũng không đi sao ?”

“À...”

Cô muốn tát vào miệng mình một cái, sao lại hỏi như vậy. Chẳng phải chính bản thân mình cũng trốn sao ? Cái chính là không muốn đụng mặt với anh ta, nhưng giờ thì sao ? Mày đang ngồi trên xe người ta đấy ! Cho dù bây giờ người ta có đem bán mày mày cũng không phản kháng được gì đâu !

Hận nỗi lúc nãy đau đến hồn xiêu phách lạc, không biết đã bị anh kéo lên xe. Giờ thì sao ? Đã ném lao thì phải phóng theo lao, đến nước này thì đành phải theo cho tới cùng vậy. Cô bức rức gần chết: “Tổng giám đốc, người lúc nãy đi cùng anh...”

“Kệ cô ấy.”

“ ... ”

Không biết con người này mắc bệnh về giao tiếp không nhỉ ? Lúc nào cũng làm cho người khác khó xử, dồn người khác vào chân tường thế này hình như đã thói quen của anh. Cô nghĩ một lúc, nhưng càng nghĩ càng không đúng, tại sao cô lại leo lên xe anh nhỉ ? Nhịn được một lúc, cuối cùng cũng không kìm được hỏi Hà Tử Phàm: “Tổng giám đốc, bây giờ chúng ta đi đâu ?”

“Về nhà.”

“ ... ”

“Nhà anh...?” - cô trợn mắt nhìn anh.

“Ồ, ra cô muốn về nhà tôi ?” - giọng anh hơi pha chút giễu cợt.

“Không phải, không phải !” - cô gần như muốn nhảy ra khỏi xe ngay tắp lự.

“Thế thì là nhà cô.”

Cô thở phào một tiếng. Tốt nhất là cô nên ngậm miệng mình lại, để tránh tai họa ập đến bất ngờ.

Đứng trước cửa khu nhà của Lục Hợp, cô vội vàng leo xuống xe, chào anh một tiếng qua loa rồi chạy như bay lên lầu.

Nhà của Lục Hợp nằm trên tầng 10, thế nhưng cô chạy một mạch lên chỉ mất có 5 phút. Cô tự khen mình, cảm thấy những ngày luyện tập vất vả thật là không uổng mà. Để chắc chắn là cô đã bỏ xa anh ta, cô chỉ quay đầu nhìn sau lưng một cái rồi mở cửa chui tọt vào trong. Đứng tựa vào cửa thở phào một tiếng.

Súýt nữa thì tiêu rồi !

“Hợp Hợp ! Trở về rồi.” - cô vui vẻ thông báo.

Vừa nghe tiếng của cô, cả hai người đang ngồi trong phòng khách đều ngẩng đầu lên nhìn.

“Đã bảo đừng gọi là Hợp Hợp rồi mà !” - giọng Lục Hợp hơi tức giận.

Khoang, hai người ?! Cầm cô súýt chút thì rơi xuống đất...

“Sao chậm thế ?” - tên khốn khiếp đó khề nhếch môi, rõ ràng là muốn cô tức chết mà.

“Anh...anh...”

Cô lắp bắp, rõ ràng lúc này cô đã bỏ xa hần rồi mà, chết tiệt, rõ ràng là hần vẫn đang ngồi trong xe, lúc cô chạy lên đã quan sát rất kĩ rồi mà, chẳng lẽ hần là ma ?! Điều quan trọng là, anh ta đến đây làm gì ?

Hình như đoán được cô đang nghĩ gì, anh “À ” một tiếng:

“Có chút việc cần bàn với Lục Hợp, lúc này chưa kịp nói với cô thì cô đã chạy mất. Nhìn đáng vẻ của cô...” Hà Tử Phàm ngừng lại, đưa mắt nhìn một lượt từ đầu xuống chân cô.

“...Đừng nói với tôi cô đã chạy bộ lên đây nhé.”

Anh hâm à ? Không đi bộ thì đi bằng đầu à ? Nhưng cô không quan tâm đến vẻ khinh miệt của anh, chỉ lớn tiếng phản bác: “Còn anh thì sao ? Anh đi bằng máy bay lên đây à ?”, cô đang khinh anh đấy.

Hà Tử Phàm hơi im lặng, Lục Hợp ngồi bên cạnh này giờ đang im lặng cũng nhìn cô khó hiểu, rồi chậm chậm đứng dậy bước xuống bếp: “Tôi lấy cho anh cốc nước.”

Cô vẫn đứng đó, vẫn đang nhe nanh trợn mắt nhìn Hà Tử Phàm. Thấy chưa, im lặng nghĩ là chịu thua rồi, lần này bà đây đã thắng. Chưa kịp đắm chìm trong hạnh phúc, Hà Tử Phàm đã cắt ngang suy nghĩ của cô, anh cúi đầu nhìn đồng giấy tờ trên bàn, không thèm ngẩng đầu lên nữa:

“Tôi đi bằng thang máy !”

“ ... ”

Cô...cô...thật là tất trách mà ! Thang máy ! Có thang máy để làm gì, hằng ngày vẫn xem quảng cáo trên tivi: Mitsubishi lên xuống là hạnh phúc, xem đến mức có thể đọc ngược đọc xuôi câu nói của chương trình quảng cáo, thế mà giờ đây vì quá lo lắng lại quên bản đi phát minh vĩ đại của nhân loại. Cô còn có thể đáng trách hơn được không.

Nhìn vẻ mặt anh cúi thấp thế, thật ra không phải là đọc tài liệu. Anh đang nhin cười đến mặt mày nhăn nhó cả lên kìa. Cô còn gì để nói nữa không ? Lúc này cô mới thở dài một tiếng, sao không mau xuất hiện động đất, lở xoáy, hay sóng thần để cuốn cô đi đi. Hận nỗi không có cái lỗ để chui xuống đó.

“Anh...anh muốn cười thì cứ cười đi, cười đến tắt thở đi !” - cô giận tím cả mặt.

Vai anh run bần bật như bị chuột rút, tiếng cười của Lục Hợp vọng ra từ trong bếp rõ ràng là không hề nể ai mà. Cô hận không thể đập cho hai người này một phát, tức giận trốn vào phòng.

Này thì đám này, đá này, cô ra sức trút giận lên cái gối ôm hình mèo của mình. Lại quay sang nhìn Alexander, nước mắt lưng tròng...Cô đau lòng bật máy Wii, chỉnh chế độ Boxing . Cô tạo một nhân vật mới đặt tên “Tử Phàm cô nương”, rồi cứ nhắm vào người nhân vật mới tạo mà ra sức đánh đấm.

“Ha, thật là sướng khoái, bỏ tiền mua máy game thật đúng là không uổng. Không ngờ lại có lúc hữu dụng thế này. Tên kia, người còn dám dặt tội với bốn cô nương ?”. Sau một hồi đánh đấm mệt nghỉ cô mới nằm lãn trên giường chơi với Alexander.

Hậu quả của việc chơi game thâu đêm mà sáng hôm sau cô lại dậy muộn. Thật là, giận quá mất khôn, mãi chơi đến quên cả thời gian, gục ngay trên thảm game. Chắc, cũng tại tên Hà Tử Phàm oan hồn ấy cứ lẩn vẩn mãi không chịu đi, mà hai người đó bàn việc gì mà lâu thế chẳng biết. Báo hại cô phải chui rúc chui nhủi trong phòng (Thật ra là tại bạn tự trốn đấy thôi). Vì dậy muộn nên phải cầm đầu cầm cổ chạy đến công ty, ra khỏi cửa mới biết hôm nay là chủ nhật = =

Thôi thì đã ra khỏi nhà rồi, cô quyết định đến bệnh viện một chuyến.

Lên taxi, cô nói địa chỉ với bác tài rồi tựa người vào ghế, thế giới lại im lặng trở lại. Phía bên ngoài trời đang mưa lất phất, từng giọt đọng lại trên cửa kính, không khí ẩm thấp làm người ta cảm thấy lười nhác, cô thì lại nhớ anh. Cô vốn không thích mưa, nhưng anh lại rất thích mưa.

Đứng trước cửa bệnh viện, cô hít một hơi thật sâu, rồi lấy hết dũng khí bước vào trong. Không cần hỏi ý tá cô vẫn có thể tự mình tìm được phòng của anh. Nhìn con số viết trên cửa, cô tự hỏi không biết mình đã lẩn nhăm bao nhiêu lần con số này kể từ khi về nước.

Vừa mở cửa phòng cô đã thấy anh nằm đó. Hai mắt anh nhắm lại, trông anh hốc hác hẳn, có lẽ vì ăn uống không đủ chất. Cũng phải thôi, vốn anh không thể ăn được mà phải truyền dịch, đôi môi anh tái đi rõ rệt. Lãng Minh Dực mặt bộ đồ bệnh nhân màu trắng, hai cúc áo ngực mở ra lộ rõ xương quai xanh. Nhìn anh gầy hẳn đi, dáng vẻ mỏng manh như sương khói, yếu đuối nhưng không hề mất đi vẻ kiên nghị. Xung quanh anh là đủ loại thiết bị máy móc, đến thở anh cũng cần đến sự trợ giúp của chúng.

Cô đến bên cạnh giường, ngắm anh thật kỹ. Cô không dám cử động mạnh, vì sợ anh sẽ biến mất. Anh vẫn không thay đổi mấy sau bao nhiêu năm đó. Cô tự hỏi không biết đến khi nào anh mới mở mắt ra nhìn cô. Đến khi nào cô mới lại thấy nụ cười dịu dàng ấm áp ấy của anh. Tim cô như bị cái cọc đâm vào, cô khẽ cắn môi, nhưng vẫn cố nặn ra một nụ cười. Vì bây giờ, cô không cho phép mình lộ vẻ yếu đuối trước anh. Anh muốn cô hạnh phúc, thì sao cô lại có thể buồn phiền ?

Ngoài cửa sổ mưa càng ngày càng lớn hơn, từng giọt bắn lên cửa kính của bệnh viện, cô hơi bất ngờ vì sực nhớ đã quên mất trời vẫn đang mưa, có lẽ vì căn phòng này cách âm quá tốt, ảm đạm đến thế lương. Cô ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh giường bệnh, bỗng nhiên nhớ lại cái trận mưa hôm đó.

Trời khoảng giữa tháng 8 mưa không ngớt, cô và Lãng Minh Dực đang từ quán lẩu cá trở về, mưa tầm tã. Những vạt mưa ào ào như roi da vút xuống đường, phủ trắng xóa cả một vùng. Mưa chẳng chừa giăng ướt cả lối, từng giọt mưa tấp thẳng vào mặt đau buốt. Hai bên đường hàng cây xanh ngắt cũng chẳng còn đứng vững, xiêu xiêu vẹo vẹo dưới đường mưa, từng chiếc lá xanh đang cố chống chọi lại với cơn mưa như vũ bão. Hai đứa cùng tháo giày, buộc hai sợi dây giày lại với nhau, rồi vắt ngang cổ, chạy thật nhanh dưới mưa để kịp giờ về kí túc xá. Anh kéo tay cô chân trần chạy hết tốc lực về phía trước. Vì mắt không tốt cộng với việc trời mưa khiến cô không thể nhìn rõ được vậy nên cô đành bắt lực để anh kéo đi, mắt nhắm mũi chạy theo Lãng Minh Dực, mưa xối xả tạt vào mặt đau buốt, mắt thì cay xè vì dính nước mưa. Thế mà cả hai vẫn vừa chạy nhìn nhau cười sặc sụa, trông bộ dạng của đôi phương thật là thê thảm. Cô tức tối dùng chân đá vào vũng nước mưa gần đó về phía Lãng Minh Dực, sau đó mới hài lòng cười thật lớn. Anh chỉ cười rồi kéo cô chạy nhanh hơn.

Về đến kí túc xá mưa vẫn không ngớt, cổng trường lúc này đã đóng, họ đành phải đi đường vòng. Đường vòng cũng không xa, chỉ là phải đi vòng qua 1 bãi đất đang thi công sau trường, ống thoát nước vẫn chưa được lắp, nước ngập đến tận gối, sinh lây lội. Lãng Minh Dực thấy cô hơi do dự, nói: “Để anh công em !”.

Cô hơi bất ngờ, cười nói: “Em không sao, dù sao cũng ướt cả rồi ướt thêm một chút cũng chẳng chết ai ”. Anh lại cười: “Như thế đâu có được, ngập sau như thế này, lại còn sinh lây như vậy, nhớ không cẩn thật trượt té thì sao. Trước sao cũng bẩn, thà để mình anh bẩn còn hơn. Một người bẩn còn hơn hai người bẩn, xem như một người vì hai người đi”. Bạch Thiên Di nghe vậy thì cười tươi hơn hớn: “Ra anh thích hy sinh vì người khác thế à ? Vậy em sẽ không phụ lòng mong mỏi của anh, tình nguyện để anh hy sinh đấy”. Lãng Minh Dực không kìm được cốc vào đầu cô một cái: “Đồ lẩu cá, ra em âm mưu trước rồi”. Cô cười lè lưỡi trêu anh, cười tùm tùm. Lãng Minh Dực cuối xuống để cô trèo lên. Anh khó khăn lê từng bước, chậm chậm để nước không bắn được lên người cô. Nước bắn bắn lấm tẩm lên chiếc áo sơ mi xanh nhạt của anh, làm bắn cả một mảng lớn. Bạch Thiên Di bỗng nhiên cảm thấy hối hận, ghì chặt lấy vai anh, không kìm được: “Bỏ em xuống đi, em tự đi được”. Anh cười hì hì, chân vẫn lê từng bước từng bước một: “Mấy khi có dịp được hy sinh cho em như thế này, sao anh có thể bỏ qua.” Mặc cho cô phản đối, anh vẫn cống cô bước từng bước trên con đường ngập nước ấy. Anh bảo chân con gái nếu bị nước ăn sẽ rất xấu, mọc ghẻ đấy. Thế là cô đành ngoan ngoãn để anh công đi. Cô biết anh chỉ muốn tốt cho cô, đứa trẻ lớn lên từ bùn đất như cô thì làm sao mà sợ những thứ đó được. Dù là ở nhà cô có ngang ngạnh cứng đầu đến mấy nhưng bố mẹ vẫn không hề nuông chiều cô như những công tử tiểu thư, bố cô luôn muốn cô lớn lên như một đứa trẻ bình thường. Nhưng cô vẫn để mặc anh công cô, để cô có thể cảm nhận anh yêu cô đến nhường nào.

Nhưng còn hiện tại, dù anh đang ở trước mắt cô nhưng cô lại thấy như xa đến không thể chạm tới được. Tất cả mọi thứ đều đã qua rồi.

Đến khi ra khỏi cửa bệnh viện đồng hồ đã điểm 1 giờ, mưa vẫn không có dấu hiệu ngừng lại. Nhìn lại cái ví tiền lép kẹp của mình mà không kìm nổi than lên một tiếng. Cô cắn răng chạy sang bên xe buýt bên đường, nước mưa văng tung tóe làm ướt một mảng chiếc quần jean cô mới mua, nhưng cũng mặc kệ, bây giờ cô chỉ muốn mau chóng trở về nhà mà thôi.

Ngồi ở bên xe buýt, cô thờ thẩn nhìn dòng xe chạy qua chạy lại, tiếp tục thói quen cũ. Cô rất thích nhìn

biển hiệu xe, và cảm thấy nó là một thú vui. Chợt cô bắt gặp một chiếc BMW màu xám bạc đang di chuyển trên đường.

Đó là loại xe cô rất thích, từ kiểu dáng đến màu sắc của chiếc xe đều toát lên vẻ sang trọng. Biểu tượng của BMW vốn là hình cánh quạt phá cách, màu xanh trắng luôn làm người ta liên tưởng đến bầu trời. Nhìn chiếc xe mà lòng cô không khỏi day dứt, thậm chí cuộc đời thật bất công, chỉ có những đại gia nhà đất, những ngôi nổi tiếng hoặc những tên tham ô lừa đảo mới có thể mua nổi những thứ đắt đỏ này (sao cô không nghĩ họ mua bằng tiền mồ hôi nước mắt ???), thật là phung phí quá đi mà. Nếu có nhiều tiền nhưng không thể tiêu thì có thể phân phát cho những người nghèo khó như cô tiêu giúp mà.

Nếu có nhiều tiền thế cô sẽ mua ngay một căn nhà thật to để cho những người xem thường cô phải trở mắt ra nhìn (Cô nương ơi người ta đã có nhiều hơn một căn nhà rồi...=.= ”)

Do mãi thần thờ nên cô không để ý đến chiếc xe khi này đã dừng lại trước mặt cô. Oa, thật đúng là xe hiệu, đến cả thắng cũng chẳng gây ra tiếng động. Cô hơi giật mình, nhưng mắt lại dính chặt vào chiếc xe không rời...Thật là đẹp chết người mà. Nếu được ngồi lên đó một lần thôi thì cô có chết cũng cam lòng.

Cửa xe từ từ hạ xuống, cảm cô sực thì rơi thẳng xuống đất, cô hận mình không thể chạy nhanh hơn thỏ hoặc thu nhỏ như con kiến, người trên xe thật sự quá quen mà.

“Miệng của cô...” . Anh nhếch mép nhìn cô. Cô nhanh chóng đưa tay lên miệng theo phản xạ, chẳng có gì, “Tên chết tiệt, hần dám bỡn cợt cô ?”. Khóe miệng cô giật giật, nộ khí bốc ngùn ngụt

Anh không thèm nhìn cô một cái, hạ giọng ra lệnh: “Lên xe !”

Hừ, lại cái giọng điệu ra lệnh đó, cô không lên, không lên đó, anh có thể làm gì cô, hôm nay là ngày nghỉ, anh dám trừ lương cô ??

“Ở đây không được dừng xe. Thời tiết xấu nên xe buýt sẽ đến muộn, phía trước lại đang tắc đường, không muốn thì cô có thể chờ tiếp.” - anh nói luôn vào vấn đề rồi từ từ kéo cửa kính lên, vừa định quay xe lại thì cô đã nhanh chân nhanh tay mở cửa xe chui vào ghế phụ.

Dù sao thì trời vẫn đang mưa không ngừng, muốn về nhà thì chỉ còn cách bắt taxi, có thể đi nhờ thì đại gì bỏ qua, vừa hay tiết kiệm được chút tiền đi xe lại không dính mưa.

Đúng là không ngồi thử thì không biết, nội thất của chiếc xe này thật sự quá tuyệt vời mà. Bao ghế bọc nhung, trên xe trải cả một tấm thảm, nhìn qua là biết không phải loại rẻ tiền. Cô hăm hở sờ cái này rồi đụng cái kia, cứ như đang nằm mơ vậy. Cô quyết định rồi, nhất định phải mua được chiếc xe này thì cô chết mới cam lòng (đối ý nhanh thế, sao cô không đợi đến tận thế rồi chết luôn một thể =.=)

“Cô rất thích chiếc xe này ?” - Anh vẫn không thèm nhìn cô.

“ ... ”

“Tổng giám đốc, chiếc xe này thật sự quá tuyệt mà.” - Hai mắt cô long lanh ngập tràn hạnh phúc.

Anh im lặng về mặt ra chiều suy nghĩ, sau đó lại nửa cười nửa không: “Nếu cô thích, tôi có thể cho cô mượn.”

“ ... ”

Cái gì ???!! Cho cô mượn ???! Cô đứng bật dậy theo phản xạ, quên mất mình đang ngồi trong xe...Cô ôm đầu đau điếng ngồi thụp xuống ghế, cố gắng kiềm chế bản thân không hét lên. Tổng giám đốc à, anh thật đúng là có nội công thâm hậu, lần nào gặp anh cô cũng bị dọa sực chết...đầu cô mọc hai cái sừng rồi đây này.

“Tổng giám đốc, anh không bị...mộng du đấy chứ ?” - cô thận trọng hỏi lại Hà Tử Phàm.

Hà Tử Phàm sa sầm mặt, làm cô toát hết cả mồ hôi: “Nếu cô không thích thì thôi vậy.”

“Tôi thích tôi thích, thích đến chết đi được, tổng giám đốc, anh thật là vĩ đại mà !” - cô dường như sực chút nữa thì bay đến ôm chân anh rồi.

Nhưng sau đó thì cảm thấy có gì không phải: “Xe cho tôi mượn, thì anh đi bằng gì ?”

“Điều này cô không phải lo.”

“ ... ”

Sau đó anh không cần hỏi ý kiến của cô mà đi thẳng đến nhà hàng Pháp. Cô lại thầm than vãn, cô biết ngay anh ta không có ý tốt kia mà, cho cô mượn xe cốt là để cô đãi anh ăn một bữa chứ gì. Thật là tư sản hút máu người ! Đường như hiểu được cô đang nghĩ gì, anh lại cười khinh bỉ: “Cô yên tâm, tôi không tiêu tiền của phụ nữ.”

Ấy da, thật đúng là phong cách của tổng giám đốc anh minh cơ mà.

“Tổng giám đốc...” - cô run run.

“Có chuyện gì ?” - giọng anh thoáng ý cười, hình như đang rất thoải mái.

“Anh là thánh à ?”

“ ... ”

Suốt từ cửa đến khi ngồi vào bàn ăn anh vẫn không thèm mở miệng nói với cô một tiếng. Cô đã làm gì sai đâu chứ, thật sự là như vậy cơ mà. Anh không nói, thì sao mà nhân viên như cô dám lên tiếng. Anh không thèm nhìn thực đơn mà nhân viên nhà hàng đưa cho, thuận miệng gọi một loạt bốn năm món, nếu cô nghe không lầm thì...toàn là món Tứ Xuyên.

Tổng giám đốc, đây là nhà hàng Pháp cơ mà !!!

Nhưng có một điều cô cảm thấy rất kì lạ, dù anh ta gọi một loạt món Tứ Xuyên nhưng nhân viên phục vụ lại chẳng hề tỏ thái độ khó hiểu, mà ngược lại thức ăn lại được mang ra rất nhanh chóng.

Chẳng lẽ thời buổi kinh tế khó khăn, cả nhà hàng Pháp muốn tăng doanh thu nên mời những đầu bếp khác về làm phong phú thực đơn của nhà hàng mình ? Cô thật là bất trách quá mà, đã không còn theo kịp thời đại nữa rồi...

Đến khi thức ăn đã đầy một bàn lớn, cô mới sững sờ ngộ ra một điều: tất cả thức ăn đều có một màu đỏ! Chậc, thật tình là cô không thể ăn được ớt, nhưng cái tên kia thì cứ gọi đầy ớt, đã vào nhà hàng Pháp mà lại gọi cả một bàn đầy ớt. Cô hơi đắn đo, nhưng vừa gặp ánh mắt của Hà Tử Phàm thì cô không nghĩ nữa mà cầm thẳng đĩa lên gấp một lượt hết tất cả các món, vừa ăn vừa thổi phù phù. Cay, thật sự là quá cay, cô buông đĩa không ăn nữa. Hà Tử Phàm thấy thế thì lên tiếng: “Cô không ăn cay được ?”. Còn chưa kịp lên tiếng anh lại bồi thêm: “Chỉ có trẻ con mới không ăn được cay.”

Nộ khí cô lại bốc lên ngàn ngút, thế nên vì chút kích động cô đã trượt một đường dài trên sai lầm...Ớt ớt ớt, cô có tội gì với ớt cơ chứ.

Thấy cô hùng hổ xông vào ăn mặt anh mới giãn ra được một tí, rồi từ từ ăn súp cá.

Không phải chứ ??! Súp cá ? Sao anh ta lại ăn súp cá ? Một bàn đầy thức ăn này để cho ai ăn cơ chứ, anh định nuôi heo à ? Cô lại cảm thán: “Cái đó...” . Cô hơi đắn đo nhìn vào món súp trước mặt anh.

Hà Tử Phàm ngừng lại, động tác thật đúng là của bọn tư sản giàu có, từ tốn, nhẹ nhàng: “Cái gì ?”

“Nhiều đồ ăn thế này, anh không ăn sao ?” - cô chỉ chỉ đĩa vào đống thức ăn trên bàn.

“Tôi không ăn được ớt.”

“ ... ”

Thế thì sao vừa nãy anh còn bảo chỉ có trẻ con mới không ăn được ớt, báo hại cô kích động chiến đấu với chúng...

“Khi nãy anh vừa bảo...”

Chưa kịp nói hết câu anh đã ngắt lời cô: “Tôi bảo chỉ trẻ con mới không ăn được cay, chứ không phải không ăn được ớt.”

Mồm mép, cái này là cực kì mồm mép, tên chết tiệt, được lắm...anh chờ đó, cô ghim hận...

Không ăn được đồ cay mà vẫn gọi đầy một bàn đồ cay, cô thật sự là không thể hiểu nổi anh nữa rồi.

“Thế sao anh lại gọi nhiều thế này, một mình tôi làm sao ăn hết được.” - cô trợn mắt nhìn anh, cô cũng không ăn được đồ cay cơ mà T_____T

Hà Tử Phàm thì vẫn chiêm chệ, rút một tờ khăn giấy lau lau miệng: “Không phải những người như cô thường thích ăn đồ cay sao ?”

“ ... ”

Cô thật sự không nói được lời nào nữa rồi. Tổng giám đốc à, không phải ai cũng thích ăn đồ cay đâu, bản thân anh cũng không ăn được đó thôi. Cô đang sắp khóc mà không ra nước mắt đây này, thật là cay chết người mà. Vừa định lên tiếng phản bác anh thì ánh mắt sắc như dao của anh đã phóng tới. Cô thật sự không thể không ăn cơ mà...Nuốt hết những lời đang định nói vào trong bụng, tiếp tục ăn...

Cuối cùng cô cũng đã toàn thắng. Thanh toán xong anh lái xe đưa cô về nhà.

“Thức ăn ở đó cũng được nhỉ ?” - Hà Tử Phàm thận trọng hỏi.

“V...vâng.” - cô khó khăn lên tiếng, bụng cô đã một bụng đầy ốt rồi này, cô sắp bị ốt dày vò đến chết rồi đây T_____T

“Tôi thấy cô có vẻ rất thích !” - anh khẽ cười.

“...” - thích cái đầu anh chứ thích, nếu không phải vì ánh mắt sắc như dao cạo của anh bảo là “Không ăn tôi sẽ đuổi việc cô” thì cô còn lâu mới nuốt cái đồng ốt đó vào bụng, bụng cô khó chịu chết được.

Miệng cô vừa đỏ vừa sưng trong rất buồn cười, cô rất muốn cắt phăng đi cho rồi...Hà Tử Phàm cho xe chạy thẳng vào bãi xe dưới nhà Lục Hợp, rồi cũng mở cửa đi ra ngoài. Không ngờ anh cho cô mượn xe thật.

“Tổng giám đốc, anh về như thế nào ? Hay để tôi đưa anh về ?” - cô tốt bụng thế đấy.

“Không cần, tôi đi taxi.” - anh đưa chìa khóa xe cho cô rồi rảo bước đi mất.

Cô cũng không muốn cần anh, dù sao cô cũng đã chịu đựng để anh dày vò rồi, cô có lòng nhưng anh không nhận đấy thôi. Cô vui vẻ nhảy chân sáo lên nhà. Vừa nhìn thấy cô Lục Hợp chỉ nheo nheo mắt hỏi: “Cậu vừa bị ong đốt à ?”. Cô lườm Lục Hợp một cái.

Cũng may là chỉ có cái miệng sưng to như vị ong đốt, còn lại thì cô vẫn khỏe mạnh. Mở tủ lạnh ngửa cổ tu hết cả chai nước lạnh, cô vui vẻ hài lòng đi lấy ít trái cây cho Alex. Vừa nhìn thấy đồ ăn là hai mắt Alex sáng rỡ, cầm đầu ăn chẳng còn biết gì nữa.

Nửa đêm cô mới biết thế nào là hối hận cũng chẳng kịp. Bụng cô đau như bị ai đập lên, mồ hôi tuôn như tắm, không biết cô đã phải đi ngoài đến bao nhiêu lần...Thế là đêm hôm khuya khoắc cô vinh quang được vào viện thăm bác sĩ. Bị bác sĩ mắng ột trận, cô đau lòng ôm cái bụng lép kẹp chẳng còn ngồi trong xó truyền nước biển. Lục Hợp ngồi bên cạnh thì ngủ gà ngủ gật...

Về nhà đã hơn 2 giờ sáng, cô mò mẫm bò lên giường, quyết định ngày mai sẽ xin nghỉ dưỡng “bụng” == . Tắt báo thức, cô yên tâm ngủ một giấc thật ngon.

Thế nhưng oan hồn quan quỷ lại không buông tha cho cô. Tiếng chuông điện thoại lại reo lên đúng 7 giờ, giọng nói Hiểu Lập như oan hồn kêu gào bên kia đầu dây: “Cậu ở chết ở xó nào thế ? Sao vẫn chưa có mặt ở công ty ?”

Cô ử ử oải ngáp một cái: “Hôm nay tớ xin nghỉ, sẵn tiện cậu gọi đến thì báo với lão đầu hói “ngọt ngào” giúp tớ một tiếng, cảm ơn !”

“Đầu hói ngọt ngào ? = = Cậu còn có thể đặt một cái tên ghê gớm hơn nữa không ? Bạch Thiên Di ! Cậu quên hôm nay là ngày gì rồi à ? Là ngày kiểm tra cuối tháng đó !”

Đùng một tiếng, kiểm tra cuối tháng ?!!!!

Cô với tay cầm lấy cuốn lịch để bàn, thôi chết rồi, hôm nay chính là ngày kiểm tra cuối tháng. Công ty cô mỗi tháng đều có kiểm tra cuối tháng để tổng kết và điểm danh nhân viên chăm chỉ, nói tóm lại, nếu đi làm

cả tháng không thiếu ngày nào nhưng vào ngày tổng kết mà vắng mặt dù với bất kì lí do gì thì vẫn xem như tháng đó bị trừ tiền chuyên cần.

Cô ngồi bật dậy như lò xo, tiền chuyên cần của cô ơi ! Không thể để mất được, đó là tiền mồ hôi nước mắt của cô. Cô vội vàng thay đồ, uống vội viên thuốc mà tối qua bác sĩ cho vào bụng rồi chạy như bay xuống nhà, đã 7 giờ 15 phút, chỉ còn 15 phút nữa thôi. Chợt cô nhớ đến chiếc xe mà Hà Tử Phàm để lại cho cô đêm qua, nếu chạy nó đến công ty thì cô sẽ không bị muộn. Cô vội lục trong túi xách chiếc chìa khóa xe, cố nhớ lại đêm qua anh đã để chiếc xe ở chỗ nào.

Ngồi trước vô lăng, cô hơi run vì dù cô lái xe rất điêu luyện nhưng vẫn chưa thi lấy bằng lái. ngồi trong chiếc xe sang trọng thế này, không cẩn thận có thể bị bắt như chơi. Nhưng đã đến nước này, tiền chuyên cần không thể không lấy. Hít một hơi thật sâu, cô nhấn ga lao vút ra khỏi bãi giữ xe với tốc độ chóng mặt.

Kết quả cô vẫn không đến công ty kịp giờ.

...

.....

.....

Ở đồn cảnh sát, cô khóc mà không ra nước mắt, dù có van nài đến thế nào đi nữa mấy đồng chí cảnh sát vẫn không cho cô đi, còn bị bắt về đồn lập biên bản...Hu hu hu, tiền chuyên cần cuối cùng vẫn không lấy được (= = cô đang bị cảnh sát bắt vì vi phạm luật giao thông đấy !)

Trong khi cô vẫn đang đau lòng ngồi điền vào giấy vi phạm, thì chú cảnh sát bước đến thông báo một tin cực kì hấp dẫn: Đã gọi điện báo với chủ xe, anh ta sẽ đến ngay.

Cô như bị sét đánh...

Chủ xe là ai ?

Chính là người đã cho cô mượn xe.

Cô mượn xe của ai ?

Chính là của Hà Tử Phàm.

Hà Tử Phàm là ai ?

Là Tổng giám đốc đại nhân !

Sự nghiệp của Bạch Thiên Di cô tới đây coi như sắp chấm hết. Không những tiền chuyên cần không lấy được, mà còn có nguy cơ bị đuổi việc T_____T

Cô đứng ngồi không yên, mông chửi như vừa nổi hạch, đứng lên ngồi xuống mà không lòng không kìm được lo lắng.

Hà Tử Phàm thật xứng đáng với danh hiệu Tổng giám đốc đại nhân, làm gì cũng xuất chúng hơn người. Nói đến là đến ngay. Đứng trong phòng đợi cô đã nhìn thấy con người như phát quang ấy bước vào. Anh ta nói vài câu gì đó với anh cảnh sát rồi mới bước đến chỗ cô đang ngồi. Về mặt anh cực kì đáng sợ...lần này cô xong thật rồi = =

Cô giả vờ cúi gầm mặt nhìn ngón chân, xem như không hề thấy anh. Tiếng bước chân ngày càng gần hơn, cô gần như sắp nín thở, tất cả thần trí hầu như chỉ còn nghe thấy tiếng giày da va chạm với mặt đất, chậm chậm như ác quỷ đang từ từ bước đến đây bạn xuống vực.

Tiếng bước chân dừng lại, trước mắt cô là đôi giày da hàng hiệu không thể lẫn vào đâu được. Cô cố gắng giả vờ như không thấy, chờ đợi anh lên tiếng chỉ trích, chắc chắn câu đầu tiên anh sẽ đuổi việc cô sau đó đòi tiền đóng phạt, nhưng chờ đợi mãi người bên cạnh vẫn không lên tiếng.

Cô cúi đầu thấp hơn một tí xuống, cười khan hai tiếng: “A...ha ha, con kiến này thật là chăm chỉ quá đi mất, một mình vác cả một miếng môi to.”

Hà Tử Phàm vẫn chưa thấy lên tiếng, vẫn im lặng. Cô như mở cờ trong bụng, thầm mừng chiêu giả điên này có thể dùng rất tốt. Nhưng còn chưa kịp ăn “liên hoan”, anh đã phụ lòng mong mỏi của cô ngay lập tức: “Chú kiến của cô quả thật rất chăm chỉ!”. Không cần nhìn cũng biết khóe miệng anh ta lại nhếch lên = =, anh ta còn cố ý nhấn mạnh từng chữ một, âm sắc lúc trầm lúc bổng như luồng khí lạnh thổi qua lưng cô, khiến cô không kiềm được mà rung mình một cái.

Kiến cái đầu anh ấy, cô còn chẳng biết con kiến ấy chui đâu ra ! Ông trời ơi ! Sao không biến ra một bầy kiến đè chết tên này đi !!!

Cô lại phớt lờ hẳn, tiếp tục đánh trống lảng: “Đâu mất rồi ? Kiến ơi, bò đi đâu mất rồi ?”. Cô lại cúi đầu thấp hơn một tí, đảo mắt giả vờ tìm kiếm. Đầu cô đã thấp đến mức có thể nhìn rõ vết bùn đất bám trên đôi giày thể thao không biết bao lâu rồi vẫn chưa được chà rửa...

Nhưng nhìn rõ thì đã sao chứ, khả năng của con người là vô hạn, nhìn rõ thì vẫn có thể nhìn rõ hơn. Gương mặt núng niếng thịt của cô nếu dùng thước đo thì cách mặt đất 2cm, ước lượng bằng mắt thì khoảng 20mm...Giọng ác quỷ của anh lại vang lên đầy vẻ khiêu khích: “Đã tìm thấy chú kiến chăm chỉ của cô chưa ?”. Tay anh vẫn đang ngự trên đầu cô, rất “nhẹ nhàng” mà ấn thẳng xuống...

“Thấy... thấy rồi ! Tôi thấy rồi !...” . Bạch Thiên Di quỳnh quáng trả lời, hai tay hươ loạn xạ, cả người như muốn đổ nhào xuống đất, móng đã sắp chống lên trời.

“Thế đã đi đâu rồi ?”

Giọng anh rõ ràng là rất dịu dàng, nhưng không hiểu vì sao người cô lại run bần bật.

Nghiệt chương, đúng là nghiệt chương mà ! T_____T

“Vào... chui vào tổ rồi.”

Cô khó khăn nói ra từng chữ, cũng may mà đầu óc cô nhanh nhẹn, nếu không thì không biết sẽ thế nào ~~~~~. Hà Tử Phàm chỉ nói một từ “tốt”, xoa đầu cô một cái rồi mới hài lòng buông móng vuốt ra. Cô lập tức ôm lấy đầu, ra sức xoa xoa, đau chảy cả nước mắt. Hai cái sừng lần trước vẫn chưa xẹp xuống giờ chắc lại sắp nhô cao hơn rồi T_____T

Thấy cô vẫn còn ngồi ở chỗ cũ ôm đầu, Hà Tử Phàm chỉ thung thảng phun ra mấy chữ: “Còn ngồi đó à ?”, rồi phóng khoáng bước ra ngoài.

Cô hơi dờ người, nhưng rồi cũng nhanh chóng đuổi theo anh.

Tổng giám đốc à, anh còn có thể ác hơn được không ?

Quả thật là có tiền mua tiền cũng được, ai đã nói câu ấy sai chứ, cô liều mạng với kẻ ấy ngay. Vừa bước ra khỏi đồn cảnh sát cô đã thấy anh ngồi sẵn trên xe. Quan trọng là chiếc xe này là một chiếc xe thể thao Aston Martin...

Anh còn có thể giàu hơn nữa không cơ chứ ???!!

Cô lại sờ bên này chạm bên kia, loay hoay một hồi lâu, cuối cùng cũng quên mất chiếc BMW cô mượn anh đang nằm chổng chơ trong bãi xe vi phạm. Chiếc xe ấy có lẽ rất hợp với câu nói “hoa giữa rừng gươm” mà người đời thường mô tả, một chiếc xe hiệu giữa đồng sắt vụn...

“Có không có bằng lái xe ?” - mắt anh hơi nheo lại, giọng đầy nghiêm túc.

“Đúng !” - cô vẫn đang khám phá chiếc xe.

“Thế mà dám phóng nhanh vượt ẩu ?” - hàng lông mày anh lại gần nhau hơn.

“À, chuyện ấy, cũng thường thôi.” - cô vẫn đang nghịch dần loa mini trong xe.

“Cũng thường thôi ?” - anh lặp lại câu nói của cô, lông mày hơi nhướng lên.

Cô buồn bực buông tay khỏi dàn loa, lại quay sang sờ mó bao bọc ghế:

“Tôi phóng nhanh vượt ẩu khi không có bằng lái cũng giống như anh đi chơi mà không xin phép bố mẹ hay nghỉ học không xin phép nhà trường mà thôi. Hoặc là sống chung với bạn trai mà không có giấy kết hôn đó

thôi, chủ yếu chỉ quan trọng ở việc có giấy tờ hay không, không có thì người ta vẫn ăn chung ngủ chung với nhau, vẫn đi học làm việc bình thường, chẳng có việc gì to tát cả.”

Hà Tử Phàm hơi ngạc nhiên, nhưng rất nhanh anh lại lấy lại vẻ ngạo mạn của mình: “Tôi không quan tâm cô nghĩ học có giấy phép hay không, tôi cũng không quan tâm cô sống chung với ai, nhưng xe cô lái là xe của tôi.”

Lần này tới lượt cô chờ người ra, thấy vẻ mặt của cô, anh liền nở một nụ cười đầy ý vị: “Nói tóm lại xe tôi đang phải nằm trong đống rác đó, mong cô nhanh chóng thanh toán tiền phạt và mang nó về.”

Đùng một tiếng, cô như từ trên mây rơi xuống...Chết...chết rồi, mãi bị chiếc xe này thu hút mà quên mất đại sự...Trong lúc cô đang mất mặt nháy mắt, anh lại cười khê: “Nếu tôi nhớ không nhầm thì không có giấy phép lái xe khoảng hai triệu, phóng nhanh vượt ẩu khoảng hai triệu nữa, tổng cộng bốn triệu tiền phạt...”

BỐN triệu ? Cô choáng váng mặt mày, cô moi đâu ra bốn triệu bây giờ = = tiền chuyên cần còn không lấy được.

“À còn nữa...” - Hà Tử Phàm làm vẻ mặt như vừa nhớ ra điều gì đó.

“Lại còn gì nữa ?” - cô đã không còn chút sức lực nào nữa rồi, tức giận chỉ muốn lao đến cắn anh ta.

“Xe để trong bãi phạt chắc chắn sẽ bị va quệt rất nhiều...”

Thì sao chứ, bộ cô quan tâm chắc, cô đã phải tốn bốn triệu đóng phạt rồi đây, còn chưa kịp nói “liên quan gì đến tôi” thì cô đã phải nuốt ngược nó vào trong:

“...các vết trầy trên xe của tôi cô cũng phải bồi thường !” - anh hơi ngừng lại một chút.

Xem kìa xem kìa, rõ ràng đó là nụ cười vô cùng xấu xa. Cô trở mặt há miệng không thốt nên lời, cái gì mà có tí xú vết trầy cũng phải bồi thường cơ chứ, anh đùa với cô đấy à ? Cô tức đến nộ khí bốc ngùn ngụt, thôi được, có tí xú vết trầy thì sao có thể làm khó Bạch Thiên Di này, cô đền cho anh là được rồi, dù sao cô cũng phải đóng tận bốn triệu tiền phạt, cô hùng hổ:

“Bao nhiêu ?” - cô nhướn mày tỏ rõ vẻ coi thường.

Hà Tử Phàm nhìn cô một cái, khóe môi lại hơi nhếch lên, nhưng lại biến mất ngay lập tức, khoan thai nói: “Nể tình tôi với cô là chỗ quen biết, tôi chỉ lấy cô nửa giá thôi...”

Tưởng gì, nửa giá, cô bắt chước giọng điệu của anh, nhếch mép khinh thường...

“Là bao nhiêu ?”

“Mười lăm triệu !”

“ ... ”

Mười lăm triệu ? Anh tính cắt cổ gà à ? Có tí vết trầy đó bắt cô phải bồi thường mười lăm triệu ? Lại còn nửa giá, anh định đi lừa đảo à ? Anh tưởng cô là con ngốc sao ?

“Bờ, thật quá bờ, tôi không chấp nhận cái giá đó !”

“Ồ, mười lăm triệu là tôi đã bớt cho cô nhiều lắm rồi đấy, không tin thì khi về nhà cô cứ thử tra xem, chiếc xe đó sơn lại thì phải mất bao nhiêu tiền ? Là BMW 328i. Không cần vội, cứ từ từ mà trả, tôi cũng không cần gấp.”

“ ... ”

Cô không còn gì để nói nữa, cô không tin tí vết trầy của anh bằng ba tháng tiền lương của cô.

Vừa về đến nhà là cô mở ngay máy tính lên, nhanh chóng mở trang Google để tìm thông tin của chiếc xe đó. Nửa tiếng sau cô ngồi thẩn người trước máy tính như bị đứng hình. Chiếc xe đó...có bán cô đi cũng không mua nổi. BMW 328i là mẫu mới nhất hiện nay, giá khoảng 60.000 USD = =

Hà Tử Phàm quả thật nói không sai, mười lăm triệu để lấp lại vết trầy quả thật rất rẻ. Cô nhìn con số với một dãy số 0 mà choáng váng cả mặt mày. Cô chợt nghĩ, với tính cách của anh ta thì chắc chắn sẽ sơn lại cả chiếc xe, cũng may mà anh ta không còn có chút lương tâm, không bắt cô phải trả tiền sơn xe.

Vừa tắt trang mạng, điện thoại cũng vừa reo lên một tiếng, giọng nói hơi trầm vang lên:

“Đã tìm được chưa ?” - Hà Tử Phàm khê cười.

“ ... ”

Anh là dị nhân à ? Còn có thể gọi đúng lúc hơn không ? Cô hơi ngạc nhiên, gật đầu một cái nhưng quên mất anh không có ở đây nên vội nói: “Rồi.”

“Thế nào ? Tôi không lừa cô chứ ?”

Anh cố tình trêu cô mà !

“Tôi...” - cô không biết phải biện minh như thế nào nữa...

“Cô đừng lo, tôi sẽ không bắt cô phải trả ngay đâu !” - câu này lúc này anh đã có nói.

“Không phải...” - cô vội vàng ngắt lời.

“Tôi sẽ không để cô bị đuổi việc đâu, vì cô còn phải trả tiền cho tôi !” - anh rất từ tốn.

“Cũng không phải chuyện đó...”

“Cô khỏi lo không trả đúng hẹn, tiền đó sẽ trừ vào lương của cô.” - giọng anh có vẻ hơi khó chịu.

“Không phải...”

“Thế thì cô lo cái gì ?” - lần này có lẽ Hà Tử Phàm đã mất hết kiên nhẫn.

“Anh có thể... bớt chút đỉnh cho tôi có được không ?” - giọng cô bé như muỗi đốt.

Đầu dây bên kia không nói gì, mặc cho cô alo liên tục.

Anh ta dập máy rồi...

Hôm sau đến công ty, cô đã phải chịu đủ lời trách móc của cấp trên. Vừa ngồi xuống ghế thì lập tức bị Lưu Lão Lão phàn nàn về bản báo cáo cô vừa nộp vào tuần trước. Lưu Lão Lão là biệt danh mà cả phòng đặt cho Lưu Chí Tôn. Gọi là Lão Lão nhưng thật chất anh ta chỉ mới 35 tuổi, mồm mép còn hơn cả các bà thím ở chợ, nên cả phòng gọi anh ta như vậy.

Cảm râm mãi cuối cùng cũng đợi được đến giờ nghỉ trưa, cô đứng dậy đi vào nhà vệ sinh rửa mặt. Do ngủ không đủ giấc, mắt cô hiện rõ hai quầng thâm đen sì chẳng khác nào người bệnh sắp chết. Đời là bể dâu quả không sai mà, vốn hôm qua đã có hẹn đi mua sắm với Lục Hợp, nhưng cuối cùng lại bị phá hỏng. Tiền chuyên cần của tháng này cũng không lấy được nốt, thay vào đó là khoản nợ ngập đầu phải trả. Cô thở dài một tiếng, rồi đi xuống phòng ăn.

Vốn tâm trạng không tốt nên cô cố ý tìm một góc khuất rồi ngồi xuống, từ từ thưởng thức cơm trưa một mình. Thế nhưng có người đã không muốn cho cô hưởng trọn giây phút thanh thoi này, anh ta ngồi xuống một cách tự nhiên, chẳng thèm hỏi ý kiến ai.

“Anh đến đây làm gì ?” - cô bức bối hỏi.

“Tất nhiên là để ăn cơm.” - anh nhìn cô với ánh mắt kì lạ.

Quái nhân như anh cũng phải ăn cơm ?

“Anh không thể ngồi chỗ khác à ?” - cô hơi cao giọng.

“Tôi thích ngồi ở đây, không được sao ?” - Hà Tử Phàm từ tốn ăn cơm.

“Đừng nói với tôi anh lại viết tên lên ghế đấy nhé !” - cô nói với giọng đầy khinh miệt, còn cố ý lên giọng cao hơn một tí để mọi người xung quanh nghe được, khả khả, lần này anh mất mặt chắc rồi.

“Không cần phải làm vậy, cả nơi này đã là của tôi rồi.”

“...”

Cô lại bị Hà Tử Phàm đánh bại, đành im lặng nhai nhai nuốt nuốt cho xong phần cơm của mình rồi trở lại làm việc, không quan tâm tới anh nữa.

Cô vừa bưng khay cơm đứng dậy định bỏ đi, Hà Tử Phàm liền lên tiếng, giọng đều đều: “Tan làm cô đi với tôi đến một nơi, tôi chờ cô ừ. Bạch Thiên Di ngơ ngác nhìn anh, khó hiểu: “Sao tôi phải đi với anh, tôi không rảnh.” Cô nghĩ, phải cứng rắn thế, Hà Tử Phàm mới không ép cô làm theo ý mình được, đoạn cười thầm.

Nhưng không đợi cô bước đi, anh đã đứng dậy xoay người đi trước, cô chỉ nghe giọng xa xa văng lại vô cùng nhẹ nhàng của Hà Tử Phàm: “Tiền nợ!”

“...” Sao cô lại có thể quên mất điểm yếu này của mình nhỉ?

Không cự tuyệt được thì đành tránh né, Bạch Thiên Di quyết định tăng ca. Hi hục giành hết việc này đến việc nọ của đồng nghiệp, khiến cô bỗng nhiên trở thành người vĩ đại trong lòng các đồng nghiệp. Hiểu Lập vô cùng cảm kích, run run nói: “Bạch Thiên Di à, cậu bị ma nhập?”

Bạch Thiên Di nhú nhú mày, không biết trả lời cô ta như thế nào. Tôi không muốn về nhà sớm? Ừm cái lý do cũ rích rồi, cô không siêng năng đến vậy. Tôi bị giám đốc vĩ đại của các người đe dọa? Các đồng nghiệp sẽ nghĩ cô bịa đặt, đặt điều nói xấu tổng giám đốc trong sáng của họ. Tôi không muốn bị người khác nghĩ đang dang dúi với tổng giám đốc? Nói như thế chẳng khác nào cô tự nhận mình đang dang dúi với tổng giám đốc.

Cô suy nghĩ mà không biết phải trả lời như thế nào, đành chọn cách thông dụng nhưng rất được lòng mọi người, dù có hơi rùng rợn, cô tươi cười nói: “Hôm nay tớ bỗng nhiên rất muốn giúp đỡ mọi người ^_____^” . Quả nhiên Hiểu Lập lại nhìn cô với ánh mắt kì lạ: “Di Di à, nhất định cậu bị ma nhập rồi!”

Bạch Thiên Di lườm cô một cái rồi làm việc tiếp. Hiểu Lập ra về thì cả phòng bỗng yên tĩnh hẳn, tất nhiên, vì chỉ còn một mình cô ở lại. Bạch Thiên Di vừa cầm xấp giấy tờ vừa in ra, mang đến phòng photo, ra thêm một bản. Lúc này đã là 8 giờ, công ty gần như đã về hết, chỉ còn một mình bác bảo vệ đang trực. Bạch Thiên Di thầm tính nhẩm thời gian mấy xong, thu dọn đồ đạc rồi về nhà.

Tiếng máy quét kêu rè rè, sáng lên từng đợt. Tiếng máy điều hòa kêu vù vù giữa căn phòng vắng lặng, một luồng gió lạnh ập đến khiến sống lưng cô lạnh ngắt. Cô bỗng nhớ đến những câu chuyện bí ẩn hay xem trong truyện tranh. Cô gái ngã từ trên toà nhà 15 tầng xuống máu me bê bết, mỗi tối người ta vẫn hay thấy cô ấy xuất hiện quanh đó. Một hôm nọ, cô nhân viên phải tăng ca một mình, mang tài liệu đến máy photo để tài liệu. Tiếng máy quét loẹt xoẹt, thuận tay cô nhân viên lấy một tờ vừa mới photo lên xem, cô không khỏi bàng hoàng khi trên tờ giấy là một khuôn mặt đầy máu của cô gái đã nhảy lầu trước đây...Tự nhiên cô cảm thấy không an tâm cho lắm, vừa thấy tiếng máy photo dừng lại, cô vội vàng bỏ sắp tài liệu vào ba lô, nhanh chóng ra khỏi tòa nhà.

Bạch Thiên Di chạy như bay xuống lầu, nhưng chưa vội ra ngoài. Cô đứng nấp vào bức tường, đảo mắt nhìn ra xem Hà Tử Phàm còn ở đó không. Chẳng có ai cả, cô thở phào nhẹ nhõm rồi thong thả bước ra ngoài. Bạch Thiên Di lấy điện thoại ra kiểm tra, chẳng có cuộc gọi nhớ nào, cô nghĩ chắc Hà Tử Phàm đã quên mất rồi, lòng cô vui như mở cờ. Liếc nhìn điện thoại đã là 8 giờ 30 phút, chẳng còn tuyến xe buýt nào nữa, vừa hay hôm nay cô chỉ mặc quần jean áo phông trắng mang giày thể thao bình thường, đi bộ về cũng chẳng phải chuyện lớn. Nếu như ngày thường mang giày cao gót đến cả đi cũng xiu xiu vẹo vẹo thì nguy.

Bạch Thiên Di vừa nghĩ vừa nhảy chân sáo tung tăng, thầm nghĩ tí nữa sẽ ghé cửa hàng mua một cái bánh bao đặc biệt và ít trái cây để làm bữa tối. Tắm nước lạnh ăn bánh bao thì còn gì hơn nữa, sau đó ngủ một giấc thật ngon lành. Bạch Thiên Di càng nghĩ càng thấy vui vẻ, nhưng niềm vui ấy chưa được trọn vẹn thì đã bị bóp nát từ trong trứng.

Chưa đi được nửa quãng đường thì cô đã nhìn thấy chiếc xe thể thao đậu cạnh công viên gần đó, vô cùng nổi bật. Cô rùng mình một cái, chẳng nhẽ anh ta đợi cô đến tận giờ này? Không, chắc chỉ là trùng hợp, đâu

phải chỉ mình anh ta mua nổi chiếc xe đó, còn nhiều đại gia khác nữa cơ mà. Nhưng để chắc ăn cô vẫn né chiếc xe, quyết đi vòng qua công viên. Chuyện nhỏ như thế này, cô vẫn xử lý được.

“Cô đang làm gì vậy ?”

Giọng nói phát lên phía sau lưng giống như tiếng âm hồn đang gào thét. Dù anh nói rất nhẹ nhàng nhưng cô vẫn cảm thấy như vậy. Cô cứng cả người, cầu trời đừng phải anh ta ! Nhưng sự thật phũ phàng, không đợi cô phủ nhận anh đã lên tiếng xác nhận ==

“Cô làm gì mà lâu thế ?” - giọng anh có vẻ hơi mất kiên nhẫn.

Bạch Thiên Di từ từ xoay đầu lại, cố nặn ra một nụ cười hòa nhã: “Tổng giám đốc, anh làm gì ở đây ? Rõ ràng lúc này tôi thấy xe anh...”

Chưa nói hết câu cô đã thấy hình như mình lỡ lời, vội nuốt nửa câu còn lại vào trong bụng. Hình như đoán được ý cô, anh lơ đãng tút thức ăn mua ở cửa hàng gần đó lên, lạnh lùng nói: “Lúc này đi mua chút thức ăn, vừa quay lại thì thấy cô.” Không đợi cô lên tiếng, anh lại tiếp: “Lúc này cô thấy xe tôi đậu ở đó, sao không đến ?”. Cô bị anh làm cho cứng họng, vội lảng sang chuyện khác:

“Nhưng giờ này đã tối lắm rồi, tôi còn phải...”

Chưa kịp nói hết câu, anh đã ngắt lời cô:

“Chúng ta có hẹn !”

“Là anh hẹn chứ không phải tôi !” - cô lớn tiếng phản bác, bỗng cảm thấy gan mình to hơn một tí.

Anh nheo mắt đáp, nhấn mạnh từng chữ: “Chúng ta có hẹn, và tôi giữ đúng hẹn.”

Dưới sự uy hiếp của Hà Tử Phàm, cô đành bó tay chịu thua, ai bảo anh là sếp của cô cơ chứ. Ngồi trong, bụng cô kêu ùng ục như núi lửa sôi, bất giác đỏ cả mặt. Không để cô lên tiếng giải thích, Hà Tử Phàm liền rút cho cô cái túi thức ăn vừa này.

“Tổng giám đốc...tôi...có được không, của anh cơ mà.” - giọng cô nhỏ như muỗi kêu.

Anh lại nhún mày, không nhìn cô lấy một cái: “Thích cái nào thì cứ lấy đi !”

Bạch Thiên Di vui sướng mở túi thức ăn ra, trong đó có đủ các loại đồ ăn vặt và nước uống. Không ngờ tổng giám đốc lạnh lùng như đá băng lại thích những thứ này. Cô lựa lấy một gói bim bim khoai tây vị gà, hai cái bánh mì ngọt vị bơ và chocolate với một chai Pepsi rồi vui vẻ ăn.

Vừa xử lý hết đồ ăn, xe cũng dừng lại. Cô đưa đầu ra ngoài nhìn thì mới phát hiện xe đã dừng lại trước cổng bệnh viện. Cô hơi thất thần, cô không biết mình xuống xe bằng cách nào, lên thang máy ra sao, cô chỉ biết khi định thần lại thì cô đã đứng trước cánh cửa phòng bệnh viện, con số viết trên đó rất quen. Đó chính là số phòng của Lăng Minh Dục.

Hà Tử Phàm đưa cô đến đây là có ý gì ?

Chưa kịp nghĩ gì Hà Tử Phàm đã kéo tay cô bước vào trong. Bên trong có một người phụ nữ đứng tuổi đang ngồi cạnh Lăng Minh Dục, mái tóc dài vấn cao của bà càng tôn lên quý phái của một người có học. Đôi mắt nhân hậu sáng trong vắt đã có vài nếp nhăn ở đuôi, toét lên vẻ buồn phiền. Không cần hỏi thì cô cũng có thể biết rõ, đây chính là mẹ của Lăng Minh Dục.

Gương mặt lạnh như băng của Hà Tử Phàm lúc này đã giãn ra, anh mỉm cười với người ngồi trong phòng: “Thưa cô.”

Người phụ nữ đang chăm chú nhìn con, nghe tiếng Hà Tử Phàm thì quay sang, bà mỉm cười:

“Tử Phàm, cháu đến thăm nó à ?”

Hà Tử Phàm cúi đầu lễ phép: “Vâng, dạo này cô vẫn khỏe chứ ạ ?”

Bà Lăng vẫn giữ nụ cười dịu dàng: “Ái chà, ta vẫn khỏe, cô đây là...?”. Đoạn nheo mắt nhìn Bạch Thiên Di.

Vừa nhận ra cuộc nói chuyện của hai người đang hướng về mình, Bạch Thiên Di vội cúi đầu chào lễ phép: “Cháu là Bạch Thiên Di ạ, cháu...cháu đến thăm Lăng Minh Dục.”

Bà Lăng không nói gì nữa mà chỉ nhìn hai người cười, dù vậy vẫn không che lấp được nỗi buồn trong mắt bà. Bà đứng dậy cầm túi xách nhìn cả hai người: “Vậy hai đứa ở lại đây, cô có chút việc phải đi ngay bây giờ”. Nói rồi bà Lăng mỉm cười bước ra ngoài, nhân tiện đóng cửa lại giúp hai người.

Ánh mắt Hà Tử Phàm lại trở nên lạnh lùng, anh bước đến bên cửa sổ, tay mân mê chậu hoa nhài: “Vẫn nên đến thăm một người bạn cũ...”

Bạch Thiên Di bị giọng nói lạnh lùng của anh làm cho rùng mình:

“Tổng giám đốc...tôi...”

“Ở đây không phải công ty, đừng gọi tôi là tổng giám đốc !” - anh ngắt lời cô.

“Hà Tử Phàm, anh có ý gì ?” Sao lại đưa cô đến đây ?

“Tôi muốn xác nhận một việc !” Anh quay lưng về phía cô, khiến cô không thể thấy được vẻ mặt anh lúc này, giọng nói sâu xa làm cô tò mò.

“Là việc gì ?”

Hà Tử Phàm im lặng quay đầu nhìn cô, đôi mắt đen sâu thẳm phẳng lặng như mặt nước mùa thu, một lúc sau mới nói: “Cô còn yêu cậu ấy không ?”

Câu nói của Hà Tử Phàm làm cô sửng sốt, còn yêu không ? Đó cũng là câu hỏi mà cô luôn giữ trong lòng mình. Trước giờ cô luôn trốn tránh, không dám đối diện với nó, cô thật sự không biết bản thân mình đang nghĩ gì. Nhưng sự thật quá tàn nhẫn, cô không muốn chấp nhận nó, cô không muốn mình lại rơi vào cái mê cung không lối thoát ấy nữa, thật sự cô quá mệt mỏi.

“Tôi...đã không còn...”

Cô cúi đầu thật thấp, cô không muốn nhìn thấy anh, cũng không muốn nhìn vào mắt Hà Tử Phàm.

“Được rồi, cô không cần nói nữa, tôi hiểu rồi.”

“Xin lỗi đã tự ý đưa cô đến đây, chỉ có một vài chuyện tôi muốn làm rõ mà thôi, tôi đưa cô về.”

Về đến nhà, Bạch Thiên Di leo lên giường ngủ thẳng cẳng, không thèm tắm rửa nữa, cô đã quá mệt mỏi rồi. Cô không ngờ Hà Tử Phàm lại đưa cô đến đó, cô thật sự không thể hiểu nổi anh đang nghĩ gì.

“Dục ! Anh xem cái áo này đẹp không ?”

“Dục ! Mình đi công viên đi !”

“Dục ! Em đói rồi, em muốn ăn thịt nướng !”

“Dục !”

....

Hàng loạt yêu cầu của cô đều được Lăng Minh Dục chấp thuận. Mỗi khi bọn Thẩm Phong Lạc Hân thấy thế đều kêu gào thảm thiết, trách anh sao lúc nào cũng thương hoa tiếc ngọc mà quên mất anh em. Lăng Minh Dục thì chỉ mỉm cười khiến Thẩm Phong tức chết. Nụ cười ấy, vẫn ngọt ngào thế.

Mùa đông gió tuyết rơi trắng xóa khắp mọi nơi, Lăng Minh Dục phải trở về nhà theo yêu cầu của bố mẹ. Anh bảo cô ở ký túc xá chờ anh, nhất định khi trở về anh sẽ đến đón cô đi ăn lẩu nướng. Nhưng người như Bạch Thiên Di lúc nào cũng nôn nóng, làm cô có thể chịu được cảnh xa bạn trai lâu như vậy. Không nói không rằng, cô trốn học đón xe đến thăm anh.

Vừa xuống tàu lửa, Bạch Thiên Di liền bắt taxi đến khu nhà Lăng Minh Dục sống. Vì cô muốn anh bắt ngờ, nên đến đầu đường thì xuống xe đi bộ. Lưng cô chỉ đeo một chiếc ba lô nhỏ, cầm đầu cầm cổ chạy một mạch đến nhà anh. Lúc đó tuyết đã bắt đầu rơi, khắp nơi đều phủ một màu trắng âm đạm. Cô bận chiếc áo len tay dài cổ lọ màu đỏ, trên thêu hình hai chú tuần lộc trông ngộ nghĩnh đáng yêu, đầu đội mũ

len trắng. Cô nóng lòng muốn để anh nhìn thấy cô, để anh bất ngờ thế nên cô đã cố gắng chạy thật nhanh. Dù trời mùa đông rất lạnh, mặc cho hai tay gần như đông cứng lại, cô vẫn cố gắng chạy, cô không muốn chờ thêm giây phút nào nữa.

Xa xa cô đã thấy Lăng Minh Dực đang đứng trước cửa, nụ cười của cô trở nên rõ ràng hơn. Cô tiến lại gần anh hơn, rồi nụ cười nhanh chóng biến mất. Một chiếc xe đạp phanh thắng một tiếng rõ dài có vẻ đang gấp gáp đậu trước mặt anh, cửa xe mở toang, một cô gái bước ra, trông cô vô cùng dịu dàng và hòa nhã. Lăng Minh Dực ngay lập tức bước đến trước mặt cô ta, mắt hơi nheo lại nhưng vẫn không giấu được khóe môi đang cong lên thành một nụ cười thật đẹp, đẹp đến mức cả cô còn chưa từng thấy.

“Sao em đến trễ thế, sắp bắt đầu rồi, vào nhanh lên, mẹ đang chờ.” - Lăng Minh Dực hỏi thúc.

“Đường tắc, em đã cố nhanh lắm rồi !” - cô gái nũng nịu.

“Sao lại ăn mặc thế này, vào nhanh kéo cảm lạnh.” Nói rồi anh cởi áo khoác khoác lên người cô ta, rồi kéo tay cô ta vào trong. Anh hoàn toàn không phát hiện ra sự tồn tại của cô.

Bạch Thiên Di đứng thẩn người dưới trời tuyết, mặc cho người qua kẻ lại, cô vẫn đứng đó. Anh phụ cô, phụ cô rồi. Sao cô lại ngu ngốc đi tin lời anh cơ chứ, người như cô, thì làm sao xứng đáng với anh.

Cô giật mình tỉnh giấc, hai mắt mở to nhìn trần nhà, hơi thở gấp gáp hoảng loạn. Trời đang bắt đầu chuyển hạ nhưng không nóng, gió thổi từ cửa sổ vào phòng từng cơn khiến Bạch Thiên Di khẽ rùng mình. Cô có thể cảm nhận được mồ hôi đã dính chặt chiếc váy ngủ vào lưng cô, nhớp nháp khó chịu. Cô đưa tay lên không trung, chậm rãi ngắm nhìn năm ngón tay, nhưng chỉ thấy một màu đen kịt. Một lát sau khi mắt đã quen với bóng tối, cô mới nhìn thấy trần nhà xuyên qua các kẽ tay. Trong bóng tối, cô có thể nghe rõ tiếng trái tim đang đập, từng nhịp từng nhịp, cảm giác trống vắng ở đó càng lúc càng rõ ràng.

Đây là lần thứ tư trong tuần kể từ khi cô đi cùng Hà Tử Phàm đến thăm anh. Nụ cười ấy dịu dàng ấy lại xuất hiện, gương mặt quá đỗi quen thuộc của Lăng Minh Dực làm cô sợ hãi. Nụ cười của anh làm tim cô thất lại. Cô buông bàn tay đang đưa lên che ngang mặt, thứ chất lỏng ấm áp len qua kẽ tay rơi xuống, âm thầm và lặng lẽ.

Vì tối qua không ngủ được nên dưới mắt cô hiện rõ hai quầng thâm đen, mặt xanh xao nhợt nhạt. Không thể để bộ dạng này đến công ty được, cô đành lấy hộp trang điểm đã mua từ lâu nhưng chưa bao giờ động đến ra sửa sang lại một chút.

Vừa nhìn thấy cô, Hiểu Lập vẫn không khỏi tròn mắt hỏi: “Cậu làm việc về đêm à ? Người sắp biến thành yêu nữ rồi kìa !”

Cô cũng chỉ mỉm cười cho qua. Chuyện cô đau dạ dày thì nói với người khác làm gì, chỉ khéo bị cười cho. Thế nên chỉ im lặng.

Người vô tư như Bạch Hi, mau chóng lấy vẻ hoạt bát thường ngày, chẳng có gì làm cho cô buồn lâu được. Cô nghĩ, quá khứ thì vẫn chỉ là quá khứ, đừng nhắc đến nữa làm gì, cô còn có một công việc tươi sáng phía trước, một khoản nợ ba tháng lương trả không đủ, một chủ nợ vô cùng phóng khoáng chẳng khác nào sao Chổi. Quần áo cô...xem như là tạm thời không mua được.

Quả nhiên, vừa nhắc sao chổi thì sao chổi đã xuất hiện. Điện thoại cô run lên, màn hình hiển thị “Bạc Hà”. Cô ngao ngán thở dài.

“Alo.”

“Tôi đây, phiền cô xuống cửa chờ, tôi đang ở đó.”

Tôi đây ? Đúng là kiểu bề trên uy quyền. Cô còn chưa kịp từ chối, anh đã cúp máy mất rồi. = = Đang giờ làm việc cơ mà, sao lại gọi cô xuống gặp anh. Nghĩ chắc Hà Tử Phàm lại lên cơn, cô lăm lét nhìn trước nhìn sau, bảo đảm “Đầu hói ngọt ngào” và Lưu Lão Lão không nhìn thấy mình, cô phi thân như bay xuống lầu.

Quả thật Hà Tử Phàm đang ở dưới đó chờ cô, anh đang tựa nửa người vào xe hút thuốc. Cô chau mày bước đến, uy phong lấy lòng: “Có chuyện gì ?”. Vừa thấy cô, anh đập điếu thuốc đang hút dở xuống đất, tiện tay mở cửa xe kéo cô vào.

“Này ! Tổng giám đốc, tôi còn phải làm việc.” - cô phản kháng yếu ớt.

“Đi với tôi đến một nơi.”

Lại đi? Lần này anh sẽ dắt cô đi đâu đây ? Cô cảm thấy kì lạ, chợt nhớ ra điều gì.

“Nhưng tôi còn chưa xin nghỉ !”

“Không cần đâu, tôi xin giúp cô.”

Giọng anh cứng rắn. Xin giúp cô ? Anh sẽ nói như thế nào với lão trưởng phòng của cô ? Cô sẽ bị trừ lương, trừ lương đó ! Bạch Thiên Di lo sợ thấp thỏm suốt quãng đường đi, tiền lương chuyên cần của cô, lần này cũng đi tong rồi.

Xe dừng lại, cô cũng giật thót. Mở cửa xe bước ra ngoài, cô mới biết mình đang ở đâu.

“Oa, đây là công viên mới mở đây mà.” - cô reo lên hớn hở như đứa trẻ.

“Vào thôi !”. Anh nhanh chóng xoay người bước vào. Cô cũng chạy theo sau. Tổng giám đốc à, anh định làm gì nữa đây ?

Nghĩ mãi cô vẫn cảm thấy lạ, sao anh lại đưa cô đến khu vui chơi. Chẳng nhẽ anh thấy việc mình làm hôm qua rất có lỗi với cô nên muốn...cô nghĩ mãi vẫn không ra. Đành mặc kệ đi theo anh. Hà Tử Phàm rất tự nhiên nắm lấy tay cô, cô nghiêng người định tránh, nhưng móng vuốt đã bị người ta nắm chặt lấy. Kéo kéo lết lết một hồi cũng vào được bên trong, cảm thấy như thế chỉ làm mệt thân, cô không kháng cự nữa mà để anh kéo đi.

Công viên giải trí mới khánh thành tuần trước, nghe nói rất lớn. Cô rất muốn đi, nhưng vì túi tiền eo hẹp, thời gian chẳng có nên chẳng dám đi. Quả không hổ danh là công viên giải trí lớn, mọi thứ đều có đủ. Nhưng vẫn thấy có điều gì không ổn.

“Tổng giám đốc, hình như anh vẫn chưa mua vé...”

Im lặng một tí, anh xoay đầu tiếp tục bước đi: “Không cần.”

Không cần ? Cô cảm thấy lạ.

“Nhưng chúng ta phải mua vé thì mới vào được, đây là nguyên tắc.”

“...” anh chau mày nhìn cô, tỏ vẻ khó chịu, nhưng vẫn trở ra mua vé.

Kim một lúc, cô lại không nhận được hỏi:

“Tổng giám đốc, sao lại đưa tôi đến đây ?”

“Nếu tôi nói muốn hẹn hò với cô thì sao ?” - giọng anh bồn chồn.

“...” cô không còn gì để nói == , anh lại cười cười, vẻ ranh mãnh trên choker.

“Cô đừng tưởng thật, tôi chỉ muốn đến khảo sát một tí.” - anh đính chính.

“Khảo sát ?” - cô nhắc lại, vậy thì dắt cô theo làm gì, cô còn phải làm việc.

Nhận được vẻ mặt khó hiểu của cô, anh lại xoay người kéo cô đi.

“Người đi cùng tôi hôm nay không đến được, vẫn chỉ có cô là rảnh rỗi nhất, đưa cô đi cùng cũng không mất mát gì.” - giọng anh thờ ơ như chẳng phải việc của mình.

“...”. Rảnh rỗi ? == quả thật cô rất rảnh rỗi, mấy tuần trước tăng ca không những làm hết việc của mình mà còn làm giúp cho đồng nghiệp, cô quả thật đang chán đến mức đến công ty cũng chỉ muốn ngủ.

Nghe anh nói vậy, Bạch Thiên Di cũng vui vẻ chạy từ bên này sang bên nọ, kéo anh chơi hết trò này đến trò khác. Hà Tử Phàm chau mày nhưng vẫn để cô kéo đi. Có vẻ tình thế đã đảo ngược ==.

Đứng trong căn nhà ma, mắt Bạch Thiên Di sáng rỡ như cá gặp nước, hết chạy sang bên này rồi lại chạy sang chỗ nọ, sở hết cái này rồi lại sợ cái nọ. Mắt sáng lấp lánh nhìn anh: “Tổng giám đốc, anh xem, cái cửa này quả thật rất thú vị !”

“Tổng giám đốc, anh thấy tôi giả có giống không ?”. Bạch Thiên Di đứng cạnh con ma nữ tóc dài xoa tóc rũ rượi, bắt chước là lưỡi giống nó.

“Tổng giám đốc, chỗ này hình như là cái này là nơi xử cung người có tội dưới địa ngục này ? Oa, cái bàn chông này thật là đẹp quá, cứ như thật !”

“ ... ”

Thái dương Hà Tử Phàm giật giật, anh thật không hiểu được, có cô gái nào như cô không ? Vào nhà mà giống như các bé gái vào xứ sở thần tiên hơn hử nhảy nhót. Cảnh tượng thật khiến người ta đau đầu. Còn chưa kịp nhắc nhở cô đừng nhảy qua nhảy lại, nếu anh nhớ không lầm thì không chỉ có tượng và máy mà còn có người giả ma.

Chưa kịp lên tiếng nhắc nhở, anh đã nghe thấy tiếng cô la thất thanh ở phía trước, lo cô sẽ sợ chết khiếp, anh liền lò mò bước nhanh lên phía trước, tối thế này, quả thật là khó cho anh. Anh hơi chau mày, nhìn Bạch Thiên Di đang vừa chạy vừa đuổi rất vui vẻ với con ma áo trắng. Anh liền sa sầm mặt...

Xem ra anh nghĩ thừa rồi.

Trông Bạch Thiên Di vô cùng háo hức, cô cầm con dao gần đây, vừa chạy vừa đuổi con ma, miệng thì cười hi hi ha ha. Chỉ tội nghiệp cho người giả ma, vừa chạy vừa la thất thanh...quả thật là cảnh tượng hiếm thấy.

Tiếng cô cười hi hi ha ha còn hơn cả tiếng hồn ma ai oán, khiến người ta nghe thấy mà không khỏi rùng mình. Anh không ngăn cô, mà bước luôn ra ngoài. Đứng hút thuốc gần nửa tiếng sau mới thấy Bạch Thiên Di vui vẻ bước ra, vẻ mặt vô cùng hài lòng.

“Tổng giám đốc, anh ra ngoài sớm thế, trong đó vui vẻ thế mà.” - giọng cô hơn hử.

“...” Đúng là chỉ có cô mới cảm thấy vui vẻ thế, anh không phải trẻ con, cũng không thích những thứ máu me rùng rợn thế.

“Tôi khát rồi, cô đi mua nước đi !”

“...” Bạch Thiên Di vừa nghe anh ra lệnh, chạy đi tìm ngay máy bán nước tự động. Một lúc sau, anh lại thấy cô quay lại, vẻ mặt vô cùng áy náy.

“Lại chuyện gì nữa ?” - anh chau mày, cô gái này thật phiền phức.

”Lúc này đi vội quá, để quên túi sách ở công ty rồi.” - cô cúi đầu như đứa trẻ mắc lỗi.

Anh lườm cô một cái, rồi móc ví đưa cho cô một tờ bạc. Nhận được tiền, cô tí tởn chạy đi mua ngay.

Lúc cô quay lại thì anh vẫn đang đứng tựa lưng vào gốc cây gần đó, nhắm mắt dưỡng thần. Bỗng nhiên cô cảm thấy, nhìn kĩ anh đúng là rất đẹp trai, phong độ ngời ngời, bao nhiêu cô gái đi qua đều ngoái đầu lại nhìn. Đi công viên giải trí mà còn mặc vest, quả thật rất kì lạ.

Hình như cảm nhận được điều gì đó, Hà Tử Phàm mở mắt ra, thấy cô đang tung tăng nhảy chân sáo đến. Bạch Thiên Di cầm một túi thật lớn thức ăn vặt, cô đưa cho anh một chai nước khoáng, số còn lại thì một mình ôm lấy.

Hà Tử Phàm đưa tay ra định đón lấy túi đồ ăn thì bị cô giật lại, cô cười cười nói: “Tổng giám đốc để tôi cầm cho.” Anh cũng không giành với cô, mở chai nước ngửa cổ uống. Tim Bạch Thiên Di đập thành thịch, mắt mở to kinh ngạc “Tổng giám đốc ơi, sao đến cả uống nước anh vẫn đẹp trai thế ?”

Ánh mắt Bạch Thiên Di đang nhìn anh chằm chằm khiến anh cảm thấy khó chịu, anh không uống nữa, tiện tay vứt chai nước vào thùng rác bên cạnh, tiếp tục công cuộc khảo sát.

Bạch Thiên Di vừa nhìn thấy hồ nước giữa công viên, liền kéo kéo tay áo anh: “Tổng giám đốc, tôi muốn chèo thuyền.”

“...” anh lại nhăn mày khó chịu, nhưng vẫn leo lên thuyền với cô. Cô gái này, thật là không biết sợ, dám ra lệnh với anh.

Bạch Thiên Di hớn hử nhảy tọt lên thuyền, đặt túi đồ ăn xuống bên cạnh, cầm lấy 2 mái chèo vung vung tứ phía. Anh cũng không cản cô, chỉ ngồi yên đó mặc cô muốn làm gì thì làm

“Hi vọng cô biết chèo thuyền.” - anh cười cười châm biếm.

Bạch Thiên Di không thèm quan tâm, chèo thuyền thì có gì là khó chứ, chỉ cần vung vung 2 cái mái chèo xuống nước là được. Thế nhưng sự thật không phải như thế, loay hoay mãi cô vẫn không chèo được, chiếc thuyền cứ xoay vòng vòng giữa hồ. Cô đưa mắt nhìn anh cầu cứu, nhưng lại nhanh chóng tức điên lên.

Hà Tử Phàm đang ôm bụng cười ngặt nghẽo, đáng đời, không biết chèo thuyền mà lại giành, anh thật bó tay với cô rồi.

Bạch Thiên Di tức giận đứng dậy chống nạnh trợn mắt nhìn anh, cô quát: “Anh cười cái gì cơ chứ!”. Vì chiếc thuyền không lớn, nhưng lại chứa đến hai người, cô vừa đứng dậy đã khiến thuyền nghiêng ngả. Hà Tử Phàm chưa kịp đưa tay ra đỡ cô, thì thuyền hy sinh anh dừng.

Ùm một tiếng, nước văng tung tóe, hai người cùng rớt xuống hồ, tiếng đập nước bì bõm vang lên.

“Có người rơi xuống nước!” Chẳng biết ai kêu lên hoảng sợ.

Bạch Thiên Di vốn bơi rất giỏi, rơi xuống nước đối với cô chẳng có gì lớn lao, cô nhanh chóng với lấy chiếc thuyền lật ngửa, thở phì phò. Cô đảo mắt tìm kiếm người rơi xuống nước cùng mình nhưng chẳng thấy đâu, chỉ thấy mỗi chiếc áo vét nổi lềnh bềnh trên mặt nước. Cô hốt hoảng hít một hơi thật sâu rồi lặn xuống. Sau lần n lặn ngụp cuối cùng cô cũng tìm thấy Hà Tử Phàm. Quả nhiên anh ta đang chìm ngihm... = =

Lôi lôi kéo kéo một hồi cũng vào tới bờ, cô ra sức vỗ vỗ vào khuôn mặt trắng bệch của anh, hoảng hốt tìm như muốn ngừng đập.

“Tổng giám đốc, tổng giám đốc, anh mau tỉnh lại đi, đừng lại tôi sợ mà...”

Chưa bao giờ Bạch Thiên Di hoảng hốt thế, cô sợ đến mặt trắng bệch ra, cả người run bần bật. Cô ra sức lấy anh thật mạnh, thôi rồi, cô sắp phải rời công ty ngay thôi T_____T

Người nằm đó cuối cùng cũng mở mắt ra, anh ho khù khụ vì sắc nước, bao nhiêu nước đều trào ra ngoài trong vô cùng đáng thương. Anh từ từ ngồi dậy, tay kéo kéo cà vạt rồi vớt luôn qua một bên.

“Cải thảo chết tiệt, cô ồn thật đấy!”

Cô thở phào một tiếng, mệt muốn rã người, nằm vật ra cỏ thở phì phò như trâu: “Anh làm tôi sợ chết đi được.” Súyt nữa thì cô không những không lấy được lương mà còn bị đuổi việc, không sợ sao được = =

Đám nhân viên cuối cùng cũng thở dài một tiếng như trút được gánh nặng, hai người bị giáo huấn một hồi liên tục. Bạch Thiên Di thì cúi đầu ra về vô cùng biết lỗi, Hà Tử Phàm thì vẫn đứng đút hai tay vào túi quần, lơ là nhìn đi chỗ khác. Đến khi giám đốc công viên chạy đến, anh mới chú ý được một tí.

Vừa nhìn thấy Hà Tử Phàm, ông giám đốc mập béo như vừa gặp ma, ra sức cúi đầu: “Giám đốc Hà, chúng tôi thật sợ ý quá.”

Anh chỉ mỉm cười: “Không phải lỗi của quý công ty, chỉ tại tôi sơ ý.” đoạn lườm cô một cái.

“Anh đây là...?” - một anh nhân viên lên tiếng.

“Đây là tổng giám đốc Hà.” - ông giám đốc mập ấy hắng giọng.

Đám nhân viên vừa cao giọng trách móc khi nãy liền im bật, không ngờ một nhân vật lớn như vậy lại hạ cổ đến đây. Tưởng ai chứ người nhà họ Hà đã quá quen thuộc với họ, dù không biết rõ công viên gồm có gì nhưng nhất định họ phải biết nhà họ Hà là ai. Mà đáng gờm hơn là họ vừa mới lên giọng trách mắng anh. Mặt ai nấy đều như muốn khóc. Phen này xem như cái miệng của họ sắp phải treo lên nóc nhà rồi.

“Giám đốc Hà, mời anh đến văn phòng thay đồ, ướm hết thể này...” - giám đốc mập béo nghiêng người tránh một bên.

Anh không nói gì, chỉ né người bước đi, cô cũng im lặng đi theo, vừa đi vừa dùng cùi chỏ thúc thúc vào tay Hà Tử Phàm.

“Không ngờ tổng giám đốc đa năng lại không biết bơi.” - cô cười cười trêu chọc anh.

Anh nhúu nhúu mày không nói gì, cô lại được nước lần tới: “Không sao không sao, không biết bơi cũng là một cái tài, tôi không trách anh đâu.” Bạch Thiên Di làm vẻ mặt thông cảm với anh, cô mới ngộ ra một điều, thì ra ông trời cũng không bắt công cho lắm.

“Làm tôi sợ muốn chết, lỡ như anh xảy ra chuyện thì làm sao tôi sống được nữa”. Cô làm cúi đầu ra vẻ biết lỗi vô cùng. Khó khăn lắm cô mới thấy được bộ dạng mất mặt của Hà Tử Phàm nên lòng rất vui sướng, không ngờ cũng có ngày anh phải mất mặt như vậy khiến trong lòng cô cười mãi không thôi, nhưng ngoài mặt phải tỏ ra biết lỗi.

“Cô không sống được nếu thiếu tôi?”. Hà Tử Phàm cười kì lạ. Anh có vẻ hài lòng với câu nói vừa rồi của Bạch Thiên Di, xem ra cô gái này cũng biết điều.

“Đúng, anh xảy ra chuyện, ai phát lương cho tôi?”. Bạch Thiên Di nói chắc như đinh đóng cột.

Hà Tử Phàm lập tức sa sầm mặt, nếu anh không phải người có khả năng kiềm chế tốt thì đã bước đến bóp chết cô từ lâu rồi. Suốt quãng đường anh không mở miệng lần nào, mặt vẫn giữ nguyên trạng thái đen sì như đít nồi cháy. Bạch Thiên Di là một cô gái ngoan, dù lì lợm nhưng điều cô sợ nhất vẫn là đối, vì thế không thể làm phật lòng cấp trên được. Cảm thấy hình như mình đã lỡ lời, cô liền chữa sai ngay lập tức:

“Ha ha ha, tổng giám đốc anh đừng tưởng thật, thật ra không cần anh phát lương tôi vẫn sống được.”

Chuyện gì chứ giả điên thì Bạch Thiên Di có thừa tố chất làm diễn viên, cả nụ cười cũng bắt chước y hệt như thật, dù chỉ là giả = =

Mặt Hà Tử Phàm lại sa sầm, đen thêm một phần nữa...Nụ cười trên môi cô tắt ngấm đi trong tích tắc. Suy nghĩ một hồi, hình như cô lại lỡ lời nữa rồi...Bây giờ cô mới thấy được giá trị của sự im lặng. Nói qua nói lại không bằng im lặng (nói thật cũng không xài được nữa rồi) , càng tô càng đen, càng nói càng sai, vậy nên cô quyết định ngậm miệng lại.

Văn phòng đặt không xa hồ nước cho lắm nên hai người cũng nhanh chóng vào trong. Vị giám đốc bụng bự liền sai nhân viên đưa cho Hà Tử Phàm một bộ đồ khác, anh không nói gì chỉ nhận lấy sau đó bước vào phòng thay đồ.

Bạch Thiên Di nhìn theo dáng người cao cao của anh, không ngờ Hà Tử Phàm nếu bỏ qua tính cách khác người ấy thì cũng là một mỹ nam. Chiếc áo sơ mi ướt dính sát vào cơ thể anh làm lộ ra những đường cong của cơ thể. Cơ bắp săn chắc, vòm ngực rộng với làn da đồng khỏe mạnh lúc ẩn lúc hiện dưới lớp áo mỏng, còn có...còn có...thôi không nói nữa, máu mũi cô sắp chảy rồi...

Gió thổi qua lạnh lạnh, khiến Bạch Thiên Di nháy mắt liên tục. Đến khi Hà Tử Phàm từ phòng thay đồ bước ra cô vẫn đứng chỗ cũ run lấy bầy. Anh bận một chiếc áo sơ mi Armani không biết moi ở đâu ra, quần áo thơm mát khác hẳn khi nãy cô vớt anh lên. Bạch Thiên Di không thắm than văng, quả nhiên là tổng giám đốc, vừa ngã xuống nước đã có quần áo khác thay ngay, lại còn là hàng hiệu = =

Hà Tử Phàm nheo mắt nhìn cô, hai tay vẫn cho vào túi quần, xoay người nói gì đó với ông giám đốc bụng to kia, sau đó cô chỉ nhìn thấy ông giám đốc ấy nhìn cô với ánh mắt kì nhưng miệng vẫn dạ dạ vâng vâng, còn anh nở một nụ cười đầy dung túng.

Nói rồi anh bước đến chỗ cô, hai tay vẫn cho vào túi quần vẻ phóng khoáng khác mọi ngày. Anh chỉ bận một chiếc áo sơ mi và quần tây đơn giản, cà vạt cũng không áo vest cũng không. Như vậy khiến cô nhớ đến một Hà Tử Phàm ngày xưa.

“Tôi suy nghĩ kĩ rồi!”. Giọng nói trầm đầy ma mánh của Hà Tử Phàm kéo cô quay về hiện tại, Bạch Thiên Di ngơ ngác không biết anh đang nói về điều gì.

“Thật ra không có tôi cô vẫn có thể nhận lương”. Cô như được giải thoát khỏi gánh nặng, “Ồ.” lên một tiếng. Còn chưa kịp ngẩng đầu lên cảm tạ ân đức của anh, nhân viên của công viên đã bước đến cạnh hai người.

“Thưa cô, đồ đã chuẩn bị xong, mời cô vào phòng thay đồ.”

“Tôi ?!”. Cô tròn mắt dùng ngón tay chỉ vào mặt mình, vẻ kinh ngạc không tin được cô cũng có phần ? Anh nhân viên còn chưa kịp lên tiếng thì Hà Tử Phàm đã chen vào: “Hay cô muốn để ướt như chuột lột thế này mà về nhà ?”

Tất nhiên là không rồi, có ai muốn cả người ướt nhem nhẹp như chuột lột thế này mà đi giữa trời nắng dẫu chứ. Bạch Thiên Di vui vẻ nhận lời ngay, cô còn cúi xuống cảm ơn rồi rít, không ngờ tên Hà Tử Phàm gian ác ngày nào giờ đã lột xác thành thiên nga rồi. Sau đó là cảnh Bạch Thiên Di vui vẻ theo nhân viên vào phòng thay đồ.

Nửa tiếng sau vẫn chưa thấy cô bước ra, anh thật sự mất hết kiên nhẫn. Vừa định bước đến đập cửa thì cửa phòng đã tự mở ra, bên trong là Bạch Thiên Di với hai mắt sáng rực như lửa, chướng khí bao quanh, à không, thật ra là chẳng ai thấy nổi hai mắt cô đâu cả...

Hà Tử Phàm đóng cửa lại, quay ra ngoài rồi ngồi xuống ghế, hai tay xoa xoa hai thái dương. Một lúc sau anh lại đứng dậy, bước đến mở cửa phòng thay đồ, vẫn thấy hai con mắt thò lò ra ngoài nhìn anh chăm chăm. Hà Tử Phàm lại đóng cửa lại, người bên trong dường như mất hết kiên nhẫn, lại mở cửa ra.

Cứ như thế một người đóng một người mở. Chẳng biết do cánh cửa quá yếu hay do sức công phá của hai người quá ghê gớm, sau n lần đóng mở, cánh cửa cũng hy sinh anh dũng, đứt lìa khỏi bức tường.

Hà Tử Phàm lại nhìn thấy cái người đứng phía bên kia, nhìn chăm chăm hồi lâu, anh xoay người tựa vào tường, vai run bần bật, người như muốn khụy cả xuống. Bạch Thiên Di này giờ vẫn vui vẻ, bỗng hầm hầm sát khí.

“Anh cười đủ chưa ?”

Vừa nghe Bạch Thiên Di lên tiếng, người kia đã áo mũ chỉnh tề đứng trước mặt cô, miệng vẫn còn vương nét cười, tay sờ sờ cảm ra chiều suy nghĩ: “Không ngờ, rất hợp với cô.”

Hợp với cô ? Bạch Thiên Di như muốn phi cho anh một cước, cô không hiểu anh nghĩ gì lại bảo cái bộ đồ quái quỷ này hợp với cô, cả gương mặt cô còn chẳng thấy được.

“Anh nghĩ bộ đồ thiên nga này hợp với tôi ?” - cô nhún mắt, nhưng chẳng ai thấy.

Anh im lặng một lát: “Đây là con thiên nga ? Tôi cứ tưởng là con ngỗng.”

“...”

Tự nhiên anh lại cảm thấy rất vui vẻ, đúng là rất hợp với cô, không lộ ra bất cứ thứ gì nên mới hợp với cô. Mặt anh lại hiện lên nét cười dung túng.

Bộ đồ Bạch Thiên Di đang vận trên người quả thật rất đẹp, rất kín đáo, kín đáo đến mức chẳng hở ra một thứ gì, đến cả mặt cô cũng chẳng ai thấy được. Bộ đồ thú hình thiên nga chẳng ra thiên nga của cô (thôi cứ gọi là ngỗng đi cho hợp) cái cổ dài đung đưa khiến cô khó chịu, chưa kể đến 2 mắt của nó giống như mắt ếch, thò cả ra ngoài, trong vô cùng đáng sợ. Bộ đồ thú “thiên ngỗng” này quả thật rất hợp với đêm Halloween.

Cô nhìn mình từ trên xuống dưới trong gương rồi gật đầu một cái thật mạnh: “Được !” chẳng biết nói với anh hay với cô. Nếu anh muốn cô mặc thì cô sẽ mặc, không ngờ anh lại dùng cách này để trả thù cô, vậy mà cô cứ nghĩ anh ta đã cải tà quy chính, nhưng ngờ đâu thủ đoạn ngày càng cao tay. Nếu anh muốn chơi, thì cô sẽ chơi với anh, cô sẽ không khoan nhượng nữa đâu. Bạch Thiên Di quyết tâm hứa với lòng thể với mình, đã là thiên nga thì cô sẽ chứng minh cho anh thấy sự lợi hại của ong vò vẽ = = (cô đang nói gì vậy ?)

“Nếu cô làm tôi cảm thấy hài lòng, tôi sẽ rất vui lòng mà trừ bớt nợ cho cô.” Hà Tử Phàm rất từ tốn. Lời anh nói ra rất nhẹ nhàng nhưng lại giống như vạn mũi tên bay xuyên qua người Bạch Hi.

Trừ nợ ?!

Vừa nghe thấy hai chữ thốt ra từ miệng Hà Tử Phàm, Bạch Thiên Di liền quay quắt 180 độ, thay đổi trạng thái độ trả thù sang vật cứng = =. Cô rất muốn trả thù, nhưng trả nợ vẫn quan trọng hơn cả...

Nhưng rồi cô lại hối hận...Cô không ngờ anh còn hứng thú kéo cô đi từ chỗ này sang chỗ khác. Ai vừa nhìn thấy cô mặt cũng xanh lè như gặp ma. Mấy cô bé đi cùng bố mẹ vừa thấy cô đã khóc thét lên. Trong khu trò chơi xuất hiện một hiện tượng lạ, một con ngỗng cứ lèo đèo theo một anh chàng đẹp trai = =.

Cô cảm thấy người cạnh mình cứ như phát sáng, ai đi ngang qua cũng không khỏi trầm trồ. Nhìn lại mình...cô không muốn nghĩ tiếp nữa. Bạch Thiên Di vừa có ý định cởi cái đầu gối nặng nề ấy ra thì đã thấy có kịch vui, cô không tiện cởi nữa nên cứ đội vậy.

Xa xa có hai cô gái bước đến chặn đường Hà Tử Phàm, anh ngừng lại, cô cũng ngừng theo. Cô hơi bất ngờ, ra là chặn đường xin làm quen. Hai cô gái trong có vẻ hình như còn là học sinh, không ngờ tên Hà Tử Phàm này lại còn dụ dỗ cả học sinh. Cô còn muốn đứng bên ngoài xem kịch vui, nhưng ai ngờ anh lại kéo tay cô lại (thật ra là kéo cái cánh), mặt lạnh như tiền nói với 2 cô gái kia: “Tôi thích cái này hơn.”

Cô không ngờ anh lại lấy cô ra làm bia đỡ đạn. Cô có thể nhìn thấy ánh mắt hình viên đạn của hai cô gái kia phóng tới, đồng thời là ánh mắt thông cảm tốt cùng. Chính xác là ánh mắt chết người dành cho con gối là cô và ánh mắt thông cảm là dành cho Hà Tử Phàm.

Cô cảm thấy vô cùng ảm ức. Rõ ràng là cô chỉ vâng lệnh đi theo anh thôi, cuối cùng lại bị lôi ra làm bia đỡ đạn, đã thế còn bị xem là tên biến thái đeo bám dai dẳng...quả thật ảm ức mà. Đây là giây phút đầu tiên kể từ khi mặc bộ đồ “gối” này cô mới cảm thấy hạnh phúc == chí ít là chẳng ai thấy được mặt cô. May mà vừa này cô đã sáng suốt không cởi cái đầu gối ra, không thì giờ đã là nằm xương dưới mồ.

,

...

Trời vào hạ vô cùng nóng nực, Bạch Thiên Di đầu tóc ướt nhem bị anh kéo đi từ nơi này sang nơi khác đến mệt bỏ cả hơi tai. Chưa kể đến việc bộ đồ gối này thoát hơi chẳng tốt tí nào, tóc cô không những không khô nổi mà còn ướt hơn cả lúc này. Cũng may Bạch Thiên Di vốn mạnh khỏe hơn người, bị anh lôi đi khắp cả khu vui chơi vẫn còn đủ sức chạy một vòng ==, may hơn cả là ngoài bộ đồ gối ra thì cô chỉ bận mỗi cái áo dây mỏng te với cái quần thun ngắn mà lúc này nhân viên đưa cho. May hơn nữa là dù Hà Tử Phàm có ra tay độc ác đến mấy vẫn chưa cho cô con đường sống, Bạch Thiên Di dù có mặt dày đến cỡ nào cũng dám mặc cái áo dây mỏng te như váy ngủ ấy chạy vòng vòng, vì thế cô mới can đảm mặc bộ đồ quái dị ấy.

Mãi đến chiều tối anh mới chịu đưa cô về nhà. Cô mệt đến rụng rời tay chân. Lột cái đầu gối ra, Bạch Thiên Di vặn mình 180 độ, thở phò phò, hít lấy hít để không khí. Chưa bao giờ cô thấy không khí quý giá đến thế này. Mái tóc vẫn còn ướt nhẹ mồ hôi, Bạch Thiên Di lắc lắc vũ vũ đầu qua lại như con cún rồi mới chui vào xe. Xe chạy rất êm, điều hòa trong xe chạy vù vù khiến cô ngủ rất ngon. Hà Tử Phàm suốt chặn đường luôn giữ im lặng khiến cô rất hài lòng. Anh chỉ chuyên tâm lái xe, có vẻ như cũng chẳng còn sức để bắt nạt cô. Cả ngày hai người đã quá vất vả == (Nếu được tôi cũng muốn vất vả thế == !)

Lúc cô tỉnh dậy xe đã đậu sẵn dưới nhà. Cô dụi dụi mắt chào anh rồi xiêu xiêu vẹo vẹo trèo lên nhà, chẳng thèm quan tâm đến bộ đồ gối mình đang mặc trên người, cũng chẳng thèm để ý đến ai đó đang ngồi trong xe, cứ thế mà đi thôi.

Hà Tử Phàm châm một điếu thuốc, vừa rít thuốc vừa nhìn cô xiêu vẹo vào trong rất buồn cười. Anh cứ nhìn mãi đến khi bóng cô khuất dần, ánh mắt xa xăm nhìn cô, môi mấp mé như muốn nói gì đó, nhưng rồi lại thôi. Anh dập điếu thuốc rồi đánh xe rời khỏi khu nhà.

Sáng sớm thức dậy Bạch Thiên Di đã cảm thấy cả người choáng váng, đầu ong ong như có ai dùng búa nện vào đầu. Đồng hồ đã là 7 giờ, cô phải đến công ty ngay, không thì tiền chuyên cần tháng này của cô cũng đi theo tên Hà Tử Phàm kia nốt. Vừa bật người đứng dậy, Bạch Thiên Di đã ngã lún trở lại giường, trời đang mùa hạ, nóng đến cháy da cháy thịt, nhưng cô lại cảm thấy rất lạnh. Mí mắt thì nặng trĩu khiến hai mắt cô híp lại. Bạch Thiên Di cố gắng mở to mắt ra, mọi thứ xung cứ như biết phân thân, khiến cô hoa cả mắt. Cô cố ngồi dậy, lết vào nhà bếp uống nước. Bị cảm thì chỉ cần uống nước là khỏi, uống thuốc bảy ngày khỏi, không uống thuốc 1 tuần khỏi, bởi thế mới có thể tạo nên một Bạch Thiên Di khỏe mạnh như thế này.

Tu một lượt hết hai ba chai nước khoáng, Bạch Thiên Di lại xiêu vẹo đi vào phòng, cô nằm xuống giường, đầu vẫn đau, mắt vẫn hoa, chẳng có chút dấu hiệu nào là suy giảm. Bạch Thiên Di khỏe mạnh lần đầu tiên bị ốm đến thế này, cả người như có hàng vạn con kiến đang bò, cả người lạnh buốt, đắp hai lớp chăn vẫn còn lạnh. Cô đành nằm xuống giường, hai mắt cô đã chẳng còn trụ nổi nữa rồi.

Tiếng lục đục khiến Bạch Thiên Di tỉnh giấc, cô thầm nghĩ chắc Lục Hợp đã về. Cô chợt nhớ ra bữa tối vẫn chưa chuẩn bị. Cô trở mình ngồi dậy, vẫn mơ hồ, bước xuống bếp, cô hơi giật mình...Sao anh ta lại ở đây ?

Hình như cảm thấy có ai đó đang nhìn mình, Hà Tử Phàm xoay người thì thấy Bạch Thiên Di đang đứng ngẩn ngơ ở đó. Anh không vội đỡ cô mà rót một ly nước đưa cho cô, giọng dịu dàng: “Uống thuốc đi, ra đây làm gì?” Cô vẫn mơ màng không hiểu, tay đón lấy cốc nước uống một ngụm thật lớn, sau đó quay về phòng đắp chăn. Cô nghĩ, cô ốm đến mê sảng mất rồi, anh ta làm gì ở đây cơ chứ, lại còn dịu dàng như vậy, cô tự nhủ tất cả chỉ là mơ mà thôi, quái vật thì làm sao mà thành thiên thần được.

Đến khi tỉnh dậy đã là chiều tối. Ráng chiều hắt vào cửa sổ một màu đỏ chói làm cô cảm thấy khó chịu. Đã là buổi chiều rồi sao, cô đã ngủ cả ngày nay rồi. Trở mình ngồi dậy Bạch Thiên Di vẫn thấy khó chịu, đầu vẫn còn ong ong, nhưng có lẽ nhờ tác dụng của thuốc nên đỡ hơn rất nhiều.

Thuốc ?

Đúng rồi thuốc, ai đã cho cô uống thuốc cơ chứ ? Chẳng lẽ đúng là anh ta, cô cứ nghĩ đó là mơ thôi. Bạch Thiên Di vội vàng chạy xuống bếp, nhìn thấy Lục Hợp ở trong bếp tìm cô như muốn nhảy ra ngoài. Thật may quá, ra là Lục Hợp. Nhìn thấy vẻ mặt hoảng hốt như gặp ma của Bạch Hi, Lục Hợp hơi chau mày: “Cậu làm gì vậy?”

“Tớ cứ tưởng thật, ra chỉ là mơ.” - cô cào cào tóc.

“Thật cái gì mà mơ cái gì cơ?” - Lục Hợp nhìn cô khó hiểu.

“Tớ thấy Hà Tử Phàm đứng ở trong bếp khuấy nồi cháo, còn đeo cả tạp dề hình hoạt hình của tớ nữa, anh ta còn đưa thuốc cho tớ uống, thật là, tớ sốt đến mê sảng rồi.” - cô cười.

Lục Hợp quan sát cô một hồi, chỉ “Ồ.” một tiếng, rồi tiếp tục khuấy khuấy nồi cháo. Mùi thơm bốc lên thơm nức mũi, Bạch Thiên Di vẫy vẫy cái đuôi chạy đến cạnh Lục Hợp, hít lấy hít để mùi cháo thịt, sứtt nữa thì úp cả mặt vào nồi cháo, miệng cười toe toét: “Không ngờ Lục Hợp nhà ta lại có tài thế, Lục Hợp à, tớ cảm động chết được.” Bạch Thiên Di ôm lấy Lục Hợp ra sức dụi dụi cọ cọ. Lục Hợp có chút khó chịu, nhăn mặt đập con người quá khích ấy một phát văng ra khỏi bếp: “Tránh ra, đừng có làm phiền tớ!”

Bạch Thiên Di xoa xoa cái mông, ngoan ngoãn ngồi vào bàn, phụng phịu: “Sao cậu lại có thể đối xử với người ốm như vậy chứ, Hợp Hợp cậu thật độc ác!”. Lục Hợp đặt cái bát cháo to xuống bàn, miệng cười tủm tỉm: “Cậu vừa nói gì?”. Bạch Thiên Di sứtt nữa thì bị dọa cho chết khiếp, vội vàng cúi đầu ăn lấy ăn để, quên mất cả nóng = =. Bạch Thiên Di há miệng nhảy tưng tưng trong nhà bếp như con cào cào. Lục Hợp thì ôm bụng cười lăn lộn: “Đáng đời, đồ con lợn!”

“Lục Hợp, cậu thật đáng ghét!”

Hôm sau cô đã khá hơn, có thể đi làm bình thường. Rất ít ai biết cô bị ốm nên cũng chẳng ai hỏi thăm, một vài cá nhân như Hiểu Lập và Thế San còn phàn nàn vì cô nghỉ bất đắc kỳ tử như thế.

Vừa thấy cô, Hiểu Lập mắt hai quầng thâm đã đùng đùng nổi giận: “Cậu chết ở xó xỉnh nào vậy, báo hại tớ và chị Thế San phải làm việc cả phần của cậu. Ôi, gần hai ngày nay tớ nằm xuống chưa tới năm tiếng đồng hồ đấy!!!”. Cô tròn mắt nhìn Hiểu Lập kinh ngạc: “Phần công việc mấy ngày tiếp theo tớ đã giải quyết xong hết rồi mà, còn làm thêm phần của cậu...Sao có thể?!”

Nghe cô nói vậy, Thế San từ xa bay đến, hai mắt trợn trắng kinh dị: “Đúng là như vậy, nhưng khi em vừa nghỉ, tổng giám đốc đã đích thân ra chiếu chỉ [Công ty đang ở giai đoạn nước rút, mọi người cần phải tăng ca] vậy nên mọi người phải làm theo.” Vậy nên trong thời gian mọi người tăng ca, Bạch Thiên Di là người duy nhất nghỉ phép ở nhà, hai người Hiểu Lập Thế San phải làm việc thay cho Bạch Thiên Di. Công việc của cô hai người làm cũng không xuể, vậy nên Hiểu Lập và Thế San phải chật vật như thế này cũng đúng.

Đúng vậy, lệnh của tổng giám đốc là lệnh của vua, muốn không làm theo cũng không được, đột nhiên lại thông báo tăng ca, anh ta có ý gì đây. Cô nghĩ mãi vẫn không ra, nên cũng chẳng thêm quan tâm nữa. Điều cô lo sợ là gặp lại cái tên sao Chổi kia thôi... Vừa gặp lại anh ta chưa đầy một tháng cô đã gặp phải bao nhiêu chuyện. Từ một người trâu bò khỏe mạnh dưới sự áp bức của Hà Tử Phàm đã phải liệt giường tận hai lần = =. Cô nghĩ mà rùng mình.

Nhưng cô đâu biết rằng ông trời thật ra rất bất công. Những gì người ta không thích thì nhất định sẽ có, không muốn thì sẽ được, vậy nên cô không biết vô tình hay cố tình mà đụng mặt Hà Tử Phàm trong thang máy. Bạch Thiên Di hận mình sinh ra từ nhỏ đã xui xẻo, xui xẻo đến mức đụng mặt anh ở cái nơi chật hẹp

nhỏ bé mà đến thở cũng không dám thở mạnh. Im lặng im lặng im lặng, anh không nói cô cũng không nói. Hà Tử Phàm chỉ nhìn cô một cái rồi tựa lưng vào thang máy nhắm mắt dưỡng thần. Thấy anh nhắm mắt, cô thở phào một cái.

Hà Tử Phàm hơi nhếch môi, mắt vẫn nhắm: “Đã khỏi chưa?”. Cô hơi bất ngờ, giả vờ không hiểu: “Khỏi gì cơ?”.

Anh lại cười: “Không có gì.” Đúng lúc thang máy kêu ting một tiếng, anh bước ra ngoài, cô cũng bước ra theo sau. Anh leo lên một chiếc xe đã đậu sẵn bên ngoài, vừa thấy anh tài xế đã cúi đầu mở cửa xe, nhưng anh xua tay, tự mình mở cửa xe. Chiếc xe phóng đi mất hút giữa dòng xe đông nghịt. Bạch Thiên Di vẫn không hiểu nổi anh đang nghĩ gì, cũng vội vàng đón xe buýt về nhà. Xem như đã thoát được một kiếp nạn lớn.

“Tổng giám đốc, bây giờ chúng ta đi đâu?”

“Về nhà.” Hà Tử Phàm có vẻ mệt mỏi, cởi lỏng cà vạt, nhắm mắt tựa lưng vào ghế nghỉ ngơi. Bác tài thấy anh có vẻ mệt mỏi nên cũng không lên tiếng mà lái thẳng xe về nhà.

Hà Tử Phàm chợt nhớ đến cô nhóc ngu ngốc hai hôm trước ốm đến liệt giường. Nếu không nhờ anh ghé sang bàn công việc với Lục Hợp thì chắc đã vào viện giành giường với người khác rồi. Nhìn cô nằm chui rút trong chăn thật sự rất đáng thương, mặt đỏ ửng cả lên. Anh sờ trán cô thấy rất nóng, nhưng miệng cô vẫn không ngừng kêu lạnh khiến anh không khỏi chau mày. Cô nhóc này, bình thường đã mâu thuẫn như vậy, đến ốm cũng không chữa, nóng lạnh thất thường vậy khiến anh đau cả đầu. Không tiện mang cô đến bệnh viện nên anh đã phải gọi bác sĩ riêng đến khám cho cô, kết quả là bị cảm lạnh do nóng lạnh thất thường = =. Chậm trễ sẽ dễ gây viêm phổi. Nhìn cô ngoan ngoãn nằm trên giường anh cảm thấy rất hài lòng, cảm thấy lúc nào cô cũng ngoan thế này không phải rất tốt hay sao. Hôm nay nhìn thấy cô lại chạy nhảy bình thường khiến anh vừa vui vừa giận. Cô nhóc ngu ngốc vừa mới khỏi bệnh đã bay nhảy như vậy thật khiến người khác đau đầu, vẫn còn đủ dũng khí để đối đầu với anh chứng tỏ cô đã khỏi bệnh.

Anh lại chau mày, từ bao giờ anh lại suy nghĩ mâu thuẫn như vậy? Thì ra mâu thuẫn cũng có thể lây cho người khác.

Bác tài này giờ vẫn đang chú tâm lái xe liếc nhìn anh qua kính chiếu hậu, dạo gần đây, hình như tổng số lần chau mày của tổng giám đốc nhiều hơn thì phải.

3. Chương 4

Tác giả: Tôi Là Người Mù Chữ

CHƯƠNG 4

Bạch Thiên Di leo lên xe buýt về nhà, nhưng cuối cùng cô lại không về nhà, mà ghé ngang siêu thị mua ít thức ăn tiện thể đi xem vài thứ. Bạch Thiên Di vào quầy thực phẩm mua ít bánh kẹo rồi lên tầng bán quần áo. Cô dạo một vòng xem đủ thứ kiểu đồ. Cô muốn rất muốn mua nhưng với kẻ nghèo đói ăn bám như cô tiền tiêu hằng ngày cũng chỉ dám xài dè xẻng thì làm sao dám mua thứ bằng một tháng tiền lương, chưa kể còn một món nợ khổng lồ = =. Cô nhìn giá tiền mà xuýt xoa mãi.

Cô nghèo đến mức để có đủ tiền trả nợ cô đã phải gặm màn thầu uống nước sôi cầm hơi mấy tuần nay. Vẫn còn những ngày tháng gian nan phía trước, số tiền cô cần dành dụm đủ vẫn còn ở một nơi nào đó xa xôi. Công cuộc gặm màn thầu uống nước sôi của cô vẫn còn dài dài.

Xem đã mất thì cô lượn qua khu bán dụng cụ nhà bếp, xem một lượt các loại ly tách. Cuối cùng cô lấy một chiếc ly uống cà phê bằng sứ trơn rồi ra quầy tính tiền. Tất nhiên, ly là để uống nước sôi. = =

Tính tiền, cả một hàng dài đang xếp xiêu vẹo, đợi mãi mới đến lượt cô.

“Của chị là XXX.” Cô nhân viên đọc số tiền. Bạch Thiên Di lục tìm chiếc ví tiền, tay chân quờ quạng quơ trúng chiếc bình thủy tinh của một vị khách phía sau, xoảng một tiếng, mặt cô biến sắc. Bạch Thiên Di vội vàng cúi đầu xin lỗi, và tất nhiên, cô phải đền tiền chiếc bình đó. Nhưng...

Ví của cô đâu rồi ??

Bạch Thiên Di hoảng loạn lục tìm ví tiền khắp nơi. Hình như nhận ra chuyện gì bất thường, cô nhân viên tỏ ra hơi khó chịu. Bạch Thiên Di đưa mắt nhìn cô nhân viên đầy vẻ thành khẩn, rồi lại nhìn một dãy người đang xếp hàng phía sau mình. Thở dài, cô nghĩ, lúc này nếu bảo “ví tiền tôi đã không cánh mà bay” thì có bị đánh không ? Hay là “tôi có thể không đền được không ?”...Bạch Thiên Di cô dù có mặt dày nhưng cũng không dám làm vậy.

Bạch Thiên Di đành nuốt nước bọt, quay sang nhìn cô nhân viên thanh toán cười xuề xòa, rồi nhanh chóng móc điện thoại gọi cho Lục Hợp đến cứu. Nhưng cô đã hoàn toàn tuyệt vọng khi đầu dây bên kia là giọng nữ lãnh lết của tổng đài. Cô nhân viên đã nhìn cô với ánh mắt nghi ngờ, những người phía sau mất hết kiên nhẫn bắt đầu lớn tiếng. Bạch Thiên Di bắt đầu liên tưởng đến cảnh bị bảo vệ lôi đầu vào phòng tra khảo. Gần đây trên báo hay có viết về việc bảo vệ siêu thị dùng bạo lực đánh đập dã man khách hàng. Cô bắt đầu run rẩy. Vừa lúc đó một bàn tay đặt lên vai cô khiến Bạch Thiên Di giật thót. Cô bị bảo vệ vịn rồi.

“Thưa cô, mời cô đến phòng bảo vệ một lát !”

Bạch Thiên Di vô cùng lo lắng, tay nắm chặt đến toát ra mồ hôi. Cô liên tục tưởng tượng ra những cảnh có thể diễn ra. Trên phim mỗi khi bị lôi vào phòng tra khảo sẽ bị đánh đập dã man, dúi thuốc lá đang cháy dở vào người, rút móng tay, trói lại,... Càng nghĩ cô càng run bần bật. Cửa mở, cô bước vào trong, bên trong chỉ có một cái bàn ở giữa với 2 chiếc ghế, ngoài ra chẳng còn gì cả. Cô càng sợ hơn nữa, sao cảnh này chẳng khác gì căn phòng tra khảo trong phim vậy. Bạch Thiên Di khóc mà không ra nước mắt.

Cô vội thanh minh với anh bảo vệ: “Tôi khai tôi khai mà, tôi bị mất ví chứ không cố ý mua quýt đầu anh bảo vệ ơi, tôi có gọi người mang tiền đến nhưng không bắt máy, làm ơn anh đừng đánh tôi, đừng chửi tôi, đừng dúi thuốc lá vào người tôi, đừng đập bàn vì tôi bị bệnh tim, đừng trói tôi, đừng làm đau tôi, tôi hứa sẽ mang tiền đến trả ngay mà, đừng mang tôi đến đồn cảnh sát”. Bạch Thiên Di gần như ôm chầm lấy anh bảo vệ, ra sức giãi giụa như người lên cơn điên. Anh bảo vệ bị cô lay đến choáng cả đầu, cổ trắn cô:

“Cô ơi cô bình tĩnh, bình...”

“Anh không nhìn thấy tôi sắp bị đánh đập dã man hay sao, sắp bị mang đến đồn cảnh sát sao còn bảo tôi bình tĩnh, tôi sắp bị dùng khảo hình rồi !!”

Bạch Thiên Di điên cuồng làm loạn làm anh bảo vệ sợ hãi người, anh vùng ra khỏi móng vuốt của Bạch Thiên Di: “Cô nói gì vậy, ai làm gì cô cơ chứ ???”. Bạch Thiên Di đang cuồng loạn lại càng loạn hơn, bay tới nắm cô áo anh bảo vệ ra sức lay thật mạnh: “Là bị đánh đập, khảo hình, trói vào ghế, mang đến đồn cảnh sát, ngồi tù đó !!”

“Cô ơi, cô đang nói gì vậy ?”. Anh bảo vệ ngơ ngác nhìn cô, đầu óc váng cả lên do bị cô lay quá mạnh. Anh nghĩ, cô gái này chắc đầu óc không bình thường rồi.

“Chứ không phải anh định đánh tôi rồi mang tôi cảnh sát sao ?”. Bạch Thiên Di bây giờ mới dừng lại nhìn anh bảo vệ. Anh ta dần hắng một tiếng: “Đúng là nếu cô không đền tiền chiếc bình thì chúng tôi sẽ báo cảnh sát, nhưng nếu cô có thể gọi người nhà mang đến, chúng tôi chỉ đưa cô lên đây ngồi chờ người mang tiền lên trả mà thôi !”

Bạch Thiên Di ngơ ngác nhìn anh bảo vệ. Đoạn cảm động ngồi xuống ghế, cô bắt đầu đỏ mặt. Mình nghĩ quá nhiều rồi. Nãy giờ cô đã làm bao nhiêu chuyện xấu hổ rồi, cũng may hôm nay cô mặc thường phục, nếu mặc đồ công sở thì chắc còn bị miệt thị nhiều hơn. Đúng rồi, công ty, sao cô không nghĩ ra nhỉ.

Hà Tử Phàm ngồi trên sofa nhàn nhã xem ti vi thì có điện thoại. Trên màn hình hiển thị “Quái thú”, anh cầm điện thoại lên hơi chau mày. Cô ta lại giở trò gì đây: “Alo, tổng giám đốc, phiền anh đến siêu thị ở đường xxx một chút được không, phòng bảo vệ lầu 2, cứu tôi.” Nói rồi đầu dây bên kia cúp luôn không để cho anh có cơ hội trả lời. Anh bực bội, nếu anh nghe không lầm thì hai chữ cuối cùng là “cứu tôi”, vậy mà giọng nói nhanh như thoát chẳng có chút gì gọi là cầu cứu. Anh vút luôn điện thoại, ngồi xuống sofa giở tài liệu ra đọc.

Bạch Thiên Di ngồi chờ đến xót cả ruột mà chẳng thấy ai đến, chẳng lẽ Hà Tử Phàm lại nỡ lòng nào bỏ rơi cô. Cô bấm bụng quyết tâm gọi thêm một cuộc, lần này điện thoại cũng đổ chuông rất lâu mới có người bắt

máy.

“Alo.” Hà Tử Phàm bắt chéo chân gấp một cái, giọng vô cùng uể oải. Bạch Thiên Di thì tức sôi cả máu, anh ta giống như là chẳng nhận được điện thoại cầu cứu cô vậy. “Phiền anh đến siêu thị ở đường xxx một chút, phòng bảo vệ lầu 2, cứu tôi.” Bạch Thiên Di kiên trì nhắc lại lần nữa, đầu dây bên kia cúp cái rụp, cô ngơ ngẩn.

3 giây sao cô mới hoàn hồn, tên diên đó làm cô tức sôi cả máu. Cô chỉ muốn bay đến bóp chết anh, vút anh xuống biển cho cá mập xé xác, nhúng anh vào vạc dầu sôi đến khi hóa thành đồng bết nhè thì cô mới hả giận. Nhưng bây giờ cô chỉ dám nghĩ, cả thành phố này cô chỉ quen biết mỗi anh và Lục Hợp, Lục Hợp không gọi được, chỉ còn mình Hà Tử Phàm mới có thể giúp cô, cô đành đặt đại sự lên đầu mà bỏ qua ân oán. Bạch Thiên Di nghiêng răng nghiêng lợi gọi lại lần nữa, lần này đầu dây bên kia bắt máy rất nhanh:

“Alo.” - vẫn giọng lười biếng không lẫn vào đâu được.

“Tổng giám đốc, xin anh, đến đây cứu tôi được không ?” - Bạch Thiên Di hạ giọng khẩn cầu.

“Liên quan gì đến tôi.”

“Xin anh, chỉ có anh mới giúp được tôi thôi, làm ơn !!!”

“Tôi không quan tâm.”

“Tổng giám đốc, anh là vĩ đại nhất, tôi biết anh rất yêu thương nhân viên, chăm lo cho nhân viên, vì danh tiếng của công ty, mối thâm tình của chúng ta trước đây, anh đến cứu tôi đi có được không ?”

“Điều kiện ?”

“Anh muốn tôi làm gì cũng được !”

“Được.”

Tắt máy rồi, Bạch Thiên Di lặng người. Lúc này hình như cô đã hớ cái gì thì phải, còn chưa kịp chỉnh lại thì anh đã cúp máy, tiêu rồi, cuộc đời cô còn phải đi về đâu đây.

Hà Tử Phàm quả thật nghĩa khí vô cùng, nói đến là đến ngay, oai phong đập cửa xông vào (thật ra là tự mình mở cửa đi vào). Thấy cô ngồi trên bàn vẽ mặt vô cùng chán chường, anh không kìm được mà khề cười. Lúc anh bước vào đã chẳng thấy anh bảo vệ đâu, Hà Tử Phàm kéo ghế ngồi đối diện Bạch Thiên Di bắt đầu quá trình tra khảo:

“Cô làm gì thế ?”

“Mất ví, không có tiền...”

“Cô có thể không lấy hàng !”

“Tôi lỡ tay làm vỡ chiếc bình...”

“Cô định đền đáp tôi thế nào ?”

“Tùy anh.”

“Được.”

Anh kéo ghế đứng dậy. Biết ý Bạch Thiên Di cũng đi theo anh ra ngoài. Vừa bước ra ngoài 2 người đã chạm mặt anh bảo vệ trẻ tuổi khi này. Anh ta cười tươi cúi đầu chào Hà Tử Phàm, anh chỉ gật đầu một cái rồi lách người bước ra ngoài. Bạch Hi vẫn đang lo lắng, giờ mới dám mở miệng hỏi anh: “Số tiền đó...”. Anh không làm cô khó xử mà trả lời luôn: “Không sao, cô ngoan ngoãn một chút là được.”

Thấy Hà Tử Phàm nở nụ cười kỳ lạ, Bạch Thiên Di tự nhiên cảm thấy bất an vô cùng. Nhưng cô là con nợ, đứng trước chủ nợ thì chỉ là con chó dưới chân người ta. Suốt dọc đường về khoe miệng Hà Tử Phàm cứ không kìm được mà nhếch lên, trong anh vui vẻ hơn thường ngày. Chỉ có Bạch Thiên Di là cảm thấy sợ hãi.

Xe chạy rất lâu, hết quẹo chỗ này rồi cua chỗ kia, mãi mới dừng lại. Bạch Thiên Di chờ người khi thấy căn nhà hiện ra trước mắt cô, à không, đó không phải là nhà, mà là một dinh thự. Nhưng sao anh lại đưa cô đến đây ?

“Anh đưa tôi đến đây làm gì ?”. Bạch Thiên Di kéo kéo tay áo anh, gặng hỏi. Anh cười cười: “Tất nhiên là để ở.” Tim cô đập thình thịch: “Ồ...ở với anh ?”. Hà Tử Phàm cười, ánh mắt đầy dung túng: “Cô nói sẽ đền đáp tôi cơ mà, vậy thì ngoan ngoãn ở lại đây, hằng ngày làm người giúp việc cho tôi là được !”.

Bạch Thiên Di té xỉu.

Cô biết ngay mà, biết ngay là tên này không thể nào tử tế như thế được, dạo này số cô rất được, chuyên gia làm chân sai vặt cho người khác. Sinh ra xui xẻo, lớn lên vẫn chẳng khá hơn, cô có sức chịu đựng thật là tốt mà. Bạch Thiên Di xiêu vẹo theo Hà Tử Phàm vào nhà, cửa tự động, vào trong mới có người ra đón hai người. Là một cô gái rất trẻ, trong vẻ rất lạnh lợi, cúi chào Hà Tử Phàm: “Cậu chủ, cậu đã về.” Hà Tử Phàm chỉ ừ một tiếng rồi đi vào trong.

Căn nhà to thế này, chắc chắn sẽ có rất nhiều người giúp việc, vậy nên Bạch Thiên Di không lo cho lắm, có người giúp việc vậy thì công việc của cô sẽ giảm đi, càng nhiều người việc cô càng ít. Vậy nên cô liền vui đi theo anh về phòng. Cô nghĩ, ở đây thì cô sẽ tiết kiệm được chút ít, ít ra không chật vật như trước kia. Mặc kệ Lục Hợp, cô sẽ chuyển đến đây.

Tiểu Trạch đưa cô lên phòng, Bạch Thiên Di tươi cười cảm ơn, rồi quăng túi xách lên giường, ngủ một giấc thật ngon lành.

Đến khi tỉnh dậy, cô đã nhìn thấy Hà Tử Phàm ngồi trên ghế sofa đọc báo, nghe tiếng bước chân, anh ngẩng đầu nhìn cô, rồi tiếp tục đọc. Bạch Thiên Di đi vòng quanh căn nhà, nhưng cảm thấy kỳ lạ, cô chạy trốn chết đến hỏi anh: “Tiểu Trạch và những người khác đâu rồi ?”. Hà Tử Phàm không nói không rằng, chỉ từ từ đặt tờ báo xuống, cầm điều khiển bật truyền hình xem thời sự, rồi mới chậm rãi nói: “Về nhà hết rồi !”. Bạch Thiên Di hơi bất ngờ, ra là làm việc theo giờ, cứ tưởng người giàu như anh thì phải có người phục vụ 24/24 cơ chứ. Cô vui vẻ nói: “Vậy ngày mai họ lại đến lúc mấy giờ ?”. Hà Tử Phàm vẫn không thèm nhìn cô lấy một cái: “Tôi cho họ nghỉ phép dài hạn rồi.” Bạch Thiên Di trợn mắt nhìn anh, nếu không có người giúp việc, vậy thì toàn bộ căn nhà sẽ do cô dọn dẹp, cô sẽ vinh dự trở thành người giúp việc duy nhất trong căn nhà rộng lớn này. Cô tiêu thật rồi, cô muốn hét vào mặt Hà Tử Phàm: “Tôi hận anh.”

Thấy cô không trả lời, anh mới chịu xoay người nhìn cô. Bắt gặp gương mặt thất thần của cô, anh không kìm được sung sướng mà cười thật tươi. Lúc Bạch Thiên Di định thần lại được, thì đã thấy Hà Tử Phàm nhìn cô cười khinh bỉ, cô tức giận giậm chân một cái rồi chạy thẳng lên phòng. Phía sau chỉ còn giọng nói của ác quỷ: “Buổi sáng gọi tôi dậy lúc 6 giờ, đừng đến muộn !”, kèm theo là tiếng cười ghê rợn khiến cô nổi cả da gà.

4. Chương 5

Tác giả: Tôi Là Người Mù Chữ

CHƯƠNG 5

Hà Tử Phàm ngày hôm nay rất vui vẻ, buổi sáng dậy rất đúng giờ, thói quen đã được tập từ nhỏ, đã trở thành phản xạ hằng ngày của anh. Nhưng anh không vội xuống giường, vẫn lười biếng nằm trên giường chờ ai đó đến đánh thức anh dậy.

6 giờ 30 phút, chẳng có ai đến. Hà Tử Phàm bắt đầu cảm thấy bức, rõ ràng hôm qua anh đã dặn ai đó 6 giờ phải gọi anh kia mà, nửa tiếng trôi qua mà vẫn chẳng có ai đến. Nhưng anh nghĩ con gái rất phiền phức, buổi sáng dậy nào là phải trang điểm làm tóc rất lâu, những cô bạn gái trước đây của anh cũng thế, bởi thế anh rất ghét đón họ vào buổi sáng, chỉ chọn điểm hẹn rồi gặp nhau mà thôi.

7 giờ.

Đã 1 tiếng đồng hồ trôi qua, vẫn chưa ai đến gọi anh, Hà Tử Phàm bây giờ đã hết kiên nhẫn. Anh cầm điện thoại lên, nhấn số. Nhưng tiếng đáp trả của cô nhân viên tổng đài làm anh càng bức bối hơn. Anh tức giận

ra khỏi phòng, men theo cầu thang xuống phòng của ai đó. “Cộc cộc cộc”, anh gõ cửa phòng Bạch Thiên Di, nhưng chẳng có ai trả lời. Hà Tử Phàm nhíu mày, nhấn nạt gõ thêm lần nữa, 5 phút sau vẫn không có tiếng trả lời. Anh bực bội đập cửa xông vào, cô nhóc này, định chơi trò im lặng với anh sao. Tưởng anh là con nít à ?

Nhưng, phòng trống trơn, chẳng có ai cả, mở cửa phòng tắm, chẳng có ai, tủ đồ cũng chẳng có nốt, Hà Tử Phàm chui cả xuống gầm giường, nhưng chẳng có gì cả. Liếc nhìn cửa sổ mở toang, lửa trên đầu anh đã bốc lên. Khăn trong nhà tắm, rèm cửa, tấm trải giường, đều được buộc lại thành một sợi dây dài vẫn còn đang treo lủng lẳng ngoài cửa sổ. Hà Tử Phàm sa sầm mặt, rít lên một tiếng chẳng khác nào muốn giết người:

“Bạch Thiên Di ! Cô dám trốn ?”

Trong khi đó, nữ chính của chúng ta vẫn đang yên giấc trong căn phòng ấm áp của mình.

Bạch Thiên Di gan rất to, dù làm chuyện sai trái nhưng vẫn có thể an tâm ngủ ngon lành, chứng tỏ cô là người rất vô tư...lự. 7 giờ 30 phút, chuông báo thức reo inh ỏi, tính luôn cả lần này năm lần, cô mới chịu trở mình ngồi dậy. Bạch Thiên Di từ từ xếp chăn, từ từ vào nhà tắm rửa mặt, rồi tìm đại một bộ đồ nào đó khoác lên người, tóc chỉ cần túm ngọn lên là xong. Cô mở tủ lạnh lấy một hộp sữa tươi, vừa mang giày vừa uống. 7 giờ 45 phút cô mới ra khỏi nhà. Bạch Thiên Di vốn là người không cần khoa trương, cô chỉ tận dụng thời gian của mình một cách chính xác nhất mà thôi, vậy nên đắp mặt nạ trang điểm làm tóc đối với cô là không cần thiết.

Đến công ty là đúng 8 giờ, Bạch Thiên Di vui vẻ ngồi vào bàn làm việc của mình, bắt đầu xử lý công việc. 8 giờ 30 phút, nhân viên chăm chỉ Bạch Thiên Di đang làm việc hăng say thì bị Hiểu Lập bên cạnh húych vào tay một cái. Bạch Thiên Di vui vẻ quay sang tươi cười thì mặt lập tức đông cứng. Hà Tử Phàm đang sánh bước với lão trưởng phòng đầu hói của cô. Hai tay anh đút vào túi quần, thông thả bước vào, anh đang nhìn cô chằm chằm. Bạch Thiên Di hoảng sợ quay mặt đi chỗ khác, giả vờ chăm chú vào màn hình, xem như không thấy anh. Anh ta đến đây làm gì? Không phải là để xử tội cô chứ ? Tim cô đập thình thịch, mắt vẫn dán vào màn hình, không dám ngẩng đầu. “Bạch Thiên Di à đừng sợ, mày đã làm gì sai đâu, chỉ là bỏ trốn thôi mà, đất nước này còn có luật pháp, anh ta không dám làm gì mày đâu, đừng sợ, Bạch Thiên Di là vô địch, Bạch Thiên Di trâu bò sá chi chút chuyện con con.” Cô lo sợ tự trấn an bản thân, miệng lẩm bẩm nhưng nỗi sợ vẫn đang vây lấy cô. Bạch Thiên Di kéo ghế chui xuống gầm bàn.

“Thiên Di, cậu đang lẩm bẩm gì vậy ?”. Hiểu Lập bỗng nhiên cúi xuống nhìn cô làm cô giật cả mình. Đầu lại đập vào thành bàn. Bạch Thiên Di ôm đầu ngồi co ro trong góc như hồn ma, méo cả mặt vì đau. Chuyện cô thiếu nợ tổng giám đốc để anh bắt về nhà làm osin mất mặt như vậy cô quyết không để cho người thứ ba biết, vậy nên phải cố gắng giả vờ mỉm cười với Hiểu Lập: “Không có gì, tớ làm rơi cây viết, ha ha ha”. Hiểu Lập nhìn thấy vẻ mặt méo mó kỳ lạ của cô cũng hơi nhíu mày rồi ngồi thẳng người tiếp tục làm việc. Bạch Thiên Di thở phào một cái rồi co người chui vào trong gầm bàn.

“Cô đang làm gì vậy ?” Bạch Thiên Di lại giật nảy người thêm lần nữa, cô tức giận: “Đã bảo là im...” từ “lặng” cô đành nuốt vào ngược vào trong. Vừa định quay sang véo cho Hiểu Lập một cái để cô ta im lặng thì cô đã vội thu móng vuốt về. Vị trưởng phòng cúi xuống gầm bàn nhìn cô, cô sợ đến mức chỉ dám nhìn vào cái đầu hói bóng loáng của ông ta, nói nhỏ như tiếng muỗi kêu: “Tôi tìm đồ thừa trường phòng”. Vị trưởng phòng lấy chiếc khăn mùi xoa trong túi ra thấm mồ hôi trên trán, nói với cô: “Tìm sau đi, tổng giám đốc muốn gặp cô !”. Sau đó ông ta lại nhỏ giọng nói khẽ với cô: “Cô đã không làm gì sai đó chứ ?”. Bạch Thiên Di nghe tin dữ như sét đánh ngang tai. Toàn thân cứng đờ như bị điểm huyết, máu nhất thời không truyền đến não khiến mặt cô trắng bệch, hai mắt trợn trắng, miệng nhất thời không ngậm lại được. Ngoài chuyện cô làm xe anh bị giam vài tháng, một khoản nợ cô còn thiếu anh, chuyện làm osin gần nợ nhưng vì suy nghĩ anh hùng nhất thời cô đã bỏ trốn thì cô không làm gì sai cả. Vậy nên Bạch Thiên Di liền nói: “Không có.” chắc như đinh đóng cột khiến trưởng phòng thở phào một cái. Ông giục: “Nhanh lên, đừng để giám đốc chờ, phòng tổng giám đốc đấy.”

Cô gật đầu rồi bò ra ngoài. Cô đứng dậy phui phui bụi trên người, rồi ngang nhiên bước ra ngoài trước những ánh mắt nghi ngờ. Cô chậm chậm chờ cửa thang máy mở ra, chậm chậm bước vào, chậm chậm nhấn số. Bạch Thiên Di bắt đầu lo lắng. Cô nghĩ đến những tình huống có thể xảy ra, tính luôn những tình huống xấu nhất và biến cố có thể diễn ra. Bạch Thiên Di bình tĩnh nhớ lại những lời Hiểu Lập nói với cô vài ngày trước. Muốn sống sót ở công ty lớn thế này mà không bị kì thị đuổi việc hay mịch lòng cấp trên

thì phải tuân thủ ba điều. Trước tiên là phải luôn giữ bình tĩnh, luôn ở trạng thái nghiêm túc thì mới tạo được lòng tin ở người khác. Bạch Thiên Di hít một hơi thật sâu, chỉnh lại gấu áo, hai tay ép sát vào người làm tư thế trang nghiêm. Điều tiếp theo là phải luôn coi chừng cái miệng, phải uốn lưỡi bảy lần trước khi phát ngôn, nếu có bất trắc, cứ giả vờ nghe nhầm là được. Cuối cùng là tâm lý, gió chiều nào thì xuôi theo chiều ấy, nếu đã tạo được sự tin cậy và thân thiện ở người khác thì chẳng còn phải lo gì cả.

Sau khi định hình lại tất cả các công đoạn, Bạch Thiên Di tự tin ngẩng đầu. Thang máy dừng lại ở tầng cao nhất của tòa nhà. Cô oai phong bước đến phòng tổng giám đốc, không thêm gõ cửa nữa mà xông thẳng vào trong.

Nghe tiếng mở cửa. Hà Tử Phàm đang quay người nhìn ra cửa sổ liền quay lại nhìn. Thấy Bạch Thiên Di khí thế hùng hực bước vào, anh liền phóng tới cô một nụ cười dịu dàng. Bạch Thiên Di đang khí thế hùng hực, vừa bắt được tầm mắt anh phát ra liền run lập cập, khí thế bay đi đâu mất hết cả. Người cô như mềm nhũn ra, y như rằng, mỗi lần anh nở nụ cười ấy, cô lại hoảng sợ. Rõ ràng là cười, nhưng mắt anh không hề cười, mà còn lạnh lẽo phát ra luồng điện, sát khí u ám khiến cô hoang mang.

“Tổng...tổng giám đốc, anh gọi tôi?”. Bạch Thiên Di cố gắng trấn tĩnh, ngẩng cao đầu nhìn Hà Tử Phàm. Hà Tử Phàm vẫn giữ nét cười nheo mắt nhìn cô, nhưng vì ngược sáng nên Bạch Thiên Di chẳng nhìn thấy khuôn mặt anh: “Cô dám trốn?”. Quả nhiên là người làm ăn lớn, một câu là vào ngay vấn đề chính. Bạch Thiên Di giật thót, nhưng vẫn kiên định giải thích: “Tôi không trốn, tôi chợt nhớ ra là để quên một vài thứ quan trọng ở nhà thế nên với quay về lấy, lúc đó anh đã vào phòng ngủ rồi, tôi không tiện gọi anh dậy, không có chìa khóa nên đành trèo ra ngoài. Về đến nhà thì đã muộn nên không quay lại nữa mà ở đó ngủ một đêm định sáng mai sẽ gọi cho anh nhưng quên mất. Vậy nên tôi không trốn, nếu có chỉ là anh bắt người trái phép mà thôi.” Cô nói một hồi không ngừng, nói rành rọt hết tất cả những điều đó. Thật ra Bạch Thiên Di đã dành cả một bữa sáng để suy nghĩ những điều này, cô phải tìm một lý do thật chính đáng để anh không thể bắt bẻ cô.

Hà Tử Phàm vẫn giữ nguyên nét mặt, trong mắt anh ánh lên sự thích thú nhưng chỉ là trong giây lát. Cả căn phòng im lặng, chỉ có tiếng Bạch Thiên Di thở phì phò ra sức hít lấy hít để không khí. Bạch Thiên Di vuốt vuốt lòng ngực, trừng mắt nhìn Hà Tử Phàm đang đứng như trời trồng, cô tự hỏi không biết anh bị ma nhập hay sao mà đứng im như tượng. Bạch Thiên Di nhượng nhượng mảy ra vẻ đắc ý, “thấy chưa, vì lập luận của tôi quá chặt chẽ nên anh bó tay rồi đúng không, tu thêm mười năm nữa rồi hãy nói chuyện với tôi nhé!”. Bạch Thiên Di nhe nanh cười khà khà trong lòng.

“Ồ, tôi cứ tưởng cô sẽ nói là mãi mê đuổi theo chú kiến về đến tận nhà chứ, thì ra cô cũng có chút đầu óc, thế mà tôi cứ tưởng...”. Giọng Hà Tử Phàm đều đều, Bạch Thiên Di tối sầm cả mặt. Thì ra anh coi thường cô đến vậy, xem cô là đồ không não hay sao kia chứ, lại còn lấy con kiến ra trêu cô. Cô tức giận ghiến răng trèo trẹo: “Tưởng tưởng cái gì, tưởng tôi mộng du mà leo qua cửa sổ sao, anh xem tôi là cái gì kia chứ?”. Hà Tử Phàm nghiêm mặt, anh lại im lặng vẽ mặt ra chiều suy nghĩ, dăm vào lòng bàn tay một cái: “A, ra còn có lý do này, tôi thì không thể nhưng cô thì có thể đấy.”

“...”

Bạch Thiên Di không còn gì để nói nữa rồi, nói chuyện với anh đối với cô giống như một cực hình. Tự bē đá đập lên chân mình là chuyện bình thường, còn việc đào hố rồi tự nhảy xuống thì chắc cô đã không ít lần làm vậy. Thua rồi, cô lại thua rồi.

Cô dậm chân một cái, tay thu thành nắm đấm, lòng tự nhủ phải giữ hình tượng.

Nếu ở đây không phải là công ty, không phải là khu vực của anh thì chắc cô đã cho anh một phát về nhà tỉnh dưỡng vài hôm rồi.

Nhưng chỉ dám nghĩ thế thôi, cho dù phải hay không phải thì cô cũng không dám động tay động chân, vì món nợ cô thiếu anh vẫn chưa trả được đồng nào nên nếu thiệt thì chỉ có mình cô thiệt mà thôi.

Hà Tử Phàm nhàn nhã ngồi xuống ghế, cầm viết lên bắt đầu viết lách gì đó. Anh viết rất nhanh, loáng cái trang giấy đã đầy kín. Hà Tử Phàm đưa tay gọi Bạch Thiên Di, cô vâng lời bước tới. Hà Tử Phàm chìa ra mảnh giấy, cô cũng vâng lời cầm lấy, cuối xuống đọc lướt qua: thịt luộc, canh cà trứng, thịt bò xào, rau

trộn, vớt tiềm,...Một danh sách dài loằng ngoằng những món ăn, cô trộn mắt nhìn tờ giấy, rồi lại ngược lên nhìn anh, cứ như vậy n lần, cuối cùng cô cũng thần thốt:

“Anh định mở tiệc à ?”

Hà Tử Phàm cười: “Không.”

“Thế sao lại có nhiều món thế này ?”

“Tất nhiên là để ăn.”

“Một mình anh ăn liệu có hết không ?”

“Còn cô nữa mà.”

Cuối cùng cô cũng hiểu, thì anh muốn đãi cô một bữa, vậy nên Bạch Thiên Di vô cùng sung sướng, mọi oán hận đều bay đi hết: “Vậy tối nay tôi đến nhà anh !”. Hà Tử Phàm hình như nhớ ra điều gì đó, anh lục tìm trong ngăn bàn cái gì đó rồi vứt cho cô, ra là chìa khóa nhà: “Tí nữa cô đến trước đi, tôi còn bận việc, trước khi tôi về, tất cả các món đều phải được bày lên bàn đấy !”

Bạch Thiên Di nghe như sét đánh ngang tai, ý anh là muốn cô phải về nhà nấu cơm cho anh ư ? Vô lý, hết sức vô lý, người chỉ biết chiên trứng vo gạo như cô thì làm sao mà nấu những món này, mà vô lý hơn là sao cô phải nấu chờ anh về ăn cơm. Bạch Thiên Di vô cùng ức chế. Hà Tử Phàm nhìn dáng vẻ cô mà thầm cười, anh cảm thấy rất thú vị, vậy nên vui vẻ nói thêm: “Còn chuyện đồ đạc, cô yên tâm, về đến nhà sẽ có người mang đến cho cô, trước hết cứ dọn người qua đã.”

Bạch Thiên Di há hốc miệng nhìn Hà Tử Phàm chiếm chệ ngồi trên ghế. Nhà ? Là nhà của anh hay của cô ?

Tất nhiên là của anh rồi, vì cô làm gì có nhà để ở cơ chứ. Nhưng dù vậy cô cũng chẳng làm được gì, ai bảo cô thiếu nợ người ta cơ chứ, vậy nên phải mang thân xác đi gán nợ.

Mấy món này, với cô thì món nào cũng vô cùng quen thuộc, món nào cô cũng biết, nhưng bảo cô làm thì...còn khó hơn lên trời. Thế nên Bạch Thiên Di chỉ còn nước ngửa mặt lên trời mà thở dài. Nhưng ai có ngờ được, ông trời dù có chặn cửa cô một cái cửa thì cũng sẽ mở cô ột cái cửa sổ, vậy nên Bạch Thiên Di cứ thế mà xăn tay áo đi chợ thôi.

Vì không biết món nào là món nào, nên Bạch Thiên Di nhân lúc còn đang làm việc mà lén lút lên mạng tìm cách nấu. Ghi lại một lượt rồi mới tung tăng đi mua thức ăn. Nếu trong giấy ghi hai lạng thịt bò thì cô sẽ cứ vậy mà nói với nhân viên lấy hai lạng thịt bò, nhưng nếu trong giấy viết đường muối mỗi thứ 200g thì cô sẽ lấy mỗi thứ một bịch. Cà chua, cà rốt, sà lát, rau củ các loại mỗi thứ lấy năm quả. Đến khi ra tính tiền thì đã là một xe đầy ắp thức ăn, thứ gì cũng có. Nếu là bình thường, Bạch Thiên Di bữa đói bữa no thì làm sao dám mua nhiều thức ăn như vậy. Nhưng vì tiền là của người ta đưa cô nấu cơm, mua được bao nhiêu thì cứ mua, lấy được gì thì cứ lấy, không cần phải hà tiện. Cô chỉ là tuân lệnh ông chủ làm việc thôi, như vậy thì có thể tính là làm việc công. Mà trên đời này có ai đi làm việc công mà tiết kiệm ngân sách cho ông chủ bao giờ. Chưa tham ô rút bớt là may mắn lắm rồi.

Về nhà tay xách nách mang, hì hà hì hục cả buổi. Cuối cùng cũng có thể miễn cưỡng dọn đồ ăn ra bàn, nhìn đồng hồ chỉ mới 6 giờ, anh ta nói 7 giờ mới về, vậy nên cô thông thả đi tắm rồi xem ti vì chờ Hà Tử Phàm về. Đến khi tỉnh dậy đã 7 giờ 30 phút, mở mắt ra vẫn không thấy Hà Tử Phàm đâu. Cô ngồi dậy đi vào nhà vệ sinh. Anh trộn mắt nhìn cô, vài giọt nước còn vương trên tóc nhỏ xuống cổ rồi trượt xuống phía dưới. Trên lông mày và mi mắt vẫn còn đọng lại vài giọt nước, gương mặt lạnh lùng nay như được phủ một lớp sương đầy quyết rũ. Cặp đùi săn chắc khiến cho người ta như muốn nín thở...

Bạch Thiên Di suýt nữa thì phun cả máu mũi. Cô chớp chớp mắt, lại đưa tay lên dụi mắt, rồi lại chớp chớp mắt. Hà Tử Phàm thấy cô đứng ngây ra trước cửa, cứ dụi rồi chớp mắt nhìn anh cũng có phần khó chịu. Anh nghiêng người nhìn cô, khoác áo lên người: “Cô nhìn đủ chưa ?”. Bạch Thiên Di lại trộn mắt, miệng thì lẩm bẩm: “Không thể nào...”. Rồi đóng cửa lại, nằm xuống ghế sofa, nhắm mắt tiếp tục...ngủ.

Không ngờ cũng có ngày Bạch Thiên Di cô lại mơ thấy xuân mộng, mà xuân mộng lại còn...tràn đầy sức sống thế này.

Lúc tỉnh dậy thì Bạch Thiên Di đã thấy Hà Tử Phàm quần áo chỉnh tề ngồi trên bàn ăn, neho mắt đánh giá từng món. Bạch Thiên Di thở phào một tiếng, quả thật là đầu óc cô không bình thường rồi. Lúc này còn mơ thấy anh ta khóa thân trong nhà tắm không mảnh vải che thân nữa cơ chứ, những gì cần thấy cũng đã thấy cả rồi, nếu để anh ta biết chuyện này chắc cô sống không nổi, cũng may chỉ là xuân mộng của mình cô mà thôi. Nhưng dù sao người đàn ông cô nhìn thấy trong cảnh xuân quả là một người cô cùng cường tráng, oa, đỏ mặt rồi. Hà Tử Phàm nhìn Bạch Thiên Di nhìn mình rồi lại lắc lắc đầu như người điên, anh cầm đôi đũa gõ gõ lên bàn rồi nói: "Cô bị động kinh à?". Bạch Thiên Di nghe anh nói chỉ bủi môi bước đến.

Hà Tử Phàm gõ gõ vào cái đĩa gần anh nhất: "Đây là món gì?". À, ra là hỏi tên, vậy nên Bạch Thiên Di rất vui vẻ đáp: "Cái này thịt kho tàu." Anh nhíu mày: "Sao lại đỏ lôm thế này?".

"Cái đó là bột ớt."

"Cô ăn cay?"

"Tôi không ăn được cay."

"Thế sao cho nhiều ớt thế?"

"Tôi đọc trên mạng bảo cho càng nhiều bột ớt càng tốt."

"..."

Anh không thèm nhìn món đó nữa, lại chỉ vào đĩa khác: "Còn món này?"

"Trứng chiên". Anh mù hay sao mà cả trứng chiên cũng không biết.

"Cái này?"

"Đậu phụ nấu với cải bó xôi."

"Cái này nữa?"

"Jambon thịt hun khói ăn kèm với sữa chua..."

"Cái này thì sao?"

"Canh cà rốt củ cải trắng."

"..."

Hà Tử Phàm không hỏi nữa, anh nhìn trân trân vào bàn ăn như người bị mất hồn, mặt đen sì. Bạch Thiên Di thấy thế thì vô cùng hí hửng, chắc là đã thèm đến nhỏ dãi rồi, những món này dù không món nào nằm trong thực đơn anh đưa cho cô, nhưng đó toàn bộ những gì cô biết.

"Thế nào? Anh không ngờ tôi cũng có thể nấu ăn được đúng không? He he". Bạch Thiên Di cười khoái chí. Hà Tử Phàm vẫn đang im lặng nhìn một vòng các món, cuối cùng cũng mở lời vàng ngọc: "Nếu như có thêm một cốc sữa đậu nành thì sẽ là một bữa ăn hoàn hảo". Bạch Thiên Di nghe thế liền suy nghĩ một hồi, cô vỗ đùi một cái: "Đúng rồi nhỉ, hình như trong tủ lạnh vẫn còn...". Nói rồi Bạch Thiên Di mở tủ lạnh lấy cốc sữa đậu nành cuối cùng trong tủ lạnh mang ra bàn. Vì đang lúc cao hứng nên cô hoàn toàn không để ý ánh mắt Hà Tử Phàm đang ngật tràn vẻ mong chờ, vẻ gian tà đầy dung túng không lẫn vào đâu được. Hà Tử Phàm nhìn cô hí hửng lấy sữa đậu nành, anh nhếch môi, đoạn đứng lên bỏ lên phòng.

Bạch Thiên Di vừa quay lại đã thấy Hà Tử Phàm bước lên cầu thang, cô trợn mắt nhìn anh: "Này anh không ăn sao?". Cô lớn tiếng hỏi, Hà Tử Phàm chẳng thèm quan tâm đến cô mà cứ lên thẳng lên phòng, bỏ lại Bạch Thiên Di tức giận dưới bếp.

Không ăn thì thôi, chê món của cô nấu, thì cô ăn một mình, để người không biết thưởng thức ăn thức ăn cô nấu thì còn sĩ nhục hơn.

Vậy nên Bạch Thiên Di đã một mình chiến sạch cả một bàn đến đi cũng không nổi. Lúc ngồi xem truyền hình cô còn ăn cả một thanh Hersey và một ly sữa bò, xoa xoa cái bụng trương lên to đùng rồi mới hài lòng đi ngủ.

Bạch Thiên Di trèo lên cầu thang. Lúc đi ngang qua phòng Hà Tử Phàm, nhìn cửa phòng đóng chặt, cô cảm thấy khinh bỉ anh ta, cả ngày ở trong phòng, đóng chặt cửa chẳng lộ mặt ra ngoài, còn dám chê thức ăn cô nấu, có chết đói cô cũng chẳng màng. Bạch Thiên Di bỗng dừng dừng tức giận bỏ về phòng đóng cửa đắp chăn, sau đó là mộng寐.

Kết quả nửa đêm Bạch Thiên Di cùng Tào Tháo đánh một trận quyết liệt.

Tất nhiên Bạch Thiên Di bại trận.

Cô bị Tào Tháo tướng quân kéo quân rượt suốt đêm. Cả đêm đó cô mất ngủ, Bạch Thiên Di đau đến muốn cắt phăng cái bụng của mình đi. Nửa đêm cô mệt mỏi đến gõ cửa phòng Hà Tử Phàm, thế nhưng cái tên đó ngủ say như chết, dù trời có sập chắc cũng không tỉnh nổi. Cô đành phải bắt taxi đến bệnh viện vào giữa đêm khuya. Sau khi truyền nước và uống thuốc, Bạch Thiên Di đỡ hẳn, nhưng vẫn còn phải đánh trận. Bác sĩ đến khám hỏi cô:

“Buổi tối cô đã ăn những gì?”

Bạch Thiên Di chớp chớp mắt: “Tất nhiên là ăn tối ạ.”

Vị bác sĩ tỏ vẻ không hài lòng: “Ý tôi là cô đã ăn những món gì?”

Bạch Thiên Di nhìn trần nhà, bắt đầu kể tên từng món cô đã ăn: “Đậu phụ và cải bó xôi, sữa chua jambon và thịt hun khói, trứng, canh cà rốt củ cải trắng...”

Vị bác sĩ liền sa sầm mặt, có vẻ như đang kiểm chế cơn tức giận. Cô lại chớp chớp mắt nhìn ông ta, rồi bổ sung thêm: “À, còn 1 thanh Hersey và sữa bò.”

Thế là cô đã được một trận thuyết giáo về các món ăn.

Thì ra đậu phụ là một ăn rất bổ dưỡng, có thể ăn kèm và chế biến cùng nhiều thứ, nhưng tuyệt nhiên không phải cải bó xôi, vì cả hai sẽ hình thành kết tủa không tan trong ruột bạn, dẫn đến lắng đọng trong ruột. Jambon và thịt hun khói dĩ nhiên là một sự kết hợp hoàn hảo nếu không có sữa chua. Sữa chua tất nhiên là vô cùng bổ dưỡng nhưng khi kết hợp lại với nhau thì chính là một chất gây ung thư. Củ cải trắng khi dùng với cà rốt sẽ phá hủy Vitamin C trong củ cải trắng. Trứng và sữa đậu nành sẽ khiến cơ thể không hấp thụ được Protein và gây phản ứng nhẹ. Thực tế, trong khi sữa giàu Protein và canxi thì socola lại chứa nhiều Axit Oxalic. Khi ăn chung với nhau, Canxi từ sữa và Axit Oxalic có thể kết hợp và tạo thành Canxi Oxalate không hòa tan. Nó không chỉ khiến khó tiêu hóa mà còn gây tiêu chảy.

Cũng may là món thịt kho tàu nhờ cho quá nhiều bột ớt nên cô đã không đụng vào, cũng may là cô không ăn được ớt. Thì ra Hà Tử Phàm đã biết những điều này nên mới không đụng vào bất kì thứ gì trên bàn ăn. Quả thật trứng và sữa đậu nành là một sự kết hợp hoàn hảo. Bạch Thiên Di sau khi truyền nước đã tự bắt xe về nhà Hà Tử Phàm. Nhìn đồng hồ đã là 4 giờ sáng, không nghĩ cũng biết anh ta đang ngủ như chết rồi. Bạch Thiên Di nằm trên giường nhưng không tài nào chợp mắt được, mắt vừa nhắm lại thì lại gặp ngay Tào Tháo.

Cả đêm không chợp mắt được nên hai mắt cô thâm quầng đen sì như gấu trúc. Cửa phòng của Hà Tử Phàm vẫn chưa hề mở ra, nhìn đồng hồ đã là 8 giờ 15 phút, quả đúng là người làm chức cao, đi làm chính là hưởng thụ. Bạch Thiên Di lắc lắc đầu bắt bình rồi ra khỏi nhà.

Bạch Thiên Di siêu vẹo ngồi xuống bàn, bật máy tính bắt đầu làm việc. Vừa thấy cô, Hiểu Lập đã chạy như bay tới: “Di Di à!”. Bạch Thiên Di rùng mình, tóc gáy dựng cả lên, lườm Hiểu Lập một cái: “Xin chị, đừng dùng giọng nũng nịu ấy gọi em, chúng ta đều là phụ nữ!”. Hiểu Lập nghe thế thì trợn mắt gườm lại cô: “Là phụ nữ thì sao chứ? Đâu phải chỉ có bọn giống đực mới được nghe nũng”. Bạch Thiên Di nghe vậy thì gật đầu rất nghiêm túc: “Đúng, những thứ đó nên dành cho bọn động vật chỉ suy nghĩ bằng nửa thân dưới, như vậy sẽ có lợi hơn!”. Câu cuối Bạch Thiên Di nói hơi to, trong phòng liền có người phì cả nước trà ra bàn. Tiếng cười của mọi người làm Hiểu Lập ngượng chín cả mặt, không biết ai lại còn nói to: “Anh đây là đàn ông mà cũng cảm thấy nổi hết da gà đây này!” khiến mọi người cười to hơn nữa.

Bạch Thiên Di nhìn vẻ mặt chuyển từ hồng sang tím của Hiểu Lập, thè lưỡi nhúng vai. Hiểu Lập không thêm quan tâm mà vào ngay vấn đề chính:

“Sáng nay tớ gặp Tổng giám đốc trên đường.”

Ồ thì ra là gặp Hà Tử Phàm, ngày nào cô chẳng phải nhìn mặt anh ta.

“Trong tổng giám đốc vô cùng phong độ, đẹp trai, đỉnh đặc...”

Sau khi lược bỏ một số từ, cô đã phần nào hiểu được mức độ cuồng tổng giám đốc của Hiểu Lập. Cô cho là Hiểu Lập thật ấu trĩ, người như Hà Tử Phàm có mang ra chợ bán dấm thêm tấm biển miễn phí cũng chẳng ai dám mang về. Thế mà cô ta có thể tả anh từ đầu tới đuôi không thiếu thứ gì, hôm nào anh mặc gì, đi xe gì, đi với ai, tóc chải kiểu gì Hiểu Lập đều nắm rõ như lòng bàn tay cứ như thể gắn camera theo dõi 24/24 vậy. Nếu Hiểu Lập sơ lược những việc đó mà bỏ qua một bên, nói cho cô biết anh ta mặc quần lót hiệu gì chắc chắn Bạch Thiên Di sẽ không màng tự trọng mà bái Hiểu Lập làm sư phụ.

Đây chính là tiết đầu giờ mà ngày nào Bạch Thiên Di cũng được nghe. Lúc đầu Bạch Thiên Di còn hào hứng ngồi thẳng lưng mà nghe Hiểu Lập phân tích và miêu tả, gương mặt cô vô cùng sinh động đến nỗi Bạch Thiên Di đã chắc chắn điều này một ngàn lần là Hiểu Lập rất giỏi văn nhất là tả người. Dần dần Bạch Thiên Di đã chẳng còn hứng thú nghe Hiểu Lập nói, cô chỉ nằm dài trên bàn mà gật gù. Thì ra anh ta đã ra ngoài từ sớm, thế mà lại keo kiệt chẳng chờ cô đi cùng, ít ra cũng giúp cô tiết kiệm được chút ít tiền đi lại. Nhìn gương mặt Hiểu Lập sáng rực hai mắt mở to long lanh miệng thoăn thoắt miêu tả khiến Bạch Thiên Di không kiềm được mà nghĩ, nếu cô ta biết cô ở cùng với Hà Tử Phàm thì liệu có xé xác cô ra không.

Cuối cùng Hiểu Lập cũng kết thúc chủ đề miêu tả Hà Tử Phàm vào buổi sáng sớm. Bạch Thiên Di nhìn theo Hiểu Lập đánh mông đi khỏi không kìm được mà thở dài.

Những cô gái luôn tin vào chàng hoàng tử thì chắc chắn sẽ chẳng bao giờ có được hạnh phúc. Cô cảm thấy điều đó thật ngu ngốc, giống hệt như cô ngày xưa, cứ tưởng mình đã một bước lên mây, từ thường dân thành công chúa được bao người ngưỡng mộ. Nhưng cuối cùng thì sao, chàng hoàng tử của cô chớp mắt đã chạy theo nàng công chúa. Chính lúc đó cô mới nhận ra rằng mình chỉ là con ngốc tự nhận mình là công chúa. Thứ cô nhận được chỉ là chiếc giày rách chẳng ai thèm mà cứ tưởng là chiếc giày thủy tinh.

Trong khoảng thời gian một mình ở Mỹ, cô đã tự nhủ cơ hội để quên đi cái quá khứ xuẩn ngốc ấy, ảo tưởng thì cứ cho nó bay đi. Bản thân cô chỉ mong tìm một anh nông dân bình thường giản dị yêu thương cô đến suốt đời, tốt nhất là một người bình thường trong tất cả những người bình thường.

Đầu thì nghĩ như thế nhưng ai mà không mê cái đẹp. Trai đẹp là tài nguyên thiên nhiên quý giá của toàn xã hội, ngắm tí cũng không có vấn đề gì. Giống như cái tên ở cùng với cô, à mà thật ra là cô ở cùng hán ta, thôi được rồi nói chính xác là cô ở đợ cho hán ta, đó là một điển hình của cái đẹp. Đẹp từ trong ra ngoài, đẹp từ ngoài vào trong, đẹp từ trong trướng đẹp ra, đẹp không tính vết,... đó là những cụm từ dùng để miêu tả Hà Tử Phàm mà Hiểu Lập dùng để miêu tả anh. Dù có chút nổi da gà nhưng Bạch Thiên Di cũng phải công nhận Hà Tử Phàm quả thật là một bậc kì tài. Hai lăm hai sáu tuổi đã là tổng giám đốc một công ty lớn nhất nhì thành phố, không những thế mà còn có vẻ ngoài đẹp hơn người. Chẳng như cô 24 tuổi đầu còn một nhân viên văn phòng quèn kiem ở đợ cho người khác, nợ nần chồng chất, không có gì đặc biệt từ trong ra ngoài, từ ngoài vào trong. Vừa nhắc đến Hà Tử Phàm cô lại nhớ đến đóng quần áo ở nhà còn chưa giặt. Lúc đầu Bạch Thiên Di định bụng sẽ mang ra tiệm giặt ủi, nhưng Hà Tử Phàm lại nhất quyết không chịu, bắt cô phải tự mình giặt, tất nhiên là đồ của anh. Không nghĩ đến thì thôi, hễ nghĩ đến cái núi quần áo nhỏ đó cô lại rùng mình, đây quả là cách vận động tốt nhất trong ngày.

Vừa tan sở là cô đã chạy ừ về nhà. Túm tóc thành một búi nhỏ rồi xắn tay áo mang đồ đi giặt. Thật tình cô chẳng hiểu được vì sao trong nhà có nhiều người làm như vậy anh ta lại không bảo họ giặt giúp mà lại bảo cô, đã vậy còn cho họ nghỉ phép dài hạn, chẳng để lại một người. Vậy nên Bạch Thiên Di tức giận ra sức đập quần áo khiến nước trong chậu văng tung tóe, Bạch Thiên Di cứ vậy mà tưởng tượng ra khuôn mặt của Hà Tử Phàm, ra sức đập càng ngày càng mạnh. Quần áo trong chậu lần lượt văng cả ngoài, Bạch Thiên Di tức giận ngừng giũ quần áo, trừng mắt nhứt thứ vừa bay ra ngoài kia. Bạch Thiên Di tay cầm chiếc quần nhỏ mà miệng không ngừng nhếch lên. Mắt cô ánh lên vẻ gian tà chưa từng có, một tia sáng vụt qua đầu. Quần nhỏ của Hà Tử Phàm, mi hãy thay chủ chịu tội !

Đúng là ông trời không phụ người tốt, tận hai ngày rồi mà vẫn không thấy mặt Hà Tử Phàm xuất hiện. Anh không về nhà cũng không thấy ở công ty, mất tích không rõ đang phiêu bạt nơi nào. Đến ngày thứ ba lúc đang say giấc nồng, Bạch Thiên Di bỗng giật mình thức giấc. Gió thổi hiu hiu từ cửa sổ vào làm tấm

rèm cửa bay phất phơ che mắt đi nửa khuôn mặt của Hà Tử Phàm. Cô giật mình hoảng hốt, nửa đêm nửa hôm vào phòng cô ngồi lì ở đây không phải bị ma nhập rồi chứ. Đường như Hà Tử Phàm chưa phát hiện Bạch Thiên Di đang mở mắt nhìn anh, anh đắm đắm nhìn ra cửa sổ, gió thổi vào làm mái tóc anh đung đưa nhẹ, gương mặt với mặt đường nét hoàn mỹ lộ ra, thoát ẩn thoát hiện ấy bỗng khiến Bạch Thiên Di run lên. Hà Tử Phàm bỗng quay sang nhìn cô. Cô vội nhắm mắt lại giả vờ ngủ, trống ngực đập thình thịch, quàng tay ôm chặt gối ôm, chú ý lắng nghe nhất cử nhất động của Hà Tử Phàm. Tiếng bước chân vang lên, mặc dù Hà Tử Phàm đã đi rất nhẹ nhàng nhưng vì căn phòng quá yên lặng nên Bạch Thiên Di vẫn nghe được tiếng chân đi trên sàn, hình như nó đang hướng về phía cô. Ánh mắt rõ ràng vẫn đang ngự trên người cô, tim Bạch Thiên Di càng đập dữ dội hơn, cô cố gắng giả vờ như đang ngủ, đến khi cô cảm nhận được vài sợi tóc của Hà Tử Phàm đang quét qua quét lại trên mặt cô, tay cô nắm gối càng chặt hơn, vô thức cau mày. Lúc anh cúi xuống nhìn cô, đầu anh cúi thấp đến nỗi mái tóc chạm lên cả mặt cô khiến cô ngứa ngáy khó chịu, chẳng biết anh ta muốn làm gì thì cô đã ti hí mắt nhìn lên. Hình như anh định nói gì nhưng rồi lại thôi. Cuối cùng vừa nghe tiếng cửa đóng lại, Bạch Thiên Di đã mở mắt ngồi ngay dậy thở một tiếng rõ dài.

Tim cô đập thình thịch như chạy marathon, tay nắm chặt gối đến nỗi toát cả mồ hôi nhơn nhớt. Làm Bạch Thiên Di sợ thót cả người, cứ tưởng người còi dưới lên nhất mình, dù là cô là hổ nhưng cuối cùng cũng chỉ là hổ giấy. Trong Hà Tử Phàm lúc này chẳng khác nào hồn ma bóng quế tìm cô để đùa giỡn, thiếu chút nữa cô đã không tìm được mà ngồi dậy đấm cho anh ta một phát rồi. Cô thắc mắc không biết lúc này Hà Tử Phàm định nói gì mà lại thôi không nói, khiến cô bức xúc khôn tả. Bạch Thiên Di nằm xuống nắm chặt tay thành nắm đấm, tự thề với lòng mình: “Tôi không cần biết anh là chủ nhà hay tôi là chủ nhà, nhưng phòng tôi thì đừng có vào tự tiện, nếu lần sau anh còn phá hỏng giấc ngủ của tôi thì anh chỉ có nước làm hoạn quan.” Đọc đi đọc lại trong đầu đến năm lần Bạch Thiên Di mới dịu xuống, miễn cưỡng có thể ngủ một giấc đến sáng.

Sáng sớm dậy Bạch Thiên Di vẽ mặt phấn khởi vô cùng. Cô dậy sớm đánh răng rửa mặt rồi xuống nhà mua đồ ăn sáng nhân tiện mua cho anh thêm một phần. Thật ra cô không tốt lành gì, tất cả chỉ là để chuẩn bị xem kịch vui mà thôi, cô đang tưởng tượng không biết khi thấy những gì cô làm cho Hà Tử Phàm thì anh ta sẽ phản ứng như thế nào. Tưởng tượng đủ mọi viễn cảnh thì kim đồng hồ điểm đúng 7 giờ 30, cửa phòng Hà Tử Phàm bật mở, nụ cười trên mặt Bạch Thiên Di tươi hơn mấy lần. Nhưng cô nhanh chóng sa sầm mặt ngay tắc lự. Trong phong thái Hà Tử Phàm vẫn không khác gì ngày thường, vẫn hiên ngang lịch lãm, vận thêm bộ vest ủi thẳng thớm thì lại càng tuyệt hơn. Có thể nói là phong thái bỗng khác xa ngày thường.

Thấy Bạch Thiên Di mặt mày nhăn nhó nhìn mình, Hà Tử Phàm nhếch mép châm biếm: “Mới sáng ra làm gì đã mặt mày như khỉ thế? Ai chọc tức đầu Cãi Thảo à?”. Bạch Thiên Di lườm anh ta một cái rồi đẩy phần cháo thịt hầm nóng hổi đến trước mặt Hà Tử Phàm, kim mình nuốt vào trụng ngay bộ mặt tươi cười: “Bữa sáng đây, ăn ngay cho nóng.” Hà Tử Phàm không nói không rằng, chỉ ngồi xuống lặng lẽ thưởng thức cháo. Một hồi sau Hà Tử Phàm mới lên tiếng, tay vẫn khoáy cháo trong bát: “Cô nhìn tôi như thế thì dù có là cháo thượng hạng tôi cũng ăn không ngon miệng đâu”. Bạch Thiên Di vẫn như không nghe lời anh nói, vẫn mở to mắt nhìn anh chăm chăm. “Để xem tôi với anh ai mặt dày hơn nào!” Vậy nên cô vẫn tiếp tục nhìn anh không chớp mắt.

Quả nhiên Hà Tử Phàm không chịu được mà buông thìa nhìn cô với ánh mắt thông cảm: “Cô muốn gì?”. Có vẻ như Bạch Thiên Di đã chờ câu nói này của anh từ rất lâu rồi, cô vội trả lời ngay: “Hôm nay anh không thấy gì lạ à?”. Hà Tử Phàm nheo nheo mắt ra chiều suy nghĩ, rồi mới nhìn cô: “Trừ việc hôm nay cô mua cháo cho tôi thì không có gì lạ cả!”. Bạch Thiên Di tức đến sứt nửa thì hất cả bát cháo vào người anh ta, tay đã nắm thành quả đấm. Hà Tử Phàm nhếch môi hỏi ngược lại: “Sao? Hôm nay cô lại bày trò gì à?”. Dưới bàn tay Bạch Thiên Di đã nắm chặt đến nỗi gân xanh, thậm chí: “Để tôi xem, mặt anh dày đến đâu !!!”.

Bạch Thiên Di hỏi: “Anh không mở tủ quần áo ra à?”. Hà Tử Phàm nhìn cô kì lạ: “Có, thì sao?”. Bạch Thiên Di nói tiếp: “Anh không thay đồ à?”. Hà Tử Phàm cười: “Tôi không thay đồ thì tôi đang mặc gì trên người? Đồ ngủ để ra đường à?”. Bạch Thiên Di không ngồi yên một chỗ nữa, mà chồm thẳng lên bàn, nhe răng: “Thế có thấy điều gì đặc biệt không?”. Anh nhìn cô một hồi, ngón tay gõ gõ lên mặt bàn ra chiều suy nghĩ, cuối cùng lại cười: “Không có!”.

Bạch Thiên Di lúc này đã tức giận đến cực độ, cô đẩy ghế xộc thẳng vào phòng Hà Tử Phàm, mở tủ, rồi

chạy ra ngoài, dùng hai tay kéo căng cái quần nhỏ màu hồng đang cầm trên tay đưa ra trước mặt Hà Tử Phàm, đoạn hét lớn: “Màu hồng, là màu hồng đó, tôi nhuộm tất cả quần lót của anh thành màu hồng đây !”. Hà Tử Phàm nhìn Bạch Thiên Di đang đỏ mặt tía tai kéo chiếc quần nhỏ của mình mà mặt vẫn tỉnh như bưng, lại còn giả vờ “Ồ.” lên một tiếng ra chiều ngạc nhiên. Cô thấy bức rức vô cùng khi Hà Tử Phàm không mấy may phản ứng, cô đã cố ý chọc tức anh ta đến thế mà anh chẳng mấy may đá động tới.

“Tôi nhuộm quần của anh thành màu hồng anh không giận sao ?”

“Màu hồng không phải là màu tôi ghét.” - anh cúi đầu khuấy cháo.

“Nhưng là nam tử hán đại trượng phu thì phải ghét màu hồng, đặc biệt là những màu nữ tính !” - Bạch Thiên Di tức giận, tay đung đưa cái quần trước mặt anh.

“Tôi không mong làm hảo hán hay đại trượng phu gì cả, chỉ cần có được cái tôi muốn là được, cái danh nam tử hán đó, tôi nhường cho người khác.” Anh vẫn không hề lộ chút vẻ tức giận, chỉ chuyên tâm khuấy cháo, mặc cho Bạch Thiên Di nhảy từ bên đây sang bên kia, mãi mê ôm khư khư cái quần nhỏ của anh. Bạch Thiên Di thần người, chột chột mắt nhìn anh cười châm biếm:

“Thế không phải nam nhân sao ?”

Hà Tử Phàm cuối cùng cũng buông thìa, ngược mắt lên nhìn cô. Bạch Thiên Di cười thầm, rõ ràng đã không chịu được sỉ nhục, vậy mà cứ ra vẻ oai hùng ta đây không quan tâm, cô cười tươi rói nhìn anh, chờ đợi câu trả lời. Nếu trả lời không phải thì chẳng phải anh tự nhận là đồng tính, xem ra anh không mặt dày đến vậy. Nếu trả lời không phải, thì ắt chẳng phải mâu thuẫn với lời nói lúc nãy hay sao? Bạch Thiên Di càng nghĩ càng thấy mình nắm chắc phần thắng trong tay, càng nghĩ càng cười tươi hơn, ánh mắt có phần long lanh hơn trước vài phần.

Hà Tử Phàm thấy cô như thế, chỉ lộ ánh mắt thông cảm, sau đó thì nhếch môi chống cằm nhìn cô:

“Thứ nhất, tôi thích màu hồng hay không thích màu hồng là việc của tôi, dù cho nó là màu vàng đi nữa thì chả ai thèm để ý, trừ phi là chuyện khác.”

Đúng, chẳng ai điên mà vạch quần người khác ra xem mặc đồ lót màu gì, trừ phi...e hèm, vấn đề 18+ cần lượt bỏ.

“Thứ hai, cô hỏi tôi có phải nam nhân, thế cô vô tư cầm quần lót của tôi chạy từ nơi này sang nơi khác, hết kéo rồi lại sờ mà không hề để tâm. Thế chắc cô là nam tử hán rồi !”

Lúc này Bạch Thiên Di nhìn chiếc quần lót trong tay mình. Mặt hầm hầm tức giận, thời buổi nam nữ bình đẳng, chỉ có chiếc quần thì làm sao mà khẳng định được. Cô đâu phải các cô gái yếu điệu thực nữ, vừa thấy đàn ông cởi trần là mặt đỏ như gấc, tay run lập cập.

“Thứ ba, nếu tôi nhớ không lầm thì quần của tôi là màu trắng, tôi thì lại rất thích màu trắng, không hề có ý đổi thành màu hồng nên phiền cô chuyển trở lại như cũ giúp.”

Nói xong Hà Tử Phàm đẩy ghế đứng dậy, bỏ lại Bạch Thiên Di đang hóa đá bất động, miệng mở to mắt tròn ngơ ngác.

Mọi chuyện kết thúc vì sự ngu ngốc của Bạch Thiên Di. Cô ngồi thẫn thờ giữa đám quần lót của Hà Tử Phàm. Chính xác là cô nhuộm tất cả thành màu hồng. Chiếc nào ít thấm thì là màu hồng phấn, chiếc nào thấm nhiều hơn một tí thì có màu hồng tươi, nhiều hơn một tí nữa thì có màu hồng cánh sen, còn có chiếc thấm nhiều thì thành màu hường. Nói chung là vô cùng đa dạng, muôn màu muôn vẻ, cái chính là tùy thuộc vào màu đậm hay nhạt. Ai bảo anh chỉ toàn mặc quần nhỏ màu trắng, bắt cô giặt đồ thì phải chịu sự trừng phạt, hành xác cô nhưng không ngờ bị cô chơi xỏ.

Ha Ha, cuối cùng người lãnh hậu quả lại chính là Bạch Thiên Di. Vì một phút nông nổi mà cô đã nói huých toẹt ra tất cả, nếu đúng theo kế hoạch đã vạch sẵn thì cô phải nói là không biết mới phải. Đúng là tự đào hố chôn mình.

Cầm chiếc quần nhỏ màu hồng xinh xinh, Bạch Thiên Di thở dài một tiếng, dù cô có mua hết thuốc tẩy trắng của siêu thị cũng chưa chắc làm cho nó trắng lại như cũ.

Nhưng Hà Tử Phàm thì lại muốn cô trả nó lại màu trắng nguyên thủy.

Sau một hồi suy nghĩ, Bạch Thiên Di quyết định đi tìm Hà Tử Phàm để đàm phán.

Cô nhanh chân nhanh tay chạy vẫy taxi, chạy đến công ty. Không cần biết cô là nhân viên quèn làm công ăn lương hay là địa chủ bóc lột, cứ thế mà xông thẳng vào phòng Hà Tử Phàm dưới ánh mắt ngạc nhiên của mọi người. Chỉ có mình anh tỏ vẻ thờ ơ như thể biết cô sẽ chạy đến đây.

Bạch Thiên Di đập bàn: “Hà Tử Phàm, chúng ta cần nói chuyện...”

Anh chống cằm nhìn cô, thờ ơ đáp: “Lại chuyện gì nữa, nếu là vụ đồ lót thì chúng ta không có gì để nói.”

Cô dậm chân: “Cái gì mà không có gì để nói, anh xem, màu hồng cũng chẳng phải là màu anh ghét, nhìn kỹ cũng vô cùng đáng yêu, thế mà anh không ưng là thế nào?”. Giọng Bạch Thiên Di sang sảng vang khắp cả hành lang, đến cả người không muốn cũng nghe rõ từng chữ một.

Hà Tử Phàm cười mỉm: “Không phải chính cô bảo nam tử hán không thích màu hồng sao?”.

Bạch Thiên Di tức giận dốp lại: “Anh bảo anh không phải tử hán !!!”.

”Nhưng bây giờ tôi thích.”

Bạch Thiên Di ghen hợm.

Cô không thể tìm ra thêm một lý do gì để đấu khẩu với anh. Người ta nói, muốn thắng người mặt dày phải mặt dày hơn họ, nhưng mặt anh đã là tường thành rồi vậy nên cô hoàn toàn bất lực. Hà Tử Phàm nhếch môi, anh nhìn đồng hồ, cũng đã 6 giờ 30, anh đứng dậy, nhân tiện kéo theo Bạch Thiên Di đang há miệng.

“Chúng ta đi thôi !”

“Đi đâu cơ chứ, bỏ tôi ra, tôi không đi !!!” - Bạch Thiên Di cương quyết vùng khỏi tay anh.

Nhưng vô ích.

“Đi mua đồ lót.” - giọng anh không lớn, nhưng đủ làm đầu Bạch Thiên Di nổ vang một tiếng lớn.

“Tôi không đi ! Tôi không đi mua đồ lót ! Bỏ tôi ra đồ biến thái ! Tôi không bước vào cái chỗ biến thái đó đâu ! Bỏ tôi ra !!!” - Bạch Thiên Di giãy dụa như cá mắc cạn, nhưng vẫn bị anh lôi xềnh xệch đi. Những người tăng ca trong công ty đều nghe rõ tiếng la hét của cô, ai nấy cũng đều trở mắt há miệng. Dù không nghe hết đoạn hội thoại của hai người, nhưng họ cũng có thể hiểu sơ qua quá trình.

Cuối cùng, tất cả đều đi đến kết luận.

Hai người này thật mờ ám.

Vậy nên tất nhiên mọi người đều thống nhất với nhau, đây sẽ là chủ đề bàn tán của ngày hôm sau.

Nhưng Bạch Thiên Di thì làm gì còn tâm trạng để quan tâm đến việc đó, cô chỉ biết mình đang phải đối diện với cái gọi là cửa hàng “đồ lót nam” K.

Cứ thử nghĩ xem, một cô gái 24 tuổi sắc xuân phơi phới trong sáng chưa nếm mùi đàn ông bao giờ như cô nếu bước vào cửa hiệu quần lót nam dưới ánh mắt của bao nhiêu người như thế thì cả quãng đời còn lại cô còn mặt mũi nào nhìn người đời ?

Hà Tử Phàm sau khi ép cô đến đi thì đã ngồi ngay xuống quán Coffe đối diện chờ cô. Bạch Thiên Di lượn qua lượn lại trước cửa tiệm, mắt nhìn đâu đâu nhưng không dám bước vào. Cô vô cùng ức chế lườm về phía Hà Tử Phàm. Anh ta đang ngồi nhâm nhi cà phê, tư thế đọc báo rõ ràng là vô cùng nam tính, cứ như xung quanh anh ta tỏa ra ánh sáng, nhưng tại sao bên trong lại biến thái đến thế.

Bắt một cô gái nhẹ nhàng như nước, mềm tựa lông hồng, trong sáng như ánh mặt trời, mong manh như thủy tinh bước vào cửa hiệu đồ lót nam không phải là quá biến thái hay sao ? (Oe)

Như có thần giao cách cảm, Hà Tử Phàm đang cúi đầu đọc báo thì ngẩng ngay dậy nhìn về phía cô.

Trông thấy Bạch Thiên Di đang dùng ánh mắt hình viên đạn để chỉ trích mình, anh liền nở nụ cười vô hại với cô.

Bạch Thiên Di càng trợn mắt nhìn anh, dậm chân một cái rồi quyết tâm xoay người đi vào cửa hàng.

Cô biết ngay mà, quả thật anh đúng là tên biến thái nhất cô từng gặp. Ánh mắt ấy rõ ràng là bảo cô nhất định vào mà, nếu không anh sẽ cộng dồn nợ cho cô...Không hiểu vì sao nhưng vừa thấy ánh mắt ấy là Bạch Thiên Di có thể đoán ra ngay anh nói gì, nhưng đại khái ý Hà Tử Phàm là nếu để anh ta bước vào đó thì...tiền sẽ do cô trả.

Cầm chặt tấm thẻ mà Hà Tử Phàm đưa cho cô, cô thấy mình thật là đường cùng mà, bản thân anh không muốn mình mất mặt nên không bước vào là lẽ đương nhiên. Nhưng tại sao cô lại đại dốt đến thế cơ chứ ???

Cô nhân viên vừa thấy Bạch Thiên Di bước vào liền nở nụ cười kinh doanh miệng liền thoáng. Bạch Thiên Di nhìn đủ kiểu quần lót nam đủ màu sắc bày trước mắt, không tìm được mà...nuốt nước bọt.

Hạ Tử Phàn liếc nhìn đồng hồ trên tay, đã gần một tiếng đồng hồ rồi mà vẫn chưa thấy Bạch Thiên Di bước ra. Anh gọi nhân viên thanh toán rồi tự mình vào tiệm.

Vừa bước vào trong anh đã nhìn thấy ngay Bạch Thiên Di đang đứng ở quầy thanh toán đang cười tươi như hoa, trên bàn là giỏ đầy quần lót đủ màu sắc...

Cô nhân viên thấy anh bước vào thì liền cúi chào. Bạch Thiên Di vừa thấy người bước vào thì hai mắt sáng rực lên như đèn xe ô tô.

“Ồ ồ, tổng giám đốc, anh xem tôi mua cho anh nhiều đồ thế này.” Vừa nói cô vừa đưa cái túi đựng đầy đồ lót đủ màu...Trong thâm tâm cô thật ra đang cố gắng nhịn cười.

Anh được lắm, dám chơi cô, giờ thì xem ai cao tay hơn nào, có giỏi thì đỡ đi, đỡ đi.

Nhưng Hà Tử Phàm lại rất bình tĩnh, anh cho hai tay vào túi quần, nhếch miệng cười.

Nhìn thấy vị khách trước mặt có vẻ rất hài lòng. Cô nhân viên tất nhiên phải biết lấy lòng khách, đó là nghề của cô ta mà, thế là chêm thêm vào.

“Tất cả những mẫu cô đây vừa thanh toán đều là những mẫu hàng bán rất chạy trên thị trường ạ, cô đây quả thật rất có mắt nhìn.”

Mắt nhìn ? Chọn đồ lót cũng phải có mắt nhìn. Này cô có bị mù không đấy, màu mè hoa lá hệ thế này mà bán chạy á ? Thế thì chắc Alexander nhà cô là thứ hàng cao cấp ai cũng muốn rồi (Xin lỗi mẹ không có ý chê con). Người bình thường sơ qua cũng biết mấy cái thứ này nếu không phải vấn đề thẩm mỹ thì có biến thái mới dám mặc ==”

Lúc này khước mắt anh giật giật. Tất nhiên Bạch Thiên Di lúc này đã nhìn thấy, trong lòng đang vô cùng thỏa mãn.

Bạch Thiên Di toe toét lách qua người Hà Tử Phàm, phóng khoáng đưa chiếc túi trên tay. Nhưng Hà Tử Phàm còn nhanh hơn, anh kéo tay Bạch Thiên Di lại khiến cô suýt nữa thì bật ngã ra phía sau.

Cô tức giận: “Anh làm cái gì thế ?”. Hà Tử Phàm im lặng, anh tiện tay cướp lấy cái túi giấy cô đang cầm, tiện tay mở nó ra, còn tiện tay vớ lấy một chiếc...kéo căng ra....

“Cái này không phải size của tôi !”. Sau khi đo độ đàn hồi của chiếc quần, anh chau mày nói, còn nhìn cô với vẻ âm ỉ.

Bạch Thiên Di suýt chút nữa ngất ngay tại chỗ. Ra tên biến thái anh còn có chiêu này !

Dù rất muốn đấm thẳng vào mặt anh ta nhưng cô là ai ? Là Bạch Thiên Di ! Là người phụ nữ hiện đại ! Là người có đầu óc !(Thật vậy sao ???). Đối với loại người như Hà Tử Phàm không thể sử dụng bạo lực để áp đảo được, có khi còn gây ông đập lưng ông. Vậy nên châm ngôn của cô khi đánh trận là: Giục tốc bất đạt, muốn thắng kẻ mặt dày thì phải mặt dày hơn.

Bạch Thiên Di ngênh mặt: “Anh bị biến thái hay tâm thần phân liệt? Anh bảo tôi mua quần thì tôi đã mua rồi, còn mặc vừa hay không thì đâu phải chuyện của tôi ? Vả lại tôi thì làm sao biết anh mặc quần số mấy ?”

“Tôi tưởng cô biết rồi ?”. Mặt Hà Tử Phàm đầy vẻ nghi ngờ.

“Làm sao mà tôi biết được chứ ?!”. Cái tên biến thái này !!

“Thì lúc tối qua...”

Xem kìa xem kìa, lại còn giả vờ lấp lửng. “Đừng mơ tôi trúng kế anh nhé !”. Cười

“Tối qua thì sao chứ ? Ông tổ anh về thăm anh à ?”

“Lúc tôi đang tắm...”

Lại lấp lửng...

“Anh tắm thì can hệ gì đến tôi ? Tôi quản anh à ?”. Bà đây điên lắm rồi đấy.

“Cô xông vào còn gì !”

“ ... ”

“Lại còn nhìn tôi chằm chằm !”

“ ... ”

“Tôi tưởng cô biết rồi !”

“ ... ”

“Tôi tưởng đó là...mộng xuân !”. Bạch Thiên Di vẫn còn mạnh miệng lắm.

“Ồ, vậy xem ra số tôi còn may lắm.”

“ ... ”. Vậy ý anh ta nếu không phải mơ thì cô đã xâm sở anh ta sao ???

Nhưng mà nghĩ đến viễn cảnh đó thì Bạch Thiên Di lại cảm thấy...không tệ. Thân hình anh ta đẹp thế cơ mà.

Bộp ! Cô tự vả vào mặt mình, tại không lại có thể nghĩ những điều không trong sáng thế chứ !

Vậy nên cô ngoan ngoãn nhờ cô nhân viên đổi lại size quần cho Hà Tử Phàm. Cô đau lòng muốn chết, ai bảo cô không cãi lý lại người ta làm gì >”

Bạch Thiên Di tức giận ra khỏi cửa hàng, ngồi thẳng vào xe anh mà chẳng cần kiên nhẫn ai. Hà Tử Phàm có vẻ như tâm trạng rất tốt, anh từ từ ngồi vào xe, thắt dây an toàn. Chuông điện thoại cô vang lên, là Lục Hợp: “Khi nào cậu mới đến rước cái của nợ này ?”.

Đúng là phong cách Lục Hợp, vào thẳng chủ đề chính. Nhưng mà, của nợ nào cơ ? Cô còn rất nhiều của nợ ==”

Có vẻ như Lục Hợp đoán được cô đang không biết là cái gì, nên nói luôn: “Là cái thứ bò lòng vòng trong nhà tớ !”

“ ... ”

Bạch Thiên Di như bị sét đánh.

Con trai của cô, con trai yêu quý của cô ! Sao cô lại có thể quên mất thứ quan trọng thế chứ ?!

Thế là không cần quan tâm người bên cạnh mình là ai, cô vứt điện thoại xuống ghế, chỉ thẳng về phía trước, hét lên: “Về nhà ! Tôi phải đón con trai tôi. ”

Tâm trạng anh hôm nay rất tốt, nên cũng chẳng hỏi nhiều, cứ thế cho xe chạy về nhà Lục Hợp. Anh chợt cảm thấy hôm nay cô rất to gan, dám ra lệnh cho anh. Nhưng anh lại cảm không tệ, thỉnh thoảng chiều theo ý cô ta một lần cũng không sao. Chó nuôi lâu ngày cũng phải thả đi rong chứ.

Xe vừa dừng lại dưới khu nhà, Bạch Thiên Di đã chạy như tên bay. Chưa đầy mười phút sau, cô đã ôm Alexander trên tay, về mặt vô cùng rạng rỡ.

Anh ra ngoài hút thuốc, thấy cô ôm Alexander trên tay, liền không khỏi cau mày: “Con trai ?”. Anh chỉ vào cái thứ xù xì đang nằm ngáp trên tay cô, nghi hoặc.

“Đúng, là con trai !”. Cô nói chắc như đinh đóng cột.

” ... ” Anh dụi thuốc, khởi động xe mất hút trước vẻ mặt dờ dẩn của Bạch Thiên Di.

Bạch Thiên Di đành đi taxi về nhà Hà Tử Phàm. Cô âm ỉ vô cùng, đó rõ ràng là kì thị mà. Anh ta không hề thích Alexander chút nào, đã thế còn bỏ đi một mạch. Đó chẳng phải là không muốn Alexander của cô bò trên chiếc xe đắt tiền của anh ta sao. “Alex đáng thương của mẹ, từ nay con khó sống rồi.”

Bác tài xế taxi nhìn cô gái vừa lên xe qua gương chiếu hậu, tay ôm theo con kỳ nhông lớn không hề tỏ vẻ sợ hãi, như vậy đã không bình thường chút nào. Đã thế cô ta còn vuốt ve thì thầm gì đó với con kỳ nhông có vẻ âm ỉ. Quả thật là cực kỳ quái đản. Thật tình lớp trẻ hiện nay sống như thế nào, quả thật không thể nắm bắt được. Bác tài thở dài một tiếng.

5. Chương 6

Tác giả: Tôi Là Người Mù Chữ

CHƯƠNG 6

Vừa vào nhà, cô đã nhìn thấy Hà Tử Phàm từ trên lầu đi xuống, anh ta đã thay bộ đồ mặc ở nhà, trông đẹp trai đến phát bực.

Hà Tử Phàm thấy cô đứng trước cửa, nhìn anh chăm chăm đầy vẻ căm thù. Anh cũng chẳng thèm để tâm đến cô, cứ thế ngồi xuống sofa bật tivi lên, thuận miệng: “Tôi đói rồi.”

“Liên quan gì đến tôi ?”. Cô bực mình tháo giày.

“Cô ở đây là để gán nợ !”.

“...” Bạch Thiên Di đã không còn đường chối cãi. Cô đặt Alexander xuống đất rồi nhún nhảy bước vào bếp. Vừa mới này còn bỏ rơi cô giữa đường, giờ lại tỏ ra như chưa có gì xảy ra, đã thế còn bắt cô nấu cơm. Anh ta đúng là tư sản mà.

Nhưng chưa kịp mặc cái tạp dề bông hoa lá hẹ kia vào thì lời vàng ngọc của anh đã kéo ngược cô lại.

“Tôi không bảo cô nấu !”

“Chính anh bảo muốn ăn cơm kia mà .” - Cô ngạc nhiên.

“Tôi bảo đói, không bảo cô nấu.” Anh đang cầm điều khiển tivi chuyển kênh.

“Tôi không nấu thì anh lấy cái gì mà no ?”. Cô bực mình rồi đấy.

“Gọi nhà hàng.” Anh uể oải ngáp một cái.

Bạch Thiên Di vừa nghe hai chữ «nhà hàng» mắt đã sáng rực lên. Là nhà hàng, chính là nhà hàng đó !

Lập tức vứt cái tạp dề gấm ghiếc kia ra, bay đến ôm chặt lấy điện thoại bàn. Nhưng vừa cầm điện thoại lên bấm số, cô lại cảm thấy có gì không đúng.

“Thật không ?”. Cô hỏi lại với vẻ nghi ngờ, sao anh ta lại tốt bụng đến mức cho cô ăn nhà hàng chứ.

“Ừm.” Anh đang chăm chú xem tivi.

“Ừm là thế nào ?”. Cô hỏi.

“Là đúng vậy !”. Anh vẫn không quay đầu lại.

“Tôi gọi đây ?”

“Ừm.”

“Tôi gọi anh không được hồi hận đấy !”. Cô cao giọng.

“Ừm.”. Anh vẫn tiếp tục xem thời sự.

“Tôi gọi thật đấy ?”. Cô lại nghi ngờ...

“Rốt cuộc cô có gọi không ?”. Hà Tử Phàm gần giọng.

Suy nghĩ một lúc, cô lại hỏi :

“Anh muốn ăn gì ?”

“Tùy cô !”. Mắt anh vẫn không rời màn hình.

“Thế tùy tôi vậy.”

“Ừm.” Anh có vẻ hơi bực mình.

Nhấc điện thoại lên bấm số. Mà hình như, cô quên mất cái gì đó, cô gọi anh : “Này Hà Tử Phàm !”

“Lại chuyện gì nữa ?”. Anh trừng mắt nhìn cô, lộ rõ vẻ bực tức.

“Tôi không biết số điện thoại của nhà hàng.”

“ ... ”

Sau khi nhận được một áp lực vô hình cực kì to lớn. Bạch Thiên Di rụng rời cũng được ăn cơm, tất nhiên là Hà Tử Phàm gọi. Trong lúc ăn, Hà Tử Phàm chẳng bao giờ nói tiếng nào, nếu là lúc trước thì có lẽ cô đã không chịu nổi mà biến đi chỗ khác. Nhưng bây giờ thì khác, những ngày ở nước ngoài một mình đã khiến cô cảm giác sự im lặng này đã quá quen thuộc, dù muốn hay không, thì cũng chỉ một mình. Bạch Thiên Di cũng im lặng ngồi ăn đối diện anh.

Nhưng không ngờ Hà Tử Phàm lại bắt chuyện với cô trước: “Tôi nhớ không lầm thì trước đây có bao giờ cô ngồi trên bàn ăn mà im lặng thế này ?”. Cô hơi bất ngờ. Có lẽ anh cũng tự cảm thấy câu hỏi của mình hơi lạc đề: “Ý tôi là, thấy cô im lặng như thế quả thật khó mà chấp nhận được.”

Nếu là bình thường có lẽ cô đã đốp chát lại với anh, nhưng câu hỏi của anh gợi lại cho cô cảm giác rất kì lạ. Cô chọc chọc đôi đũa vào bát cơm, cúi đầu cười tủm tỉm.

“Một số chuyện nên thay đổi thì sẽ tốt hơn.”

Anh cau mày.

“Một số chuyện không nên thay đổi thì sẽ tốt hơn !”

Lần này cô thật sự bất ngờ. Cô không nghĩ anh sẽ nói thế.

“Vậy ý anh là...” Cô ngẩng phắt đầu lên nhìn anh.

“Ăn cơm đi !”. Anh buông mi, từ tốn ăn cơm.

“ ... ”

Anh không muốn trả lời câu hỏi của cô. Cô cũng không muốn hỏi nhiều, cô chỉ biết là, trong lòng cô chợt dâng lên một cảm giác là lạ, một sự vui sướng đến kì lạ.

“Sao hôm nay lại nổi hứng gọi cơm nhà hàng thế ị’. Cô đang rất vui...

“Vì tôi không muốn ăn đồ cô nấu ị’. Anh thực sự rất phũ... == Ngay lập tức dập tắt niềm vui sướng của Bạch Thiên Di.

“Tôi nấu cơm khó ăn đến thế sao ị’. Cô đập bàn chỉ thẳng vào mặt anh, tức giận.

Người nào đó lại rất ung dung, ăn xong miếng cá cuối cùng trong bát thì đứng dậy đi mất, chẳng thèm nhìn mặt cô một cái.

“Tôi chỉ không muốn nửa đêm phải vào bệnh viện truyền nước biển.”

“ ... ”

Ra anh biết đêm đó cô đã phải vào bệnh viện nghe thuyết giáo về thực đơn ăn uống...Nhưng cái tên đáng ghét này nếu đã biết cô đánh nhau một trận quyết liệt với Tào Tháo như thế lại chẳng nhỏ lòng thương chớ cô vào bệnh viện, để cô gào khản cả cổ vẫn không nghe tiếng anh ta trả lời. Quả thật là đồ độc ác kia mà >==

Vừa đến giờ nghỉ trưa, Bạch Thiên Di nhanh chóng đăng nhập vào trò game online cô thường chơi. Cô rất ít khi chơi game online, nhưng vì quãng thời gian một mình ở Mỹ quá chán nên cô đành phải giết thời gian bằng game.

Vừa đăng nhập vào game, đã có tiếng khung chat nhảy vào:

[PentiumEnergy] : 222222222222 !!!!

[AgaveFranzosinii] : 3333333333333333 !!!!

[PentiumEnergy] : 44444444444 !!!

[AgaveFranzosinii] : ...

[PentiumEnergy] :

Vậy là một đoạn đối thoại vô nghĩa xuất hiện...

[PentiumEnergy] : Honey, sao em lại lạnh lùng với anh như vậy chứ ??

[AgaveFranzosinii] : Em lạnh lùng với anh khi nào chứ ? Là anh bắt đầu trước kia mà.

Cô đã rất nhiệt tình đáp trả còn gì.

[PentiumEnergy] : Em không thể « moe » hơn được chút nào sao ?! LOL.

[AgaveFranzosinii] : em đã rất « moe » rồi ạ !

[PentiumEnergy] : ...

[PentiumEnergy] : Em đi đâu mà biệt tích cả tháng nay thế ? LOL bỏ anh bơ vơ giữa đám lang sói đực rựa này kia.

[AgaveFranzosinii] : Liên quan gì đến em ? Em rất bận.

Cô đúng là rất bận vì cái tên Hà Tử Phàm kia !

[PentiumEnergy] : Ôi ôi em lại lạnh lùng thế rồi ! LOL anh cũng rất bận nhưng vẫn onl hằng ngày chờ em đấy thôi.

[AgaveFranzosinii] : Do anh tự nguyện thôi, em còn phải đi làm kiếm cơm.

[PentiumEnergy] : Em làm anh buồn quá :((

[AgaveFranzosinii] : Vậy cuối cùng anh có đi làm nhiệm vụ không ?

[PentiumEnergy]: Đi ! Tất nhiên là phải đi rồi. Em yêu muốn gì cũng được :-*

[AgaveFranzosinii]: ...

[PentiumEnergy] là một người bạn cô quen trong game. Anh ta chơi game rất cừ nên tất nhiên có thể cứu mang một đứa dốt game như Bạch Thiên Di. Cũng chính nhờ anh ta mà giờ cô đã có thể chơi game một cách thuần thục...

Tên thật của anh ta là Chân Thụ Nhân. Nhiều lúc Bạch Thiên Di cũng tự nghĩ sao tên anh ta không phải là Thụ Game mà lại là Thụ Nhân...Anh ta thì trông được ai ? Game thì còn có thể.

Chân Thụ Nhân là người duy nhất cô nói chuyện suốt mấy năm ở Mỹ. Tất cả mọi chuyện vui buồn của cô đều đem nói với anh. Thực ra, cô luôn xem Chân Thụ Nhân là một cái xô để trút bầu tâm sự.

Chân Thụ Nhân tính tình dù có hơi biến thái một chút nhưng tuyệt đối là người có thể tin tưởng được. Anh ta luôn đưa cho cô những lời khuyên vô cùng chính xác khi cô cần thiết. Đến cả sinh nhật của Bạch Thiên Di anh cũng gửi quà sang cho cô. Đối với cô, Chân Thụ Nhân như một người anh trai, dù cả hai chưa từng gặp mặt.

Đang lúc đánh quái vui vẻ, Bạch Thiên Di chợt nhớ ra một chuyện vô cùng quan trọng.

[AgaveFranzosinii] : Này Tiểu Thụ ! Em quên nói với anh một điều vô cùng quan trọng.

[PentiumEnergy] : Ấy ấy, đã bảo đừng gọi anh Tiểu Thụ cơ mà, nhìn anh trai đây không giống thể loại đó đâu, chuẩn men 100% đấy !

[AgaveFranzosinii] : Nhưng em thích gọi thế, ai bảo tên anh có chữ Thụ ?

[PentiumEnergy] : Anh trai đây phong lưu ngồi ngồi, đẹp trai đến bao nhiêu cô gái xếp hàng theo đuổi còn không kịp, như vậy sao có thể gọi là Tiểu Thụ.

[AgaveFranzosinii] : Em quan tâm à ?

[PentiumEnergy] : ...

[PentiumEnergy] : Mới mấy tháng không gặp, miệng lưỡi của em quả thật có tiến bộ đấy !

Ừầy, không muốn tiến cũng không thể lùi được. Cũng vì ở chung với cái người kia mà cô đã trở nên xấu xa đến thế rồi...Nhưng cảm giác bắt nạt người khác quả thật...rất thoải mái... : 3

[AgaveFranzosinii] : Vậy cuối cùng anh có nghe em nói không ??

[PentiumEnergy] : Vâng vâng, nghe đây nghe đây...

[AgaveFranzosinii] : Thật ra em đã về nước rồi !

[PentiumEnergy] : Cái gì ?!!!!!!!!!!!!

[PentiumEnergy] : Vậy tại sao đến giờ em mới nói cho anh biết ?

[PentiumEnergy] : Em không xem anh là honey của em nữa sao ?

[AgaveFranzosinii] : Anh là honey của em lúc nào cơ chứ ?

[PentiumEnergy] : ...

[PentiumEnergy] : Nhưng dù sao cũng phải báo cho anh một tiếng chứ...

[AgaveFranzosinii] : Em đã báo rồi đấy thôi !

[PentiumEnergy] : ...

Bạch Thiên Di phần khích cười toe toét như bị động kinh. Cô quả thực cảm thấy làm người khác bất ngờ thật vô cùng thú vị.

[PentiumEnergy] : Em ở đâu ?

[AgaveFranzosinii] : Thành phố A.

[PentiumEnergy] : Vừa hay anh cũng ở đó, nếu em đã về rồi thì chúng ta hẹn ra gặp nhau đi.

[AgaveFranzosinii] : Gặp nhau ?

Cô thấy hơi bất ngờ, vì trước giờ cô có bao giờ gặp bạn trên mạng đâu. Nhưng dù sao quen biết với Chân Thụ Nhân cũng đã lâu, xét về tình thì anh ta quả có công rất lớn, vậy nên cô cũng không suy nghĩ nhiều mà gật đầu luôn.

[AgaveFranzosinii] : Được.

[PentiumEnergy] : Khi nào em rảnh ?

[AgaveFranzosinii] : Thứ 7 tuần này nhé ?

[PentiumEnergy] : Vậy số điện thoại của anh là 09xxxx, gặp nhau lúc 5 giờ ở hồ nước quảng trường nhé !

[AgaveFranzosinii] : Cửa em là 01xxxxx, ok !

Nhìn đồng hồ đã hết giờ giải lao, cô liền chào tạm biệt Chân Thụ Nhân, out game rồi lại tiếp tục trò chuyện với các con số...

Được một lúc sau, Bạch Thiên Di liền không chịu được mà bắt đầu mở MSN và một số web game để giết thời gian. Dù sao công việc về nhà vẫn có thể làm xong kia mà. Cô đứng dậy, vươn người một cái, vào phòng pha cà phê rót một cốc, cho thêm ba viên đường, rồi về chỗ tiếp tục chơi game.

Đang tận hưởng cảm giác vui sướng, bỗng có một nick lạ hiện lên :

[L655] : Cô dám chơi game trong giờ làm việc ?

Là nick lạ. Cô hơi bực bội.

[AgaveFranzosinii] : Ai vậy ?

[L655] : Cô đang chơi game trong giờ làm việc.

Bạch Thiên Di cảm thấy vô cùng bực mình, người này cô chẳng biết, vừa vào đã tố cáo cô chơi game trong giờ làm việc (nhưng sự thật đúng là như vậy), đã thế còn ngông cuồng không trả lời câu hỏi của cô. Nhưng sao lại biết cô chơi game trong giờ làm việc ? Cô đảo mắt nhìn một vòng xung quanh văn phòng, chẳng ai đăng nhập MSN cả.

Bạch Thiên Di liền kéo kéo tay áo của Hiếu Lập chỉ vào cái nick lạ, thì thầm: “Cậu có biết tài khoản này của ai không ?”

Hiếu Lập liền lập tức lắc đầu nguầy nguậy. Vậy nên Bạch Thiên Di khí thế phùng phùng.

[AgaveFranzosinii] : Tôi chơi game trong giờ làm việc thì liên quan gì đến bạn ?

[L655] : Cô không biết tôi ?

Bạch Thiên Di đã thực sự tức giận...

[AgaveFranzosinii] : Bạn là ai thì làm sao mà tôi biết được ?! Bỏ bạn không dạy bạn biết lịch sự khi giao tiếp à ? Vừa vào đã móc họng người khác như thế ? Trình độ bạn là tiểu học à ? Có cần tôi phụ đạo giúp bạn một khóa học lịch sự khi giao tiếp hay không ? Tất nhiên, miễn phí !

Bạch Thiên Di gõ bàn phím đùng đùng, enter một cái rõ to để tỏ rõ chí khí.

[L655] : Ồ, cũng không tệ.

Sặc, cái gì mà cũng không tệ kia chứ ? Bạch Thiên Di phun cả ngụm cà phê lên màn hình. Cái người này không biết đang bị cô trêu ư ? Hay là mặt dày quá thể rồi ?

Vừa lau màn hình, cô vừa trả lời trong sự tức giận.

[AgaveFranzosinii] : Được. Tôi ở thành phố A, khi nào rảnh rồi tôi sẽ phụ đạo cho bạn miễn phí.

[L655] : Tôi đến chỗ cô hay cô đến chỗ của tôi ?

...Quả là mặt dày bá đạo, chẳng nhẽ cô đã tốn nước miếng còn phải đi đến tận nhà người ta sao ?

[AgaveFranzosinii] : Tất nhiên là anh đến chỗ tôi rồi.

[L655] : Được.

Mười phút sau, điện thoại của cô bỗng reo lên, màn hình hiển thị “Bạc hà”. Bạch Thiên Di trong lòng đang vô cùng không vui, lại nhận được điện thoại của Hà Tử Phàm, tất nhiên là càng không vui hơn. Vậy là cô ấn nút nghe, câu “Có chuyện gì ?” chưa kịp thốt ra cô đã phải nuốt lại.

“Tôi có việc đột xuất, không thể xuống đó được, vậy nên cô lên đây đi !”

Hà Tử Phàm nói luôn một lượt rồi cúp máy.

Bạch Thiên Di vẻ mặt dờ dẫm.

Hình như cô đã làm một việc vô cùng ngu ngốc.

.....

6. Chương 7

Tác giả: Tôi Là Người Mù Chữ

CHƯƠNG 7

Bạch Thiên Di sau khi nhận được cú được thoại của Hà Tử Phàm, cô như bị sét đánh trúng.

Đợi người hồi lâu, cô mới bấm điện thoại gọi lại cho Hà Tử Phàm.

“Alo.”. Anh ta bắt máy rất nhanh.

“Sao tôi lại phải lên đó ?”. Bạch Thiên Di chậm rãi hỏi lại, cầu mong điều cô đang suy nghĩ không phải là sự thật.

Đầu dây bên kia im lặng một lát.

“Không phải cô vừa bảo muốn phụ đạo cho tôi sao ? Tôi không xuống được, vậy phiền cô lên đây !”.

Hà Tử Phàm quả thật rất kiệm lời, nói rồi cúp máy luôn, bỏ mặc Bạch Thiên Di đang dờ dẫm ôm lấy chiếc điện thoại. Vậy là một cái sơ đồ được hình thành, đầu suy ra cuối cùng lại chính là Hà Tử Phàm.

“Trời ơi giết tôi đi, tôi đã làm gì thế này !!!: ((”. Bạch Thiên Di gào thét trong lòng. Cô không cố ý đâu :(...

Bây giờ cô phải làm sao đây ? Trốn cũng không được mà đi cũng không xong. Nhưng mà liệu trốn đi thì làm sao mà trốn mãi được, huống chi cô lại đang ở nhà của Hà Tử Phàm. = =

Bạch Thiên Di đảo mắt nhìn xung quanh, không thấy lão đầu hói trưởng phòng đâu cả, các bà tám khác vẫn đang chăm chỉ làm việc. Nếu giờ cô lên lên tầng 25 chắc cũng sẽ không bị phát hiện đâu nhỉ ?.

Bạch Thiên Di suy nghĩ một hồi, rồi đứng dậy giả vờ kéo lại áo cho chỉnh tề, giả vờ danh chính ngôn thuận đi đến chỗ thang máy.

“Này ! Đi đâu đấy ?”

Giọng Hiểu Lập vang lên làm Bạch Thiên Di thót cả người. Quay lại thì nhìn thấy Hiểu Lập đang nhìn mình chớp chớp mắt.

“Mình đi...e hèm...đi mua chút đồ đó mà.” Bạch Thiên Di giả vờ hắng lại giọng.

Hiểu Lập nghe thế liền tỏ vẻ hiểu ý, cô đá lòng nheo với Bạch Thiên Di một cái: “Thế thì nhanh lên nhé, lão đầu hói ấy mà về thì phiền phức đấy.”

“Biết rồi.”

Bạch Thiên Di xoay người đóng cửa lại. Cũng may là cô nhanh trí, nếu để Hiểu Lập biết cô lên tầng 25 thì nguy to... Cô thở phào một tiếng, bỗng nhiên lại nghĩ thông một chuyện, ban nãy Hiểu Lập đá lòng nheo với cô không phải hiểu nhầm cô đến thảng đấy chứ ?

Bạch Thiên Di trót lọt lên được thang máy. Cô nhấn luôn số tầng từ tầng 14 đến tầng 1, như vậy thì cô vừa có thể vừa đánh lạc hướng vừa kéo dài được thời gian suy nghĩ. Sau đó là bắt đầu vào đầu tìm lý do.

Là do cô không biết ?

Là do anh không nói ?

Hay là cô nhầm anh với người khác ?

...

Tất cả đều không được ! Hà Tử Phàm đâu phải loại người dễ lừa, bảo là kẹo thì tin là kẹo đâu, lý do nhầm nhí ấy thì làm gì có ai tin cho được. Suy nghĩ hồi lâu cô vẫn không tìm được lời giải thích nào hợp lý cả, mà thang máy đã xuống đến tầng 1 rồi. Vậy là Bạch Thiên Di lại nhấn từ tầng 1 đến 25, lại đi thêm một vòng...

Ừm...ừm...vẫn tiếp tục suy nghĩ...Lại nhớ đến đoạn chat lúc nãy. Trời ơi ! Vậy còn mặt mày mặt mũi gì nữa, cô thật sự hết thuốc chữa rồi :(.

Mãi nghĩ lung tung, thang máy khi dừng ở tầng 4 đã có người bước vào. Bạch Thiên Di theo phản xạ tránh sang một bên, rồi tiếp tục nghĩ ~ ing. Vì thế nên cô chẳng thèm để ý người kia đang nhìn cô với ánh mắt kì lạ.

Thang máy dừng ở tầng 25 sau một hồi liên tục dừng lại ở các tầng, người kia bước ra ngoài, cô vẫn không bước ra mà đi thêm một vòng nữa ==”...

Vất hết đầu óc, Bạch Thiên Di vẫn không thể nghĩ được gì hay hơn. Người xưa có câu, đánh kẻ chạy đi không ai đánh người chạy lại, cô đành liều một phen thôi. Cứ nói sự thật vậy...Tất cả cũng vì anh ta mà ra :(

Có tiếng gõ cửa.

“Vào đi !”

“Tổng giám đốc, đây là số tài liệu mà anh cần.” Anh thư ký nhẹ nhàng đặt xấp giấy tờ lên bàn của Hà Tử Phàm.

“Cám ơn.” Hà Tử Phàm vẫn giữ vững phong thái lạnh nhạt của mình =3=.

“Tổng giám đốc...” Anh thư kí hình như muốn nói điều gì đó.

“Có chuyện gì ?” Hà Tử Phàm ngược lên nhìn anh ta.

“Lúc này tôi nhìn thấy cô Bạch.”

“Cô ta lên đến rồi à ?”. Hà Tử Phàm buông cây viết đang cầm trên tay xuống, xoa xoa ấn đường theo thói quen.

“Vâng, nhưng lại đi xuống rồi ạ !”

Hà Tử Phàm hơi nheo mắt lại, anh thư ký liền nói tiếp. “Nhưng rất kì lạ...”

“Sao ?”. Hà Tử Phàm lạnh lùng hỏi.

“Cô ta đi từ tầng 1 lên. Nếu tôi nhớ không lầm hình như cô ấy làm việc ở tầng 14. Muốn lên tầng 25 chỉ cần lên thẳng là được. việc gì phải xuống tận tầng 1 trong khi vẫn đang làm việc sau đó lại đi ngược lên tầng 25. Không những thế, ở mỗi tầng cô ta đều dừng lại...” Anh thư ký đẩy đẩy kính.

“Ồ. ” Hà Tử Phàm có vẻ không bất ngờ cho lắm.

“Vậy tôi ra ngoài đây !” Tự cảm thấy mình lo chuyện dư thừa, anh thư ký liền nhanh chóng ra ngoài. Hà Tử Phàm xua xua tay rồi lại tiếp tục làm việc. Mà hình như lúc này, trong một khoảnh khắc nào đó anh thấy trong mắt tổng giám đốc lóe lên vẻ thích thú thì phải, hay là anh nhìn lầm ?

Mười lăm phút trôi qua, Hà Tử Phàm vẫn không thấy Bạch Thiên Di xuất hiện. Anh có vẻ không hài lòng cho lắm, lấy điện thoại ra gọi cho cô, nhưng rất tiếc...sóng yếu...

Bạch Thiên Di lúc này vẫn đang đứng trong thang máy đếm từng tầng...Đã đến tầng 24, cô hít một hơi thật sâu để chuẩn bị tinh thần đấu tranh. Có gì phải sợ kia chứ, người không biết lý lẽ là anh kia mà (Không phải cô là người chơi game trong giờ làm việc ư ?).

Ting !

Đến tầng 25, cửa thang máy mở ra. Bạch Thiên Di liền nhìn thấy ngay khuôn mặt lạnh như băng của Hà Tử Phàm. Cô giật thót, nhanh tay đóng cửa lại... Nhưng Hà Tử Phàm còn nhanh hơn, một tay anh vịn cửa thang máy lại, một tay lôi Bạch Thiên Di đang đứng hoảng loạn trong thang máy ra. Cô cũng không chịu thua, quyết tâm bám chặt cửa thang máy không để anh lôi ra.

Nhưng sức cô thì làm sao mạnh hơn Hà Tử Phàm cơ chứ, cuối cùng anh cũng nắm tay cô kéo được ra ngoài. Kết quả lại trong quá trình xoay người kéo đi. Váy của Bạch Thiên Di bị kẹt giữa cửa thang máy...Tén tén tén tén, và một tiếng xoẹt vang lên...

Bạch Thiên Di lúc này đang giãy giụa thì đột nhiên đứng hình. Tiếng xoẹt nghe vừa lạ vừa quen khiến cô không dám cử động mạnh. Hà Tử Phàm cũng quay đầu lại, thấy cô cứng đờ người.

“Không phải là...”. Hà Tử Phàm nhíu mày nghi ngờ.

“ ... ”

Bạch Thiên Di khóc không ra nước mắt. Thầm hận tại sao hôm nay lại xui xẻo đến thế, lựa đúng ngày mặc đồng phục mà rách cơ đấy :(.

Hà Tử Phàm nhanh chóng kéo cô vào phòng, đóng cửa lại. Bạch Thiên Di vừa nhìn thấy bức bình phong trong phòng anh liền nhanh chân chạy ra phía sau, xoay người cúi xuống nhìn vết rách. Cũng may là chỉ rách một mảng. Cô thở phào nhẹ nhõm, rồi lại cúi xuống nhìn.

Vẫn thấy rất ngứa mắt. Không biết trời xui đất khiến thế nào, mà Bạch Thiên Di liền lóe lên một ý tưởng, chính là bắt chước các nhân vật nữ trên phim, trong những lúc này họ thường làm gì ? Không sai, đó chính là xé thành kiểu váy khác. Như vậy vừa thể hiện được tính cách mạnh mẽ không khuất phục, vừa thể hiện sự phá cách. Thế không thêm nghĩ nhiều, Bạch Thiên Di tiện tay xé luôn một lượt...

Lại một tiếng xoẹt nữa vang lên. Hà Tử Phàm đang nói chuyện điện thoại ở bên ngoài liền cau mày, cái con nhóc này, cô ta đang định làm chuyện ngu ngốc gì nữa đây.

Vâng, và Bạch Thiên Di đã quên mất một điều vô cùng quan trọng. Chiếc váy cô đang mặc, chính là váy công sở, là đồng phục của công ty, một tuần chỉ cần mặc đồng phục hai ngày vào thứ hai và thứ sáu. Tất nhiên, váy công sở chính là loại váy ôm sát, chất liệu thô. Nếu nói theo vật lý, sẽ toạc hằn một đường dài. Vì là bị thang máy kẹp phải, nên rách một mảng là rất may mắn.

Nhưng lúc này, Bạch Thiên Di đã xé luôn phần rách đó, cho nên chiếc váy đã bị toạc hằn một đường dài, tách làm đôi. Tức là nó đã trở thành một mảnh vải.

Bạch Thiên Di lúc này đang ngớ người. Hà Tử Phàm đã tắt điện thoại, anh vòng ra phía sau bức bình phong, lên tiếng:

“Cô lại làm chuyện ngu ngốc gì thế ?”

“Anh đừng có vào đây !” Bạch Thiên Di hét lên, tiện tay cầm luôn cuốn sách để lên bàn ném về phía Hà Tử Phàm, nhưng rất may, anh đã né được.

Nhìn thấy chiếc váy trên người Bạch Thiên Di đã trở thành một mảnh vải. Hà Tử Phàm hơi ngớ người, sau đó là sa sầm mặt.

Anh bước tới chỗ Bạch Thiên Di đang đứng, tiện tay vớt cho cô cái áo khoác của mình rồi ngồi xuống ghế châm thuốc.

“Cô đang nghĩ cái gì vậy hả ?”. Anh lườm cô một cái. Bạch Thiên Di vội ngay lấy cái áo khoác của Hà Tử Phàm quần ngang hông, cô chẳng thêm quan tâm nó là đồ hiệu đáng giá bao nhiêu tiền, chỉ cần biết bây giờ nó là cứu tinh của cô.

“Tôi... tôi xin lỗi...” Bạch Thiên Di chỉ biết cúi đầu nhận tội. Cha mẹ ơi, sao cô lại làm việc thiếu suy nghĩ thế này cơ chứ.

“Sao ? Lúc này hùng hổ lắm kia mà ? Bảo sẽ dạy cho tôi lịch sự giao tiếp kia mà ?”. Hà Tử Phàm nhếch mép.

“Tôi... không cố ý :(tôi không biết đó là anh :(.”

Ừm, là cô sai.

“Giờ thì biết chưa ?”

“Đã biết rồi”

Thành tâm sám hối vậy.

“Tốt.” Tốt ? Cô không nghĩ anh sẽ dễ dàng bỏ qua như thế.

“Ừm...vậy anh sẽ không trừ lương tôi chứ ?”. Chơi game trong giờ làm việc còn dám lên lớp người khác à ?

“Không trừ nữa.” Anh lại nhếch mép, ngừng một lát lại tiếp:

“Nhìn bộ dạng của cô bây giờ...” Hà Tử Phàm nhìn cô từ trên xuống dưới, khinh bỉ. Bạch Thiên Di chỉ biết cúi đầu...

“Hà Tử Phàm...”. Cô nhỏ nhẹ.

“Lại chuyện gì ?”. Anh rít một hơi thuốc.

“Anh có đồ bấm kim không ?”

“Để làm gì ?”

“Tôi muốn bấm cái vấy lại !”

“ ... ”

Anh xoa xoa hai thái dương: “Đầu cô chứa đậu hủ à ?”

“Không phải, nhưng tôi không thể cứ thế này mà về nhà được :(”. Cô không thể quần cái áo của anh mà đi vòng vòng được :(

“Là chuyện của tôi ?”. Anh lại rít thêm một hơi thuốc rồi nhả ra làn khói trắng mờ ảo.

“Đúng, tôi là nhân viên của công ty anh, không thể để cho công ty mất đi vẻ thuần khiết trang nghiêm vốn có, như thế sẽ gây ra hình ảnh không tốt cho công ty. Hơn nữa, anh không thể để người của anh gây mất mặt anh được.” Ừm ừm, không thể để osin tạp vụ làm mất hình ảnh hài hòa của chủ nhà được.

“Điều kiện ?”. Anh dụi điều thuốc vào gạt tàn, nhìn cô. Chà...đã biết lợi dụng danh tiếng của anh rồi đấy...

“Tôi sẽ hằng ngày gọi anh dậy đúng giờ !”

“Đó là chuyện cô nên làm.”

“Nấu cơm mỗi ngày ?”

“Tôi thà ăn cơm tiệm còn hơn.”

“Anh đi đâu tôi đi theo đó...?”

“Chấp nhận.”

Hử ? Sao nhanh vậy ? Đơn giản vậy thôi sao ? Như thế thì quá hời cho cô rồi J. Bạch Thiên Di cười thâm trong bụng.

Có tiếng gõ cửa, Hà Tử Phàm đứng dậy. Một lát sau cô lại thấy anh đi vào, trên tay đang cầm một chiếc túi. Anh vứt qua cho cô.

“Mặc vào đi.”

Lúc ra khỏi bức bình phong còn lạnh lùng bồi thêm: “Đừng quên điều kiện vừa nói !”

“Tất nhiên rồi , sao có thể quên được chứ.” Bạch Thiên Di vui vẻ cầm túi đồ, nhanh chóng thay bộ đồ trên người.

Haiz, càng lúc càng khó sống kia mà.

Thay đồ xong, Bạch Thiên Di tự biết thân biết phận, lặng lẽ quay trở về tầng của mình.

“À còn một chuyện nữa”. Giọng Hả Tử Phàm vang lên khiến cô có phần khó chịu, nhưng cô vẫn tỏ ra nghe lời một chút.

“Còn chuyện gì nữa sao?”

“Trong giờ làm việc không được ra khỏi tầng của mình trừ khi có lệnh”

“...” Ra anh ta biết chuyện cô làm với cái thang máy...

Bạch Thiên Di càng nhanh chóng quay về phòng làm việc của mình.

Cầu trời cho lão đầu hói kia vẫn chưa về ==...

7. Chương 8

Tác giả: Tôi Là Người Mù Chữ

CHƯƠNG 8

Quả nhiên không sai.

Ông trời không hề có chút lòng thương nào với cô cả.

Cô bị lão vị trưởng phòng đầu hói kia mắng ột trận ra trò.

...

.....

.....

Cả văn phòng im thin thít, trừ cái âm thanh khàn khàn khó nghe của ông ta là văng vẳng khắp phòng thôi.

Lại mưa axit...

Bạch Thiên Di chỉ biết cúi đầu lắng nghe, sau đó lại thở dài thường thượt về chỗ ngồi. Tất cả cũng tại Hà Tử Phàm mà ra >”

“Này !”. Hiểu Lập khêu cô, làm ra vẻ bí mật vô cùng.

Bạch Thiên Di chớp chớp mắt, cô nhích ghế xích đến gần chỗ Hiểu Lập một tí, nghiêng người kề sát tai đến gần miệng Hiểu Lập.

“Ngày thứ hai mà cậu chẳng cẩn thận gì cả.” Hiểu Lập cố gắng thật nhỏ tiếng, còn đảo mắt nhìn xung quanh một cái để chắc chắn không ai nghe thấy cuộc trò chuyện giữa hai người.

Bạch Thiên Di ngớ người.

Hiểu Lập lờm cô một cái. Nhìn thấy vẻ mặt ngơ ngác vô cùng chậm tiêu của Bạch Thiên Di, tặc lưỡi.

“Thay cả váy kia.”

==” Giờ thì cô đã hiểu.

Ra là Hiểu Lập hiểu nhầm...cùng một kiểu váy thế này, mà cô ta cũng có thể nhìn ra được cái nào mới cái nào cũ...Bạch Thiên vốn không biết phải giải thích như thế nào cho hợp lý. Vây là dùng cách cũ, cười ngượng cho qua.

Đối với cô nàng Hiểu Lập này, hạn chế nói càng ít càng tốt. Cô nàng này cực kì nhạy cảm với những chuyện riêng tư. Nếu không may lỡ lời thì chắc chỉ có nước đào đường mà xuống đây sống để tránh mắt nhìn của thiên hạ.

Lại nhìn đồng hồ treo tường, nghe tiếng kim đồng hồ tích tắc chẳng khác nào tiếng chuông đưa tiễn linh hồn.

Bạch Thiên Di lại rơi vào trạng thái vô cùng chán nản. Chuông điện thoại của Bạch Thiên Di reo lên khiến cô giật mình, không chỉ một mình cô, mà cả phòng đều giật mình. Cô luống cuống tắt luôn cuộc gọi, đến khi mọi người đều quay trở lại làm việc, cô mới dám mở lên xem là ai gọi.

Số lạ. Là ai nhỉ ? Bạch Thiên Di chẳng thèm nghĩ nữa mà nằm dài ra bàn làm việc. Nhưng cái người gọi điện thoại ấy lại vô cùng tất trách, vẫn kiên trì gọi lại lần nữa. Lần này Bạch Thiên Di vừa hay đang cầm điện thoại trên tay, cô bắt máy luôn:

“Alo.”

“Xin chào đây là dịch vụ môi giới dành cho phụ nữ đến tuổi cặp kè nhưng ế chồng.”

Bạch Thiên Di chờ người, cô bắt đầu nhăn nhó.

“Xin hỏi ai đấy ?”

“Đã bảo là dịch vụ môi giới giành cho gái Ế CHỒNG rồi kia mà !” Đầu dây bên kia còn nhấn mạnh hai chữ ế chồng khiến Bạch Thiên Di muốn chửi thề ngay lập tức. Nhưng lại cảm thấy giọng nói này rất quen.

“Cái tên này, không chọc cho tớ tức chết cậu không vừa lòng phải không ?”

“Haha, nhận ra rồi à, còn định trêu cậu thêm một tí.” Tiếng cười trong trẻo của Lạc Hân khiến cô cảm thấy vui hơn một chút.

“Lại thay số điện thoại mới à ? Sao không gọi cho tớ sớm hơn ?” Cô phụng phịu.

“Ấy da, xin lỗi nhé người tình trong mộng, chị đây đã có người tình ngàn năm rồi nên chẳng cần đến em gái làm vật thế thân nữa đâu. Ha ha.” Lạc Hân trêu cô.

Bạch Thiên Di ngớ người, một hồi lâu vẫn không hiểu ý của Lạc Hân muốn nói gì.

“Biết ngay là cái đầu heo của cậu chẳng thể hiểu nổi tớ nói gì đâu, chiều nay có rảnh không ? Tớ đang ở chỗ cậu đây, gà rán nhé !” Lạc Hân cười to trong điện thoại, tiếng cười vang ra khỏi ống nghe, khiến Bạch Thiên Di phải đỏ mặt che bớt ống nghe lại.

“Thật không ? Vậy chiều nay 5 giờ 30 nhé. Chỗ cũ, giờ tớ đang bận làm việc, gọi cho cậu sau vậy.”

Còn muốn nói tiếp nhưng vì ánh mắt của vị “trưởng phòng” kia đã chiếu thẳng đến bàn làm việc của cô, khiến Bạch Thiên Di phải chui xuống gầm bàn để nói chuyện.

“Được, bye bye.”

Cúp máy, Bạch Thiên Di mỉm cười tít cả mắt. Cuối cùng cô cũng gặp được người ngàn năm mới thấy một lần, từ ngày về nước đến giờ, cô vẫn chưa gặp Lạc Hân lần nào, không biết cô ấy bây giờ sống có tốt không. Nghĩ đến việc gặp lại cái đứa nhoi nhoi cùng cô bắt nạt khắp nơi ấy lại không kìm được mà cười thành tiếng.

Bạch Thiên Di nằm dài lên bàn, theo thói quen ngón trỏ lại vẽ thành hình vòng tròn trên mặt bàn, bắt đầu nghĩ vẩn vơ. Chợt cô nhớ lại một ngày nào đó trong cuộc đời sinh viên của mình, có con nhóc Lạc Hân kia.

Hôm đó trời vô cùng mát mẻ, nếu cô nhớ không nhầm thì là ngày Valentine. Cô bạn Tần Doãn ở phòng phát thanh, lớn hơn cô và Lạc Hân một tuổi, đang vô cùng đau đầu vì hôm nay đội phát thanh phải làm việc liên tục cả ngày nhằm phục vụ nhu cầu của các bạn trẻ muốn gửi tặng bài hát hoặc thư từ. Cả buổi sáng một mình Tần Doãn liên tục đọc hết bức thư này đến bức thư khác, đến cả cô dù chẳng có liên quan gì đến đội phát thanh cũng bị Lạc Hân kéo đến phụ giúp với lý do quá rối rắm cũng cảm thấy vô cùng nhàm chán và sến súa...

Họ không thể thể hiện tình cảm của mình bằng cách khác sao ????

Vừa ngồi mở từng phong thư, Bạch Thiên Di kiểm luôn việc trực điện thoại để chắc chắn tất cả các lời nhắn của những ai gửi đến đều được phát lên loa trường.

Mãi mới đến buổi trưa vẫn không được nghỉ. Chị Tần Doãn lại có việc bận đột xuất phải đi ngay. Cả phòng bây giờ chỉ có chị Tần Doãn, Lạc Hân, Thiếu Phong và cô. Giờ chị Tần Doãn lại bận đột xuất, vậy là chỉ còn ba người.

“Thôi hay là như thế này đi, em ở lại đây giúp Lạc Hân và Thiếu Phong, chiều chị sẽ ghé qua.”

Bạch Thiên Di liếc trộm Lạc Hân một cái. Ánh mắt Lạc Hân liền phóng thẳng tới khiến cô rùng mình, vội chạy ra phía sau lưng Tần Doãn trốn.

Cô thầm than: “Chị Tần Doãn ơi là chị Tần Doãn, dù em có mặt dày đến thế nào thì cũng đừng nên bắt em làm cái bóng đèn chứ...1000W em không kham nổi đâu.” Cô lắc đầu nguầy nguậy từ chối ngay. Lạc Hân nhìn thấy thế liền vô cùng hài lòng, còn nắm lấy tay Thiếu Phong cười tủm tỉm.

“Lát nữa Thiên Di còn phải đi học nữa, không ở lại được đâu.” Lạc Hân chêm vào.

Bạch Thiên Di khó hiểu: “Cậu không đi sao ?” Ngay lập tức, lại bị lườm = - =

Bạch Thiên Di thở dài một tiếng, quả là trọng sắc khinh bạn mà. Con nhóc Lạc Hân này đã ngấm ngầm dây dưa với anh chàng Thiếu Phong này lâu lắm rồi, vừa hay giờ lại có điều kiện để hành động, không thể để cô phá mất được.

Bạch Thiên Di vô cùng tức tối hừ một tiếng: “Đúng là đồ tư văn bại loại mà !”

“Cậu nói gì ?” Cô nói rất nhỏ chỉ đủ inh nghe, không ngờ Lạc Hân lại nghe thấy, lại còn lườm ột cái nữa. Thế là Bạch Thiên Di bị dọa cho sợ chết khiếp chẳng dám lên tiếng nữa.

Chị Tần Doãn đi rồi, Bạch Thiên Di tất nhiên cũng nhanh chóng bị tổng đi...Cô buồn rầu ôm cặp sách đi học một mình. Bạch Thiên Di mở điện thoại lên xem, cô muốn nghe giọng của anh quá, những giờ chắc Lăng Minh Dục vẫn đang ở trong lớp, thế là thôi vậy, cô cất điện thoại vào túi, một mình lủi thủi đi qua bãi cỏ.

Trời hôm nay rất dễ chịu, nắng không gắt như mọi hôm, gió thổi nhẹ nhàng khiến cô buồn ngủ không tả được, cứ mơ mơ màng màng. Phòng học của cô ở tầng hai khu F, nhìn vào lớp học thầy giáo vẫn chưa đến, trong lớp cũng chưa có ai cả, lại nhìn đồng hồ treo tường, cô đến sớm quá rồi.

Bạch Thiên Di đi xuống cuối lớp, đặt cặp xuống rồi lấy ra một quyển sách. Cô rất thích ngồi cuối lớp, đa phần trong khoảng thời gian đi học cô đều ngồi ở cuối lớp, cảm giác mình có làm bất cứ điều gì cũng không ai thấy được, còn tiện mắt quan sát được cả phòng. Là một chỗ rất an toàn.

Gió thổi từ cửa sổ vào hiu hiu, mắt Bạch Thiên Di cứ híp lại...Vậy là cô ngủ ngon lành.

Tiếng ồn ào, chắc mọi người đã vào lớp cả rồi.

Bạch Thiên Di ngồi dậy dụi mắt, ừm ừm, lớp học đã bắt đầu rồi. Nhưng mà thầy giáo đang nói gì thế nhỉ ? Cái gì mà trung gian trao đổi ? Cái gì mà tiền cũng là hàng hóa ? Lạm phát ? Sao cô nghe mà chẳng hiểu gì thế ? Rõ ràng là lần trước vẫn chưa nói tới đoạn này kia mà ?

Bạch Thiên Di cảm thấy vô cùng khó hiểu, cô khều người ngồi bên cạnh, nhỏ tiếng hỏi: “Bạn ơi, rõ ràng hôm trước vẫn chưa nói đến đoạn này kia mà ? Với lại học về kinh tế môi trường thì liên quan gì đến tiền tệ ?”

“Lớp này là lớp kinh tế tiền tệ, không phải kinh tế môi trường.” Người bên cạnh thẳng nhiên trả lời, cơ mà sao giọng nói này nghe quen tai thế ?

Bạch Thiên Di trợn tròn mắt nhìn sang người bên cạnh, cô bắt giác hét lên:

“BẠC HÀ !!!!!”

Hà Tử Phàm cau mày, anh gõ gõ cây viết xuống bàn.

“Ngồi xuống, tôi không muốn là tâm điểm của hàng chục cặp mắt đâu.” Bạch Thiên Di lúc này mới thấy hàng chục cặp mắt kia đang hướng về mình, cô cầm cuốn sách lên che mặt lại, rồi từ từ ngồi xuống. Đợi đến khi mọi người không nhìn cô nữa, cô mới dám ngẩng đầu lên.

Cô đeo kính vào, nhìn kỹ mới đúng là không phải thầy giáo của cô O.O Hà Tử Phàm tay vẫn ghi ghi chép chép những điều thầy giáo đang giảng: “Cô đi nhầm lớp ?”

“Đúng vậy.” Bạch Thiên Di buồn rầu nằm dài ra bàn.

“Đúng là đầu cái thảo.”

“ ... ”

Lần này cô công nhận là đầu óc mình có vấn đề thật. Rõ ràng hai lớp cách nhau cả một dãy nhà như thế mà cô lại đi nhầm lớp, xui xẻo hơn lại gặp Hà Tử Phàm ở đây. Cô đau khổ đập đầu xuống bàn ba cái.

“Em kia ! Em nữ vừa đập đầu xuống bàn ấy.” Thầy giáo đã bị hành động kì hoặc của cô gây chú ý. Bạch Thiên Di giật phắt đầu dậy :

“Em... hả ?” Cô chỉ vào mặt mình.

“Đúng, là em đấy !” Thầy giáo nói chắc nịch.

Bạch Thiên Di từ từ đứng dậy, thôi xong rồi, lần này cô tiêu thật rồi ! o.O

“Lần đầu tiên tôi thấy có người ngồi cạnh bạn Hà đấy.” Thầy giáo cười, cảm giác rất kì lạ, như thể có ẩn ý vậy (:v)

Bạch Thiên Di vẫn không dám ngóc đầu lên...Cô lén lút đẩy đẩy vào vai Hà Tử Phàm cầu cứu, nhìn anh với ánh mắt thương cảm mang rõ thông điệp: “Anh cứu giúp tôi lần này, tôi sẽ đối xử thật tốt với anh TT_____TT ” Mọi người xung quanh đều bắt đầu xì xào bàn tán. Cô sắp khóc rồi đây.

“Thưa thầy, cô ấy không học lớp này.” Hà Tử Phàm thản nhiên đứng dậy, giọng đều đều.

Bạch Thiên Di như bị sét đánh ngang tai, mắt mặt quá, thật là vô cùng mắt mặt mà :(

Thầy giáo bật cười: “Vậy sao ? Thế chắc em rất có hứng thú với môn này ?”

Còn chưa kịp trả lời, giọng Hà Tử Phàm vẫn bình bình vang lên: “Không phải ạ, chỉ là một con ngốc đi nhầm lớp nhưng không may em lại là người duy nhất quen biết cô ta thôi.”

Anh có thể không dùng cái giọng điệu “gọi cơm đi” để diễn đạt câu nói trên không ? Còn nữa, sao anh lại mắng cô ngốc trước bàn dân thiên hạ kia chứ ???!!!!

“...” Bạch Thiên Di chờ người. Anh ta bán cô một cách trắng trợn (o.O)

Thầy giáo sững người một thoáng, sau đó là tiếng cười vang của cả lớp học = = .

Bạch Thiên Di xấu hổ đến mức ước gì có động đất ngay lập tức để cô chui xuống. Cô cắn cắn môi liếc sang cái người bên cạnh...Thề với trời cô chỉ muốn cắn cho anh ta một phát.

Đang xấu hổ muốn chết, bỗng anh hạ giọng : “Không phải cô đi nhầm lớp sao ? Sao không mau ra ngoài đi ?”

“Thưa thầy em xin phép ạ !” Bạch Thiên Di vội vàng ôm balô chạy như bay ra ngoài. Người nào đó vẫn ung dung cầm viết ghi ghi chép chép.

Giờ nhớ lại những chuyện xấu hổ đó, Bạch Thiên Di tự nhiên cảm thấy mặt mình nóng bừng. Nhưng mà đang nhớ đến Lạc Hân, sao lại nhớ đến tên Hà Tử Phàm đó làm gì chứ = = !

Mãi lo nghĩ, cuối cùng hết giờ làm việc, Bạch Thiên Di là người xông xáo nhất, cô nhanh nhẹn dọn đồ ra về (= = làm thì lười về thì nhanh lắm).

Cô nhanh chóng đến chỗ hẹn với Lạc Hân. Quán KFC giờ này rất nhộn nhịp, chủ yếu là học sinh, cảm thấy mình mặc đồ lịch sự thế này mà vào đây thì thật là kì lạ, nhưng mà thứ Bạch Thiên Di đã muốn thì ai có thể cản được chứ. Vậy là vào thôi.

Lên tầng hai, cô đã thấy ngay cái bóng người quen thuộc ấy, vẫn để tóc ngang vai, xoa xoa xoa thế. Bạch Thiên Di đi vòng ra phía sau lưng Lạc Hân, len lén bịch mắt cô lại.

“Tôi là ai ?” Bạch Thiên Di gằn giọng giả tiếng như vịt kêu.

“Là đầu gối.” Lạc Hân trả lời ngay lập tức, giọng vẫn bình thường.

Bạch Thiên Di buông hai tay: “Đầu gối này ! Cù cho cậu chết luôn.” Cô ra sức cù vào eo Lạc Hân, khiến cô ấy cười không dứt.

“Được rồi được rồi tớ đầu hàng ! Ha ha ha, buông tớ ra đi :) ” Nghe vậy Bạch Thiên Di mới hài lòng buông tay rồi ngồi xuống bên cạnh.

“Cậu sống tốt chứ ?” Bạch Thiên Di cầm cốc coca trên bàn uống một hơi.

“Thật ra thì...” Lạc Hân cười ngượng, cô nhìn ra cửa sổ với ánh mắt xa xăm. Bạch Thiên Di chờ người: “Lại có chuyện gì sao ?” Cô hơi hốt hoảng.

“Lúc cậu đi rồi tớ mới biết thì ra người tớ yêu nhất chính là cậu.” Lạc Hân vô cùng nghiêm túc.

Bạch Thiên Di phun hết cả ngụm coca vừa mới uống, ho sặc sụa.

“Cậu đùa à ?” Bạch Thiên Di nhanh chóng lấy khăn giấy lau miệng.

“Chứ không lẽ là thật !” Lạc Hân ôm bụng cười.

“ ... ”

Lạc Hân rút thêm tờ khăn giấy chưa cho Bạch Thiên Di, cô cười: “Tất nhiên là ổn rồi, công việc tốt, bạn trai tốt, tớ còn mong chờ gì nữa ?”

Sau đó cả hai cùng nhau tám chuyện đến tận tối mịt, nói tất cả các chuyện trên trời dưới đất, chỉ thiếu mỗi lời việc hằng ngày mặc gì ra nữa thôi. Riêng Bạch Thiên Di thì hăm hở chỉ trích Hà Tử Phàm, nếu có giết người bằng miệng, thì cô đã đâm chết anh cả trăm lần rồi. Thế là ai đó ở nhà, cứ hắc hơi mãi.

“Cậu đã suy nghĩ kĩ chưa ?” Lạc Hân bỗng nghiêm túc.

Bạch Thiên Di dù ngốc cũng có mức độ, cô vẫn hiểu ý Lạc Hân muốn nhắc đến:

“Tất nhiên rồi, nếu như vậy sự ra đi của tớ năm xưa là vô nghĩa sao ?” Bạch Thiên Di cười.

Lúc đó cô vẫn tỏ ra vô cùng bình thường, vẫn nũng nịu anh, vẫn bắt nạt anh. Nhưng khi cô đi rồi, chỉ có Lạc Hân và Lục Hợp biết, cô vẫn không đủ can đảm để nói cho anh hay.

Hồi còn ở nước ngoài, ngày nào Bạch Thiên Di cũng phải dậy thật sớm để học tiếng Anh. Cái ngôn ngữ ấy lúc nào cũng khiến cô đau cả đầu, để theo kịp mọi người, cô đã phải rất vất vả.

Đã bao lâu rồi cô chưa nhắc đến anh, chẳng ai tổ chức sinh nhật cho cô cả. Ngoại trừ một hôm, cô bỗng nhận được một tin nhắn vô cùng ngắn gọn: «Sinh nhật vui vẻ.» Số máy lạ, cô đổi số cũng chỉ bố mẹ, Thư Di Nhiên, Lạc Hân và Lục Hợp biết. Nếu tính cả em trai cô nữa cũng chưa đến bảy người. Chỉ với mỗi tin nhắn như thế cũng làm cô vui cả ngày. Cô vẫn cứ hy vọng, dù biết người gửi không thể nào là anh nhưng cô vẫn ôm ấp cái hy vọng nhỏ nhoi của mình trong mùa đông giá rét. Món quà sinh nhật của người lạ duy nhất cô nhận được chỉ là mỗi chiếc kèn Harmonica của Chân Thụ Nhân gửi tặng.

Cô biết rõ, không có kẻ ngu ngốc đứng mãi một chỗ. Nhưng có lẽ cô thật sự là kẻ ngốc ấy. Cô không thể nào nhìn mãi về phía trước, cũng không phải người quá mạnh mẽ luôn sống cho tương lai. Cười đâu nghĩa là vui. Cô không dám khóc vì sợ sẽ nhớ đến anh. Đôi lúc quay đầu lại, nó làm cô hồi tưởng đến những thứ đã qua, nhìn lại tất cả mọi thứ dường như mới hôm qua kia, đứng lại chôn cũ ấy để biết rằng từng có một người đã ở đây, nắm lấy trái tim cô. Nhìn lại để sống tiếp cho ngày mai, đơn giản không phải vì cô yêu anh đến điên dại, mà là để nhắc cho cô biết rằng, tình yêu không thiêng liêng như trong truyện cổ tích, đó gần như là một vết thương sâu sắc không cách nào lành được, luôn ngự trị ở đây.

Lạc Hân nhìn Bạch Thiên Di xoay xoay cốc nước mãi không thôi, cô cũng biết mình đã bắt lực rồi. Lạc Hân thở dài.

“Tớ về đây.” Lạc Hân cầm túi xách lên.

“Khi nào chúng ta lại gặp nhau, nhớ gọi cả Lục Hợp đấy !” Lạc Hân dí dí ngón trỏ lên trán Bạch Thiên Di.

“Tớ biết rồi, đi cẩn thận nhé !” Bạch Thiên Di ôm đầu nũng nịu.

“Thiếu Phong đưa tớ về, cậu đừng lo.” Lạc Hân tùm tùm cầm chiếc điện thoại trong tay hươ hươ trước mặt cô.

“Thật không ? Hai cậu vẫn còn qua lại đến tận giờ à ?” Bạch Thiên Di ngạc nhiên, không ngờ lâu đến thế rồi, hai kẻ này vẫn tình thương mến thương như thế, lại còn đi theo người ta đến tận nơi công tác.

“Hehe, cậu cũng nhanh tìm ình một người có thể chịu được cái đầu gỗ của cậu đi. Thiếu Phong đến rồi, tớ đi đây.”

“Ừm, bái bai.”

Bạch Thiên Di bắt xe buýt về nhà, tâm trạng cô đã khá hơn một chút. Trên xe buýt bật bài hát khiến cô cảm thấy rất quen, chợt nhớ về cái lúc cô bắt gặp anh dưới trời gió lạnh hôm ấy. Hôm ấy không giống với hôm nay cho lắm, giờ là ngày hè, lúc ấy là đang là mùa đông.

Cô tựa người vào ghế, điều chỉnh hơi thở của mình. Mùi của xe bus xộc thẳng vào mũi khiến cô văng cả đầu. Khó chịu, nhắm mắt lại, Bạch Thiên Di mới cảm thấy dễ chịu hơn một tí. Nhưng nhắm mắt lại, gương mặt anh lại hiện ra trước mắt. Cô bắt giác cau mày, cố gắng gạt bỏ anh ra khỏi đầu, nhưng điều đó càng làm cho đầu cô đau thêm. Bạch Thiên Di chỉ có thể cúi gầm mặt, mặc cho tưởng tượng bay đi khắp nơi. Anh không trả lời tin nhắn của cô, không nghe điện thoại của cô, dù cho cô có nhắn bao nhiêu đi nữa, dường như tin nhắn ấy không đến được anh. Cô tự cảm thấy buồn cười chính mình, tại sao cô lại phải nghĩ đến một người mãi khi người ta chẳng bao giờ có cô trong lòng ? Lần đầu tiên cô phát hiện rằng tính trẻ con bám dai như sam ấy của cô thì ra vô cùng phiền phức. Anh không thích cô. Đúng, anh chưa từng thích cô. Khoảng cách giữa cô và anh quá xa nhau, không hề có tiếng nói chung. Những gì anh đối với cô chỉ là tình cảm của anh trai đối với em gái, cô biết, dù một chút rung động cũng không.

Bạch Thiên Di khẽ mỉm cười chua chát. Cô mở mắt nhìn ra ngoài cửa kính. Trời đã sập tối, từng chiếc đèn đường đã được thắp sáng lên, người người đang nhanh chóng về nhà. Các cặp tình nhân thì tay trong tay dưới bầu trời đông lạnh lẽo. Nụ cười trên môi cô gái kia thật hạnh phúc, có lẽ đối với họ như vậy đã đủ để trải qua một mùa đông lạnh lẽo. Nhưng còn Bạch Thiên Di, chỉ mình cô trên chiếc xe bus trống trải, tiếng xe chạy trên đường, chiếc áo to sụ cô mặc trên người dường như chưa đủ ấm, tiếng nhạc phát ra từ chiếc máy nghe nhạc của cô:

« Dừng chân tại đây, chẳng dám bước tiếp

Để thương đau chẳng cách nào thể hiện

Trang tiếp theo là lời cáo biệt người chính tay viết em chẳng có quyền chối từ..

Con đường này chúng ta đã đi qua quá vội vàng..

Cứ ôm lấy dự vọng chẳng thiết thực

Chẳng kịp, chẳng chờ kịp quay đầu lại tận hưởng

Hương Mộc Lan chẳng che giấu nỗi vết thương

Không nhìn nữa

Ánh sáng của vầng thái dương nhuộm màu mây

chẳng tìm nữa

Thiên đường đã hẹn ước

Chẳng ca thán nữa

Nhân gian người thường nói là thế sự vô thường..

Chẳng với tới ánh mặt trời ba tấc..

Thiên đường ấy là nơi ta đã từng yêu người... »

Phải, đó sẽ là nơi cô chôn chặt trong tim, một mình cô biết mà thôi.
Điện thoại bỗng reo lên, nhìn màn hình hiển thị tên cô đã cảm thấy ngán ngẩm
« Về nhà ngay, tôi chưa ăn cơm ». Chưa kịp nói gì, cái người kia đã nói luôn rồi.
« Tôi... ».

Anh ta cúp máy rồi...

Phải rồi, cô vẫn còn một ông chủ khó tính ở nhà. Chỉ có mỗi việc gọi điện thoại gọi cơm đến cũng phải bắt cô làm...

Trời ơi đến khi nào cô mới được tự do đây O.O|||

8. Chương 9

Tác giả: Tôi Là Người Mù Chữ

CHƯƠNG 9

Về nhà, quả nhiên nhìn thấy gương mặt đáng ghét khó ưa của Hà Tử Phàm. Tại sao anh ta lại có thể đẹp trai đến như thế >"< cô=" " thật=" " sự=" " ghen=" " tị=" " với=" " cái=" " vẽ=" " đẹp=" " "khốn=" " nạn=" " " đó=" ">

Chỉ cần đến đúng giờ cơm tối là anh ta lại xuống lầu ngồi xem ti vi hoặc đọc báo chờ cô phục vụ. Cũng may anh ta không phải thuộc dạng công tử dưng cơm tận miệng mới chịu ăn, nếu không thì chắc cô phải phục vụ như hoàng thượng mất thôi.

"Ngày mai đi với tôi đến một nơi." Hà Tử Phàm vừa nhìn thấy cô bước vào đã cất tiếng.

"Đi đâu ?" Cô lúi húi tìm dép của mình.

"Tiệc."

"Tôi không đi đâu." Cô vẫn cặm cụi tìm dép.

"Cô phải đi "

Hừ, Bạch Thiên Di quên mất là đã hứa với anh ta. Đúng là mặc đồ của Hà Tử Phàm, ăn cơm của Hà Tử Phàm thì xem như đã thành nô lệ trung thành của Hà Tử Phàm mất rồi :(.

"Nhưng tôi không biết ai ở đó cả." Cô chống chế.

Anh suy nghĩ một lát: "Cô có thể tự giới thiệu."

"Giới thiệu ?". Đôi dép của cô ở đâu rồi nhỉ ?

"Cô nghĩ tôi đang nói gì ?". Anh hơi cau mày.

Cô thở dài một tiếng, sau mắt to mắt nhỏ nhìn anh: "Anh xem tôi là loại phụ nữ gì ? Tôi đâu phải loại phụ nữ gặp ai cũng giới thiệu bản thân mình ?"

"Cô là phụ nữ ?". Anh nhú mày.

"Chứ anh nghĩ tôi là cái gì ?". Cô chống nạnh.

"Người ngoài hành tinh."

"..."

Cô muốn hét vào mặt anh ta: "Nếu tôi là người ngoài hành tinh thì anh chính là sinh vật lạ ! Anh ở sao Hỏa thì tôi ở sao Mộc đây đồ Bạc Hà ! Anh có biết sao Mộc lớn hơn Trái Đất 1316 lần, có kính thước lớn nhất hệ Mặt trời, so ra thì tôi ở hành tinh phát triển tiên tiến hơn anh nhiều đấy !" Tất nhiên, tất cả những điều này chỉ có thể nằm trong ý nghĩ. = =

“Vấn đề này thông qua.”. Cô vẫn chưa tìm thấy dép của mình, lại tìm~ing.

“Tôi đói rồi”.

“ ... ”

Anh là sinh vật gì thế ? Sao cứ suốt ngày đòi ăn vậy ?

“Ăn mì đi.”. Bạch Thiên Di xua xua tay, cô phải tìm dép của mình đã.

“Cô nghĩ tôi muốn ăn gì ?”

“ ... ”

Trừ mì ra, anh ta không ăn bất kì thứ gì khác do cô nấu.

Vậy là cô đi nấu mì.

“Khoan đã.”

“Lại chuyện gì nữa đây ?”. Bạch Thiên Di nhìn anh cau có.

“Dép của cô.” Hà Tử Phàm chỉ xuống chân mình.

“ ... ”

Thì ra đôi dép của cô nằm ở ngay dưới ghế sofa cạnh chân anh ta, thế mà nãy giờ anh ta chẳng chịu lên tiếng, khiến cô đi tìm khắp nơi.

“Cám ơn.” Cô nhe răng, chau mày làm mặt hề với Hà Tử Phàm. “Anh đi chết đi !” chính là những gì cô muốn truyền tải đến anh lúc này.

Hà Tử Phàm xoa xoa cằm tỏ vẻ hơi bất ngờ .

“Tôi tưởng mẹ cô không dạy được cô cảm ơn người khác ?”

“ ... ”. Anh ta đúng là đồ nhớ dai như đĩa vậy.

Chỉ nhớ cái lần Bạch Thiên Di đi nhầm lớp đó, đúng là nhờ Hà Tử Phàm cô mới có thể danh chính ngôn thuận đi ra ngoài được. Nhưng cái cách anh ta giúp cô làm cô mặt muốn chết, đã thế khi gặp lại anh ta còn hỏi cô: “Mẹ cô không dạy cô cách cảm ơn sao ?” Lúc đó Bạch Thiên Di chỉ muốn đấm cho anh một đấm. Vậy là cô đã chưng hửng đáp lại :

“Có và đã cố, nhưng lại thất bại.”

Vậy là Hà Tử Phàm ghim trong lòng đến tận bây giờ. = =

Sau nửa tiếng đồng hồ và thành phẩm là hai bát mì do chính Bạch Thiên Di nấu. Trước hết là phải dâng lên cho “ông chủ” cái đã.

Hà Tử Phàm nhìn sang bát của cô, rồi lại nhìn sang bát của mình.

“Tại sao của cô lại nhiều hơn của tôi ?”

“Tôi nấu, tất nhiên là phải ăn nhiều hơn anh rồi !”

Thế cũng hỏi !

“Còn có cải thảo” . Hà Tử Phàm vẫn nhìn chăm chăm vào bát của Bạch Thiên Di

Vẫn thói quen cũ, cô rất thích ăn cải thảo. Nhưng theo cô nhớ thì Hà Tử Phàm chẳng bao giờ ăn rau cải.

Vậy là anh hỏi:

“Đây là nhà của ai ?”

“Tất nhiên là của anh rồi !”. Cô khẳng định, không lẽ là của cô ?? (dù rất muốn)

“Vậy ai là chủ nhà ?”

“Tất nhiên là anh rồi.”

Hôm nay anh bị thần kinh à ? À không, phải nói là anh lại lên cơn thần kinh à ?

“Thông minh lắm.”

“...” Anh nghĩ đầu cô chứa gì chứ ? Điều cơ bản ấy đứa trẻ lên ba cũng biết. Vậy là anh nói tiếp:

“Cô là khách (chính xác là ở đợ), tôi là chủ. Tôi lớn hơn cô, đương nhiên phải được nhiều hơn cô rồi.”

Nói rồi Hà Tử Phàm với tay đổi bát của mình lấy bát Bạch Thiên Di trước sự ngỡ ngàng của cô.

“Nhưng anh đâu có ăn cải thảo ??”. Cô xụ mặt, đưa tay ra giành lại bát của mình. Còn cái lý sự cùn kia ở đâu ra nữa chứ >—

“Ăn rau tốt cho sức khỏe.”

“...” Vậy là cô buông tay...

Dù đầu óc cô không được tốt cho lắm nhưng cô vẫn nhớ chắc rằng Hà Tử Phàm không hề biết ăn rau, cứ như trẻ lên ba ấy, không ăn được rau cũng không ăn được cay...Cô không phải là người hay soi mói người khác nhưng thói quen kì quặc của Hà Tử Phàm thì lại khiến cô chú ý =, nói chính xác có thể dùng hai chữ để miêu tả cô và anh mỗi khi tụ tập ăn uống. Chính là “đồng loại.”

Hồi đại học, mỗi khi tụ tập quanh nồi lẩu, Hà Tử Phàm luôn tỏ ra thái độ “có chết cũng không đụng vào”, vì thế rất ít khi nào nhìn thấy anh tham gia vào các hoạt động ăn uống các kiểu. Nếu không phải là cô và Lăng Minh Dục là một cặp thì chắc tất cả mọi người đều sẽ trêu cô và Hà Tử Phàm là một đôi trời sinh. Chỉ cần là lẩu thái thì cả hai sẽ chỉ ngồi im một chỗ uống nước và chỉ uống nước mà thôi.

Nhưng ít ra cô còn hơn anh ở chỗ cô thích ăn cải thảo và chỉ có thể ăn được cải thảo mà thôi (>3<)

Cô không thèm đôi co với anh nữa, cứ ôm lấy cục tức mà ăn mì thôi. Ngày mai là cuối tuần, cô phải tranh thủ ngủ cho sướng nữa chứ. À còn dất Alexander đi dạo nữa chứ.

Nhưng mọi kế hoạch của Bạch Thiên Di đều bị phá sản vào ngày hôm sau.

Sáng sớm đã có người gõ cửa phòng cô. Bạch Thiên Di mặc kệ, vẫn chui rúc trong chăn, bó mình thật chặt vào, vậy là ngủ tiếp thôi (: >)

Hừ hừ, sao cô lại cảm thấy nóng thế nhỉ ? Lại còn nặng nữa chứ @@...ừm ừm, nóng chết được. Bạch Thiên Di lấy tay sờ sờ trên lưng mình, nhám nhám, dài dài ? Cái gì thế nhỉ ? Vậy là cô kéo nó ra khỏi lưng mình, thì ra là Alexander. Dám trèo lên lưng mẹ à ? Vứt nó sang một bên, cô lại ngủ tiếp.

Hừ hừ, sao vẫn nóng thế này ? Nóng chết đi được ấy chứ ! Bạch Thiên Di bực mình ngồi bật dậy, máy điều hòa hỏng rồi sao ?

Vậy là cô nhìn thấy người đang đứng cạnh giường mình, tay đang cầm cái điều khiển điều hòa. Mặt cô đã đen thui rồi = =

“Cô ngủ quên.” Hà Tử Phàm tay cầm cái điều hòa vứt sang một bên.

“Tôi dậy muộn chứ không ngủ quên.” Bạch Thiên Di chối.

“Tôi và cô có hẹn.”

“Tôi nhớ mình chưa đồng ý.” Cô phản bác lại anh.

“Cô được quyền từ chối ?”

Chỉ tại cái lời hứa chết tiệt kia, cô đã quá xem thường anh rồi >

“Sao tôi có thể từ chối được khi anh đang đứng trong phòng tôi, nhìn tủ quần áo của tôi kia chứ ?” Vả lại anh còn tắt luôn máy điều hòa còn gì (đây là nhà của Hà Tử Phàm).

Ngồi dậy và nhanh chóng thay đồ, sau đó là diện kiến trước mặt ông chủ.

Cô ngoái ngó: “Chúng ta đi được chưa ?”

Hà Tử Phàm nhìn cô từ đầu đến cuối sau đó là lời vàng ngọc:

“Với bộ dạng của cô bây giờ ?”

Áo sơ mi kiểu ba lỗ bên trong và quần jean. Vâng, áo sơ mi là quá nể mặt anh rồi đấy ! Cô gật gật đầu.

“Cô có thể nghiêm túc hơn ?” Anh sa sầm mặt

Cô lắc lắc đầu.

“Như thế này là quá nghiêm túc rồi.”

“Tôi nghĩ cô nên mặc đồng phục của công ty phát thì hay hơn.”

Lần này đến lượt cô sa sầm mặt. Thế ý anh nói tất cả quần áo của tôi chỉ có bộ đồng phục của anh phát ới là nghiêm chỉnh nhất thôi sao ?

“Tôi không thay.” Cô cương quyết không nhượng.

Hà Tử Phàm im lặng một lúc. Anh nói: “tùy cô” rồi đi thẳng ra cửa. Sau đó còn không quên nhắc nhở:

“Nếu cô có bị nhầm là nhân viên hay đuổi ra ngoài cũng đừng nói là người của tôi nhé.”

Bạch Thiên Di trợn mắt nhìn anh. Ba chữ “người của tôi” có thể là do Bạch Thiên Di không để ý nên cô chỉ nghĩ thì ra cuối cùng là do bản thân anh sợ bị mất mặt mà thôi. Được rồi, cô sẽ cho anh mất mặt, mất mặt bầy bầy bốn chín lần, một trăm linh tám lần mất mặt để anh ta biết thế nào là lễ độ, đồ công tử “bột” ?!! (Tôi nghĩ là công tử hành thì đúng hơn (=3=) Anh làm tôi cay mắt quá)

Vừa ra khỏi nhà đã thấy chiếc xe màu trắng tinh mới cồng đậu trước sân. Cô thật sự không thể định được giá tiền của nó kia mà, cô suýt khóc !___! (Tôi thì khóc rồi đây TT_____TT).

Tài xế mở cửa cho Hà Tử Phàm. Trong tư thế vô cùng lễ nghi, điệu bộ này khiến cô cảm thấy vô cùng quen thuộc.

Cô ngồi phía sau với Hà Tử Phàm. Xe chạy bon bon trên đường, chẳng ai nói một lời nào, không khí ngột ngạt vô cùng. Vậy là cô cứ nhìn ra cửa kính xe, ngắm xe chạy...

Đột nhiên cô cảm thấy hình như Hà Tử Phàm đang nhìn cô chằm chằm. Cô xoay người lại chớp chớp mắt nhìn anh. Anh ta cứ nhìn cô mãi khiến cô không biết phải nhìn đi đâu, vậy là cô nhìn anh. Hai người cứ nhìn nhau như thế đến một phút O.O

Thế là cô đành mở miệng trước: “Mặt tôi dính gì à ? Tôi và anh nhìn nhau như thế cứ giống như kiểu một người sàm sỡ qua một người sàm sỡ lại, sàm sỡ nhau đến mức...”

“Chúng ta kết hôn đi. ”

“ ... ”

9. Chương 10

Tác giả: Tôi Là Người Mù Chữ

CHƯƠNG 10

Bạch Thiên Di chớp chớp mắt, cô đưa tay lên trán anh:

“...Anh bị sốt à ?”

“ ... ”

Hà Tử Phàm không trả lời, anh nhìn ra ngoài cửa kính, quay mặt lại với cô. Cái người kì lạ này, anh ta sao lại có thể lấy chuyện kết hôn ra đùa giỡn được chứ. Đây là câu chuyện cười nhạt nhất mà cô từng nghe đấy.

Vậy là lại tiếp tục im lặng~ing. Cô thật sự sắp bị dim chết trong cái không khí này rồi, ai làm ơn kéo cô ra khỏi đây với !!!

...

.....

.....

Cuối cùng xe cũng dừng lại. Mở cửa không phải là bác tài nữa, mà là một anh chàng mặc áo gile lịch sự cúi chào.

Lúc này Bạch Thiên Di đang ngó người nghĩ, hình như cô đã có một quyết định sai lầm...

Có vẻ như đoán được Bạch Thiên Di đang nghĩ gì trong đầu, Hà Tử Phàm bỗng lên tiếng:

“Tôi đã bảo cô đừng hối hận rồi mà.” Rồi anh bước ra ngoài, để lại Bạch Thiên Di ngơ ngác. Bây giờ cô chỉ muốn ngồi luôn trong xe mà thôi >”

“Ra đây.” Hà Tử Phàm lên tiếng. Cô bủn rủn mỗi bước ra ngoài. Hai người cùng nhau lên tầng ba của khách sạn. Vừa mở cửa ra, nơi đây quả thật là một nơi cách biệt với bên ngoài.

“Thưa cô, đồ của cô không phù hợp với nội quy bữa tiệc ạ, xin cô ra ngoài giúp cho”. Bị người quản lý chặn lại, vâng, đó chính là Bạch Thiên Di ăn bận “lịch sự” hơn bao người khác.

“Cô ấy đi cùng tôi.” Hà Tử Phàm nói.

“Vâng, vậy mời ngài vào trong, cậu chủ của chúng tôi đang đợi.”

Vậy là cô đã trở thành người duy nhất mặc quần jean ở đây.

Cũng may là tiệc đứng nên mọi người vẫn đang hăng hái trò chuyện với nhau, tiếng ly cụng vào nhau canh cách, Bạch Thiên Di dù có lượn qua lượn lại cỡ nào đi chăng nữa cũng không ai thèm để ý đến cô. Hà Tử Phàm vừa nhập tiệc đã có người đến chào hỏi anh, vậy là cô nhanh chóng chuyển sang một góc. Tiết mục sau đó tất nhiên là ăn rồi !

Tất nhiên, tiệc là nơi cho trăm hoa đua nở. Quả thực là trăm hoa khoe sắc, mỗi người một kiểu khiến cô nhìn hoa cả mắt. Dịu dàng có, cá tính có, quyến rũ hay trong sáng đều nhiều đến đếm không xuể. Yếu điệu thực nữ á ?! Uầy, thôi cho xin đi, tâm thường đến mức chiếm gần 60% phụ nữ ở đây rồi !

Bạch Thiên Di trốn vào một góc mà quan sát, không cần nói cũng biết, chính xác là đã xác định ngay từ đầu rồi ! Đây không phải là chỗ dành cho cô. Nếu là nam thì đa số đều là giai cấp tư sản thành đạt giàu có, nữ đều là các loại tiểu thư đài cát, quan trọng hơn chính là loại mà cô không muốn dính vào nhất.

Đảo mắt một vòng, cô lại nhìn thấy Hà Tử Phàm đang nói chuyện với một cô gái. Rõ ràng là trong vô cùng quen mắt, hình như cô đã nhìn thấy ở đâu rồi thì phải. Thật đáng ghét khi hôm nay cô lại không mang theo kính.

Lại gần một tí để nhìn thật kỹ. Cuối cùng cũng nhớ ra, chính là cô gái bị Hà Tử Phàm bỏ rơi ở siêu thị :3 . Thật là chói mắt quá đi mất >”

“Cô nên ăn thử chút này, cái này ngon hơn thứ cô đang cầm nhiều.” Hà Tử Phàm không biết đã dời địa điểm sang bên cạnh cô lúc nào, tay anh vẫn đang cầm ly rượu. Mới sáng sớm đã uống rượu, tiệc kiểu gì thế này ? Bây giờ chỉ mới có 10 giờ 45 phút, thật là chẳng biết tội nghiệp cho cái bao tử của mình tí nào cả.

Nhưng mà cô đang nghĩ gì thế này ? Chuyện của Hoàng Thượng, Hoàng Thượng còn không gấp, Thái Giám như cô lại gấp (Cô là thái giám lúc nào vậy o.O). Cơ mà tự nhiên cô lại lo cho Hà Tử Phàm vậy ? Thật là hắc dịch quá mà. @@

“Ăn gì tôi sẽ tự gọi, menu ở đây chẳng lẽ chỉ để đọc chơi ?”. Nhìn đĩa bánh đang cầm trên tay mình, cô hẳn học với anh.

“Ở đây tự phục vụ, vả lại cũng không có menu cho cô xem đâu.” Hà Tử Phàm nhấp một ít rượu, vẫn lạnh lùng ~ ing.

“...”

Một cơn gió thổi qua mặt Bạch Thiên Di. Cô quên mất, cũng do cái miệng lạnh chanh này, đầu chưa kịp nghĩ mồm đã nhanh hơn rồi >”

“Cô đây là...”. Siêu thị muối muối (tạm gọi là như thế) im lặng quan sát hai người này giờ cuối cùng cũng lên tiếng. Ách, suýt chút nữa thì Bạch Thiên Di đã quên mất bên cạnh mình đang có một người đẹp đang bị tan vào không khí.

“Tôi là Bạch Thiên Di.” Cô tự giới thiệu một chút, ai lại có thể từ chối một người xinh đẹp thế này kia chứ !

“Tôi họ Hà, tên Vân Du, chị cứ gọi tôi là Du được rồi.” Siêu thị muối muối mỉm cười trong thật là đáng yêu. Vân Du ? Nghĩa là dạo chơi trên mây à ?

“Thật không ngờ...” Bạch Thiên Di tỏ vẻ sững sốt vô cùng, thật không ngờ được Hà Tử Phàm lại giấu cô một chuyện động trời như thế này.

Hà Vân Du như phát hiện ra điều gì đó, cô hí hửng: “Ái cha, quả thật không ngờ phải không ?” Hà Vân Du ôm lấy cánh tay Hà Tử Phàm lắc qua lắc lại khiến Bạch Thiên Di toát mồ hôi, không ngờ còn có người dám mạnh động như vậy với con ác thú Hà Tử Phàm.

Hà Tử Phàm cười nhạt: “Em không cần phải đóng kịch đâu, đối với thể loại như cô ấy thì dù em có nói sự thật đi chăng nữa thì cô ấy cũng sẽ nghĩ xuyên tạc đi nơi khác mà thôi.”

“Ý anh là sao ?” Hà Vân Du chớp chớp mắt nhìn Hà Tử Phàm, anh nhếch mép:

“Không tin em cứ hỏi cô ấy xem.”

Vừa nghe thấy chủ đề đã vòng sang mình, Bạch Thiên Di bĩu môi:

“Tôi thì sao chứ ! Anh xem tôi là đồ ngốc sao ?”

Hà Tử Phàm xoay xoay ly rượu trong tay, nhướn mày: “Vậy thì cô nói thử xem ?”

Bạch Thiên Di hất mặt mạnh giọng hùng hổ:

“200% là vợ chồng !” (:v)

“ ... ”

Hà Vân Du bị sặc rồi...

“Chị...” Cô đã không thể nói thêm gì nữa...

“Em nợ anh hai trăm nhé.” Nói rồi anh quay sang gọi phục vụ:

“Cho tôi thêm một ly cocktail.”

Bạch Thiên Di vẫn đang ngơ ngác. Nếu không phải vợ chồng, thì chắc là tình nhân nhỉ ? Anh ta luôn kín tiếng thế, chuyện cô không biết cũng bình thường thôi.

Hà Vân Du bây giờ đã có thể phục anh trai mình sát đất. Anh trai, là anh trai đó !! Dù cô từng bị người khác hiểu lầm là tình nhân của anh trai mình, nhưng chưa từng có ai bảo họ là vợ chồng cả. Cô gái này thật sự rất phong phú mà, anh trai có thể chịu đựng được chắc không phải là một chuyện đơn giản.

Hà Vân Du quay sang Bạch Thiên Di, kìm nén đau thương, lại nụ cười chết người đó: “Chị thật sự nghĩ chúng tôi là vợ chồng sao ?” Bạch Thiên Di nghiêng đầu suy nghĩ...Cô ấy giới thiệu mình họ Hà, động tác thân mật, xưng hô cũng thân mật, lại xinh đẹp thế. Nếu không phải vợ chồng, vậy là cái gì ?

Hà Vân Du nhìn nét mặt ngu ngơ suy nghĩ của Bạch Thiên Di mà đỡ trán, cô bắt lực rồi.

“Là anh em, là anh em đó !” Hà Vân Du như muốn hét lên.

Bạch Thiên Di lúc này mới “À” lên một tiếng. Thì ra cô nghĩ vậy rồi. Nhìn nét mặt không ngạc nhiên mấy của Hà Tử Phàm, cuối cùng Hà Vân Du cũng đã hiểu. Cô vỗ vỗ vai ông anh đáng thương của mình, ngừng đầu uống cạn ly cocktail ông anh mình vừa mới gọi.

Đang lúc thương cảm, thì có một cô gái khác đã đứng cạnh Hà Tử Phàm lúc nào.

Hà Vân Du nhếch miệng cười gian xảo. Anh họ à, anh xem, cái của nợ của anh đến rồi kìa. Để em xem, anh đối phó thế nào nhé, cắt đi cái đuôi này thật không dễ đâu (=3=)

Bạch Thiên Di đứng ở đó cũng nhìn thấy nét mặt của Hà Vân Du bỗng nhiên thay đổi một trăm tám mươi độ từ thương cảm chuyển sang thích thú. Cái biểu cảm này thật sự quen vô cùng, thật tình mà nói thì rất giống người. Vậy là linh tính mách bảo, sắp có kịch hay để xem rồi (:v)

“Lâu rồi không gặp cô Hà, cô khỏe chứ?” Cô nàng yếu điệu kia bỗng quay sang thăm hỏi mình làm Hà Vân Du nổi hết da gà. Nhưng sau đó vẫn vận đủ khí để trả lời.

“Vâng, tôi khỏe, cảm ơn chị nhiều lắm.” Ọe, Hà Vân Du sắp nôn mất thôi.

Cô nàng che miệng cười khúc khích, chẳng ai hiểu cô ta cười điều gì, sau đó lại tiếp:

“Tôi chỉ sợ sức khỏe của cô Hà không tốt lại ảnh hưởng đến người bên cạnh, vả lại, còn phiền đến anh Hà phải chăm sóc, cô cũng biết mà...”

Cô gái khề liếc sang Hà Tử Phàm một cái, còn cố ý kéo dài âm cuối ra. Trời ạ, thì ra cái thể loại này mới gọi là kinh điển đây.

Ý tứ của cô nàng đã thể hiện rõ ràng như thế rồi, ai chẳng biết cái gọi là “ảnh hưởng đến người bên cạnh” là ảnh hưởng đến ai cơ chứ? Vậy là Hà Vân Du giả vờ đối đáp.

“Sao có thể thế được, chuyện đó thì cô không phải lo, ai lại dám phiền đến anh tôi chứ?”

Đồ thiếu não, tôi có ốm thì liên quan gì đến anh tôi chứ? Nói trắng ra là không phải chuyện của cô. Vả lại, tôi và anh ấy đâu có ở cùng nhà? Hà Vân Du trong lòng bực bội vô cùng.

Hà Tử Phàm im lặng này giờ cuối cùng cũng lên tiếng:

“Nếu cô Trịnh đây đã nói như vậy, thì người cô cần khuyên không phải là em gái tôi đâu.”

Cô gái họ Trịnh tỏ vẻ không hiểu, còn giả chớp chớp đôi mắt to được trau chuốt kỹ lưỡng của mình nhìn Hà Tử Phàm, cô thật sự không chịu đựng được nữa rồi.

Hà Vân Du nghe vậy liền hiểu ra vấn đề ngay lập tức. Anh họ cô là ai chứ, dốt người theo tất nhiên là có chủ ý cả rồi, vậy là vấn đề sức khỏe của anh Hà đây lại quay sang nữ chính của chúng ta.

Lúc này nữ chính của chúng ta đang vui vẻ vừa xem kịch vừa ăn bánh, chợt bị Hà Tử Phàm và Hà Vân Du nhìn chằm chằm như khỉ trong rạp xiếc. Cô nàng yếu điệu họ Trịnh kia dù không hiểu gì cả, chỉ là thấy hai người kia nhìn chằm chằm vào cô gái lạ đang đứng bên cạnh ăn bánh rất vui vẻ, vậy là cô cũng nhìn theo.

“Hả?” Bạch Thiên Di ngơ ngác. Tại sao ba người họ lại nhìn cô như thế?

Cô đang vui vẻ ăn bánh xem kịch. Nhìn cô làm gì cơ chứ? Tiếp tục, tiếp tục đi chứ!

“Vậy cô đây là...?” Mắt to tí tỉ hình như đã lơ mơ nhìn ra vấn đề. Vậy là Hà Tử Phàm nhếch mép, ánh mắt nhìn cô chợt lóe lên một tia gian ác. Bạch Thiên Di rung mình một cái, đồ Bạc Hà họ Hà kia! Anh lại sắp làm gì đây. Chưa kịp vạch trần âm mưu gian ác của ai đó, Hà Tử Phàm đã lên tiếng trước:

“Di Di, sao em lại ăn nhiều bánh ngọt như vậy? Không phải hôm trước em nói muốn giảm cân sao? Không sợ lại béo lên à?”. Hà Tử Phàm nở một nụ cười dịu dàng chưa từng có, lại còn thêm ánh mắt đó. Aaaaaaa !! Chuyện gì với anh thế này? Đầu óc anh bị lợn ăn rồi à?

Bạch Thiên Di lúc này cầm đĩa bánh trong tay run run. Tất cả mọi hoạt động của cô đều ngừng lại. Mắt to tí tỉ cuối cùng hiểu ra, ngay lập tức vậy nhìn cô với ánh mắt [viên đạn]. Cô sắp chết rồi >”

Hà Vân Du thấy tình hình có vẻ hơi căng thẳng, vậy là cô không cần suy nghĩ gì cả, chỉ là châm dầu vào lửa, chuyện vặt ấy mà:

“Đây chính là Bạch Thiên Di, cô ấy chịu toàn bộ trách nhiệm về sức khỏe của Hà Tử Phàm!”

“Thì ra đây chính là cô Bạch mà anh Hà thường nhắc đến, tôi quả là có phúc lớn mới gặp được cô...” Tôi cũng có phúc “lớn” lắm mới gặp cô ở đây! Bạch Thiên Di hét lên trong lòng.

Hà Tử Phàm lúc này vẫn đang giữ nụ cười dịu dàng trên môi, anh không nhớ có nhắc đến Bạch Thiên Di với cô ta lúc nào đâu nhỉ ?

Hình như lại nhớ ra mình sai chỗ nào, Hà Vân Du nghĩ cô cần sửa lại cho đúng sự thật.

“Thật ra Di Di đang ở cùng với anh trai tôi, cô có thể liên hệ cô ấy để thăm dò tình hình sức khỏe anh trai tôi.”

Mắt to tí tí lập tức hiểu ra ngay. Bạch Thiên Di lại được chuyển từ ánh mắt [viên đạn] sang ánh mắt [sắp giết người].

“Hà Vân Du ! Hà Tử Phàm, tôi đã làm gì sai sao ? Tại sao hai người lại có thể bức tôi đến chết thế này !” Bạch Thiên Di lại hét lên trong lòng.

Vậy là cô được chuyển từ việc đi xem kịch sang đóng kịch. Vâng, rất thú vị.

Hà Tử Phàm lúc này đang vô cùng vui vẻ, tâm trạng anh đang rất tốt. Ngay cả Hà Vân Du lúc này cũng có thể nhận ra được, anh cô đang rất vui. À...Ừm...điều này hơi hiếm hơi thật. Nhưng nữ chính của chúng ta thì vẫn đang đơ người. Được rồi, nếu anh muốn cô đóng kịch, vậy thì cô sẽ là đóng vai nữ chính xuất sắc.

Mắt to tí tí này giờ vẫn nhìn Bạch Thiên Di chằm chằm bằng ánh mắt [sắp giết người]. Cô gái này dám khinh thường cô. Từ xưa đến giờ, không ai dám lơ cô cả, và đây là cô gái đầu tiên.

Mắt to tí tí hình như sắp giết người rồi @@

Được rồi, hai anh em nhà các người dám đẩy cô, Bạch Thiên Di vào đường cùng. Con chuột bị ép vào góc tường cũng phải quay đầu lại cắn mèo.

Bạch Thiên Di đặt đĩa bánh xuống bánh, bỏ qua ánh mắt đang nhìn mình chằm chằm của ba người kia. Cô cứ thế bước đến sà vào lòng Hà Tử Phàm, ôm chằm lấy anh.

Im lặng.

“Cô...”. Mắt to tí tí run run chỉ ngón trở về phía Bạch Thiên Di, cô ta sắp tức điên lên rồi. Bạch Thiên Di thừa cơ áp sát vào lòng Hà Tử Phàm, vai run bần bật. Chính là nhịn cười đến run bần bật ấy mà.

Hà Tử Phàm hơi bất ngờ. Nhưng anh nhanh chóng hòa vào vở kịch, vỗ vỗ lưng cô, vẻ cưng chiều.

“Em sao thế ? Không khỏe à ? Chúng ta về nhà nhé.” Sau đó lại quay sang mắt to tí tí, mỉm cười lịch sự:

“Cô nhóc nhà tôi gan rất nhỏ, lại không được khỏe, cô Trịnh hiểu cho.”

Hà Vân Du lúc này đang ngẩn tò te cũng sức tỉnh lại, thêm vào:

“Vậy anh mau đưa chị ấy về nhà đi, em ở lại thay anh tiếp rượu.”

Hà Vân Du lúc này cũng đã hiểu ra, ông anh mình quả thật vô cùng cao tay, một mũi tên bắn trúng hai đích. Vừa cắt đuôi được một hàng dài các cô nàng đang châu chực sau lưng mình, vừa trốn khỏi bữa tiệc ồn ào này. Vừa hay, đẹp ngay cái cô họ Trịnh kia sang một bên, cô ta có lẽ là người đeo bám dai dẳng nhất.

Vậy là Bạch Thiên Di và Hà Tử Phàm về nhà. Vừa lên xe, Bạch Thiên Di đã cười trời chết :v

“Anh có nhìn thấy gương mặt méo xẹo của thím Trịnh đó không ? Giống như vậy nè...”. Bạch Thiên Di bắt chước làm mặt quỷ. Nhưng mà mặt của cái tên nào đó vẫn cứ lạnh như tiền, thật mất hứng.

Cô biết rõ, Hà Tử Phàm khi không dẫn cô đi ăn miễn phí rõ ràng là có vấn đề. Anh ta không thể nào tốt bụng đến như thế được. Cũng may cô nhanh trí, nhưng cũng có hơi mất mặt. Giờ nghĩ lại, không ngờ Hà Tử Phàm lại có vòm ngực săn chắc đến thế, quả thực cũng có chút cảm giác. Khụ khụ khụ, cô đang nghĩ đi đâu rồi...

Nói tóm lại, cô chỉ là công cụ để anh lợi dụng mà thôi. Con sói họ Hà đó, đồ Bạc Hà chết tiệt, sau này nếu có gặp lại cô nàng mắt to họ Trịnh đó, cô khó sống rồi đây.

Nhưng mà dù sao đi nữa, anh cho cô một bữa ăn miễn phí. Bù lại cô phải đóng một vở kịch cho anh xem, cũng không mất mát gì. Người rộng lượng như Bạch Thiên Di tất nhiên là sẽ không tính toán với anh. Vừa

được ăn no, cộng thêm lúc này có uống ít rượu trái cây, cô cảm thấy “hơi” vui vẻ, vậy là cứ ngâm nga bài hát suốt đường, vừa hát vừa ngắm xe chạy.

Hà Tử Phàm lúc này vẫn đang im lặng. Anh không ngờ Bạch Thiên Di lại dám làm như vậy. Ôm Hà Tử Phàm này giữa nơi công cộng, chắc cũng chỉ có mình Bạch Thiên Di là đủ bản lĩnh. Hành động đó khiến anh rất hài lòng. Nhưng mà...

Hình như có ai đó quên mất việc anh cầu hôn người ta rồi thì phải ?

Xe dừng lại trước cổng. Hà Tử Phàm không vào mà đi thẳng đến công ty. Bạch Thiên Di vì được tính công trong công cuộc cách mạng “giữ - giúp” Tổng giám đốc yêu quý của mọi người, chiếm phần lớn là các đồng nghiệp nữ, thoát khỏi tay của yêu quái mất to nên đương nhiên là phải nghỉ. Trước khi xuống xe, Hà Tử Phàm đã nói với cô rằng:

“Bây giờ tôi sẽ về nhà.”

Câu nói có ẩn ý vô cùng sâu sắc. Rõ ràng hàm ý đã thể hiện rất rõ. Nhưng Bạch Thiên Di vì đang rất vui vẻ nên hình như không để tâm cho lắm. Theo suy nghĩ của cô lúc này là: Cô phải nấu cơm trước bảy giờ tối.

Bạch Thiên Di chỉ gật gù “Biết rồi”. Sau đó là chạy thẳng lên phòng mở máy tính chơi game. À mà phải cho Alexander ăn đã, cô ăn no, không lẽ con trai cô lại bị bỏ đói sao ?

La liệt đến tận bốn giờ chiều cô mới chớp mắt một chút, lúc tỉnh lại đã là 5 giờ 30 phút. Phát hiện điện thoại mình reo liên tục. Vừa bắt máy lên đã nghe được giọng nam vui vẻ nói:

“Di Di này, anh chờ em đã ba mươi phút rồi đấy !”

Vậy là dùng một tiếng, cô đã quên mất cuộc hẹn lúc năm giờ với Chân Thụ Nhân mất rồi...

10. Chương 11

Tác giả: Tôi Là Người Mù Chữ

Chương 11

Dù biết đã trễ nhưng Bạch Thiên Di không vội.

Cô từ từ mở tủ quần áo, lấy ra một chiếc áo thun trơn và quần jean một cách tự phát như thói quen thường ngày. Sau đó là nhìn đồng hồ bắt đầu ước lượng thời gian.

Bây giờ chỉ mới có 5 giờ 30 phút (chỉ mới ??? O.O), chính là giờ cao điểm. Ra đường lúc này chẳng khác nào tự đào mồ chôn mình. Lên xe buýt chính là tự mình chui vào cái lò thiêu di động, chưa kể đến việc phải chen chúc nhau trên cái xe bé xíu đó. Dù vốn là người năng động, nhưng Bạch Thiên Di lại không thích phải chen chúc. Cô thích đông đúc, nhưng là thích đứng từ ngoài nhìn vào hơn là tự mình chui vào đám đông. Có lẽ là vì bị ảnh hưởng thái quá từ gia đình, việc giáo dục từ nhỏ cô nhận được vốn là dành ột tiểu thư. Dù cô không tiếp nhận nhưng vẫn có phần nào đó vô thức ảnh hưởng đôi chút. Đúng là lúc nhỏ cô rất phá phách, nhưng tuyệt đối không phải loại hỗn xược. Có thể như này, cũng có thể như thế kia, nhưng chắc chắn sẽ không phá vỡ luật đã định sẵn.

Nói tóm lại, Bạch Thiên Di không thích phải tranh giành.

Vậy là cô đi tắm. Đến đúng 5 giờ 45 phút mới mang giày ra khỏi nhà. Quả đúng như cô mong muốn, xe buýt giờ này đã vắng vẻ hơn nhiều. Tìm inh một chỗ ngồi xuống, rồi bắt đầu lấy điện thoại ra nghịch.

Gần đến nơi, Bạch Thiên Di mới gọi điện cho Chân Thụ Nhân để xác định nơi gặp nhau. Điện thoại vừa kết nối, Chân Thụ Nhân đã bắt máy rất nhanh, có thể là vì anh đang nóng lòng muốn gặp cô, hoặc cũng có thể là vì đã chờ quá lâu rồi.

“Anh đang ở đâu ?”. Cô hỏi.

“Anh đang đứng ở hồ nhân tạo.”

Hình như nghe không rõ, Bạch Thiên Di hỏi lại.

“Hả ?”.

“Ở hồ nhân tạo, giữa quảng trường”. Chân Thụ Nhân nhắc lại.

“Là ở đâu cơ ?”. Bạch Thiên Di nhăn mặt, là lỗi tai cô có vấn đề hay là giọng anh ta khó nghe đến thế ?

“ ... ”

Chân Thụ Nhân lúc này đang ở đầu dây bên kia đưa tay đỡ trán, anh cố nặn ra một nụ cười, nhưng rồi lại thôi, vì sợ nhớ rằng trước mặt mình có ai đâu. Vậy là anh kiên nhẫn nói thêm lần nữa.

“Là hồ nhân tạo, ở giữa quảng trường này”. Lần này anh nói gần từng chữ một, sợ cô không nghe nên cố gắng nói thật chậm.

Bạch Thiên Di cuối cùng cũng nghe được, “À.” lên một tiếng rồi cúp máy. Ngồi nhìn ra cửa kính, đèn hai bên đường đã được bật sáng lên. Bây giờ vốn là cuối tháng sáu, đã gần chuyển thu rồi. Cô chuyển đến nhà Hà Tử Phàm cũng được gần một tháng rồi, nhưng số lần gặp được anh ta như đếm trên đầu ngón tay. Thế là cô lại nhớ ra một chuyện, giọng của Chân Thụ Nhân hơi khó nghe nhỉ. So với Hà Tử Phàm thì khó nghe hơn rất nhiều. (cười)

Thôi xong! Cô lại nghĩ tới cái tên đó nữa rồi. Ở chung với nhau lâu ngày thì có khuynh hướng đó hay sao >”

Xe dừng ở trạm, Bạch Thiên Di nhanh chóng xuống xe. Quảng trường cách trạm xe cũng không quá xa, vậy là cô cũng không phải mất quá nhiều thời gian để đến đó, chỉ cần qua một cái ngã tư là đến rồi. Bạch Thiên Di nhanh chóng đi bộ đến quảng trường, vừa đi vừa gọi điện thoại cho Chân Thụ Nhân. Anh ta vẫn bắt máy rất nhanh.

“Em đến rồi, anh đang ở đâu thế ?”. Bạch Thiên Di hỏi, vừa đảo mắt nhìn xung quanh.

“Ở cạnh hồ nhân tạo, anh mặc áo thun màu xanh biển.”

“Ồ.” Vậy là cô tìm thấy ngay một người đàn ông áo xanh đang đứng gần đó, tay cầm điện thoại. Bạch Thiên Di không nghĩ nhiều liền vẫy tay về hướng đó, nói vào điện thoại.

“Em nhìn thấy anh rồi.”

Chân Thụ Nhân từ xa đang cúi đầu xuống nói vào điện thoại liền ngẩng lên có vẻ như đang tìm kiếm gì đó xung quanh, thế là anh nhìn thấy một cô gái đang ra sức vẫy tay với mình. Chân Thụ Nhân cười thật tươi rồi tắt máy. Vừa vặn Bạch Thiên Di đã chạy đến trước mặt anh.

“Hi hi, anh đến sớm nhỉ ?”. Trông cô không có tí gì là hối lỗi về việc làm sai trái của mình.

“Anh cứ tưởng mình được leo cây rồi chứ, năm giờ của em là một tiếng sau với đồng hồ thế giới à ?”. Chân Thụ Nhân không chút khách khí kể tội của Bạch Thiên Di. Cô bĩu môi ăn thua đủ với anh.

“Thật ra nếu đúng năm giờ em ra khỏi nhà thì chưa chắc sẽ đến đây đúng năm giờ, tất nhiên đó là chuyện không thể. Cứ cho là em đến được đây lúc 5 giờ 30 phút đi, tính luôn cả vấn đề kẹt xe thì còn cả việc người người tấp nập chúng ta sẽ không có nơi dung thân. Muốn đi bộ vòng quanh quảng trường hay tìm một quán nào đó ngồi cũng rất khó khăn. Nói tóm lại em chỉ muốn tốt cho cuộc đi chơi của chúng ta thôi...”

Khóe mắt Chân Thụ Nhân giật giật, đây đúng là Bạch Thiên Di rồi. Cái kiểu lý sự cùn này không lần vào đâu được. Bạch Thiên Di cất điện thoại vào túi quần, không quên tắt luôn máy để tránh ai đó gọi đến.

Trước khi gặp nhau, Chân Thụ Nhân đã từng nói với cô rằng: “Dù chúng ta chưa từng gặp nhau bên ngoài, nhưng tình cảm trên mạng internet này lại vô cùng thấm thiết, vậy nên khi gặp anh em đừng có ngại nhé”. Và tất nhiên, Bạch Thiên Di đã thực hiện vô cùng tốt lời nói của anh.

Lần đầu tiên gặp mặt, Bạch Thiên Di đã dẫn anh đi lòng vòng quảng trường hai vòng, sau đó rẽ qua hai ba con phố khác, trò chuyện tí ta tí tởn vô cùng thân thiết. Sau đó lại trở về chỗ cũ lúc hai người gặp mặt, bắt taxi đi đến một con phố khác xa hơn nữa, rồi hai người lại tiếp tục đi bộ lòng vòng.

Đến lúc Chân Thụ Nhân cảm thấy thắc mắc vô cùng không thể lý giải được, anh mới quay sang hỏi Bạch Thiên Di:

“Tiểu Di này, em sợ anh bắt cóc em hay là em đang lên kế hoạch bắt cóc anh thế ?”

“Ý anh là sao ?”. Bạch Thiên Di chớp chớp đôi mắt hí của mình, giả vờ khó hiểu. Chân Thụ Nhân đỡ trán cười hắc ra.

“Sao cứ bắt anh đi lòng vòng thế này ? Không phải sợ bị anh bắt cóc đem bán thì sao em phải đi lòng vòng như để cắt đuôi thế này ? Hoặc là muốn dắt anh đi tới một chỗ thật xa rồi bán anh đi ?” Bạch Thiên Di ngẫm nghĩ một lát, rồi tỉnh bơ đáp:

“Đi nhiều mau đói, anh không biết điều đó à ? Với lại anh có thể đem bán sao ?”. Nếu có mang đi bán thì ở nhà cô có một người rất có giá kia kìa. (không phải nhà cô :v)

Nhận được câu trả lời vô cùng “hài lòng”, Chân Thụ Nhân nhăn mặt

“Sao anh lại có cảm giác bị sỉ nhục thế nhỉ ?”

Nói vậy là, cốt yếu Bạch Thiên Di dẫn anh đi vòng vòng thế này chỉ để đạt được mục đích cuối cùng là ăn và ăn thật nhiều thôi sao ?

Cuối cùng hai người cũng dừng lại trước một quán ăn, chọn một bàn trống ngồi xuống, bắt đầu gọi món và tán dóc. Cô gọi lẩu và một số thứ khác, tám chuyện trên trời dưới đất.

Đến tận 9 giờ 55 phút, cả hai mới ai về nhà nấy. Chân Thụ Nhân đương nhiên gọi taxi về, còn Bạch Thiên Di...tất nhiên là đi bộ về.

Đi lòng vòng lâu như thế tất nhiên là cô có ý cả. Vừa hay con phố cạnh khu nhà Hà Tử Phàm có rất nhiều quán ăn, chỉ bằng dụ dỗ Chân Thụ Nhân đi cùng cô về đây, ăn một bữa, vừa được ngồi taxi về nhà miễn phí, chưa kể đến việc được ăn ngon nữa chứ. Vậy là cô âm thầm lặng lẽ, dắt Chân Thụ Nhân đi vài vòng xem như giúp anh ta mở mang tầm mắt.

Bạch Thiên Di vừa đi vừa huýt sáo. Bà cô thường bảo huýt sáo vào buổi tối có thể gọi rắn vào nhà, nhưng Bạch Thiên Di cảm thấy điều này thật vô lý, ở nhà cô mà cũng có rắn thì thật nhảm nhí, cô tin chắc ? Cô vẫn thói quen cũ, vẫn huýt sáo mỗi khi có hứng.

Trông Chân Thụ Nhân có vẻ cũng là người đàng hoàng lịch sự, Dù gương mặt anh ta đúng là có nét đào hoa như anh ta nói, khi cười thì chẳng thấy mắt đâu cả, về điểm này, thì lại rất giống cô. Cô luôn cho rằng mắt mình quá bé, vậy nên cô không thích cho lắm. Vì là mí lót nên khi thì nhìn thấy hai mí lúc thì lại một mí. Nói tóm lại rằng Chân Thụ Nhân nhìn bề ngoài không hề tệ như cô tưởng tượng.

Về đến nhà, không thấy chút vết tích nào của Hà Tử Phàm, điều này cho thấy anh ta vẫn chưa về nhà. Mở điện thoại ra xem, không có cuộc gọi nào anh ta cả. Bạch Thiên Di thở phào một tiếng rồi lên phòng.

Nằm bẹp xuống giường, sau khi lăn qua lăn lại vài vòng, Bạch Thiên Di mới mở máy tính lên cập nhập tin tức, vừa tìm thông tin về đôi giày cô đang muốn mua. Cô tiện tay mở luôn trang Facebook của mình, xem qua một lượt các trạng thái của bạn bè. Sau đó lại vô tình nhìn thấy cái tên của Hà Tử Phàm vẫn đang tối thui. Nói thật cô vẫn không hiểu người như anh ta tạo trang cá nhân để làm gì trong khi từ lúc cô “kết bạn” với anh đến giờ vẫn chưa bao giờ thấy tên anh sáng lên cả.

Cô bĩu môi, bất giác nhìn lên trần nhà, chợt nhớ hình như phòng Hà Tử Phàm nằm ngay trên phòng mình, tiếc là cách âm quá tốt, cô không biết anh ta đang làm gì. Nếu không thì cô đã bơi móc được những tật xấu của anh kể cho đồng nghiệp nghe cho bỏ tức rồi. Không biết trời xui đất khiến thế nào. Bạch Thiên Di lại bật khỏi giường, mở cửa ra ngoài.

Chớp mắt cô đã đứng trước cửa phòng Hà Tử Phàm. Cô chớp chớp mắt, mặt lấm lét như sắp làm việc xấu. Hình như lúc này theo bản năng xui khiến thế nào, Bạch Thiên Di lại muốn vào phòng anh “tìm kiếm vài thứ” (:v). Thật ra cô cũng rất tò mò về Hà Tử Phàm, tất nhiên, người kì lạ được xem là toàn diện như anh chẳng dễ cho người khác biết về tật xấu của mình. Dù hằng ngày đều phải gọi anh ta dậy, nhưng chưa lần nào cô nhìn kĩ phòng anh ta cả, nói chung là không quan tâm cho lắm. Nhưng hôm nay cô ở nhà anh, lại không có chủ nhà, cũng tức là ý trời muốn cô khai thác được vài điều thú vị từ anh, con người mà, ai mà

chẳng có những thứ muốn giấu giếm. Biết đâu được bề ngoài anh ta hoàn hảo thật, nhưng bên trong lại là một Otaku hoặc biến thái thích đồ lót phụ nữ thì sao ?

Nghĩ đến đây Bạch Thiên Di không thể nhịn được mà cười khúc khích. Cô muốn Hà Tử Phàm phải mất mặt, số lần anh mất mặt thật là đếm trên đầu ngón tay (nhưng thật tình là chưa có lần nào, toàn là cô mất mặt), vậy nên Bạch Thiên Di quyết tâm vào hang cọp để tìm bằng chứng mất mặt ((o.o)).

Bạch Thiên Di cố gắng kiềm nệm nụ cười trên mặt (thật là ra là đã cười toát cả mồm). Tưởng tượng đến gương mặt anh ta lúc mất mặt cô lại không kìm được mà cười lớn. Theo thói quen của những người làm chuyện xấu thì phải thường lén lút, Bạch Thiên Di cũng không ngoại lệ, cô ngó đông ngó tây một hồi, chắc chắn không có ai ở đây cô mới đưa tay vặn nắm cửa, miệng vẫn cứ toát ra.

Nhưng không ngờ, vừa mở tay lên nắm cửa thì Bạch Thiên Di đã té nhào về phía trước. Cánh cửa bật mở ra, có lẽ vì lực hơi mạnh nên Bạch Thiên Di lúc này đang đứng bên ngoài đã ngã về phía trước. Vậy là cô sải lai.

“Cô đang làm gì vậy ?”.

Giọng Hà Tử Phàm trầm đục, mang hơi hướng vẫn đang “ngái ngủ”. Anh liếc mắt nhìn “cái đồng” đang nằm dài trước mặt, đôi mày khê chau lại.

“Cái đồng” được anh nhắc đến lúc này mới từ từ ngồi dậy, xoa xoa cái đầu gối đáng thương của mình. Nhìn cái người đang đứng trước mặt mình mà hét lên:

“Sao anh lại ở nhà cơ chứ ! Anh là yêu quái sao ?! Cứ thoát ẩn thoát hiện như thế thì tôi biết đối phó như thế nào ?!”

Hà Tử Phàm nghe vậy không khỏi phì cười. Cô gái này, quả là bị bệnh ngốc từ nhỏ mà. Anh nhìn cô khó hiểu:

“Nhà tôi thì tôi phải ở chứ, không lẽ lại để hoang ? Câu đó phải để tôi hỏi cô mới phải, đêm hôm không đi ngủ còn đứng trước cửa phòng người khác cười mang rợ. Nếu không phải tôi không biết ở nhà này ngoài tôi ra còn có nuôi một người thần kinh không bình thường thì chắc đã tưởng là hồn ma bóng quế nào đêm khuya ghé thăm đấy”.

Cô tức đến ghen hòng, phản bác lại anh ngay:

“Có anh mới là hồn ma ấy, cả nhà anh mới là hồn ma ấy”.

Hà Tử Phàm nghe vậy thì nhíu mày, không muốn đôi co với cô ngốc này nữa:

“Không phải lúc nhỏ cô bị té đập đầu nên giờ đầu óc không bình thường sao ? Cái vẻ mặt ấy là như thế nào ? Tà đạo, dâm dăng, lén lút, vụng trộm, quá khích hay là...”. Anh ngừng lại nhìn cô một lượt không kiêng nể sau đó là nhấn mạnh từng chữ : “LÀM – CHUYỆN – XẤU”.

Bạch Thiên Di bị nói trúng tim đen liền ngượng ngùng cúi đầu, lấp liếm:

“Tôi chỉ là tiện đường đi ngang đây thôi mà...” Giọng cô bé như muỗi kêu.

Hà Tử Phàm nghe thế, ánh mắt anh lóe lên một tia gian xảo.

“Ồ, thì ra là cô tiện đường từ lầu hai lên lầu ba thăm tôi rồi lại xuống phòng mình ở lầu hai hả ?”.

Bạch Thiên Di muốn đập đầu xuống đất lần nữa chết đi cho rồi, sao cô lại có thể nghĩ ra một lý do nhằm nhí như thế được kia chứ.

“Tôi cứ tưởng anh chưa về, nên...”. Cô chu môi, thật ra vẫn đang tìm lý do để quanh co.

Thấy hành động ngượng ngùng không biết để tay ở đâu của cô, Hà Tử Phàm bỗng nổi hứng muốn trêu chọc thêm chút nữa.

“Vậy nên muốn tiện đường vào phòng tôi xem một vài thứ. Tiện thể bơi mót những thói xấu, những món đồ xấu xa mà tôi đặt trong phòng để tiện kể lại với người khác làm tôi bẽ mặt ?”

Bạch Thiên Di rùng mình một cái, tim cô đập thình thịch. Bị người ta nắm được đuôi áo nên Bạch Thiên Di chỉ còn biết đào cái lỗ chui vào trong. Nói là đào lỗ nhưng thật ra Bạch Thiên Di kéo cổ áo ra che cả mặt mình lại. Đấy ! Cô lại mất mặt == !

Nhìn hành động buồn cười của Bạch Thiên Di, Hà Tử Phàm chỉ nhếch mép, lại nói tiếp:

“Cô đừng tưởng có thể làm tôi mất mặt, nhưng nếu làm được thì cô cứ việc, nhưng nếu không làm được, thì tôi sẽ làm cô không còn mặt để mất đấy”.

Bạch Thiên Di muốn khóc mà không khóc được. Nhìn anh quay người đóng cửa lại, cô chợt nhớ ra một chuyện.

“Anh về nhà lúc nào vậy ?”. Cô ngẩng đầu nhìn anh, duy chỉ có hai con mắt dám thò ra ngoài thôi, còn lại vẫn đang nằm trong áo.

Hà Tử Phàm nhìn cô, lãnh đạm trả lời:

“Bây giờ.”

Mắt Bạch Thiên Di sáng lên, bất giác quên cả việc che mặt lại, cô giương mắt nhìn anh ngạc nhiên.

“Vậy là anh về nhà đúng giờ thật à ?!”

Anh cau chặt đôi mày lại nhìn cô

“Cô nghĩ là tôi sẽ giống cô sao ? Đi hẹn hò quên...”. Nói đến đây Hà Tử Phàm ngừng lại, anh định nói là “quên mất tôi”, nhưng nghĩ lại lại thôi.

Tất nhiên không nói thì làm sao Bạch Thiên Di biết được, vậy là cô tự điền vào chỗ trống là “quên làm bữa tối cho tôi”.

“Nói ra là...anh vẫn chưa ăn tối hả ?”. Anh thật sự chờ cô về ăn cùng sao ? Trong lòng Bạch Thiên Di bỗng nổi lên một cảm giác khó xử, lòng nhân từ của cô bỗng nổi lên, cảm giác có lỗi bắt đầu xâm chiếm não cô. Bạch Thiên Di trước giờ vẫn không sợ gì cả, duy chỉ có việc lầm lỗi là khiến cô ray rứt không thôi. Nếu như bây giờ anh thật sự gật đầu nói “chưa ăn”, cô sẽ ngay lập tức vo gạo nấu cơm cho anh ngay. Nhưng đáng tiếc Hà Tử Phàm không hề chờ cô về ăn cơm.

“Ăn rồi.” Anh trả lời không chút lưỡng lự, thì ra cô đã tưởng tượng quá nhiều rồi.

Nhìn vẻ mặt thất vọng, biết lỗi của cô, Hà Tử Phàm cảm thấy vui lên một chút. Anh không bắt nạt cô nữa, mà quay người đóng cửa phòng lại.

“Khoan đã...”

Bạch Thiên Di dùng tay chặn cửa anh lại. Hà Tử Phàm khó chịu nhìn qua gương mặt cô.

“Sao anh biết tôi đi hẹn hò ?”. Đây chính là tâm điểm này giờ cô muốn hỏi anh, sao anh lại biết cô đi hẹn hò ?

Hà Tử Phàm mỉm cười, hình như biết cô sẽ hỏi như thế. Vậy là anh trả lời cô một câu không rõ đầu không rõ đuôi, để giằng vò cái đầu óc ngốc nghếch của cô một tí vậy.

“Tôi không những biết cô đi hẹn hò, mà còn biết người cô hẹn hò tên là Chân Thụ Nhân.” Sau đó anh không nể nang đóng thẳng cửa lại để lại Bạch Thiên Di ngẩn ngơ đứng đó.

Trong đầu cô lúc này chỉ lặp lại câu nói kì quái của Hà Tử Phàm, sao anh lại biết cô hẹn hò với Chân Thụ Nhân ? Bạch Thiên Di về phòng với tâm trạng bất ngờ và khó hiểu. Cô cứ suy nghĩ đến mọi trường hợp, cuối cùng vẫn chỉ có một trường hợp duy nhất: ANH THEO DÕI CÔ.

Nhưng mà với con người Hà Tử Phàm, cô có gì để mà anh theo dõi kia chứ ? Vậy là cả trường hợp khả thi nhất cũng bị loại bỏ. Không buồn nghĩ nữa, Bạch Thiên Di đi ngủ luôn mà chẳng cần tắm rửa.

Hà Tử Phàm lúc này vẫn đang nói chuyện với thư ký của mình qua điện thoại, không quên dặn anh ta mang bữa tối bữa tối đến. Tắt điện thoại, anh lại tự châm ỳnh một điếu thuốc rồi nhìn ra ngoài cửa kính lớn được che lại bằng tấm rèm khổng lồ. Anh nhớ lại nét mặt của Bạch Thiên Di lúc bị anh nắm thóp, còn cả nụ cười

ghê rợn đó nữa chứ. Cũng may là không ngủ say nên không bị giật mình bởi tiếng cười của cô. Anh bảo sẽ về lúc bảy giờ, vậy mà cô nhóc đó dám trốn đi hẹn hò. Nói vậy là cô chẳng hề có một chút niềm tin nào ở anh sao ? Thật ra anh vẫn chưa ăn gì, chỉ là chờ cô lâu quá nên cảm thấy nên đi ngủ thì tốt hơn. Lúc cô hỏi anh đã ăn gì chưa thật ra anh đã định nói chưa nhưng lại nhìn gương mặt có lỗi đó thì không biết thế nào anh lại gật đầu. Anh muốn trừng phạt cô thêm chút nữa mới hả giận, dám hẹn hò với người khác quên mất anh.

Nhưng mà nhớ lại nét mặt ngượng ngùng biết lỗi kia, thì ra người con gái như cô cũng có nét...đáng yêu đấy chứ.

11. Chương 12

CHƯƠNG 12

Tác giả : Tôi Là Người Mù Chữ

Một chuyện lạ đã xảy ra trong đời Bạch Thiên Di. Một chuyện vô cùng kinh khủng.

Vào lúc năm giờ sáng ngày hôm nay. Bạch Thiên Di đã bất ngờ ngồi dậy mà không cần đến đồng hồ báo thức.

Cô không tin. Chính cô cũng không tin vào bản thân mình. Nếu là một ngày bình thường, Bạch Thiên Di luôn đặt đồng hồ báo thức vào lúc sáu giờ, sau đó là chạy lên tầng trên gọi Hà Tử Phàm dậy, rồi cô lại quay trở lại phòng mình ngủ tiếp đến tám giờ mới chịu ngồi dậy.

Không lẽ vì Hà Tử Phàm cứ mỗi sáu giờ đều bắt cô thức dậy gọi anh ta ?

Mọi hôm cô đều phải đặt đến những hau chiếc đồng hồ báo thức và để cả chế độ hẹn giờ của điện thoại thì may ra mới có thể dậy nổi. Sau đó về phòng ngủ nướng cho đã đời mới bỏ dậy.

Nhưng hôm nay, à không, có thể là cả những lần sau nữa, cô đều thức thức dậy vào lúc sáu giờ và không thể đi ngủ lại được ư ?

Điều này thật kinh khủng ((O.O))

Bạch Thiên Di sau một hồi cố gắng vẫn không thể nhắm mắt lại được, đành nuôi tiếc bỏ ra khỏi giường.

Vậy là chợt nghĩ ra một chuyện trong đời cô chưa từng làm bao giờ.

Cô nhanh chóng thay đồ rửa mặt, chọn lấy bộ đồ thể thao, buộc tóc đuôi ngựa, mang giày chạy bộ, chuẩn bị đi...chạy bộ.

Đây có thể là một bước tiến dài trong sự nghiệp dậy sớm của Bạch Thiên Di. Không biết bao lâu rồi cô chưa chạy bộ buổi sáng, à không, đúng hơn là chưa bao giờ. Chạy bộ vốn dĩ không có gì là to tát đối với Bạch Thiên Di. Nhưng chạy bộ buổi sáng thì khác, đây là chuyện cô chưa bao giờ làm cả. (^_____^)

Chạy bộ thì có nhưng là buổi chiều hồi còn cái thời bám đuôi bố cơ :3

Trời buổi sáng vô cùng trong lành. Mở cửa, Bạch Thiên Di hít một hơi thật sâu, cô cảm thấy đầy phấn khởi. Khí trời buổi sớm làm cô cảm thấy như mình khỏe thêm vài phần. Bạch Thiên Di lại vô cùng ham hố chạy một đường thẳng thật xa đến tận đầu phố bên kia lại quên không xem giờ, đến khi đã có vài tia nắng tung tang lướt qua mặt Bạch Thiên Di mới sực nhớ ra sáu giờ có ai đó đang chờ cô gọi dậy ...Vậy là hì hục phi nước kiệu về nhà, nếu còn chạy từ từ như lúc nãy thì sẽ muộn mất. Lúc đi mất nửa tiếng, về chỉ với phân nửa thời gian. Nhưng vì quá lâu rồi không được chạy, thể lực xuống dốc, vậy nên vừa mới chạy nhanh được mười phút Bạch Thiên Di đã thở hắt ra hơi, mồ hôi ướt đầm cả áo. Năm phút còn lại Bạch Thiên Di vừa chạy vừa lết. Lòng ngực cô như muốn bùng cả ra ngoài, về đến nhà thì chỉ có thể bò vào cửa thôi.

Vừa bước vào nhà Bạch Thiên Di đã nằm thẳng cẳng trên sàn, hít lấy hít để không khí như sợ nó biến mất hết vậy. Chạy bộ buổi sáng đúng là môn thể thao xa xỉ mà. Bỏ ra năm phút để thở, vẫn còn mười phút nữa mới sáu giờ. Bạch Thiên Di cố gắng vận hết nội lực của mình, hét thật to cho Hà Tử Phàm nghe thấy.

“Hà Tử Phàm ! Anh mau dậy cho tôi !”. Hét xong cô lại tiếp tục thở.

Hà Tử Phàm thật ra đã dậy từ lâu rồi. Anh, bị tiếng đập cửa của Bạch Thiên Di đánh thức, đang từ từ bước xuống cầu thang.

Vừa xuống đến đã thấy cô nằm như người sắp chết, còn thở phì phì như quái thú. Anh cau mày:

“Mới sáng sớm cô đã đi ăn cướp à ?”

Cô không thèm để ý đến anh. Chỉ lo thở mà thôi. Phổi ơi phổi ơi, oxi kìa oxi kìa. Mũi ơi mũi ơi, mau hít lấy hít lấy.

Hà Tử Phàm cũng không thèm để ý đến thái độ của Bạch Thiên Di, cứ nhìn chăm chăm vào cô đang hì hục thở như trâu. Đến khi cô không chịu mà thốt lên:

“Tôi biết nhan sắc tôi có hạn, tầm thường hơn anh nên anh không cần phải soi kỹ là kém hơn ở chỗ nào đâu. Tôi đi chạy bộ ! Ăn cướp cái gì !”

Hà Tử Phàm nghe vậy thì không nhịn được:

“Nếu chạy bộ như cô sau đó lại về nằm đờ người thở như trâu thế này tôi thà ở nhà nấu cơm còn hơn.”

Bạch Thiên Di bực bội, cô ghét nhất là ai chê cô yếu đuối, dù là yếu thật, nhưng cô không thể nào chấp nhận được điều đó.

“Ai bảo thế ? Tôi lỡ chạy quá xa thôi mà, sau đó lại phải chạy ngược về, như thế là quá giới hạn của tôi nên tôi mới ra như thế này L “.

Hà Tử Phàm như phát hiện ra điều gì đó, anh mỉm cười. Ôi, trông thật là gian tà mà >”

“Cô có thể đi bộ về mà ? Sao lại phải chạy bộ về ? Nào cô vẫn hoạt động bình thường chứ ?”

Bạch Thiên Di cứng cả họng. Sao cô có thể nói là vì anh ta mà cô phải chạy về cơ chứ ? Nếu không thì phải thừa nhận nào cô không hoạt động à ? Cô ngốc đến vậy sao ?

“Tôi tất nhiên là có thể suy luận như một người bình thường rồi, chỉ là tôi...”. Ngừng một chút, suy nghĩ thật nhanh, trong đầu cô bỗng lóe lên một lý do vô cùng hợp lý. “Tôi bị chó rượt !”

“Đúng rồi, chính là con chó hoang ở phố bên cạnh đó. Anh biết không, con chó nó to như vậy nè, răng vừa sắc vừa nhọn, trông ghê lắm”.

Vừa nói, Bạch Thiên Di vừa khoa chân múa tay diễn tả con chó bergie ở nhà cô theo trí nhớ.

“Vậy à”. Hà Tử Phàm nhướn mày, anh không hỏi cô nữa mà trở lên phòng mình. Bạch Thiên Di mới thở phò nhẹ nhõm, cũng may anh ta không phát hiện cô nói dối. Cơ mà lúc này Hà Tử Phàm quay người lướt qua cô, không biết là do cô mệt quá hoa mắt hay sao mà lại nhìn thấy Hà Tử Phàm cười gian vậy nhỉ ?

Nhưng mà cũng không sao, anh cười cô cũng không tính. Nếu không phải vì để gọi anh ta dậy đúng giờ thì cô cũng đi bộ về cho khỏe người rồi, không phải kiểu hành xác cổ điển này đâu. Có con chó nào mà dám đuổi Bạch Thiên Di này ? Nếu để anh ta biết được thì chắc cô bị cười thúi mặt mất.

Đến công ty, vừa mới ngồi xuống ghế của mình, Hiểu Lập bên cạnh đã mặt lăm lăm lét chạy đến cạnh cô, lại cái giọng điệu như nước chảy ấy.

“Di Di à ~ ! Cậu phải làm chứng cho tớ !”.

Bạch Thiên Di rùng mình, cô xoay sang nhìn Hiểu Lập với ánh mắt khinh bỉ.

“Lại chuyện gì nữa đây cô nương ?”. Đã nói bao nhiêu lần, sáng ra thì đừng có gọi cô bằng cái giọng ấy kia mà.

“Tớ không biết đâu >” < cậu=“” phải=“” làm=“” chứng=“” cho=“” tớ,=“” cậu=“” phải=“” chứng=“” mình=“” rằng=“” tớ=“” trong=“” sạch=“” thề=“” một=“” lòng=“” sắc=“” son=“” không=“” bao=“” giờ=“” thay=“” đổi=“” hiểu=“” lập=“” vẫn=“” giữ=“” nguyên=“” tư=“” thế=“” dính=“” sát=“” người=“” vào=“” bạch=“” thiên=“” di,=“” ngược=“” thì=“” áp=“” sát=“” vào=“” cánh=“” tay=“” cô=“” cọ=“” qua=“” cọ=“” lại,=“” cái=“” móng=“” tròn=“” trìa=“” kia=“” thì=“” đung=“” đưa=“” lắc=“” qua=“” lắc=“” lại=“” khiến=“” cô=“” suýt=“” nữa=“” là=“” té=“” >

“Hiếu Lập ! Cậu làm gì đấy, tớ không phải là đàn ông đâu mà cậu cứ cái kiểu #\$\$%^@^@&\$\$ này khiến tớ sắp không sống nổi rồi này ! Nói ! Muốn gì ?”.

Vâng, Bạch Thiên Di vốn thẳng thắn kia mà. Cô biết cô nàng Hiếu Lập này có chuyện gì muốn nhờ vả nên mới giữ giọng điệu góm giếc ấy ra thôi. Hiếu Lập mừng rỡ, cô chớp chớp đôi mắt được tô đi tô lại đen sì của mình, ôm lấy Bạch Thiên Di.

“Tớ biết mà Di Di, tớ biết cậu sẽ đứng về phía tớ mà”.

Bạch Thiên Di muốn đẩy cô ra nhưng không được, đành phải để cho Hiếu Lập ôm lấy mình nhẩy tưng tưng. Cô nhăn nhó.

“Nói đi, lại chuyện gì muốn nhờ vả đây ?”

Hiếu Lập nghe vậy liền lập tức buông tay ra, lăm lét nhìn qua nhìn lại hai bên để chắc chắn không ai nhìn trộm mới thì thầm vào tai Bạch Thiên Di.

“Chính là cái tên kia kìa”. Vừa nói Hiếu Lập vừa chỉ tay về phía anh chàng ngồi ngoài bìa phía bên kia cách Bạch Thiên Di tận một dãy bàn. Anh chàng đó họ Chung thì phải ? Nếu cô nhớ không nhầm thì anh ta là bạn trai của Hiếu Lập thì phải.

“Anh ta cứ suốt ngày ghen tuông vớ vẩn khiến tớ đau đầu chết được”. Hiếu Lập than thở. Bạch Thiên Di bật máy tính của mình, gật gật đầu.

“Thì sao nào ? Anh ta ghen tuông thì liên quan gì đến tớ ? Nếu thật sự liên quan đến tớ vậy cậu hãy rút xa tớ một tí để anh ta khỏi bận lòng, không lại hiểu nhầm cậu có xu hướng đồng tính yêu tớ thì...”.

“Stop ! Trí tưởng tượng của cậu đi xa quá rồi đó !”.

Hiếu Lập bực bội ngắt lời cô. Lại nhìn cặp mắt đang chớp chớp long lanh của Hiếu Lập, Bạch Thiên Di nhướn mày.

“Thế thì thế nào ?”.

Hiếu Lập nũng nịu giậm chân một cái rõ yếu điệu: “Lại còn thế nào nữa ?!”.

Lại tiếp: “Chuyện là như thế này. Vào một ngày đẹp trời...”.

“Vấn đề chính !”. Đến lượt Bạch Thiên Di ngắt lời Hiếu Lập.

“Chính là lát nữa tớ phải đi ký hợp đồng với tên họ Lý dê xồm kia, nhưng dù nói thế nào đi chăng nữa thì anh ấy cũng không cho tớ đi. Nếu hợp đồng không được kí thì chẳng khác nào tớ bị sa thải, cậu xem, tớ phải làm thế nào kia chứ ?”

Bạch Thiên Di mặt không chút biểu cảm, không thèm nhìn lấy Hiếu Lập một cái, giọng đều đều:

“Phải làm thế nào đây ?”.

Hiếu Lập tức giận càu vào tay Bạch Thiên Di một cái khiến cô suýt xoa mãi không ngừng.

“Lại còn phải làm thế nào nữa, Di Di à, ai mà không biết cậu tốt bụng...”. Hiếu Lập lại bắt đầu cái trò chớp mắt kia...

“Vấn đề chính !”. Cô buồn cười ngắt ngang.

“Cậu là một trong những người độc thân của phòng chúng ta, lại còn mạnh mẽ hơn trang hào kiệt như thế thì ai dám đụng vào cậu kia chứ, vậy nên cậu...”.

“Muốn tớ đi thay cậu chứ gì ?”. Bạch Thiên Di ngắt lời Hiếu Lập, cô quay sang nhìn thẳng vào Hiếu Lập như biết trước điều cô ấy sắp nhờ vả rồi.

“Đúng vậy ! Ôi ôi, chỉ có Di Di mới hiểu ý tớ thôi !” Hiếu Lập vui mừng nhẩy cẩng lên.

“Sao tớ lại có cảm giác hình như cậu đang chửi xéo tớ ấy nhỉ ? Với lại, người hiểu cậu nhất vốn đâu phải là tớ...” Bạch Thiên Di nheo mắt nhìn Hiếu Lập. Bị nắm tẩy, cô gái Hiếu Lập này vẫn không hề tỏ ra vẻ biết lỗi mà vẫn mặt dày năn nỉ cô.

“Giúp tớ nhé, nhé, nhé !”. Cô chớp chớp mắt nhìn Bạch Thiên Di. Cảm giác rợn người truyền lên tận não, da gà da vịt của cô sắp rụng hết rồi này, Bạch Thiên Di không thể nào từ chối nổi.

“Mấy giờ ?”. Vừa đánh bản word, cô vừa hỏi.

“11 giờ, 11 giờ, nhân tiện ăn trưa ấy mà. Hi Hi”.

Sau khi xem xét lại thời gian lúc 11 giờ cô không bận gì lại còn được ăn trưa miễn phí vì vốn những khoản được chi trả để gặp khách hàng chỉ cần có hóa đơn thì công ty sẽ trả toàn bộ. Vậy là đồng ý thôi.

“Được rồi, nhưng với điều kiện cậu làm ơn bỏ cái bộ mặt ấy đi giùm tớ, cảm ơn rất rất rất rất nhiều”.

Sau khi chốt lại vấn đề, Bạch Thiên Di nói luôn một mạch không để tâm đến cái người bên cạnh đang trề môi biểu tình kia.

“Còn không mau về chỗ đi, không thì tớ không đi đâu”. Hiểu Lập bị dọa cho giật mình chạy ngay về chỗ ngồi. Sau đó còn không quên tặng Bạch Thiên Di một cái hôn gió thật ngọt ngào nữa.

“Cám ơn nhé, người đẹp”.

Bạch Thiên Di lại rùng mình...

Đúng 11 giờ, Bạch Thiên Di ôm cặp tài liệu Hiểu Lập đưa cho rồi đến nhà hàng đã hẹn trước với khách. Cô không biết ông ấy mặt mũi như thế nào, nhưng theo giang hồ đồn thì lão họ Lý này là người rất dư máu dề. Mỗi lần kí hợp đồng với ông ta đều có sẵn một nàng xinh đẹp ở phòng cô tiếp. Nhưng không biết như thế nào lần này lại đổi cho Hiểu Lập, sau đó Hiểu Lập lại đổi sang cho cô.

Xa xa cô đã thấy cái bụng phệ của ông Lý, thật quả là giống lão đầu hói ngọt ngào của phòng cô kia mà. Tự thấy ông Lý có vẻ nhìn mình với con mắt dò xét, Bạch Thiên Di nói luôn.

“Tôi là Bạch Thiên Di, cô Hiểu hôm nay bận việc, nhờ tôi đi thay giúp”. Sau khi nghe cô giới thiệu, đôi mày của ông Lý mới dần ra, cười giảo hoạt.

“Không sao không sao, tôi họ Lý, cô Bạch cứ gọi tôi là Lý sư huynh hoặc anh Lý đều được”. Bạch Thiên Di nghe vậy liền rùng mình. Ông Lý này nhìn thoát qua chắc cũng tầm cỡ bố cô, nghĩ thế nào lại bảo cô lại gọi là “anh” ? Ông ta đúng là biến thái thật mà. Chưa kịp làm gì cả, ông Lý đã đưa tay nắm lấy bàn tay của cô khiến Bạch Thiên Di giật mình rụt tay lại.

“Ha ha ha, cô Bạch không cần phải phản ứng mạnh thế đâu, chỉ là bắt tay đơn thuần thôi mà”. Ông Lý cười hà hà, cô có thể thấy mồ hôi đã ướt gần hết cái áo ông ta đang mặc rồi. Bắt tay hả ? Suýt chút nữa thì cô đã theo phản xạ mà đấm cho ông ta một cái rồi. Nhưng khách hàng là thượng đế, vậy là Bạch Thiên Di lại phải nặn ra một nụ cười không thể giả tạo hơn.

“Ông Lý, thật thất kính với ông quá. Nào nào, mau ngồi xuống đi”.

Ông Lý vui vẻ nhận lời, ông ta ngồi xuống rồi bắt đầu huyền thuyên.

“Cô Bạch, cô học trường đại học nào nhỉ ?”

“Tôi học ở nước ngoài”. Ừm, lát nữa nên gọi gì để ăn thật no mới được, dù sao cũng là công ty trả mà.

“Cô có anh chị em gì không ?”.

“Tôi có một em trai”. Nhà hàng này có món gì ngon nhỉ, bít tết, gà hay cừu nhỉ ?

“Cô có bạn trai chưa ?” Sau đó là một loạt câu hỏi vớ vẩn chẳng liên quan gì đến chuyện công việc hôm nay phải bàn cả. Ông Lý này đang điều tra gia phả nhà cô hay sao nhỉ ?

“Tôi có rồi.” Nếu cô nói như vậy thì lão ta có buông tha cho cô không nhỉ ? Nhưng mà, ông Lý lại cười, giọng điệu 35 vẫn không chệ vào đâu được.

“Hà hà hà ! Thật ra có bạn trai cũng không sao. Tôi cũng không ngại mấy chuyện đó, cô biết mà, cuộc đời tôi vốn rất thành đạt. Tiền bạc với tôi không thành vấn đề, nhưng đường tình duyên lại ngang trái vô cùng. Chừng tuổi này đã trải qua hai đời vợ. Bà vợ nhà tôi bla bla bla...”

Ừm Ừm, quyết định rồi, chút nữa cô sẽ gọi thật cừu, hehe, gọi suất lớn nhé.

Dường như nhận ra Bạch Thiên Di không hề chú ý đến câu chuyện của mình, ông Lý liền đứng dậy sang ngồi cạnh Bạch Thiên Di. Thật ra là ngồi sát bên (:v)

Bạch Thiên Di lúc này vẫn đang nghĩ, chút nữa có nên gọi thêm rượu không nhỉ ?

“Cô Bạch !”

“Vâng ?” Lúc này Bạch Thiên Di mới để ý, ông ta đã ngồi cạnh cô lúc nào thế @@ (lúc cô đang chìm đắm trong ảo tưởng đấy ^_____^)

“Cô đang nghĩ gì mà chăm chú thế ? Tôi gọi hai ba lần rồi đấy.”

Ông Lý lại cười, cái nụ cười đó, ấy da, phải nói làm sao mới tỏ rõ vẻ dâm đảng của ông ta cơ chứ.

“À vâng, tôi đang nghĩ đến một số chuyện, thật thất lễ quá !” Cô muốn nôn quá ==

“Không sao, nếu cô không hiểu, tôi có thể giải thích kĩ hơn”

“Vâng.”

Nếu ông còn có thể về lại chỗ mình ngồi thì cô sẽ ơn ông ta nhiều lắm. Nhưng rất tiếc, người vô sỉ ấy lại còn nắm lấy cánh tay Bạch Thiên Di, vuốt ve...

“Thưa ông, xin ông hãy giữ kẻo.”

Bạch Thiên Di lườm ông ta một cái. Cái người đó vẫn như không nghe Bạch Thiên Di nói gì, vẫn cứ vuốt cánh tay cô, lòng bàn tay đầy mồ hôi của ông ấy, ặc...

“Tôi thấy cô Bạch là người thẳng tính, vậy nên thế này nhé. Cô theo tôi một tháng, tôi bảo đảm hợp đồng sẽ được kí đầy đủ, cô muốn gì tôi đều có thể chiều theo, nếu cô có bạn trai, chuyện đó cũng không sao. Tôi rất dễ tính, cả bạn trai cô, trong một tháng đó tôi cũng có thể nhắm mắt cho qua, miễn là cô làm tôi hài lòng, nhưng mà không phải càng giấu giếm thì càng kích thích sao. Tôi rất thích sự kích thích~ !”

Mặt Bạch Thiên Di đen sì như dít nôi. Nếu biết sẽ gặp tên biến thái trắng trợn gạ gẫm con gái nhà lành giữa thanh thiên bạch nhật như thế này thì cô đã chẳng thèm đi rồi. Vì vốn chuyện này đâu liên quan đến công việc của cô, Bạch Thiên Di đã bắt đầu tức giận.

“Vậy sao ông không nói thêm một ngày tôi cần gặp ông bao nhiêu lần ? Hay là chuyển sang [hầm trú bí mật] của ông ở luôn cho tiện ? Một ngày làm chuyện đó bao nhiêu lần ? Cái đó của ông dài bao nhiêu cm ?”

Bạch Thiên Di biết, muốn thắng người vô sỉ, thì phải vô sỉ hơn.

“À à... chuyện đó, hí hí hí. Không phải cô cũng đã theo rất nhiều người sao ? Còn chưa hiểu rõ sao. Theo tôi thì khắc biết thôi.”

Lại cái điệu cười dâm đảng của ông ta. Bạch Thiên Di vốn đã chịu không nổi những lời nói khó nghe của ông ta, ai cũng biết, cô bình tĩnh, nhưng rất dễ kiềm chế. Hấp diêm tinh thần kiểu này thì cô không chịu được rồi. Vậy là tiện thể ly nước trái cây của cô vừa được phục vụ mang ra. Cô nhẹ nhàng “cảm ơn” một tiếng, rồi cầm cả ly nước quay sang cái [con heo] bên cạnh, thẳng tay hất cả ly vào mặt ông Lý.

“Cô làm gì thế ?!!” Ông Lý lúc này đang bận nắm lấy tay Bạch Thiên Di liền buông ra, theo phản xạ đưa tay lên đỡ.

“Cô bị điên à ?” Ông Lý tức giận chỉ vào mặt Bạch Thiên Di. Cô càng không thềm nể mặt, thẳng thắng với ông ta.

“Là tôi điên hay ông điên ? Lão già biến thái chết tiệt kia, tôi nhìn ông nhiều rồi nhé, có muốn tôi la lên cho bàn dân thiên hạ biết ông biến thái gạ tình tôi không hả lão già chết tiệt kia !”

Bạch Thiên Di hung hãn đứng dậy đứng ra xa, tránh khỏi phải đụng vào cái người vừa hôi vừa dơ của ông ta. Cô hít một hơi rồi nói tiếp:

“Ông Lý à, tôi khuyên ông, dù sao ông cũng là người có tuổi rồi, đáng tuổi cha tuổi bác tôi mà lại làm mấy chuyện mất mặt này sao ? Nói cho ông biết, cái mùi hôi trên người ông dù có xịt cả lọ nước hoa, à không cả thùng nước hoa lên cũng không thơm lên nổi đâu, càng hôi thêm thôi. Còn nữa, tôi khuyên ông nên đến bác sĩ để kiểm tra bệnh đi, ông đổ mồ hôi nhiều quá rồi đó, biết đâu lại mắc bệnh béo phì hay tiểu đường gì đó thì sao. À, chắc chắn là ông béo phì rồi, nhìn ông kìa, cái bụng đấy nếu chạy xe đạp thì chắc đụng đến sườn xe luôn mất !”

Bạch Thiên Di nói không lớn cũng không nhỏ, giọng vừa đủ để mọi người ở đó đều có thể nghe thấy. Ông Lý lúc này đang ngượng quá hóa thẹn, tức giận quát lại cô:

“Cô đang đặt điều gì vậy ! Tôi vốn không phải người như thế, không phải chính cô có nhu cầu nên tôi mới đáp ứng sao ? Người như cô, có cho tôi cũng không thêm ! Đồ lằng loằng !”

Bạch Thiên Di lúc này đã nổi điên lên, cô giơ cao tay định tát cho lão ta một cái. Thấy vậy, ông ta liền cười xuề xòa.

“Cô nghĩ cô dám đánh tôi sao ? Hợp đồng vẫn cần chữ ký của tôi đấy thưa cô Bạch. Mặt này, đánh tôi đi, đánh đi, đánh mạnh vào nhé.”

Ông ta thách thức Bạch Thiên Di, lại còn dùng tay chỉ vào mặt mình. Bạch Thiên Di buông tay, nghe đến hai từ hợp đồng, cô lại không muốn ra tay. Thấy cô hạ tay xuống, ông Lý giảo hoạt nói.

“Sao nào ? không dám động thủ à ? Đúng rồi, sao mà...” Chưa kịp nói dứt lời, một cú đấm đã bay thẳng đến mặt ông Lý. Vâng, rất chuẩn xác.

Ông Lý hét lên một tiếng, từ “dám” chưa kịp nói đã phải nuốt ngược vào trong.

“Máu, máu, trời ơi máu, tôi chảy máu rồi !” Ông Lý hét lên như heo bị chọc tiết, vốn chỉ là chút máu mũi kèm theo máu miệng thôi mà. Đúng là con heo ngu ngốc. Phục vụ nghe thấy tiếng kêu của ông Lý liền chạy đến đỡ ông ta. Bạch Thiên Di nhìn ông ta bằng nửa con mắt, không nhân nhượng nói luôn:

“Tôi vốn định tát cho ông một bạt tay thôi, nhưng ông lại đưa cả mặt ra thế, tôi nghĩ nên đấm một cú thì hay hơn đấy. Cho cái mồm thối của ông ngậm lại như thế thì tôi hài lòng rồi đấy . Hợp đồng này, ông giữ lại mà ăn đi.”

Bạch Thiên Di cứ vậy mà đi luôn ra ngoài, không thèm cầm theo túi tài liệu nữa. Cô bực bội đi bộ về công ty. Nếu kịp thì chắc cô xin nghỉ việc thì hay hơn là để bị đuổi ấy nhỉ ?

“BẠCH THIÊN DI !!!! CÔ VÀO ĐÂY CHO TÔI !!!”

Đây là giọng của lão trưởng phòng. Vậy là cô về trễ mất rồi. Cô hít một hơi, đi thẳng vào phòng ông ấy, chuẩn bị tinh thần hưởng ứng enzym.

“Cô đã làm gì ông Lý hả ?!” Mặt trưởng phòng đanh lại, thở phì phò chẳng khác gì đồng loại với lão già họ Lý kia.

“Tôi đấm ông ta.” Câu trả lời vô cùng ngắn gọn. Ông Lý chưa nói cho trưởng phòng nghe sao ?

[Lão đầu hói ngọt ngào] giờ chẳng còn lý trí nữa, ông ta điên tiết lên, đập bàn.

“Còn dám nói nữa ? Cô có biết cô đã gây ra chuyện gì không ? Dám đánh khách hàng, cô bị điên à ?”

Nhìn cái nét mặt của ông ta cô lại có cảm giác khinh bỉ nhỉ ? Thật kì lạ, đã phóng lao thì theo lao, cô sợ gì chứ !

“Sao cùng một ngày tôi được những hai người hỏi câu đó nhỉ ? Vậy chắc tôi bị điên thật rồi đấy !”

“Cô.... !” [Đầu hói ngọt ngào] tức đến nghẹn họng.

“Cô muốn nghỉ việc à !? Hay là chán sống rồi.”

“Vâng , tôi nghĩ !” Nói rồi Bạch Thiên Di đi thẳng ra ngoài. Còn không quên khuyên trưởng phòng một câu.

“Tôi nghĩ ông nên chỉnh lại cách nói chuyện của mình đi, cứ để mưa bay như thế thật là bất lịch sự, [đầu hói ngọt ngào] ạ.”

Vớ lấy túi xách, rồi đi luôn không thèm quay đầu lại. Cô ra đi trong sự bàng hoàng của tất cả nhân viên. Vâng, vô cùng anh dũng, một dũng sĩ đã bỏ cuộc !

Ra khỏi công ty, cô lấy điện thoại gọi cho Chân Thụ Nhân, không chờ anh ta trả lời, cô nói luôn.

“Này, chúng ta đi chơi đi, em đang rất rảnh đây, trung tâm mua sắm R, đến ngay nhé !”

12. Chương 13

CHƯƠNG 13

Tác giả: Tôi Là Người Mù Chữ

Ngồi trong quán cà phê chờ Chân Thụ Nhân đến, Bạch Thiên Di cảm thấy thật chán nản. Đây là lần thứ hai cô gặp Chân Thụ Nhân, lần đầu là gặp gỡ, lần sau là trút giận...

Chân Thụ Nhân vừa nhận được điện thoại của Bạch Thiên Di là tức tốc chạy đến ngay, dù sao anh cũng đang rảnh. Hôm nay là ngày cuối cùng của anh ở thành phố này, anh cũng nên đến gặp cô một chút.

Rất nhanh sau đó Chân Thụ Nhân đã có mặt tại quán cà phê, anh ngồi đối diện với Bạch Thiên Di.

“Sao nào ? Có chuyện gì mà lại gọi anh ra gặp thế ?”

Bạch Thiên Di ra sức khuấy ly trà sữa của mình, trên châu đầu hết rồi nhỉ ?

Chân Thụ Nhân thấy vậy liền xoay ly trà sữa của cô lại, chỉ xuống đáy ly, cô liền thấy ngay mấy hạt trân châu đang chìm xuống tận bên đó.

“Khó ở, muốn trốn việc đi chơi, không được sao ?”

Chân Thụ Nhân phì cười, ai mà dám ý kiến chứ.

“Có chuyện gì kể anh nghe xem, anh tình nguyện làm cái xô cho em trút giận đây :) ”

Bạch Thiên Di đã được bật trúng đài, cô thao thao bất tuyệt về tất cả những việc xui xẻo hôm nay mình đụng phải. Cô kể cho anh nghe việc mình đồng ý đi thay Hiểu Lập, sau đó gặp ông Lý, rồi cô đâm ông ta. Bức xúc về chế độ đãi ngộ công ty, cả màn mưa rơi của đầu hói ngọt ngào, bla bla bla...

“Em...” Anh ngừng một lát, nhìn Bạch Thiên Di nói liên tục không ngừng nghỉ.

“Uống nước đi đã !” Anh đỡ trán, nhưng vẫn cố cười, đẩy ly nước về phía Bạch Thiên Di. Cô uống một ngụm, mở to mắt nhìn anh. Chân Thụ Nhân hết cách.

“Em cứ nói tiếp đi, anh sẽ đưa ý kiến sau.”

Vậy là cô lại tiếp tục thao thao bất tuyệt ~.~ ! Xem ra cô quả thực xem anh là cái xô rồi.

Nói một hồi lâu sau, Bạch Thiên Di mới xem như đã nguôi giận, cô ra sức hút trà sữa, cảm giác thoải mái hơn nhiều.

“Anh thấy thế này. Thứ nhất, em quả thật hổ báo”. Câu này cô nghe quen rồi, chai cả tai rồi, hổ báo là nghề của nàng mà, Bạch Thiên Di vẫn bình tĩnh uống trà sữa.

“Thứ hai, nếu đãi ngộ công ty không làm em hài lòng và cái người đầu hói kia làm em khó chịu thì ok, nghỉ việc đi, về ở với anh, anh nuôi”. Cô biết anh đang nói đùa, vậy nên vẫn tiếp tục uống trà sữa.

“Thứ ba, anh vô cùng tán thành việc em cho cái ông họ Lý kia ăn đấm. Nếu là anh thì chắc sẽ làm cho thằng nhỏ của hắn hết ngóc đầu dậy nổi rồi”. Bạch Thiên Di sắc, viên trân châu suýt chút nữa thì chạy lên mũi rồi.

“Hầy, anh còn bá đạo hơn cả em rồi đấy !”. Cô cười sặc sụa. Anh chỉ mỉm cười nhìn cô.

“Vây là cười rồi nhé !”.

Bạch Thiên Di nghe vậy có hơi lúng túng, sau đó cô lại quay sang nhe răng với Chân Thụ Nhân. Cô cảm thấy anh chàng này rất tốt, rất đáng để cô nhận làm anh trai.

“Này, em có hiểu “yêu” là gì không ?”

Chân Thụ Nhân hỏi một câu bất ngờ khiến Bạch Thiên Di hơi sững lại. Ánh mắt anh vươn nét cười, có đôi phần nghiêm túc. Hình như bẩm sinh mắt anh ta đã như thế rồi.

Cô làm mặt xấu, tùm tùm nhìn anh.

“Làm sao em biết được chứ, cái đó anh phải đi hỏi các nhà triết học ấy, họ sẽ giải thích cho anh”.

Chân Thụ Nhân cười.

“Vây thì anh cũng chịu, hỏi họ có nước mắt cả ngày để nghe giải thích cũng chưa hết”.

Bạch Thiên Di cảm thấy buồn cười, chính anh cũng không biết vậy mà lại hỏi cô.

“Anh thật trẻ con”.

“Thế em là trẻ con của trẻ con mất rồi”.

“Ý anh là gì !!!”

Bạch Thiên Di giả vờ đánh mặt lại. Cả hai cùng nói đùa với nhau, cười khúc khích trong quán cà phê. Chợt cô nhớ ra một chuyện.

“Thật ra em đã từng nhìn thấy mẹ em xem một bộ phim truyền hình dài tập, lúc đó em đã ấn tượng đoạn cô gái chỉ tay vào chàng trai và bảo: “Anh tưởng đó là tình yêu sao? Đó không phải là yêu, mà là bá đạo !”. Nét mặt biểu cảm và hành động của cô bất chước giống hệt cô gái trong phim khiến Chân Thụ Nhân bật cười sặc sụa. Bạch Thiên Di lại ngây ngô hỏi anh một câu:

“Như vậy em có thể xem nó là định nghĩa của yêu không ? Chúng ta có thể hiểu khái quát về nó là: Khi yêu không được bá đạo.”

Chân Thụ Nhân cười chảy cả nước mắt. Cả quán cà phê đều nhìn hai người với ánh mắt kì lạ. Chân Thụ Nhân và Bạch Thiên Di phải che miệng lại cười. Cô gái này, thật hết thuốc chữa mất rồi.

“Em thật là ngốc, cái đó không phải là định nghĩa đâu đồ ngốc”.

“Anh đừng có mà trong một câu mà mắng em ngốc đến hai lần như thế ! Hôm nay em đã bị hai người mắng là điên rồi đấy.”

Bạch Thiên Di giả vờ giận dữ. Chân Thụ Nhân lại bật cười. Em gái ơi, em đừng có mà kể chuyện cười nhạt như thế, anh không thể nhịn cười được. Chân Thụ Nhân bỗng cảm thấy cô thật đáng yêu.

“Ồ đằng kia có cái gì kia !”. Anh bỗng chỉ tay về phía sau Bạch Thiên Di, như mới phát hiện ra điều gì đó.

“Đâu ?”. Cô quay đầu lại nhìn theo ngón tay anh đang chỉ về phía tấm bảng đèn.

“Đấy, thấy chưa ?”

“Em không thấy cái gì đâu ?”. Mắt cô vẫn tìm kiếm cái vật mà Chân Thụ Nhân nói, ngoại trừ con cá trên tấm bảng đèn neon thì cô chẳng thấy gì đặc biệt hết.

Nhân lúc cô không để ý. Chân Thụ Nhân chồm lên phía trước, anh hôn nhẹ vào má Bạch Thiên Di một cái. Theo phản xạ cô quay đầu lại, ngơ ngác nhìn anh. Chân Thụ Nhân ngay lập tức thủ thế chuẩn bị đỡ đòn Bạch Thiên Di sắp tung ra, mồm la oai oái.

“Anh bỗng cảm thấy em thật đáng yêu, đừng đánh anh mà >”<>

Bạch Thiên Di lúc này tay đã đưa lên, nhưng lại hạ xuống. Cô nhìn anh chằm chằm, rồi lại xoay mặt đi hướng khác. Từ trước đến nay, có bao nhiêu người khen cô đáng yêu đâu chứ. Cả bố mẹ cũng chưa từng

khen cô như thế, duy chỉ có một người, nhưng cả người đó cũng bỏ cô mà đi mất, có lẽ vì cô không còn đáng yêu nữa. Giờ lại nghe Chân Thụ Nhân nói thế, cảm giác của cô bây giờ, thật là...mất mặt >”

Chân Thụ Nhân mở mắt, thấy Bạch Thiên Di không có ý đánh mình. Anh thở phào nhẹ nhõm.

“Giờ chúng ta đi đâu chơi đi.” Chân Thụ Nhân bỗng đề nghị.

Suy nghĩ một lát. Cô nói:

“Đi xem phim đi, hình như rạp đang có chiếu phim ma đấy !”

“Được, vậy chúng ta đi thôi.” Chân Thụ Nhân đứng dậy.

“Chờ em tính tiền đã.” Bạch Thiên Di ra hiệu gọi phục vụ. Lúc mang hóa đơn ra, cô lấy tiền ra trả nhưng bị Chân Thụ Nhân ngăn lại.

“Để anh trả nhé ?”

Chân Thụ Nhân không chờ cô đồng ý đã lấy tiền đưa cho cô phục vụ. Cô cũng không muốn làm anh mất mặt, một ly nước cũng không mất mát gì. Bạch Thiên Di vốn không thích nhận đồ của người lạ vì ai biết sau khi nhận lại có bao nhiêu chuyện rắc rối bay đến.

Chỉ những người thật sự thân thiết với mình cô mới dám nhận vì biết chắc rằng, những thứ họ mang đến cho cô đều là tấm lòng của họ chứ không phải thể loại làm đẹp vẻ ngoài nhằm kết mối quan hệ. Cô ghét nhất trò [tôi cho bạn nghĩa là bạn nợ tôi một món sau này tôi có quyền đòi lại nó hoặc đòi hỏi bạn làm điều gì đó đặc biệt cho tôi]. Như vậy chẳng khác nào ụ hiếp. Tính toán với nhau cô rất ghét, thà từ đầu đừng nhận lấy thì tốt hơn.

Nói về vấn đề này thì nguyên nhân vô cùng sâu xa. Cô từng có một người bạn, cũng khá thân, chỉ kém mỗi Thư Di Nhiên. Ngày còn nhỏ thì biết gì chứ, mọi bí mật của cô đều nói huych toẹt ra cho bạn mình biết. Nhưng ai ngờ rằng, một hôm nọ cả hai cãi nhau một trận thật to, vậy là cô bạn ấy đem hết mọi chuyện xấu của cô kể hết sạch cho đám con gái trong lớp nghe, vậy là hầu hết bọn họ đều ghét Bạch Thiên Di. Duy chỉ còn có Thư Di Nhiên và một số bạn khác thì không. Tính tình Bạch Thiên Di từ nhỏ đã hơi bị nam hóa. Chắc có lẽ vì từ nhỏ đến lớn cô chỉ chơi với các anh của mình, nếu có nữ, thì cũng có nhiều lắm là mẹ, bà nội và Thư Di Nhiên. Cô hướng động hơn các bạn nữ đồng trang lứa. Trong lúc họ dạo phố mua đầm xòe, tết tóc, học ba lê, xem phim cổ tích có các nàng công chúa. Thì Bạch Thiên Di lại cùng các anh chơi trò đánh trận, xem pokemon, trèo cây, đánh nhau. Có lẽ vì điều đó mà cả năm cấp II cấp III cô đều bị kì thị và luôn bị trêu chọc là đồng tính, là con trai. Cô vô cùng ghét điều đó. Nhưng trời sinh tính, cô cãi lại sao được với miệng người đời. Ngược lại, cô còn cảm thấy họ thật đáng thương.

Kì thị người khác hay là ghen tị đây ?

Cô luôn tự nhủ với mình dù bản thân không được nữ tính cho lắm, cùng lắm thì cô thua người ta một bậc, nhưng dù sao cô cũng có một cuộc sống không gò bó. Muốn chạy có thể chạy, muốn nhảy thì nhảy, làm điều mình thích không thoải mái hơn sao ?

Thôi không nhắc đến chuyện đó nữa, dù thế nào cũng không thể để người khác xem thường mình được. Nhưng mà ghét của nào trời trao của nấy, cô lại mắc nợ Hà Tử Phàm đến mức phải lấy thân gán nợ, thật là bi đát mà.

Tính tiền xong, hai người lên thẳng tầng bảy để xem phim. Anh mua vé, còn cô mua thức ăn và nước xem như chia đều nhau. Họ mua xuất phát giờ nhất, nhìn đồng hồ bây giờ là 3 giờ 45 phút, dự tính lúc xem phim xong có thể đi công viên trò chơi được rồi.

Rạp chiếu phim hôm nay không đông cho lắm. Có lẽ vì ở giữa tuần và vẫn còn trong giờ hành chính nên mới vắng thế này. Chân Thụ Nhân mua vé ghế ngồi ở dãy G, lại còn ở chính giữa màn hình. Đây quả là một chỗ ngồi lý tưởng, còn lý tưởng hơn nữa chính là để xem phim ma.

Bạch Thiên Di rất có hứng thú với phim ma và kinh dị. Cô cảm thấy thật thú vị, nhất là khi có người ngồi xem chung với mình. Lúc cả rạp cùng la hét vì gương mặt kinh dị của con ma xuất hiện trên màn hình lớn thì Bạch Thiên Di lại cười như ngật nghèo như đang xem phim hài. Cô làm cho Chân Thụ Nhân bên cạnh phải run theo từng đợt. Không nhận được, anh liền quay sang thì thầm vào tai Bạch Thiên Di:

“Em thấy nó... Buồn cười lắm à ?”. Đoạn anh chỉ tay lên màn hình.

Bạch Thiên Di vừa ăn bỏng ngô vừa lau nước mắt, nghe anh hỏi thì liền đáp lại tỉnh bơ:

“Anh không nhìn thấy cái mặt của nó buồn cười lắm sao ? Một bên mắt thì rớt cả ra ngoài trong buồn cười chết được, lại còn lòng thông đung đưa qua lại, haha, anh xem, con mắt còn chớp chớp nữa kìa, miệng của nó còn bị méo nữa.”

Ngón tay chỉ lên màn hình của Chân Thụ Nhân co lại, khóe miệng anh giật giật.

“Thật ra nếu em nhìn kĩ thì miệng của nó bị rách toạt ra và phải khâu lại. Nhưng một bên chỉ đã bị đứt ra nên mới nhìn thấy nó méo như vậy, thấy cả lớp thịt đang hoại tử nữa kìa.”

“Ồ ! Vậy hả, em cứ tưởng miệng nó bị méo bẩm sinh cơ chứ. Ha ha ha ha !”.

Chân Thụ Nhân im lặng. Anh lau mồ hôi trên trán, không ngờ mình đang ngồi cạnh một quái nhân...sợ quá
T_____T

“Này ! Anh không thích ăn đồ ngọt à ?”. Bạch Thiên Di chớp chớp mắt nhìn vào hộp bỏng ngô của Chân Thụ Nhân vẫn còn nguyên si như lúc mới mang vào.

“Anh chỉ là... không có hứng ăn thôi, cho em cả đây.”

Nói rồi anh dúm cả hộp bỏng ngô còn nguyên đầy vào tay Bạch Thiên Di. Cô cảm thấy hơi kì lạ, nhưng vẫn đưa tay nhận lấy. Dù sao cũng là của cô mua mà, không ăn thì phí quá. Cô lẩm bẩm:

“Kì lạ, đàn ông các anh thật kén chọn, đồ ngọt mà ai cũng chê.” Chân Thụ Nhân không biết “các anh” ở đây là chỉ ai ngoài anh ra. Nhưng thật ra anh không chê đồ ngọt, chỉ là vì nhìn cảnh máu me bê bết thế này anh không ăn nổi mà thôi.

Xem hết phim cũng đã năm giờ chiều. Bạch Thiên Di tung tăng dắt Chân Thụ Nhân tới công viên giải trí, mỗi người một vé rồi vui vẻ chơi từ trò này sang trò khác.

Đến giờ cô mới biết, người cô luôn sùng bái cảm tưởng thương tung bầy bầy bốn chín chiêu thức thần thông quần đại luôn giúp cô làm bao nhiêu nhiệm vụ khó khăn, trừ yêu diệt ma vô lại vô cùng sợ...cảm giác mạnh.

Lúc cả hai cùng ngồi tàu lượn. Tàu vừa chạy đến đỉnh thì Chân Thụ Nhân kêu gào đòi xuống. Bạch Thiên Di phải xin lỗi mọi người trên tàu và đề nghị nhân viên cho xuống. Nhưng đó chỉ là việc từ mồm cô nói ra thôi. Một khi đã lên tới đỉnh thì chỉ có hai con đường để xuống đất.

Một là tháo dây an toàn rồi nhảy xuống đất.

Hai là xuống theo kiểu cổ điển nhất, ngồi yên chờ tàu đi hết vòng.

Tất nhiên, cách thứ nhất đã bị bác bỏ, chẳng ai ngu dại mà liều mạng nhảy xuống. Chỉ còn duy cách thứ hai...

Viễn cảnh còn lại của Chân Thụ Nhân là mặt xanh như tàu lá chuối, xiêu xiêu vẹo vẹo xuống tàu, làm cô phải nhin cười muốn chết.

“Anh...không sao đấy chứ ?”

Chân Thụ Nhân ngồi phịch xuống đất thiếu điều muốn ôm luôn cái thùng rác nôn lấy nôn để.

“Chết tiệt, nôn cả mặt xanh mặt vàng, em muốn cười thì cười đi, đừng có gượng nhìn làm gì, mẹ kiếp cái rollercoaster nhà em đi !”

Vậy là Bạch Thiên Di bị anh làm cho cười ngặt nghẽo.

“Anh yên tâm, tàu lượn ở đây không bằng một góc cái ở Mỹ đâu, em từng đi cái rollercoaster ghê hơn nhiều cơ.” Sau đó cô khoa tay múa chân diễn tả cho anh xem cái tàu lượn mà cô từng ngồi khi còn ở Mỹ.

“Thôi được rồi, em đừng nói nữa, kéo anh lại mắc chứng sợ đi Disneyland mất.”

Bạch Thiên Di trợn mắt nhìn Chân Thụ Nhân, cô che miệng cười:

“Đâu phải chỉ có Disneyland mới có tàu lượn đâu.”

“Chết tiệt, vậy thì sợ đi nước ngoài, em có thôi bắt bẻ anh đi hay không ?”

Bạch Thiên Di nhìn gương mặt chuyển từ xanh sang trắng của Chân Thụ Nhân mà cười đau cả bụng. Cô không làm khó anh nữa, để anh ngồi trên ghế đá, một mình ra quầy bán nước tự động mua hai chai nước khoáng.

Uống nước xong, Chân Thụ Nhân và Bạch Thiên Di cùng ngồi trên ghế dài nhìn ra cái hồ nước ở giữa công viên, chợt anh nảy ra một ý.

“Này, chúng ta ra đó chèo thuyền đi !”

Ý tưởng của Chân Thụ Nhân làm Bạch Thiên Di nhớ đến cảnh cô và Hà Tử Phàm rơi xuống nước, ướt như chuột lột, sau đó cô còn bị áp bức phải mặc cái bộ đồ quái vật “thiên nga” của Hà Tử Phàm đưa cho. Về đến nhà còn phát sốt đến chết đi sống lại, thật là một kí ức đáng sợ. Vậy nên cô từ chối ngay không thêm suy nghĩ nữa.

“Vậy còn đạp vịt thì sao ?”. Chân Thụ Nhân có hơi hụt hẫng, nhưng vẫn ra sức dụ dỗ. Cô cảm thấy đạp vịt có vẻ an toàn hơn chèo thuyền rất nhiều. Vậy là đồng ý thôi.

Hai người thuê một con vịt rồi bắt đầu đạp ra giữa hồ. Không biết trời xui đất khiến thế nào mà Chân Thụ Nhân lại hỏi cô.

“Sao em lại không muốn chèo thuyền thế ?”

Anh thấy chèo thuyền với đạp vịt cũng chẳng khác nhau mấy, chỉ là đạp vịt nó có mái che và phải sử dụng chân thôi.

“Em không muốn làm uyên ương đạp nước với anh.”

“Sao lại thế ? Em không cảm thấy rất thú vị sao ? Vả lại như thế này thì khác nào uyên ương đạp nước đâu chứ.” Chân Thụ Nhân có vẻ thích thú với chủ đề này.

“Nhưng em không thích, chẳng giống tí nào.” Bạch Thiên Di rất thẳng thắn.

“Không thích làm với anh vậy thì thích làm với người khác à ? Hay là em đã từng cùng ai đó làm uyên ương đạp nước rồi à ?” Anh cười gian xảo.

“Không, không được phúc đức như chữ uyên ương đạp nước giống anh nói đâu, chỉ là cả hai cùng rơi xuống nước suýt chầu trời thôi.”

Chân Thụ Nhân trợn mắt nhìn cô:

“Chắc kinh khủng lắm nhỉ ?”

“Đúng vậy, suýt nữa thì em mất việc.”

“...” Ý anh là mạng của em kìa =”= . Anh lầm bầm: “Không phải bây giờ em đã trốn việc rồi sao !”

Chân Thụ Nhân không nói gì nữa, anh ngả người về sau. Nhắm mắt lại, tận hưởng cảm giác bình yên giữa hồ nước phẳng lặng.

Bạch Thiên Di cũng tựa người vào ghế, để mặc cho con vịt muốn trôi đi đâu thì trôi.

Bạch Thiên Di nhìn thấy một cặp nam nữ đang chèo thuyền phía bên kia hồ, cô chợt nhớ đến Hà Tử Phàm.

Hôm đó cô cùng anh rơi xuống nước, thật buồn cười, anh ta lớn thế còn không biết bơi nữa chứ. Rồi cô lại nghĩ đến chuyện ngày hôm nay. Không biết anh có biết không nhỉ ? Tất nhiên là không biết rồi, ai đời một chuyện còn con lại kinh động đến tổng giám đốc làm gì cơ chứ. Để cho ông già đầu hói đó giải quyết là được rồi, vả lại, nhân viên quen như cô, cần một tổng giám đốc quan tâm ư ?

Bạch Thiên Di lại bắt đầu chìm trong những suy nghĩ riêng của mình. Cô ngẩng đầu lặng lẽ nhìn trời, trời hôm nay thật là đẹp, không có chút nắng. Mây rất xanh, gió nhẹ, rất giống với một ngày mùa thu của nhiều năm về trước.

Hôm đó Bạch Thiên Di đang đạp xe về kí túc xá, giữa đường lại gặp Hà Tử Phàm. Anh ta ra hiệu cho cô phải ngừng xe lại. Cô không ngừng, cứ thế mà chạy qua không thèm nhìn anh ta một cái. Ai ngờ ai đó lại nắm yên xe cô lại, khiến cô suýt chút nữa thì té xuống đất.

“Này, anh làm gì vậy ! Mau buông ra !”

Bạch Thiên Di bực bội, nhưng có vẻ như Hà Tử Phàm không hề quan tâm đến chuyện đó. Anh nói:

“Mau mang balo của tôi về phòng đi, tôi biết cô đang trên đường đến gặp Minh Dực mà.”

Bạch Thiên Di tức giận. Cô gặp Lăng Minh Dực thì phải mang balo của anh ta về sao ? Dù có tiện thì cô cũng không muốn làm. Cứ thế mà đạp xe lướt qua Hà Tử Phàm.

“Tôi không thích.”

Hà Tử Phàm nhếch mép. Giọng anh đều đều:

“Vậy đoạn thu âm này...tôi mang đến phòng phát thanh của trường nhé ?”

Bạch Thiên Di thẳng kết một tiếng, cô nghiêng răng nghiêng lợi.

“Anh dám ?!”

“Cô thử xem.” Miệng Hà Tử Phàm tạo thành một đường cong quyến rũ, giọng bình thản. Cái *beep* chứ quyến rũ cái gì !!!

Nhắc đến đoạn thu âm, Bạch Thiên Di chỉ muốn đập đầu vào tường cho rồi. Chính là cái hôm cô đi nhầm lớp, lúc chạy ra ngoài đã để quên mất kính lại. Chạy hỏi khắp nơi mới biết Hà Tử Phàm đang giữ nó, vậy là cô đành mặt dày xin lại dù vốn cũng có thể nhờ Lăng Minh Dực đòi lại giúp mình, nhưng cô nghĩ chuyện này để cô tự giải quyết còn hơn, không lại lòi ra chuyện mất mặt đi nhầm lớp lại khổ thân cô.

“Này Bạc Hà, tôi biết anh đang giữ kính của tôi, mau trả lại đây.”

Hà Tử Phàm nhướng mày nhìn Bạch Thiên Di, giọng anh điềm đạm:

“Tại sao tôi phải trả lại cho cô ? Là cô tự mình để lại mà ?”

Bạch Thiên Di biết mình đã lỡ lời, với Hà Tử Phàm, cô phải khéo léo xin lại thôi >3

“Trả lại cho tôi đi ! Không có nó, ban đêm tôi chẳng thấy gì đâu.”

“Được rồi, nói tôi thích Hà Tử Phàm đi !”

“Anh bị thần kinh à ?” Cô trợn mắt nhìn Hà Tử Phàm, sao lại đùa ác như vậy >”

“Ồ, vậy là cô không lấy lại đồ rồi.”

“Bạc Hà à ! Anh điên rồi !” Cô hét lên.

“Cải Thảo à ! Cô mất kính rồi ! Tôi đi đây.”

“Khoan đã !”. Hà Tử Phàm vừa xoay người bước đi thì bị Bạch Thiên Di kéo lại.

“Vậy nói đi.” Anh nhìn thẳng vào Bạch Thiên Di, giọng chắc nịch.

“Tôi...tôi...”

Hà Tử Phàm nhướng nhướng mày.

“Tôi thích Hà Tử Phàm, mau trả đây !!” Giọng cô bé như muỗi kêu, lại còn nói nhanh như chớp nữa.

“Cô nói gì ? Tôi đâu phải đồ chơi của cô mà kêu trả.”

Cô nghiêng răng nói với giọng bình thường nhất của mình:

“Tôi thích Hà Tử Phàm, giờ thì trả lại cho tôi !”

“Cô nói cái gì vậy ?”

Bạch Thiên Di tức giận hét thật to vào mặt Hà Tử Phàm:

“TÔI THÍCH HÀ TỬ PHẠM !!!!!!!”

Cạch !

Hà Tử Phàm đứng đưa cái điện thoại rồi bỏ vào túi, mặt cô chờ ra một hồi thì giận tím cả mặt. Anh ta...dám thu âm lại sao >”

Vậy nên không muốn đoạn thu âm ấy bị phát tán ra ngoài thì cô đành phải tiếp tục ngâm ngùi vậy.

Hà Tử Phàm đưa cô balo của mình, Bạch Thiên Di đỡ lấy. Ôi ! Anh để cái gì mà nặng thế này ? Gạch á ? Cô bực bội để nó lên giỏ xe, còn của mình thì đeo lên lưng. Đường về kí túc xá không xa, chỉ cách một con phố nhỏ. Đi mua đồ mà cũng gặp phải tên Hà Tử Phàm đen đui kia thì đúng là số cô quá “nhỏ” rồi.

Trên đường về có hai tên thanh niên không hiểu vì sao cứ chạy sát xe của cô khiến Bạch Thiên Di rùng mình. Cô liền đưa mắt cảnh giác, hai tên chạy moto kia, nếu đụng vào cô thì cô sẽ hét lên ngay.

Chưa kịp suy nghĩ gì nhiều, tên ngoài phía sau đã vớ lấy cái balo trong giỏ xe của Bạch Thiên Di, cô ngơ ngác nhìn hai người bọn họ chạy đi mà quên cả tri hô. Sau khi định thần lại đó chính là balo của Hà Tử Phàm, Bạch Thiên Di mới hoảng hốt hét lên.

“Này !!! Mau chạy nhanh lên ! Chạy thật xa đi nhé ! Cầm theo cái balo chết tiệt ấy vứt xuống sông cũng được ! Cẩn thận nó nặng lắm đấy. Mang ơn các anh rất nhiều !! Các anh đã làm một việc thiện đấy!”

Hết xong Bạch Thiên Di cảm thấy rất vui vẻ, nhìn hai tên kia vác theo chiếc balo của Hà Tử Phàm đi mà cô khỏi cảm thấy lòng ngập tràn niềm vui sướng và xúc cảm. Không ngờ...trên đời này vẫn còn người tốt ! (Thần kinh thời kì cuối rồi o.O)

Được rồi, giờ chiếc xe đạp thân yêu của cô cảm thấy vô cùng nhẹ nhàng. Ít ra cũng bớt được vài kí lô. Bạch Thiên Di vui vẻ đạp xe về kí túc xá, vừa đạp xe vừa ngâm nga hát trong vô cùng yêu đời.

Ai ngờ đâu, trên đường lại nhìn thấy cái balo vứt trên đường, trông quen quen nhỉ ?

Vậy là Bạch Thiên Di xuống xe nhặt nó lên. Trời ạ, nặng thế này == đúng là của anh ta rồi, sao bọn chúng lại vứt nó ở đây mà không vứt xuống sông hay phóng lên mặt trăng cũng được >”< cô=“” tò=“” mò=“” mở=“” ra=“” xem.=“” tất=“” cả=“” đều=“” là=“” sách=“” giáo=“” khoa=“” và=“” sách=“” tham=“” khảo...cuốn=“” nào=“” cũng=“” to=“” như=“” quyển=“” từ=“” điển=“” vậy.=“” bạch=“” thiên=“” di=“” choáng,=“” thảo=“” nào=“” nó=“” lại=“” nặng=“” như=“”>

Đương lúc bực bội, cô đang phân vân giữa chuyện vứt nó vào đâu để Hà Tử Phàm không tìm thấy hoặc mang nó về thì hai tên lúc nãy không biết từ đâu chui ra, một tên đã leo lên xe đạp cô...chạy mất.

Bạch Thiên Di không thèm nghĩ nhiều, vứt luôn chiếc balo đang cầm trên tay xuống, dùng hết tốc lực chạy theo, vừa chạy vừa tri hô:

“Cướp !! Mau đứng lại !! Trả lại đây !!”.

Đây là lần đầu tiên cô thấy sự mạnh mẽ của mình có đất dụng võ. Bạch Thiên Di cố gắng chạy hết tốc lực về phía trước, cuối cùng cũng nắm được cái yên xe của mình. Cô giật mạnh nó qua phải khiến cả chiếc xe đổ ập xuống lòng đường. Điều nuối tiếc của Bạch Thiên Di là cô chưa kịp đâm đá tên cướp xe đạp cái nào mà hắn đã chạy mất dép.

Bạch Thiên Di cả người mồ hôi nhễ nhại vừa bước vào phòng, Lạc Hân đã kêu lên thăm thiết:

“Di Di, cậu vừa đi giật đồ à ?”

Bạch Thiên Di cười hết nấc.

“Nồi xòm, tớ vừa bị giật đồ về đây.”

Một chuyện cô đã quên mất là balo của Hà Tử Phàm...để lại đó rồi = =. Đến khi quay lại tìm thì đã không thấy bóng dáng nó đâu nữa. Lần này thì mất thật rồi.

Nhớ lại chuyện cũ, cô thấy mình thật buồn cười. Dành cả ngày đi tìm cái balo cho hấn ta, cuối cùng người giữ cái balo chính là Hà Tử Phàm. Có người đã nhặt được và mang về trường trả lại. Lần đó Lăng Minh Dục đã lo cho cô muốn chết, anh còn mắng cô ngốc này ngốc nọ, cũng may mạng cô lớn, hai tên đó chỉ là những tên đường phố, nếu bọn chúng có mang dao trong người...thì không biết cô đã như thế nào.

Nghĩ lại cũng thật hồi tưởng, mọi chuyện xui xẻo của cô đều có liên quan tới Hà Tử Phàm, anh ta giống như oan hồn không tan vậy, đến tận bây giờ vẫn thế...

“Chúng ta về thôi !” Bạch Thiên Di liền đề nghị. Chân Thụ Nhân không nghĩ nhiều, chỉ làm theo ý cô thôi.

Ra khỏi công viên, cô bắt taxi cho anh, rồi chào tạm biệt.

“Hôm nay là lần cuối gặp nhau, em không có gì muốn hỏi sao ?”

“Hỏi gì cơ ?” Bạch Thiên Di ngơ ngác, Chân Thụ Nhân đã học thói xấu của Hà Tử Phàm khi nào vậy ==

“Ừm...Ví dụ như là: sao anh lại biết em ?”. Chân Thụ Nhân ra vẻ thần bí. Bạch Thiên Di ngẩn ngơ nhìn anh.

“Tất nhiên là qua game rồi, đồ ngốc.”

Chân Thụ Nhân không nói nữa, anh cười:

“Vậy thì tạm biệt.” Anh mở cửa xe ngồi vào trong, hình như còn quên điều gì, anh vẫy tay gọi Bạch Thiên Di lại. Cô đành thò đầu trong xe. Nhưng “chụt” một tiếng, cô lại bị anh hôn trộm vào má nữa rồi >”

Lúc định thần lại, xe của Chân Thụ Nhân là chạy xa tít. Cô bực bội, vẫn chưa kịp đánh anh ta cái nào >”

Nhìn đồng hồ đã bảy giờ tối. Thôi không về nhà Hà Tử Phàm nữa, cô liền chạy sang nhà Lục Hợp. Cũng may cô vẫn còn giữ chìa khóa. Thấy cô, Lục Hợp hơi bất ngờ:

“Hai vợ chồng trẻ cãi nhau à ?”.

Bạch Thiên Di bực bội:

“Ai vợ chồng với hấn ta. Tởm việc, không muốn ở nhà đó nữa.”

Lục Hợp không nói gì thêm. Bạch Thiên Di dừng dừng bước vào phòng cũ của mình. Cũng may không ai đến ở, không thì cô chẳng còn phòng để mà ngủ.

Bạch Thiên Di cứ nơm nớp lo sợ Hà Tử Phàm sẽ gọi điện đến chần vãn mình. Nhưng chẳng có cuộc điện thoại nào cả. Đến tận chín giờ sáng hôm sau, chuông điện thoại bỗng reo như điên.

“Alo.” Bạch Thiên Di mắt nhắm mắt mở trả lời điện thoại.

“Cô trễ giờ làm, mau đến công ty gặp tôi ngay lập tức.” Người bên kia không buồn quan tâm đến cô, cứ vậy mà cúp luôn máy.

“Nhưng tôi đã nghỉ việc rồi mà !”. Còn chưa kịp nói Hà Tử Phàm đã cúp máy mất tiêu. Nghe giọng không có vẻ là tức giận, nhưng như vậy mới đáng sợ ! Biết rõ tính anh ta, anh ta nói ngay lập tức, tức là cô phải có mặt, nếu không, hậu quả sẽ khó lường...

Vậy là Bạch Thiên Di phải thay đồ rồi đến công ty ngay và luôn...

13. Chương 14

Tác giả: Tôi Là Người Mù Chữ

CHƯƠNG 14

Đến công ty, Bạch Thiên Di lên thẳng phòng của Hà Tử Phàm chứ không ghé văn phòng của mình.

Vừa chạm tay vào nắm cửa, cô đã bị thư kí của Hà Tử Phàm gọi giật lại:

“Này cô muốn đi đâu vậy ?”

Đúng ở đây tất nhiên là vào gặp Hà Tử Phàm rồi, cô hỏi thừa nhĩ ? Bạch Thiên Di cau mày:

“Tôi đi gặp tổng giám đốc.”

Cô thư kí xinh đẹp kia lại lườm cô một cái, gương mặt tỏ rõ vẻ khinh miệt:

“Có hẹn trước không ?”

Bạch Thiên Di hơi sững người. Gặp người trong công ty cũng phải hẹn trước ư ? Cô gái này vốn đã không xem cô là người của công ty rồi.

“Không có.” Cô thành thật trả lời.

Cô cảm thấy ánh mắt cô ta nhìn mình thật khó chịu: “Tổng giám đốc bảo tôi đến gặp anh ta.”

Cô thư kí trực bàn điện thoại kia tay cầm chiếc gương soi đi soi lại mái tóc uốn xoắn như sợi mì của mình, khinh khỉnh đáp:

“Dựa vào cái gì ? Dựa vào cô à ?” Lại một cái liếc xéo nữa được ném thẳng về phía Bạch Thiên Di.

Bạch Thiên Di thở dài một tiếng. Không lẽ là dựa vào cái bộ mặt trét một tạ phấn dùng búa đập vào giữa là nứt đôi thành hai mảnh như cô sao ? Cô hơi bực mình, nhưng vẫn tỏ ra lịch sự.

“Không tin thì cô có thể gọi hỏi tổng giám đốc, tôi ngồi ở đây chờ cũng được.”

Nói rồi Bạch Thiên Di tự mình đi đến phòng chờ ngồi xuống, nhưng chưa kịp đặt mông xuống thì lại nghe giọng nói eo éo khó nghe của cô thư kí kia.

“Ấy, cô không được ngồi ở đó đâu ! Bộ ghế mới chở về hôm qua, cả giám đốc còn chưa được ngồi đấy !”

Bạch Thiên Di chưa kịp ngồi xuống đã phải đứng lên. Cô chỉ vào mình nhướn mày hỏi:

“Vậy tôi phải ngồi ở đâu ?”

Ghế ở phòng chờ mà lại không được ngồi, cô ta bị hâm à ????

Cô thư kí kia ra chiều suy nghĩ một lát, rồi lại thẳng nhiên chỉ về cái ghế nhựa nằm trong góc tường.

“Đấy, cái kia kìa, cô lấy mà ngồi.”

Bạch Thiên Di mặt mũi đen sì, nếu vậy cô thà đứng còn hơn. Đúng là bọn tư bản. Cùng một giuột cả mà thôi. Cô không thèm chấp cô ta làm gì, cứ thế mà ngồi xuống bộ ghế mới tinh kia, hưởng thụ cảm giác mềm mại của nó.

“Này ! Cái cô kia ! Cô bị điếc à ?! Tôi đã bảo không được ngồi đó rồi mà !!”

Lại cái giọng đó, nghe mà buồn nôn. Được rồi, cô giờ là người điếc rồi, cô ta đang nói gì thế nhĩ ?

“Cô không nghe tôi nói gì à ?!!! Cô câm rồi hả ?”

Ồ ! giờ thì cô thành người câm mất rồi, thôi được, câm thì câm chứ sao. Vậy là cô nàng kia bị Bạch Thiên Di lơ đẹp. Cuối cùng khi nhận ra điều đó, cô thư kí kia cũng không thèm nói nhiều nữa, chuyển tâm vào công việc của mình. = =

Bạch Thiên Di ngồi quan sát cô ta cả buổi, từ việc soi gương chải tóc, rồi lại son môi, đánh má hồng chải mascara, sau đó lại lôi ra bộ đồ nghề cắt giũa móng tay. Nói chung là trong suốt quá trình Bạch Thiên Di không hề thấy cô ta nhắc điện thoại gọi cho Hà Tử Phàm một tiếng. Định chơi cô sao ?

Đang lúc suy nghĩ lung tung, điện thoại cô bỗng reo lên. Là bài hát u uất cô cài riêng cho Hà Tử Phàm, như vậy để tránh mỗi lần anh gọi đến cô đỡ bị yếu tim...

“Alo.”

“Sao còn không mau đến đây ?”

Giọng Hà Tử Phàm rõ ràng là rất bình thường, nhưng sao cô cứ cảm thấy sờ sợ.

“Tôi lên rồi đấy chứ, cô thư kí của anh không cho tôi vào...”

Đến ngồi chờ cũng không cho cơ mà > = < nói="” rồi="” lần="” này="” đến="” lượt="” cô="” lườm="” cô="” nằng="” kia="” một="”>

“Tôi hiểu rồi.”

Hiểu hiểu cái gì cơ chứ ? Anh ta lại còn cúp máy nữa chứ == vậy là cô vẫn phải ngồi chờ à ?

Tiếng điện thoại bàn làm việc cô thư kí [tạ phần] kia bỗng reo lên. Cái giọng nói khó nghe khi này bỗng trở thành...như người xưa hay nói là gì nhỉ ? Ầ là ngọt như mía lùi (:v)

Sao lại có thể đổi giọng nhanh như thế nhỉ ??? = =

Cúp điện thoại, cô [tạ phần] quay sang lườm Bạch Thiên Di một cái làm cô giật cả mình...

“Cô kia, tổng giám đốc đang chờ cô trong phòng.”

Haiz, lại trở thành cái giọng eo éo khó nghe kia nữa rồi. Bạch Thiên Di phải mông đống lên, không thèm nhìn cô nằng [tạ phần] kia nữa mà mở cửa đi vào trong phòng tổng giám đốc.

Bước vào trong, cô vẫn thấy một Hà Tử Phàm mặt lạnh như băng ngồi trên bàn làm việc. Anh ta vẫn đang đeo kính, có lẽ đang đọc tài liệu. Đến tận khi cô bước đến trước mặt anh, Hà Tử Phàm vẫn không hề có ý định dừng lại nhìn mặt cô một cái.

Vậy thì cô phải tới đây để làm gì = = !

“Tôi xin nghỉ việc rồi.”

Bạch Thiên Di không chờ anh hỏi mà tự mình khai ra luôn, như vậy có tính là thành thật khai báo nhận khoản hồng không nhỉ ?

“Tôi làm mất hợp đồng của công ty vậy nên đành chuộc tội bằng cách này thôi !” Cô định giải thích, nhưng cuối cùng lại thôi.

Hà Tử Phàm tháo kính xuống, lại cặp mắt như nhìn thấu tâm can đầy nhìn thẳng vào mắt cô, Bạch Thiên Di bỗng cảm thấy có tí...ngượng ngùng.

Ở chung một nhà cũng gần hai tháng rồi mà cô vẫn không đủ can đảm nhìn thẳng vào anh ta mỗi lúc như thế này...Là tại sao chứ ???!

“Về chuyện đó, cô đã gửi đơn lên trưởng phòng của mình chưa ?” Hà Tử Phàm lạnh lùng hỏi.

“...Chưa.” Bạch Thiên Di thành thật trả lời.

“Vậy thì đừng nói đến đơn, dù cô có gửi đơn nhưng vẫn chưa được thông qua, công việc chưa được bàn giao cho người mới thì cô vẫn không có quyền tự ý nghỉ việc.”

“Nhưng tôi không muốn đi làm nữa !” Bạch Thiên Di cãi bướng.

Cô không muốn làm dưới trướng lão đầu hói kia nữa > ”

“Bạch Thiên Di, đó là ý thức trách nhiệm. Cô lớn từng này tuổi, chuyện đó cũng không hiểu sao ?” Giọng Hà Tử Phàm đánh lại, xung quanh là sát khí bao vây.

Bạch Thiên Di lúc này bị anh chinh thì vô cùng bức tức, lòng tự trọng của cô không cho phép người khác bắt bẻ mình. Vốn định đã cãi lại, nhưng đáng tiếc, điều anh nói hoàn toàn đúng, cô đành ngậm bồ hòn làm ngọt vậy.

“Tôi biết rồi, tôi sẽ nộp đơn xin thôi việc.”

“Không được !” Đôi mắt đen láy của anh nhìn Bạch Thiên Di, giọng nói dứt khoát khiến cô giật mình.

“Tại sao lại không được ? Anh đã nói nếu đơn của tôi được thông qua thì tôi có thể nghỉ việc mà.”

Ở lại để bị bọn tư bản chuyên hút máu không bằng cầm thú như các anh đầy đọa chắc ?

“Tiền của tôi, ai sẽ trả ?”

Bạch Thiên Di á khẩu. Đúng rồi nhỉ, còn tiền của anh ta...

“Tôi hiểu rồi.” Nói rồi cô đi ra ngoài.

“Khoan đã.”

“Lại chuyện gì nữa đây ?” Cô bực bội quay đầu lại.

“Hôm qua cô không về nhà.”

“Tâm trạng không tốt, không muốn về.”

Bạch Thiên Di không muốn nói thêm với anh câu nào nữa, chỉ mong nhanh chóng ra khỏi đây thôi.

“Cô ở nhà tôi là để trả nợ, không phải ở không.”

Ý anh là không phải cô muốn đi là đi, muốn ở thì ở. Mới một ngày không làm việc nhà đã trách mắng, đúng là đồ tư bản.

“Vâng, tôi biết rồi.”

“Được rồi, cô ra ngoài đi.”

Bạch Thiên Di dù trong lòng có bực tức, nhưng vẫn phải kìm lại. Từ đầu đến cuối anh không hề nhắc đến chuyện hợp đồng khiến cô hơi thắc mắc. Nhưng dù có nhắc hay không thì cô vẫn phải tiếp tục...đi làm trả nợ.

Thở dài thở ngắn, sau cùng cũng phải ngồi vào bàn làm việc. Bạch Thiên Di ngao ngán trở về phòng của mình. Nhưng điều kì lạ, mọi người đều nhìn cô với ánh mắt khinh miệt, còn có cả những lời xì xầm bàn tán sau lưng. Cô mới nghỉ có nửa ngày, mà giống nghỉ cả tuần vậy, hay là cô ảo giác nhỉ?

Trên MSN bỗng hiện lên một tin nhắn. Là Hiểu Lập gửi.

[Cô nàng văn phòng]: Di Di, tớ tin cậu không phải là loại người đó đâu !! >”

[AgaveFranzosinii]: Tin ? Tin cái gì cơ ? Loại người đó là loại người gì ?

Không lẽ cô mới đâm lão Lý kia một cái mà não của mọi người lại chịu hậu quả sao ?

[Cô nàng văn phòng]: Cậu không biết gì sao ???!

[AgaveFranzosinii]: Biết gì là biết gì cơ ??? Hôm qua tớ nghỉ nửa ngày ở nhà còn gì :3

[Cô nàng văn phòng]: Mọi người đều đang đồn ầm lên rằng cậu với lão Lý kia vừa mới gặp nhau đã ...ấy ấy. Không những thế, cậu còn nhận tiền của ông ta rồi trở về đóng một màn kịch để nghỉ việc (tất nhiên trong giai đoạn này thì khó có thể xin duyệt để nghỉ). Sau này chỉ cần làm vợ bé của ông ấy mỗi ngày được cung phụng là được.

[AgaveFranzosinii]: Cậu đang nói gì vậy...? Là viết truyện hay kịch bản phim truyền hình dài tập suốt mướt ướat át vậy...

[Cô nàng văn phòng]: Thế là không phải đúng không ?

[AgaveFranzosinii]: Cậu lại nghe mấy chuyện nhảm nhí ở đâu thế ?

[Cô nàng văn phòng]: Tất nhiên là trên trang web chính của công ty rồi. Không tin thì cậu tự mình lên xem đi.

Bạch Thiên Di không nghĩ nhiều, cô lập tức đăng nhập vào trang web của công ty. Quả nhiên, đập vào mắt cô đầu tiên là bức hình một nam một nữ ôm nhau...còn là một già một trẻ...

Trên bức hình chụp chỉ thấy phía sau lưng của Bạch Thiên Di, nhưng cái mặt lợn của ông Lý thì lại vô cùng rõ ràng...Một tay ông ta đang ôm lấy eo cô, một tay còn lại đang nắm tay cô. Nếu cô nhớ không lầm, thì đây là ba mươi giây trước khi cô hất nước vào mặt ông ta kia mà ???!

Bạch Thiên Di tắt ngay trang web đi, cô không muốn nhìn thấy tấm hình đó thêm một lần nào nữa huống chi là đọc bài. Lại mở MSN lên.

[AgaveFranzosinii]: Chết tiệt, tên khôn khiếp nào đã đăng tấm ảnh này lên chứ ?! Rõ ràng mình đã rất an phận rồi mà >"< đã=" có=" ân=" oán=" với=" ai=" đâu=" !==" tấm=" hình=" đó=" là=" ba=" mười=" giây=" trước=" khi=" mình=" cho=" lão=" ta=" một=" cú=" vào=" mặt,=" tại=" sao=" lại=" không=" chụp=" cảnh=" sau=">

[Cô nàng văn phòng]: Cậu thật sự đâm ông ta ư ??? Gan cậu to thật đấy, vậy mà có người dám phao tin đồn nhảm. Họ nói rằng hôm qua cậu cãi nhau to với trưởng phòng, ông ta không cho cậu nghỉ nhưng cậu vẫn nản nặc đòi nghỉ.

[AgaveFranzosinii]: Ai dám đồn nhảm ??? >"< thật=" là=" ác=" ý=" muốn=" gây=" sự=" đây=">

Chính xác là hôm qua ông ta dọa đuổi việc cô mới đúng X-(

[Cô nàng văn phòng]: Sao cậu lại hỏi tớ >"< tớ=" có=" biết=" gì=" đâu=">"< chỉ=" là=" nghe=" kẻ=" lại=">

[AgaveFranzosinii]: Tớ...

[AgaveFranzosinii]: Đau...

[Cô nàng văn phòng]: Thôi đừng đau lòng nữa, người ta đau theo cậu bây giờ :(

[AgaveFranzosinii]: Lòng cái gì =" là đau bụng...

[AgaveFranzosinii]: Lát nói.

[AgaveFranzosinii]: Không kìm được nữa rồi...

[AgaveFranzosinii]: It's

14. Chương 15

CHƯƠNG 15

Tác giả: Tôi là người mù chữ

Nói là về nhà chứ cô chỉ có thể sang nhà Lục Hợp làm gánh nặng mà thôi. Cảm thấy mình xui xẻo quá mức, cũng may vẫn có người chịu chứa cô.

Mở tủ lạnh, nhìn đóng rau quả của Lục Hợp vẫn còn xanh mơn mớn, Bạch Thiên Di chợt nhớ đến Alexander...

Ủầy! Con trai cô...lại để quên ở nhà người ta mất rồi >"< !!!=" mà...cô=" không=" muốn=" chạm=" mặt=" anh=" ta=" nữa=">

Cô đành nén nỗi thương vậy, Hà Tử Phàm dù có chút độc ác nhưng không phải người xấu, anh ta chắc chắn sẽ cho Alexander ăn đầy đủ thôi. Bạch Thiên Di thở dài một tiếng.

Cuộc sống không chỉ là mùa xuân tươi mát, mà còn là những ngày hè oi bức, là mùa đông lạnh lẽo và cả ngày thu âm ỉm. Vậy nếu không thể chịu được thì chỉ còn cách thích nghi với nó thôi.

Bạch Thiên Di hằng ngày vẫn đến công ty đúng giờ, vẫn viết báo cáo, vẫn đến căn tin ăn đúng giờ, tất nhiên là không thể để bản thân bụng đói làm việc được. Ngoại trừ những lời đồn đãi không hay về mình, những ánh mắt khinh bỉ, hoặc tài liệu trong máy tính cô [vô tình] biến mất hết cũng chẳng có gì là quan trọng cả. Cứ xem như đó là xui xẻo thôi, cô không để tâm đến là được.

Một ngày Bạch Thiên Di có thể bị vấp té đến ba lần, nhưng cũng chẳng sao, cô đâu phải trẻ con ngốc nghếch ngây thơ đến độ vấp té ba lần mà vẫn không biết cách tránh? Mấy cái "vấp" vớ vẩn đó Bạch Thiên Di né dễ như bỡn thôi.

Bạch Thiên Di bỗng nhiên cảm thấy cuộc sống mình có thêm một bước ngoặt mới. Cô cảm thấy mình giống như các cô gái xinh đẹp học giỏi bị người khác ghen tị bắt nạt hết như trong mấy quyển truyện manga cô hay đọc. Mấy lần đó chỉ toàn là đọc truyện, bây giờ thì như được trải nghiệm thực tế, thật là quá hấp dẫn cơ mà :> (Tôi thì nghĩ nữ chính xấu quá hay dốt quá cũng hay bị bắt nạt mà =3=)

Bạch Thiên Di không quan tâm người ta nói gì về cô, chỉ bản thân cô hiểu, người cô quan tâm hiểu là đủ rồi. Mặc kệ bọn họ, cô chẳng quan tâm làm gì. Nhưng mà...người cô quan tâm hình như lại không hề hiểu.

Đấy chính là lý do khiến Bạch Thiên Di hoang mang nhất.

Cụm từ “trách nhiệm” ấy vẫn cứ trôi bồng bềnh trong đầu Bạch Thiên Di. Cô hoàn toàn không thể làm ngơ được.

Tan làm, cô không vội về nhà Lục Hợp ngay, mà là đến nhà Hà Tử Phàm.

Cũng may anh không đòi lại chìa khóa, vậy là cô có thể vào nhà một cách dễ dàng ~ ing. Dọn dẹp, nấu cơm, chơi với Alexander xong xuôi rồi cô mới về nhà Lục Hợp. Ở chung với nhau cũng khá lâu, cô có thể nắm chắc giờ về nhà của anh, nhưng tung tích của Hà Tử Phàm thì luôn luôn là một bí ẩn...

Chưa đến bảy giờ thì chắc chắn Hà Tử Phàm sẽ không có ở nhà, như thế cô chỉ việc về trước bảy giờ là được thôi. Vậy thì cô sẽ không phải chạm mặt anh.

Sách có viết, trong cuộc đời mỗi con người sẽ có năm phút để nổi tiếng. Có lẽ Bạch Thiên Di đang ở trong năm phút đó. Nhưng thật lạ, hình như quyển sách của cô dày hơn của người khác thì phải, trang đặc biệt của Bạch Thiên Di cũng nhiều hơn của người ta hay sao mà độ nổi tiếng của cô đã kéo dài liên tục ba ngày vẫn không hề thuyên giảm. Vậy rốt cuộc cuốn sách của cô có bao nhiêu trang đặc biệt đây ?

Vẫn như hai ngày trước, Bạch Thiên Di đến nhà Hà Tử Phàm làm osin lên lút rồi mới về nhà Lục Hợp. Nói cho sang là dọn dẹp nấu cơm vậy thôi chứ thật ra việc cô cần làm rất đơn giản. Chỉ cần mang đồ dơ bỏ vào máy giặt, rồi tự mình đẩy máy hút bụi khắp nơi, thay drap giường nếu cần, rửa bát đĩa hôm qua, sau đó mang đồ trong máy giặt ra phơi, gọi cơm nhà hàng, cuối cùng là cho Alexander ăn.

Nhưng hôm nay vốn vẫn nằm trong “trang đặc biệt” nên tất nhiên sẽ có vài việc đặc biệt xảy ra. Bạch Thiên Di nhận được một cuộc điện thoại, số máy lạ.

“Alo.” Cô bắt máy.

“Alo.” Là giọng của một người thanh niên nào đó.

Sau đó là năm giây im lặng...

“Xin hỏi ai vậy ?” Bạch Thiên Di hoàn toàn không thích kiểu người gọi điện thoại cho người khác mà chẳng chịu nói mình là ai.

“Cô có phải là Bạch Thiên Di không ?”. Người đàn ông kia hỏi, giọng bờn cợt nghe chẳng có tí lịch sự gì cả.

“Phải, anh là ai ?” Cô có tí không vui, nhưng lại thắc mắc ai gọi đến ==

“Cô có cho tôi số điện thoại để làm quen.” Người kia nói.

Hả ? Cô cho anh ta số điện thoại để làm quen khi nào ? Hâm à ?

“Anh ơi, tôi không có cho ai số điện thoại cả, anh nhầm người rồi.”

Cô mới mua điện thoại mới gần đây, đã có bao nhiêu người biết số cô đâu.

Người kia lại nói: “Cô là Bạch Thiên Di làm ở công ty xxx đúng không ?”

Bạch Thiên Di ngớ người, lại trò gì nữa đây ?

“Bạn cô có cho tôi số điện thoại để làm quen.” Anh ta cười cợt nhả, thật vô duyên.

“Xin lỗi bạn anh là ai ?” Chỉ có vài người biết số của cô, vậy là ai chứ.

“Tôi không thể nói được, nếu nói ra người đó sẽ không cho tôi biết thêm gì về cô.” Bạch Thiên Di còn nghe loáng thoáng giọng nữ qua điện thoại, chắc anh ta đang ngồi cạnh ai đó, người đó như đang nhắc tuồng cho anh ta vậy.

“Nhắm nhí, đồ điên !” Nói rồi Bạch Thiên Di cúp luôn điện thoại. Tự mình đoán ra cũng được tám chín phần là do ai giở trò. Không thêm nghĩ nhiều, cô cho luôn số điện thoại ấy vào danh sách đen.

Cạch !

Là tiếng mở cửa. Hôm nay quả thật đúng là ngày đặc biệt mà, Hà Tử Phàm lại có mặt nhà trước bảy giờ...Lại còn còn mặc bộ đồ ngủ...

Bốn mắt nhìn nhau. Im lặng...

...

....

.....

Bạch Thiên Di bị bắt quả tang ngay tại hiện trường ngay án >”< cô=” định=” giải=” thích=” với=” anh,=” nhưng=” nghĩ=” mãi=” vẫn=” không=” biết=” phải=” nói=” như=” thế=” nào.=” cô=” phải=” nói:=” là=” tôi=” có=” trách=” nhiệm=” với=” nhà=” của=” anh=” anh=” không=” nhìn=” thấy=” tôi=” đang=” dọn=” dẹp=” sao=” vì=” tôi=” cảm=” thấy=” có=” lỗi=” hả=”>

Trong khi Bạch Thiên Di đang vò đầu bứt tóc tìm lý do thì Hà Tử Phàm đã giương cặp mắt hút hồn của mình lên, hỏi cô bằng giọng điệu ngái ngủ:

“Ai làm cô bực mình thế ?”

Bạch Thiên Di giật mình. Sao anh không nói “Cô làm tôi bực mình” nghe còn có lý hơn nhiều ấy chứ >”< ,=” bị=” phá=” mất=” giấc=” ngủ=” ai=” mà=” chẳng=” bực=” mình.=” cô=” đang=” chờ=” anh=” hỏi=” “cô=” đang=” làm=” gì=” ở=” đây=” hoặc=” nặng=” hơn=” là=” “cút=” đi=” mới=” phải=” chứ=”>

“À...tên điên nhầm số ấy mà.” Bạch Thiên Di cười trừ, cô không thể nói với anh mình bị chọc ghẹo được, như vậy sẽ rất mất mặt. Dù sao sự thật thì đúng là tên đó bị điên mà =3=

“Không phải.” Anh nheo mắt nhìn cô vẻ thăm dò. Hôm nay anh bị khó ở à ?! (((()))

“...” Anh hỏi thì cô trả lời, cô trả lời rồi thì lại bảo không phải, rốt cuộc anh muốn cô phải nói sao đây () ?!

Dưới sự uy hiếp của Hà Tử Phàm (mặc dù anh chỉ nhìn cô chăm chăm thế này (Φ - Φ)) Bạch Thiên Di đã không thể nào chịu được, mặt cô sắp thủng đây, cô điên lên mất ()

“Bọn chọc ghẹo thôi mà.” Bạch Thiên Di xua xua tay, giả vờ lãng đi chỗ khác.

“Là ai ?”. Hà Tử Phàm hỏi.

“Tôi không biết.” Bạch Thiên Di không dám nhìn anh, sợ anh lại hỏi thêm, cô đành vội vàng bổ sung.

“Là số lạ, tôi hỏi tên thì không nói.”

Người đối diện vẫn im lặng, Bạch Thiên Di cảm thấy sống lưng mình hơi lạnh lạnh, chắc tại điều hòa mở hơi nhỏ. Anh không nói gì nữa, cô cũng im lặng không dám lên tiếng. Biết sao được, cô là người có lỗi mà ()

“Cô lại đây.” Anh đã ngồi trên ghế sofa từ lúc nào, lên tiếng gọi cô lại.

Bạch Thiên Di bế Alexander đặt ở giữa, rồi tự mình rón rén ngồi xuống đầu bên kia sofa, vậy là khoảng cách giữa hai người được lấp đầy bởi Alexander <()>

Lại im lặng

Cô hiểu ý của anh mà, osin thì chỉ có chủ mới được sai bảo, còn chưa kể các đại gia thường rất ghét dùng chung đồ với người khác. Nhưng mà trả đũa...một chút thì không sao. Vậy là cô đồng ý.

Nhưng mà, anh tha lỗi cho cô rồi kìa. Bạch Thiên Di như trút được gánh nặng trên lưng. Từ nhỏ cô đã luôn muốn các mối quan hệ của mình phải luôn ở mức bình thường trở lên, nếu không thì thà chẳng có gì. Cô sẽ cảm thấy day dứt nếu có lỗi với ai đó, vậy nên với Bạch Thiên Di mà nói, cô luôn muốn có một cuộc sống bình yên. Vậy nên khi đã xác định người bên cạnh cô đang không vui mà lý do của nó chính là bản thân mình thì tự khắc cô sẽ mò tới chủ động làm lành thôi.

Quả nhiên là Hà Tử Phàm, nói được là làm được, cô có chút bất ngờ với năng suất làm việc của anh rồi đây.

“Chẹp, Di Di à, cậu biết tin gì chưa, Trịnh Tư Yển bị đuổi việc rồi.”

@()@ Cô không biết gì đâu.

“Không ngờ cô ta lại dám khai gian hồ sơ của mình, thêm một vài tấm bằng vào đấy, sếp tổng đã rất tức giận...” Hiểu Lập thở dài.

@()@ Cô không biết gì đâu.

“Dù sao cũng rất đáng đời, nhiều người trong công ty đã tỏ ra vô cùng hài lòng khi cô ta bị đuổi việc, cậu không thể tưởng tượng ra mặt cô ta lúc đó đâu.” Hiểu Lập cười lạnh lạnh.

Bạch Thiên Di lúc này đã hết sức chịu đựng. Cô đập bàn đứng bật dậy làm Hiểu Lập giật cả mình.

“Này ! Cậu bị động kinh à ?!”. Hiểu Lập mắng. Bạch Thiên Di không thèm để tâm, cứ thế mà phi như bay đi, cô quên mất đang trong giờ làm việc đấy =”=

“Tớ phải đi gặp Hà Tử Phàm !” Vì đang vội nên Bạch Thiên Di đã lỡ miệng hơi to tiếng. Vừa dứt lời cả phòng làm việc đang im ắng bỗng dồn hết sự chú ý vào Bạch Thiên Di. Nhưng cô nào có để ý, cắm đầu chạy thật nhanh thôi.

“Hà Tử Phàm...không phải là...” Ba từ Tổng giám đốc chưa kịp thốt ra Hiểu Lập đã phải nuốt ngược vào trong, chờ người nhìn Bạch Thiên Di dừng mảnh như hổ dám bỏ việc chạy đi tìm...người nào đó không nói ai cũng biết. Gọi cả tên thân mật như thế... đừng nói là...

“Hà Tử Phàm !” Cô xông vào, mặc cho cô thư ký kia ngăn lại. Hà Tử Phàm hình như biết trước cô sẽ đến đây, trong anh vẫn vô cùng bình thản.

“Xin lỗi anh, tôi không ngăn được cô ta.” Cô thư ký kia chạy theo cô, chắc có lẽ vì đôi giày cao gót cô ấy mang quá cao nên khi đi cứ xiêu xiêu vẹo vẹo thế nào ấy, lại còn thở hồng hộc.

“không sao, là tôi gọi cô ấy lên đây, phiền cô ra ngoài đóng cửa lại.” Hà Tử Phàm chỉ vào cánh cửa, ra hiệu cho cô ta ra ngoài.

Cô [tạ phần] lườm xéo Bạch Thiên Di một cái, tỏ vẻ không phục nhưng vẫn phải ra ngoài đóng cửa lại giúp hai người.

Vừa thấy cô [tạ phần] đóng cửa lại, cô nhào đến hỏi anh luôn:

“Là anh đuổi việc cô ta phải không ?” Một chút của anh đây sao ?

“Đúng.” Anh mở bản báo cáo ra, tiếp tục đọc.

“...”

“Anh không thấy đuổi việc cô ta có hơi quá đáng sao ?” Vì chuyện bé con con ấy mà bị đuổi việc thì quả thực không đáng.

“Khai gian hồ sơ là chuyện nhỏ ?” Vả lại còn ức hiếp người của anh, không hề nhỏ chút nào.

“...” Vậy ra cô nghĩ nhiều quá rồi, trùng hợp thôi mà. Nhưng sao cô lại có chút xiu huyệt hăng vậy nè >”

“Không phải bố cô ta là cổ đông rất lớn sao ?” Bạch Thiên Di thắc mắc.

“Lớn cỡ nào ?”

“ ... ”

Được rồi, cô chịu...người này quả là có vấn đề về giao tiếp. Cô quay người mở cửa đi ra ngoài, thì nghe giọng anh vang lên:

“Tôi nay đúng bảy giờ tôi sẽ về nhà”.

Bạch Thiên Di cau mày nhìn anh: “Tôi biết rồi.”

Đứng trong thang máy, Bạch Thiên Di vẫn ngơ ngác cười. Đến khi định thần lại, Bạch Thiên Di cũng phải thẳng thốt: Ôi trời ơi ! Cô bị người ngoài hành tinh xâm chiếm mất rồi...

Bạch Thiên Di lúc đứng trước cửa văn phòng mới để ý, lúc mình chạy ra ngoài vẫn còn đang trong giờ làm việc...vậy là cô phải rón rén đi vào trong.

Vừa ngồi xuống ghế, Bạch Thiên Di đã bị Hiểu Lập dọa cho giật mình:

“Khai mau, cậu và tổng giám đốc có quan hệ gì ?”

Bạch Thiên Di có tí hoảng hốt, nhưng chỉ là trong lòng thôi, bề ngoài cô vẫn rất bình tĩnh. Nếu cô nói anh ta có việc cần nhờ cô thì Hiểu Lập có tin không nhỉ ? Tất nhiên là không rồi, có lấy gậy đánh chết cô ta cũng không tin. Cái chức quèn như cô thì giúp ích được gì cho Hà Tử Phàm cơ chứ, nói là gánh nặng thì còn đáng tin hơn. Nói dối quả thực không phải sở trường của cô, vậy nên Bạch Thiên Di đành nói thật vậy.

“Là bạn.”

“Là bạn gì ? Cùng trường ? Cùng lớp ? Thanh mai trúc mã ?” Hiểu Lập hớn hờ.

“Cùng đại học.”

“Có cùng khóa không ? À quên mất, cậu nhỏ hơn anh ta một tuổi, là đàn em hả ? Thân thiết không ? Có cùng nhau ăn cơm không ? Có hay trao đổi kinh nghiệm với nhau không ? Bạn thời đại học à ? Wow ! Tính đến giờ cũng đã năm năm rồi, vẫn còn giữ liên lạc à ? Hả ? Hả ? Hả ?” Hiểu Lập hỏi tới tấp...

“Không, tình cờ tở vào làm, gặp anh ta thôi.” Cô không muốn nói nhiều, chỉ là vẫn mãi suy nghĩ về câu nói kia của Hà Tử Phàm thôi. Suy nghĩ thế nào, cô lại tiếp.

“ Nếu tở có phúc đến mức được làm vợ một siêu sao hay người nổi tiếng, thì thôi cho xin đi, thà tở đi đầu thai thêm một kiếp, làm con của họ còn hơn =3= ”.

Hiểu Lập cuối cùng cũng hiểu ra vấn đề, cô không hỏi nữa, người ta không muốn nói, thì cô có hỏi nhiều cũng vô ích. Càng tỏ càng đen, càng giải thích càng rõ ràng, như vậy cũng đủ để mọi người hiểu rồi. Phòng làm việc lúc này im thin thít, ai cũng chú tâm vào công việc của mình. Nhưng thật ra mọi người đang cố gắng đóng tai lên để nghe cuộc đối thoại giữa Hiểu Lập và Bạch Thiên Di. Con người mà, ai mà chẳng tò mò, cuối cùng thì, mọi người đều đã ngầm hiểu rõ vấn đề vì sao Trịnh Tư Yển bị sa thải.

Bữa tối, Hà Tử Phàm về nhà, nhưng vẫn không hề nhìn thấy bóng dáng của Bạch Thiên Di đâu cả. Anh đã nói tối nay sẽ về lúc này rồi mà. Anh có phần bức bối, liền lấy điện thoại ra gọi cho cô.

“Alo.”

“Này, cô đang ở đâu vậy ?” Anh cầu nhàu.

“Tôi...tôi đang ở bệnh viện...”

Cô làm gì ở đó chứ ? Khi không lại đến đó làm gì ?

“Cô đến đó làm gì ?”. Gương mặt anh có phần khó chịu.

“Hân Hân xảy ra chuyện rồi.” Giọng cô nghẹn lại. Nhưng vẫn cố kìm nén, nói với anh.

“Cô đang ở đâu ? Tôi lái xe đến ngay.”

15. Chương 16

CHƯƠNG 16

Tác giả: Tôi Là Người Mù Chữ

Đến bệnh viện, Hà Tử Phàm lấy điện thoại gọi cho Bạch Thiên Di:

“Cô đang ở phòng nào ?”

“Ở trước cửa phòng cấp cứu.”

Anh nhìn bảng chỉ dẫn theo đó mà đến chỗ Bạch Thiên Di. Xa xa anh đã nhìn thấy Bạch Thiên Di đang ngồi trước phòng cấp cứu cùng với Lục Hợp, bên cạnh còn có một cậu trai nữa, trong cậu hơi quen, hình như anh đã từng gặp qua rồi. Bạch Thiên Di đã nhìn thấy Hà Tử Phàm trước, cô cất tiếng gọi:

“Hà Tử Phàm, chúng tôi ở đây.”

Lục Hợp và Thiếu Phong nghe vậy liền lần lượt ngẩng đầu lên nhìn Hà Tử Phàm đang chậm rãi bước đến. Anh vẫn mặc bộ đồ đi làm sáng nay, chắc không về nhà mà đã chạy thẳng đến đây. Hà Tử Phàm thấy họ nhìn mình, gật đầu xem như chào hỏi, anh nói:

“Tình hình sao rồi ?”

“Xương chân bị gãy nát, xương sườn cũng gãy vài cái, va đập mạnh, nội tạng bị đập, mất máu quá nhiều, được người ta mang đi cấp cứu, tên tài xế chạy mất rồi.” Lục Hợp nói, đó là tất cả những gì cô biết khi bác sĩ phẫu thuật nói với cô trước khi đề nghị cô làm thủ tục để phẫu thuật. Một sống hai chết, tình hình không khả quan cho lắm.

Hà Tử Phàm im lặng, anh không nói gì nữa, chỉ lặng lẽ ngồi xuống cạnh Bạch Thiên Di lúc này đang nhìn trân trân vào một góc tường. Cô ít khi nào chịu im lặng như vậy, khéo môi anh khẽ động đậy, rồi cũng như ba người còn lại, im lặng chờ đợi mà thôi.

Ngoài việc chờ đợi ra thì chẳng biết làm gì nữa cả, sự im lặng kéo dài trong cái nền trắng ảm đạm của bệnh viện, mùi thuốc khử trùng thoát qua thì có vẻ dễ chịu nhưng lại mang đến cảm giác sợ hãi, đơn giản, nhưng đáng sợ.

Việc xảy ra cách nơi Lục Hợp làm không xa mấy, chỉ là cô không ngờ lại chính là Lạc Hân mà thôi. Lúc cô nhận được điện thoại của Lạc Hân cô đã rất bất ngờ, không biết bao lâu rồi cô ấy mới gọi cho cô, nhưng khi bắt máy thì lại là giọng của một người khác, họ nói:

“Xin chào, cho hỏi cô có phải người quen của số điện thoại này không? Hiện tại chủ nhân số điện thoại này đã gặp tai nạn ở đường xxx khu xxx, chúng tôi đang trên đường cấp cứu, cô vui lòng đến bệnh viện xxx để làm thủ tục.”

Lục Hợp hơi ngỡ ngàng, nếu cô nhớ không lầm thì Lạc Hân không ở thành phố này, chỗ của cô ấy cách xa chỗ này kia mà. Có sự nhầm lẫn ở đây không ? Không nghĩ nhiều, Lục Hợp lái xe đi thẳng đến bệnh viện kia, trên đường còn gọi điện cho Bạch Thiên Di.

Rất nhanh sau đó cô đã đến bệnh viện, làm thủ tục rồi nhận lại chiếc điện thoại và giỏ xách của Lạc Hân. Cô y tá nói:

“Tôi đã định gọi cho ba mẹ cô ấy, nhưng cô ấy bảo gọi cho cô, có lẽ cô ấy không muốn ba mẹ mình lo lắng.” Lục Hợp nhận lại đồ, cảm ơn rồi mở danh bạ gọi cho Thiếu Phong – bạn trai Lạc Hân.

Bạch Thiên Di cuối cùng cũng đến, lúc này Lạc Hân đã được đưa vào phòng cấp cứu. Trong cô hơi nhếch nhác, Bạch Thiên Di nói:

“Xin lỗi, tớ không bắt được taxi, Lạc Hân ở đâu ?”

“Trong phòng cấp cứu.”

Bạch Thiên Di “Ừ.” một tiếng, rồi cả hai không hẹn mà cùng nhìn chăm chăm vào tấm bảng đèn cấp cứu đang sáng. Nửa tiếng trôi qua cuối cùng Thiếu Phong cũng đến. Gương mặt bàng hoàng của anh ta không hề che giấu sự lo lắng. Giọng Thiếu Phong có phần run rẩy, anh hỏi:

“Tiểu Hân cô ấy...không sao chứ?”

Bạch Thiên Di và Lục Hợp cùng nhau đưa mắt nhìn anh, Bạch Thiên Di trả lời:

“Vẫn đang cấp cứu...”

Thiếu Phong nhắm nghiền mắt, cậu đưa tay nói lỏng cà vạt, rồi cũng ngồi xuống ghế, hai tay đan vào nhau, gần như rất chặt. Điều khiến Lục Hợp thắc mắc chính là vì sao Lạc Hân không bảo cô y tá gọi cho bạn trai mình là Thiếu Phong mà lại gọi cô?

“Hai người cãi nhau?” Lục Hợp trước giờ luôn rất tinh tường.

“Sao cậu biết?” Thiếu Phong cười khổ, trước giờ anh vẫn hết sức chiều chuộng Lạc Hân, anh luôn muốn cô thật vui vẻ khi ở cạnh anh, thế nên bất cứ chuyện anh đều hỏi ý kiến của cô đầu tiên, nhưng lần này vì sự ích kỷ của anh nên...

Lục Hợp im lặng nhìn Thiếu Phong. Cả hai người đều biết rõ Thiếu Phong và Lạc Hân yêu nhau từ thời đại học đến nay cũng đã gần năm năm. Cho dù nhìn thoát qua anh ta có vẻ hơi đều một chút nhưng vẫn thuộc hàng ưa nhìn, tính cách lại rất hợp với Lạc Hân, đa phần anh ta đều nhường nhịn Lạc Hân, tình cảm rất tốt, đến cả Bạch Thiên Di cũng không ngờ bao năm gặp lại Lạc Hân và Thiếu Phong vẫn là một cặp, xem như chuyện tốt.

“Cái chính bây giờ là chờ Hân Hân tỉnh lại đã, hai người có thể làm lành.”

Bạch Thiên Di nói, cô không muốn bạn mình phải buồn. Thiếu Phong mỉm cười, cậu hiểu rõ ý của Bạch Thiên Di chính là chắc chắn Lạc Hân sẽ tỉnh lại thôi.

Lúc Hà Tử Phàm đến, ba người họ vẫn không nói gì nhiều ngoại trừ việc thảo luận một số vấn đề về ca phẫu thuật của Lạc Hân.

Giờ Bạch Thiên Di cuối cùng cũng đã hiểu vì sao cô gái trong những câu truyện tiểu thuyết lại có thể hy sinh nhiều đến thế. Cô vẫn thường mở miệng chê bai với Lạc Hân và Lục Hợp rằng các cô gái như thế đều thật ngốc nghếch và yếu đuối, vì một người không máu mủ ruột thịt mà lại có thể đánh đổi nhiều đến thế, đến khi tỉnh lại thì nam chính đã chẳng xem cô ta ra gì nữa rồi, nếu là cô thì cô đã bỏ mặc anh ta đi từ lâu rồi.

Thì ra cảm giác không muốn mất đi một người thân là thế.

Chúa ơi xin người đừng mang cô ấy đi, Bạch Thiên Di cô sẽ không biết phải làm thế nào khi bỗng nhiên có một người đã từng đi qua cuộc đời cô biến mất mãi mãi. Điều đó quả thật rất đáng sợ.

Hằng ngày chúng ta vẫn thường đọc tin tức hoặc xem thời sự về các vụ tai nạn xảy ra, tất nhiên 98% người xem sẽ đều nghĩ những người đó thật đáng thương, nhưng chắc chắn khi chuyển sang bảng tin khác thì họ lập tức quên đi và chẳng ai quan tâm người đó là ai và đã xảy ra chuyện gì. Vì đó không phải chuyện của họ.

Ngay cả cô cũng vậy, cuộc sống này thì ai chẳng phải chết đi, chỉ là sớm hay muộn mà thôi. Nhưng khi Lạc Hân lâm vào hoàn cảnh đó thì thật sự rất đáng sợ. Hãy tưởng tượng một người một giờ trước vừa trò chuyện với bạn, nhưng khi về nhà thì tin thời sự hằng ngày lập tức đăng người đó đã chết, bạn có cảm thấy sợ hãi? Có cảm thấy cuộc sống thật tàn nhẫn? Có cảm thấy sinh mệnh thật nhỏ bé không?

Ca mổ thành công.

Bạch Thiên Di như trút được gánh nặng, cũng may là Lạc Hân đã qua giai đoạn nguy hiểm. Thiếu Phong ở lại chăm sóc Lạc Hân, Bạch Thiên Di được Hà Tử Phàm đưa về nhà còn Lục Hợp thì tự lái xe về.

Bạch Thiên Di bỗng cảm thấy đêm nay thật dài, bây giờ đã là 2 giờ 33 phút sáng.

Về nhà, Bạch Thiên Di lập tức đổ ập xuống giường, cô thật sự không còn hơi sức nào nữa. Cô thật không dám nghĩ, nếu ca phẫu thuật đó thất bại, cô không biết mình sẽ trở nên như thế nào nữa, nghĩ đến đây cô cảm thấy rùng mình, nghĩ lung tung quả thật không tốt cho đầu óc.

5 giờ 39 phút sáng, chuông điện thoại của Bạch Thiên Di lại reo lên ầm ĩ, cô dụi mắt bắt máy, là Lục Hợp:

“Di Di à...Hân Hân...mất rồi...”

“...Đùa vậy không vui đâu Tiểu Hợp” Bạch Thiên Di cười gượng, Lạc Hân đã qua giai đoạn nguy hiểm rồi mà.

“Di Di...đây không phải là loại chuyện có thể đùa...”

Gác điện thoại, Bạch Thiên Di như bị ai đó bóp chặt lòng ngực, tai cô ong ong, đầu óc trống rỗng, dường như thời gian xung quanh cô đã dừng lại...

Không lâu sau. Bạch Thiên Di đứng dậy, cô thay áo thun và quần bò, từ tốn đi lên tầng trên, gõ cửa.

Có vẻ như Hà Tử Phàm từ lúc về đến giờ vẫn chưa hề ngủ, anh mở cửa rất nhanh. Vừa nhìn thấy anh, vẻ mặt bình thần của Bạch Thiên Di gần như sắp vỡ ra:

“Tử Phàm...Hân Hân chết rồi.”

Giọng cô lạc đi, cô cố che giấu đi sự run rẩy trong lời nói, mi mắt đã ướt. Hà Tử Phàm hơi kinh ngạc nhìn Bạch Thiên Di suýt nữa thì rơi lệ kia, anh trầm ngâm một hồi, rồi nói:

“Xuống nhà mang giày vào, tôi xuống ngay.”

Buổi sáng đường cao tốc rất vắng, Hà Tử Phàm phóng xe như bay khiến Bạch Thiên Di hoảng sợ. Cô nói, giọng vội vàng:

“Anh biết không, ba tôi trước đây từng kể cho tôi nghe rằng. Thời trẻ ông rất thích tốc độ, lái xe có thể nói là nhanh đến độ nhìn chiếc xe như đang bay trên mặt đường. Đối với ông điều đó chẳng hề có chút gì là ghê gớm cả. Nhưng trong một lần đi du lịch, bạn của ông ở một chiếc xe bị tai nạn, cả đầu xe bị bẹp dí, chiếc xe tải đụng trúng bị văng cả xuống mương. Lúc đó ông đã biết thế nào là sợ, người bạn của ông lúc đó vẫn chưa chết hẳn, ông ta nói với ba tôi: “Làm...làm ơn...gọi về cho...gi...gia đình tôi...”. Lúc đó người ông ta đã dính đầy máu, cả thân dưới gần như vẫn còn mắc kẹt trong xe, nhưng ông ta vẫn cố nén đau, thoi thóp gượng dậy nói với ba tôi...”

Ngừng một chút, quay sang phía cửa sổ, cô nói tiếp:

“...Ba tôi còn kể, trên chiếc xe đó còn có con gái ông ấy, cánh tay cô ấy bị đứt lìa và tử vong tại chỗ do mất máu...Rồi ông còn vẫn còn một người bạn nữa, người này rất tốt bụng, lái xe lại vô cùng chuyên nghiệp, nhưng trong tham gia giao thông bằng xe máy ông ta đã gặp tai nạn giao thông, đầu va đập mạnh, cả phần đầu bị phồng to đến mức dính chặt vào nón bảo hiểm không thể tháo ra được. Còn một người nữa...”

“Thôi đủ rồi.” Nói đến đây thì Hà Tử Phàm ngắt lời cô. Bạch Thiên Di nhìn anh, cô nói:

“Tại anh chạy nhanh quá làm gì, tôi kể lại cho anh biết rút kinh nghiệm...” Cô chỉ muốn anh chạy chậm lại một chút thôi mà...

Cô gái này rõ ràng lúc này còn sợ đến mức suýt nữa thì khóc trước mặt anh, vậy mà giờ còn ngồi đây nói đùa với anh. Cô thật sự rất khó hiểu.

“Nếu cô còn kể nữa thì tôi sẽ gặp tai nạn thật không chừng.” Câu nói khiến Bạch Thiên Di im bặt không dám nói thêm lời nào nữa. Hà Tử Phàm không thêm để ý đến cô nữa mà tập trung lái xe.

“Này ! Cải Thảo !” Anh lấy cô.

“Có chuyện gì ?” Bạch Thiên Di ngơ ngác nhìn anh.

“Xuống xe”. Anh ra lệnh. Lúc này Bạch Thiên Di mới để ý, đã đến bệnh viện rồi. Hà Tử Phàm nhìn cô, lúc này anh đã gọi cô tổng cộng ba lần rồi cô mới phản ứng. Không đợi Bạch Thiên Di gọi cho Lục Hợp, anh ta đã tự mình lấy điện thoại ra gọi cho cô ấy.

“Lạc Hân đang ở đâu ?”

“Nhà xác.” Lục Hợp nói.

Hà Tử Phàm trầm ngâm một lúc, rồi tắt máy.

Bạch Thiên Di cùng Hà Tử Phàm đi đến nhà xác, nhưng thực chất Lạc Hân vẫn chưa được chuyển đến đây.

“Tại sao lại vậy ? Rõ ràng là ca phẫu thuật thành công kia mà ?” Bạch Thiên Di sẵn tới hỏi Thiếu Phong đang ngồi chấp tay ở góc tường, trong cậu ta có vẻ tiêu tụy hơn lúc này.

“Cậu hỏi cậu ta cũng vô ích, vì không ai biết nguyên nhân cả, vậy nên bác sĩ phẫu thuật phải khám nghiệm lại thi thể để tìm nguyên nhân. Chúng ta chỉ có thể ngồi ở đây chờ đợi kết quả thôi.” Lục Hợp nói.

Bạch Thiên Di nhìn Thiếu Phong ngồi bất động, mới chỉ qua một đêm nhưng trông cậu đã có phần hốc hác hẳn. Lạc Hân mất, ai mà chẳng đau lòng. Thiếu Phong và cả ba mẹ cô ấy, tất nhiên sẽ là người chịu đả kích lớn nhất.

“Mọi người ở đây, tôi đi mua ít điểm tâm sang, có chuyện gì nhớ gọi cho tôi.” Hà Tử Phàm này giờ im lặng cuối cùng cũng lên tiếng.

Bạch Thiên Di gật đầu. Hà Tử Phàm đi mất, cô liền ngồi xuống cạnh Lục Hợp. Mùi tiết trùng lạnh ngắt của bệnh viện lại một lần nữa bao trùm lấy họ như muốn rút đi sức sống của từng người.

Thiếu Phong bỗng nói, giọng chậm rãi:

“Mấy hôm trước cô ấy bỗng nhiên thường xuyên lên mạng chat, thỉnh thoảng lại ngồi nhìn máy tính cười ngu ngốc, tớ đã cảm thấy rất lạ. Nên khi cô ấy không để ý, tớ đã đăng nhập vào tài khoản của cô ấy và xem lịch sử trò chuyện, các cậu có biết tớ đã đọc được gì không ?”

Nói đến đây Thiếu Phong bỗng mỉm cười chua chát, ánh mắt vô hồn:

“Là những dòng tin nhắn tình cảm mùi mẫn của đôi nam nữ đang yêu nhau. Lúc đó tớ đã vô cùng tức giận, tớ không ngờ Tiểu Hân lại làm vậy.”

Bạch Thiên Di nhìn Thiếu Phong cười đau khổ, cô biết, cảm giác bị phản bội rất khó chịu, chính cô cũng đã nếm trải một lần. Nhưng Lạc Hân đâu phải loại người đó, cô ấy ghét người bạc tình còn hơn ghét vị giáo sư môn tài chính ngày xưa nữa.

“Rất bất ngờ đúng không ? Tớ cũng vậy, tớ không thể được vào mắt mình, nhưng cũng không thể nào có sự nhầm lẫn ở đây, tớ đã bị phản bội. Nhưng vì không muốn làm lớn chuyện, tớ đã quyết định hai đứa sẽ chia tay trong hòa bình. Cô ấy giải thích nhưng tớ đều không nghe, bọn tớ cãi nhau, Tiểu Hân giận dữ bỏ đi, sau đó tớ cắt liên lạc với nhau gần hai tuần nay...”

Đó không phải chính là khoảng thời gian sau khi Bạch Thiên Di gặp Lạc Hân ư ?

“Nói vậy từ lúc đó các cậu chia tay nhau ư ?” Bạch Thiên Di tròn mắt hỏi.

“Đúng vậy, cho đến ngày hôm qua...” Thiếu Phong tựa người vào tường, anh cười gượng, gương mặt lộ rõ vẻ đau đớn tột cùng.

“Ngày hôm qua thì sao ?”

“Người đàn ông trong trò chuyện cùng cô ấy đến tìm tớ, anh ta đã giải thích rằng họ chỉ là bạn bè thân thiết, rằng anh ta là người đồng tính, và luôn xem Lạc Hân là chị em tốt, tất cả chỉ là nói đùa. Nhưng không ngờ lại bị tớ nhìn thấy. Anh ta còn nói gần đây Lạc Hân có vẻ buồn, chuyện này một phần lỗi là do anh ta gây ra và anh ta cần có trách nhiệm. Vậy nên anh ta đến tìm tớ.”

“Vậy tại sao lúc đó cậu không đi tìm Lạc Hân ngay ?” Bạch Thiên Di hỏi, nếu tìm được cô ấy không chừng...cô ấy sẽ vui vẻ hơn khi ra đi...

“Tất nhiên là tớ đã tìm cô ấy khắp nơi, nhưng vẫn không tìm được, điện thoại thì không bắt máy, lúc ấy cũng đã muộn, tớ định mai sẽ đến công ty cô ấy làm để nói với cô ấy rằng anh xin lỗi vì đã không tin em, về nhà với anh nhé, anh sẽ đền cho em thật nhiều thật. Nhưng giờ thì chẳng thể nói được nữa rồi...”

Không gian lại một lần nữa chìm vào im lặng. Lạc Hân là một đứa tốt tính, xả thân vì nghĩa như chuyện hiển nhiên. Cô chỉ sợ, sang thế giới bên kia Lạc Hân vẫn còn cần rút...

Hà Tử Phàm cuối cùng cũng về đến, anh đưa điểm tâm cho ba người, cả bọn vừa ăn vừa chờ kết quả khám nghiệm.

Tranh thủ lúc đó Lục Hợp đã gọi điện thông báo cho bố mẹ Lạc Hân, tiếng khóc thương đầy đau khổ của họ vang vọng khắp hành lang, nhưng cửa vào trái tim từng người, sao cùng vì ở đây quá xa nên đã quyết định sẽ mang cô ấy về nhà ở thành phố G để an táng.

Đến khoảng tám giờ, y tá cuối cùng cũng thông báo có thể vào gặp mặt Lạc Hân lần cuối. Trong căn phòng Lạc Hân đang nằm, mùi thuốc khử trùng còn nồng hơn bên ngoài nhiều lần, cảm giác lạnh lạnh khiến Bạch Thiên Di không khỏi rùng mình. Lạc Hân nằm trên chiếc giường lạnh ngắt, cả người được phủ lên bằng một tấm vải màu trắng che kín người. Khi y tá giở chiếc khăn ra, khuôn mặt Lạc Hân hiện rõ trước mắt cô, những vết thương, vết rách trên mặt đều được khâu lại cẩn thận, Lạc Hân nhìn như đang ngủ. Khuôn mặt luôn tươi cười rạng rỡ giờ đã trắng bệch khiến ai nhìn cũng không khỏi chạnh lòng.

Cả căn phòng im ắng chỉ có tiếng nấc nghẹn của Thiếu Phong vang lên, cậu nói:

“Tiểu Hân à, anh xin lỗi, anh xin lỗi, tất cả đều tại anh, nếu anh đến đón em sớm một chút thì sẽ chẳng có chuyện gì xảy ra. Anh xin lỗi, lẽ ra anh nên tin em, anh đã biết cả rồi, chỉ tại anh không tốt, anh ích kỷ...”

Từng câu từng chữ của Thiếu Phong như hòa vào sự tan thương của không gian, khiến ọi người đều đau khổ nhưng cô tuyệt nhiên không khóc, cả Lục Hợp cũng vậy. Rõ ràng trước khi bước vào đây Bạch Thiên Di đã nghĩ mình sẽ không thể chịu được nỗi khi Lạc Hân vui vẻ năng động lại bỗng nhiên nằm một chỗ im lặng mãi mãi thế này. Cô không ngờ khi nhìn thấy gương mặt của Lạc Hân thì cô lại bình tĩnh một cách lạ thường. Có lẽ Lục Hợp và cô nhớ câu nói đùa năm nào của Lạc Hân, cô ấy đã từng nói:

“Này, sau này nếu tớ có chết trước hai cậu thì cả hai cũng không được khóc đấy nhé.”

Lúc đó cô đã mắng Lạc Hân:

“Cậu điên à ? Sao lại nói chuyện chết chóc ở đây ? Đang yên đang lành lại lên cơn ? Hay là thấy Diêm Vương đẹp trai quá nên muốn xuống đó tìm ông ấy thỉnh giáo công phu trên giường ?”

Lạc Hân cười hắc hắc nói:

“Lúc này tớ mới ngộ ra được một chân lý. Cảnh giới trong việc tu luyện giao tiếp chính là im lặng. Vậy thì cảnh giới cao nhất trong việc khóc chính là không khóc. Khi gặp chuyện buồn người ta có thể khóc cho vơi đi, nhưng khi người đó không rơi một giọt nước mắt nào chính là đã khắc cốt ghi tâm...”

“Và ?” Lục Hợp nheo mắt nhìn Lạc Hân đang giải thích.

“Tất nhiên như vậy hai người sẽ không bao giờ quên tớ rồi, chẳng phải rất lãng mạn sao ?” Lạc Hân tức giận quát.

Lúc đó cô đã ném cái gối ôm hình nhân vật anime của mình vào Lạc Hân làm cô ấy la oai oái.

“Cậu xem phim truyền hình nhiều quá giờ bị lú lẫn rồi hả ? Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ, vô duyên đối diện bất tương phùng. Vô duyên như chúng ta mong sớm tránh xa nhau ra một chút còn không kịp hưởng chi là nhớ nhau cả đời !”

Sau đó là cuộc chiến thú nhồi bông mà những gì có thể ném được đều ném...Hôm đó cả phòng đã bị phạt vì mất trật tự vào đêm khuya.

Bạch Thiên Di cứ tưởng chuyện này cô đã mau chóng quên lâu rồi chứ, không ngờ lúc này lại vẫn còn nhớ rõ như vậy. Lúc này bác sĩ lấy ra một bìa sơ mi, trong đó có phim chụp x quang của Lạc Hân, ông ấy nói:

“Đây là một ca chèn ép tim, có một lỗ thủng trên thành cơ tim bị ép bởi một vật nhọn, có khả năng là xương vụn, khiến máu chảy liên tục qua lỗ thủng. Nhưng vì quá nhỏ nên chúng tôi đã không phát hiện ra, chỉ chú tâm vào việc nối xương và giữ tính mạng cho cô ấy. Thành thật xin lỗi gia đình, bệnh viện chúng tôi sẽ hoàn toàn chịu trách nhiệm và bồi thường tổn thất...”

Vị bác sĩ nói với vẻ vô cùng thành tâm, Bạch Thiên Di cũng không muốn làm khó ông ấy.

“Các vị đã làm hết sức, cảm ơn rất nhiều.” Hà Tử Phạm này giờ mới lên tiếng. Bạch Thiên Di nghĩ, ít ra bọn họ cũng chịu trách nhiệm về việc làm của mình chứ không phải đổ thừa cho ca phẫu thuật thành công nhưng vì bệnh nhân không chịu nổi áp lực. Như vậy thì chẳng khác nào giết chết bệnh nhân cả.

“Lúc đó...Cô ấy có nói gì không?” Thiếu Phong hỏi vị bác sĩ, vì khi nhịp tim Lạc Hân mất dần, người cô ấy bắt đầu co giật thì cậu đã bị đội ngũ y tá bác sĩ kéo ra ngoài.

Vị bác sĩ già nghĩ một hồi rồi nói:

“À, lúc chúng tôi tiêm cho cô ấy thuốc an thần để bệnh nhân ngừng co giật, cô ấy hình như có nói gì đó mà tôi không nghe rõ, chỉ nghe được mấy từ, hình như là mọi người, xin lỗi, ông xã, tha lỗi...Còn lại thì chẳng nghe được gì nữa.”

Tim Bạch Thiên Di một lần nữa chùn xuống, sống mũi cô hơi cay cay. Thiếu Phong dường như đã không còn kiềm nén được, từng dòng nước mắt mặn chat lăn dài trên khuôn mặt cậu. Đến cuối cùng Lạc Hân vẫn nhớ tới cậu, đến khi bị y tá để nghị giữ im lặng thì Thiếu Phong mới ngừng khóc.

Bạch Thiên Di thì lại có cảm giác hơi kì lạ, Lạc Hân vẫn mong Thiếu Phong tha lỗi cho cô sao?

Điện thoại Bạch Thiên Di reo lên, là ba của cô gọi, Bạch Thiên Di liền tìm một chỗ vắng người để nghe điện thoại. Ba cô gọi để hỏi thăm tình hình của cô. Xem ra ba vẫn còn nhớ tới đứa con gái này. Sau khi nghe dặn dò một số chuyện, cô tắt máy, quay đầu lại thì thấy Lục Hợp đang đứng ở dưới góc cây ngoài sân bệnh viện.

“Không sao chứ?” Bạch Thiên Di đi đến vỗ vai Lục Hợp. Cô giật mình quay lại thì nhìn thấy Bạch Thiên Di đang nhìn mình. Lục Hợp vội đưa tay chùi nhanh những giọt nước mắt đang lăn trên má.

“...Không có gì.” Lục Hợp nói, cô nhanh chóng lấy lại vẻ mặt bất cần của mình.

“Cậu khóc?” Bạch Thiên Di hỏi.

“Chỉ là nhớ lại một số chuyện thôi, không ngờ ngày này lại đến nhanh thế.” Lục Hợp mỉm cười, rồi quay người bước vào trong, để lại một mình Bạch Thiên Di đứng ở đó.

Sống mũi cô chột cay cay. Trong lòng bỗng dậy lên một nỗi đau khó tả. Hai mắt ngấn nước suýt nữa thì trào ra ngoài. Bạch Thiên Di ngửa mặt lên trời, như vậy thì nước mắt sẽ không trào ra, biết sao được, cô đã hứa sẽ không khóc mà.

Vào cái đêm Lạc Hân vừa mất, Bạch Thiên Di về nhà và có cảm giác như thiếu mất một thứ gì đó. Cô không tắt đèn ngủ, chỉ mở laptop rồi vào file music bật nhạc. Nằm xuống giường nhưng cô không ngủ, cứ mỗi lần nhắm mắt lại là Bạch Thiên Di lại nhìn thấy gương mặt Lạc Hân đầy vết thương đang nằm trong bệnh viện. Bạch Thiên Di...sợ, phải, chính là sợ, sợ khi giấc ngủ đến. cô lại nhớ về Lạc Hân. Điều đó là quá sức đối với trái tim cô.

Quả thật rất đáng sợ khi một người ở ngay cạnh mình bỗng nhiên biến mất.

Đêm đó cô thức trắng.

Thi thể Lạc Hân được Thiếu Phong đưa về nhà bố mẹ của cô ấy. Hai ông bà gần như suy sụp, nhưng cũng may họ vẫn còn một đứa con gái làm chỗ dựa, chính là chị của Lạc Hân.

Ở đám tang, bạn bè đều có mặt đông đủ đến viếng Lạc Hân. Trong đó có cả anh chàng mà Thiếu Phong nói. Anh ta chủ động đến nói chuyện với Thiếu Phong, Bạch Thiên Di cũng đang đứng gần đó. Anh ta kể lúc thuyết phục được Thiếu Phong thì anh ta đã gọi điện cho Lạc Hân biết, cô ấy đã rất vui, còn xin lỗi vì đã gây rắc rối cho anh ta, anh ta nói Lạc Hân còn bảo sẽ không về nhà cho đến khi Thiếu Phong chịu đến tìm cô và xin lỗi.

Lúc đó Thiếu Phong đã vô cùng bất ngờ, nói vậy là câu nói cuối cùng Lạc Hân nói “tha lỗi” không phải là muốn cậu tha lỗi cho cô, mà là muốn cậu biết rằng: “Ông xã, em tha lỗi cho anh!” Đây đúng là phong cách của Lạc Hân kia mà. Khi nghe câu chuyện này cô và Thiếu Phong đã bật cười, chính Thiếu Phong cũng không ngờ cô gái cậu yêu bấy lâu nay lúc nào cũng đáng yêu như vậy.

Đối với Bạch Thiên Di thì đây có thể một chuyện tốt, xem như Lạc Hân đã ra đi thanh thản. Cô ấy không muốn Thiếu Phong phải ăn năn cả đời, như vậy sẽ chẳng hay chút nào.

Cuối buổi lễ, Bạch Thiên Di liền kéo cả bọn đến tiệm bánh gần đó để ăn trưa, ít ra thì cũng an ủi cậu bạn đáng thương của cô một chút. Hà Tử Phàm có việc phải về trước nên chỉ có mấy người họ đi. Tiệm bánh tự phục vụ nên mọi người có thể tùy chọn món bánh mình muốn ăn rồi thanh toán. Thiếu Phong chỉ chọn duy nhất một cái bánh kem tiramisu chocolate nhỏ, được trang trí rất đẹp mắt. Thanh toán xong, cả bọn chọn một chỗ khuất rồi bắt đầu trò chuyện.

“Cái bánh đây trông ngon quá nhỉ ?” Bạch Thiên Di vừa uống sữa vừa nói.

Thiếu Phong hơi bất ngờ, cậu nhìn xuống cái bánh, mỉm cười:

“Cái bánh này chính là cái bánh đầu tiên Lạc Hân tặng cho tớ, cô ấy nói cô ấy đã phải đi liên mấy tiệm mới nhìn thấy cái bánh này, sau đó mua tặng cho tớ.”

Bạch Thiên Di im bật...Không khí đặc quánh lại. Mục đích của cô là muốn an ủi Thiếu Phong một chút, nhưng không ngờ lại gợi lại kỉ niệm cho cậu. Thật ngốc quá đi mà >”

“Sữa của cậu đổ ra ngoài kia !” Lục Hợp tốt bụng nhắc nhở.

“Á...”

Sau đám tang của Lạc Hân, Bạch Thiên Di trở lại cuộc sống bình thường, ngày ngày đến công ty, sau đó về nhà Hà Tử Phàm, vẫn cứ lặp lại vòng luẩn quẩn đó. Cho đến khi Hà Tử Phàm gọi cô lại:

“Cô lại đây.” Anh vẫy vẫy tay gọi Bạch Thiên Di.

“Có chuyện gì ?” Bạch Thiên Di ngẩn đầu nhìn Hà Tử Phàm đang vẫy vẫy tay trong khi tay còn lại bòn cho Alexander ăn, trông anh ta thật nhàn hạ.

“Cô có gì muốn nói với tôi không ?” Hà Tử Phàm nhìn cô, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc. Bạch Thiên Di cảm thấy lạ, hôm nay anh ta lại quên uống thuốc ? Bạch Thiên Di nhìn Hà Tử Phàm với ánh mắt kì lạ:

“Không có !”

Nói rồi cô bỏ mặc Hà Tử Phàm ngồi ở đó, tiếp tục công việc của mình.

Anh không nói gì nữa, cũng không cản cô làm tiếp công việc của mình, anh đứng dậy lên phòng mình.

Rõ ràng là anh biết Bạch Thiên Di đang tự ép mình. Rõ ràng anh biết Lạc Hân mất chính cô cũng rất đau lòng. Nhưng cô từ đầu tới cuối cô vẫn không rơi một giọt nước mắt nào cả, rõ ràng là rất đau lòng, đến cơm một ngày ba bữa cũng ăn không đủ, suốt ngày trốn trong phòng, ngoài trừ đến công ty, về nhà dọn dẹp thì anh chẳng nhìn thấy mặt cô lần nào nữa. Điều này thật chẳng giống với Bạch Thiên Di anh biết chút nào.

Lúc người ta mang Lạc Hân vào phòng hỏa tang, Bạch Thiên Di đã nắm chặt lấy tay anh, gần như dùng hết sức để nắm, đó là điều cô chưa bao giờ làm, chính anh cũng cảm thấy rất bất ngờ. Lúc đó rõ ràng cô ấy đã muốn khóc òa lên, nhưng cuối cùng lại không rơi lấy một giọt nước mắt. Anh cũng không kéo tay cô ra, mặc cho cô nắm lấy đến nỗi tay anh đỏ cả lên. Lúc đó chính anh cũng cảm thấy đau lòng. Anh biết Bạch Thiên Di là một cô gái rất cứng đầu, cứng đầu một cách ngu ngốc. Cô chấp nhận sự thật bằng cách đối diện với nó mà không hề trốn tránh, rõ ràng là rất ngốc mà.

Cô không muốn nói, vậy thì anh cũng không muốn ép cô. Chỉ là cho đến giờ cô cũng vẫn chưa tin tưởng vào anh. Tất cả cô đều giấu kín vào tận đáy lòng mình. Là nơi cô sẽ chẳng bao giờ hé ra với bất kì ai và cũng sẽ chẳng thể chạm tới được.

Cuộc sống của Bạch Thiên Di sau đó vẫn diễn ra rất bình thường. Một tháng sau, cô nhận được điện thoại của Bạch phu nhân. Bà nói:

“Tiểu Di, ngày mai con về nhà ẹ !”

16. Chương 17

Tác giả: Tôi là người mù chữ

CHƯƠNG 17

Bạch phu nhân bắt cô phải về nhà, lý do vô cùng đơn giản: Con gái lâu ngày không chịu về trình diện bố mẹ... $\Sigma(\quad)$

Không phải chính bố mẹ đã đá đít cô ra khỏi nhà sao ? Bà còn nói vé máy bay đã gửi qua đường bưu điện cho cô, nhưng cuối cùng lại bị trả lại do sai địa chỉ, vậy nên mẹ cô bảo đã gửi đến công ty của cô nhờ chuyển giúp.

Đúng rồi nhỉ ? Chung cư cũ bị cô phóng hỏa cháy thành tro rồi còn đâu... ♪ (((*o o*) (*o o*))) ♪

Bạch Thiên Di thở dài, nói vậy là cô phải nghỉ việc gấp sao ? Nói vậy tiền lương của cô sẽ phải nhận ít lại sao ?!! Á ! Quên mất vẫn còn ngày nghỉ phép năm chưa nghỉ bao giờ kia mà. Bỗng dừng lại nảy ra ý tưởng, khi về nhà cô sẽ đòi bố mẹ ít tiền bồi thường về vấn đề này. Còn chưa kể đến việc trốn việc Hà Tử Phàm vài hôm nữa, xem ra chuyện này về nhà cũng có chút ích lợi rồi ($\quad$)

Nhìn đồng hồ mới có 5 giờ 51 phút, mẹ cô không phải gọi điện thoại quá sớm sao...cô vẫn còn chưa tỉnh ngủ hẳn đây.

Hôm nay cũng như mọi ngày, Bạch Thiên Di đến công ty rồi nhanh chóng về nhà. Lúc về còn không quên ghé phòng bảo vệ lấy vé máy bay của mẹ gửi, nhân tiện gửi đơn xin nghỉ phép dài hạn cho trưởng phòng, tổng cộng hết tất cả những ngày phép Bạch Thiên Di cũng được hơn 1 tuần nghỉ xả hơi.

Sau đó Bạch Thiên Di về nhà chuẩn bị ít đồ đạc rồi chờ Hà Tử Phàm về ăn cơm thôi. Nhưng ai ngờ chờ mãi vẫn không thấy anh ta về nhà. Vậy nên Bạch Thiên Di tự gọi ình một chiếc pizza cỡ lớn rồi vui vẻ thưởng thức những giây phút ở nhà một mình tuyệt vời ông mặt trời này.

Đương lúc tâm trạng rất tốt, thì mọi thứ xung quanh bỗng nhiên tối om lại.

Cúp điện.

Xung quanh tất cả đều tối om. Bạch Thiên Di đang nằm trên giường đọc truyện kinh dị, đang đến đoạn trong phòng như có một cặp mắt đang nhìn chằm chằm lấy nữ chính. Bạch Thiên Di bắt đầu tưởng tượng. Người cô càng ngày càng co lại. Bạch Thiên Di vớ lấy cái chăn trùm kín cả người, chỉ duy chừa mỗi cặp mắt ra ngoài. Cô mò mẫm tìm điện thoại. Vừa bật màn hình lên thì tim Bạch Thiên Di cũng giật thót, trong gương bỗng xuất hiện 1 cô gái tóc tai bù xù mặt mày tái nhợt đang nhìn chằm chằm vào cô. Cũng may Bạch Thiên Di là người bình tĩnh, cô nhanh chóng nhận ra vấn đề, chỉ là hình phản chiếu của mình trong gương mà thôi. Cơ mà cũng thật đáng sợ : (

Gọi cho Hà Tử Phàm, người ở bên kia bắt máy rất nhanh. Không chờ anh lên tiếng, cô vào thẳng vấn đề chính luôn.

“Hà Tử Phàm, nhà anh rộng thế này, chẳng lẽ một cái máy phát điện cũng không có sao ? Anh có biết trong khi anh hai tay hai cô, à không, là hai tay một đám phụ nữ vây quanh thì tôi đang phải chịu cảnh nóng như cái lò thiêu đây !”

Hà Tử Phàm ở đầu dây bên kia nhú mày, chỗ đó có phải nhà anh đâu mà phải mua máy phát điện ? Trường hợp mất điện anh chưa từng gặp phải bao giờ vì anh rất ít khi nào ở căn nhà đó, một mình anh ở căn nhà to như thế để làm gì ?

“Tôi không biết, cô đi hỏi chủ nhà ấy.” Hà Tử Phàm lơ đãng đáp

Bạch Thiên Di trở mắt, nói vậy nhà này không phải của anh ta à ? Thế là nhà của ai kia chứ ?

“Không phải chứ, không phải nhà anh thì còn là nhà của ai nữa, chẳng lẽ anh lại đi thuê == !” Ngoài Hà Tử Phàm ra thì ai lại biến thái đến mức ở một mình mà xây căn biệt thự to thế này...còn có cả hồ bơi với vườn thượng uyển nữa chứ...Đúng là biết hưởng thụ quá mà !

“Ừm, giá thuê là mười triệu tháng tháng thôi, tiền điện nước tự trả, các chi phí khác cũng thế, cô có muốn thuê không ?”

o.O có nhầm không, nhà to thế này mà mười triệu một tháng à, như thế cho ở không ấy. Chắc chắn anh ta lại trêu cô rồi. Như thế dụ dỗ cô đóng thêm tiền cho anh ta ấy...

“Anh đừng có đánh trống lảng, tôi muốn máy phát điện !” Bạch Thiên Di như muốn hét lên, cô còn muốn cả máy rửa bát nữa cơ.

“Tôi đã bảo tôi không phải chủ nhà rồi mà.” Hà Tử Phàm cau mày, tư duy cô gái này sao cứ nhảy vọt liên tục thế.

“Thế thì là ai ? Không phải của anh thì của tôi chắc ? Anh lừa con nít à ?”

“Của bố mẹ tôi !”

“ ... ”

Ách, hình như vừa nãy cô vừa bảo bố mẹ Hà Tử Phàm biến thái thì phải...?

“Anh nghĩ tôi mặt dày đến mức gọi điện cho bố mẹ anh để đòi máy phát điện à ?” Bạch Thiên Di cần nhần.

“Được rồi, vậy cô muốn như thế nào ?” Hà Tử Phàm đỡ trán hỏi.

“Tôi muốn máy phát điện, tôi muốn cả máy rửa bát, tốt nhất là đời mới nhất, tôi biết bố mẹ anh là người tốt, vậy nên mua thêm vài thứ cho căn nhà thêm tiện nghi để con trai mình ở thoải mái hơn không phải rất tốt sao ? Dù hai bác không ở đây nhưng biết đâu một ngày đẹp trời lại hứng thú sang đây ở cũng sẽ cảm thấy tiện lợi hơn đúng không ?”

Bạch Thiên Di nói luôn nguyên một tràng, mỗi lần rửa bát đều rất chán, vậy nên nếu có một cái máy thay mình làm công việc nhàn chán đó thì còn gì hơn nữa không. Thật đáng tiếc là không có máy phơi đồ, không thì cô cũng yêu cầu Hà Tử Phàm mua luôn một cái cho tiện. Đang bận suy nghĩ xem còn thứ gì để mua nữa không, nhân lúc tâm trạng Hà Tử Phàm có vẻ tốt thì cô phải tranh thủ chứ.

Ai ngờ đầu bên kia lại vang lên tiếng cười, người đó nói:

“Được rồi, ta sẽ mua cái máy phát điện và cái máy rửa bát cho cháu, dạo này ta cũng đang bận khoản về việc để bà xã rửa bát nhiều quá thì da tay sẽ hư mất.”

Bạch Thiên Di suýt nữa thì ngất...Người đang nói chuyện với cô không phải là...bố của Hà Tử Phàm đó chứ ? Để chắc chắn, Bạch Thiên Di liền hỏi:

“Dạ ?” Cô hơi run rồi đây.

Hình như nhìn thấy được sự bối rối không nói nên lời của cô, người bên kia cười đáp:

“Ta là ba của Tử Phàm, nó có làm phiền cháu không ?”

“ ... ” Bạch Thiên Di ngất thật rồi...

“Không...không ạ !” Mà ngược lại là cô làm phiền Hà Tử Phàm mới đúng chứ >”<.>

“Tốt, vậy ngày mai ta sẽ có người mang đến.”

“Vâng...vâng ạ !”

Sau một đồng lời căn dặn từ bố Hà Tử Phàm, Bạch Thiên Di từ đầu đến cuối chỉ biết vâng vâng dạ dạ. Cúp máy, cuối cùng cô mới như bừng tỉnh, bố anh ta thật sự...rất đáng sợ. ()

Lại còn xem cô như osin trung thành tận tâm của Hà Tử Phàm nữa chứ...

Vì quá nóng nên Bạch Thiên Di đành leo lên sân thượng ngồi hóng gió. Gió thổi hiu hiu khiến cô cảm thấy mi mắt sắp sụp xuống mất rồi. Bạch Thiên Di đốt một cây nến to mà cô vừa tìm được dưới bếp sau một hồi mò mẫm, Bạch Thiên Di tiếp tục đọc cuốn sách đang dở của mình.

Sợ thì sợ thật, nhưng vẫn cứ phải đọc, càng đọc càng gương mặt của con ma nữ trong truyện càng hiện rõ trong đầu Bạch Thiên Di. Càng đọc càng thấy sợ, nhưng Bạch Thiên Di gan lì vẫn luôn nghĩ rằng muốn không sợ nữa thì phải đọc tiếp, vốn dĩ là lấy độc trị độc mà. Bạch Thiên Di bình thường luôn tỏ ra là người rất can đảm, không sợ trời không sợ đất, dũng cảm xông pha mọi mặt trận chiến tuyến, ma quỷ chỉ là phù du mà thôi. Nhưng mỗi lúc ở một mình, Bạch Thiên Di thường rất hay tưởng tượng linh tinh, đâm ra lại sợ =”. Từ khi Lạc Hân mất, nỗi sợ này lại tăng lên một chút. Chính cô cũng tự thấy bản thân mình khó hiểu, trước mặt người khác thì chẳng bao giờ sợ gì cả, khi một mình thì lại cảm thấy sợ...

Người ta thường nói chỗ nào vừa vắng vừa tối thì thường có những thứ không hiện hữu vào ban ngày, Bạch Thiên Di bỗng thấy lạnh sống lưng, cô rùng mình một cái. Bức hình cười ma trong quyển truyện chọt rơi ra ngoài, cô liền cúi xuống nhặt lên. Không ngờ bức ảnh màu sắc ảm đạm được tặng kèm này buổi sáng thì nhìn có vẻ bình thường, nhưng lúc để nó dưới ánh sáng mờ ảo của nến thì trong cũng thật ghê rợn. Bạch Thiên Di nhìn chăm chăm vào cô gái, chọt nhớ ra một câu mà tác giả cuốn truyện có viết:

[Nếu bạn nhìn vào tấm ảnh thật lâu mà thấy cô dâu đã chết trong tấm ảnh từ từ mở mắt ra tức là bạn sắp chết.]

Bạch Thiên Di một lần nữa rùng mình. Ngay lập tức cô kẹp ngay tấm ảnh vào quyển sách rồi vứt nó sang một bên, tự mình mở điện thoại đọc truyện cười.

Truyện cười luôn là giải pháp tốt nhất trong những lúc tâm trạng không vui hoặc để đánh trống lảng đều tốt cả.

Hà Tử Phàm lúc này đang ngồi đối diện bố mẹ của mình trong nhà hàng Pháp, tay nâng ly rượu vang đỏ, nhìn mẹ anh mỉm cười quay sang ông Hà:

“Ông bao nhiêu tuổi rồi còn dọa cho con nhà người ta sợ chết khiếp thế ? Không sợ con trai ông sẽ giận ông à ?” Bà Hà vừa lấy khăn lau tay vừa nói.

Ông Hà lúc này tâm trạng có vẻ rất vui. Ông nhìn con trai mình:

“Con trai lớn rồi không lẽ chỉ vì chút chuyện nhỏ nhặt ấy lại giận người đã nuôi nó từ bé sao ? Vả lại ta cũng chỉ căn dặn cô bé kia vài điều nhằm vun đắp tình cảm của hai đứa tốt hơn thôi mà !”

Tình cảm tốt hơn ? Vậy mà [cô bé kia] lại nghĩ rằng ông Hà muốn cô phục vụ cậu chủ thật tận tình và chu đáo...

“Người nuôi con từ nhỏ là vú em. Còn việc bắt nạt cô ấy thì chỉ có con mới có quyền đó thôi.” Hà Tử Phàm từ tốn nhấp một ngụm rượu vang, vẻ mặt vẫn lạnh tanh như thường.

“Bà xã ! Em xem con trai em giờ đủ lông đủ cánh rồi thì dám hăm dọa cả bố nó kia !” ()

Bà Hà nhìn chồng mình với vẻ mặt đầy ảm ức kia cũng chịu thua. Chồng mình chưa bao giờ có khái niệm tuổi sao ?

“Cũng trễ rồi, con đưa bố mẹ về nhà hai người.” Hà Tử Phàm gọi phục vụ rồi đứng dậy.

“Ồ, không đưa bố mẹ đến căn nhà kia à ? Bố muốn gặp cô gái kia !” Ông Hà nhìn Hà Tử Phàm vẻ tiếc nuối.

“Năm mươi triệu một ngày, chỉ áp dụng ỉnh bố.” Hà Tử Phàm nhìn ông Hà, mỉm cười. Đúng là lúc trước chỗ đó là nhà bố mẹ anh, chính bố anh đã cho anh thuê với giá đó, nhưng gần đây bố anh vì một lý do nào đó mà phải gán nhà cho anh. Ra tay độc ác với con cái thì bây giờ anh trả lại gấp năm lần. Với tính cách trẻ con như thế chính Hà Tử Phàm cũng không hiểu tại sao bố anh lại có thể gây dựng lên một gia nghiệp lớn thế này.

“Bà nó ơi ! Con bà ăn hiếp tôi !!!!” Ông Hà ôm chầm lấy bà xã mình như đứa trẻ. Hà Tử Phàm thở dài, anh thật muốn nói rằng đừng ai nói ông ta là bố anh.

Về nhà, Hà Tử Phàm chẳng thấy Bạch Thiên Di đâu, anh nghĩ có lẽ cô đã đi ngủ rồi, lúc này đã có điện lại, tivi vẫn còn đang bật, đèn sáng trưng cả căn nhà. Hà Tử Phàm nghĩ một lát, rồi lấy điện thoại gọi cho Bạch Thiên Di, nhưng người trả lời lại là giọng nói khô khốc của tổng đài, cô tắt cả điện thoại rồi. Hà Tử Phàm tắt hết đèn rồi lên phòng đóng cửa lại.

Buổi sáng, Bạch Thiên Di lười biếng thức dậy, cô vẫn gọi Hà Tử Phàm dậy như mọi ngày, chỉ khác là sau khi anh vừa ra khỏi cửa, cô liền nhanh chóng thu dọn đồ đạc lên đường trở về ngôi nhà thân yêu.

Bắt xe buýt ra sân bay, rồi tựa đầu vào ghế ngồi ngủ ngon lành. Nhà cô ở thành phố S, công ty ở thành phố T ngay bên cạnh, cô luôn nghĩ đi máy bay là quá phung phí, lại còn gây ô nhiễm, nhưng mà vé máy bay đã cầm trên tay rồi, tất nhiên là phải đi thôi.

Xuống sân bay, Bạch Thiên Di tay kéo hành lý, tay xách cái chuồng đựng Alexander. Cũng may nó còn nhỏ, vẫn có thể mang đi khắp nơi được, loài kỳ nhông Nam Mỹ này khi trưởng thành sẽ có thể dài đến 1m 8, thế thì mang đi thế nào được o.O. Cô gọi một chiếc taxi rồi đọc địa chỉ nhà, nhưng mà, số nhà cô là số mấy nhỉ ? Bạch Thiên Di suy nghĩ một hồi, rồi lấy điện thoại ra gọi ẹ:

“Mẹ, số nhà mình là số bao nhiêu ?”

“Nằm ở Khu xxx đường xxx, có như thế cũng không nhớ !”

Nói rồi bà Bạch cúp luôn điện thoại. Bạch Thiên Di nói địa chỉ với bác tài, rồi lục trong ba lô ít nho cho Alexander ăn. Xem cái mặt của nó kìa, ngu ngu ngơ ngơ trong đáng yêu muốn chết.

Đứng trước cửa nhà, Bạch Thiên Di vẫn khởi thở dài. Căn nhà của gia đình cô không phải là quá nổi bật sao ? Nếu không phải cô ở nhà này thì chắc đã tưởng đây là nhà của một ông người Nhật nào đó yêu nước...

Bạch Thiên Di để đồ đạc xuống đất, cô nhấn chuông cửa, rất nhanh sao đó có một anh thanh niên mặc may-sắc sửa chạy ra mở cổng, trông rất lạ, hình như cô chưa nhìn thấy anh ta bao giờ, anh ta hỏi:

“Cô tìm ai ?”

“...” Cảm giác này thật lạ, đứng trước cổng nhà mình, nhấn chuông, có một người trong nhà bước ra hỏi: “Cô là ai ?” Cảm giác thật mới mẻ, cô chỉ mới đi có mấy tháng, sao lại giống như là mấy năm vậy nè >”

“Tôi muốn vào trong...”

Anh chàng kia nhìn cô từ trên xuống dưới, mắt dừng lại ở đóng hành lý bên cạnh cô, anh ta liền ra vẻ như đã hiểu ra, ánh mắt khinh bỉ nhìn Bạch Thiên Di nói:

“Ở đây không phải là khách sạn, cô tìm nơi khác cho.”

“...”. Người này đang muốn làm cô ức chết mà !

“Này anh kia, anh biết tôi là ai không ?” Tôi là Bạch Thiên Di - Bạch Tiểu Thư của nhà này đấy !!

“Cô là ai ? Tôi quan tâm à ? Chỗ này là nhà riêng, không phải chỗ để cô muốn vào thì vào !” Anh chàng kia nói đoạn định đóng cửa lại, Bạch Thiên Di liền nhanh chóng dùng tay chặn cửa lại.

“Cô lại muốn gì nữa ?” Anh chàng kia nhăn mặt hỏi cô.

“Này anh, trong mắt anh có vẻ sáng sửa thế mà lại chẳng biết gì cả sao ? Tôi là Bạch Thiên Di là con lớn của nhà họ Bạch đó anh biết không ?” Bạch Thiên Di chỉ tay vào mặt mình.

Anh chàng kia nhìn cô, suy nghĩ một lát rồi nói:

“Xin lỗi, nhà này chỉ có mình Bạch Thiên Ngôn là con thôi, cô lấy tư cách gì mà bảo là người nhà họ Bạch ? Nhìn cô còn nhỏ hơn cậu Thiên Ngôn, con lớn cái gì chứ”

Bạch Thiên Di suýt nữa thì ức chết. Bạch Thiên Ngôn và cô là sinh đôi đó! Là sinh đôi! Cô chui ra bụng mẹ trước anh đó! Cô sắp nôn ra máu rồi đây, phải làm sao thì anh ta mới cho cô vào chứ ?

“Anh mới đến đây làm ?” Bạch Thiên Di vuốt giận.

“Được một tháng rồi !” Anh chàng kia thật thà.

“...” Ách, vậy hỏi sao anh ta không biết cô là ai...Nhưng mà chẳng lẽ suốt bao nhiêu lâu ấy mà chẳng ai nhắc đến cô một lần sao TT_____TT.

“Tránh ra !!! Tôi muốn vào trong !!!” Bạch Thiên Di lần này không nhân nhượng nữa, cô đẩy cửa xông vào.
()

“Này ! Cô làm gì thế ?!!” Anh chàng kia thấy Bạch Thiên Di đẩy cửa vào liền trụ chân ôm lấy cánh cửa không cho cô xông vào. Đương lúc giằng co qua lại, thì đã có một chiếc xe dừng trước cổng.

“Có chuyện gì thế ?” Người trong xe xoay cửa kính xuống.

Vừa nhìn thấy người kia, anh chàng nọ liền vui như thấy vàng:

“A, cậu Hà, cậu đến chơi.”

“Ừm, hai người đang làm gì vậy ?” Hà Tử Phàm liếc mắt nhìn Bạch Thiên Di và anh chàng kia đang ôm nhau trước cổng (thực chất là đang đánh nhau). Anh chàng kia nghe anh hỏi vậy liền ngay lập tức tố cáo Bạch Thiên Di:

“Anh xem, cô gái này tự nhiên lại đòi vào nhà, lại còn bảo là con lớn của nhà họ Bạch hay gì gì ấy, tôi nào có biết, từ khi làm ở đây tới giờ có ai bảo nhà họ Bạch có con gái đâu !” Anh chàng này rất thật thà, nói tuốt tuột tuột cho Hà Tử Phàm nghe.

Bạch Thiên Di lúc này vẫn đang trở mắt nhìn Hà Tử Phàm đang ngồi trong xe, không phải sáng nay anh ta đi làm à ? Anh ta đến đây làm gì ? Sao anh ta lại biết nhà cô ở đây ? Người làm trong nhà biết anh lại không biết cô ? What the con heo chuyện gì thế này @@ thời thế đảo ngược rồi à ?

Hà Tử Phàm hình như đã hiểu ra vấn đề, anh nói:

“Mở cổng đi, chúng tôi vào trong.”

“Chúng tôi” ở đây chính là chỉ hai người, anh chàng kia rất tinh ý, liền hiểu ngay chuyện, liền mở cổng cho Hà Tử Phàm, mặc dù anh không muốn cô gái kia vào cùng, nhưng mà cậu Hà đã nói thế thì anh cũng phải mở cổng thôi.

Bạch Thiên Di bực mình xách vali và balo vào trong, anh liền chạy xe vào.

“Hay lắm, anh muốn cười thì cười đi, cười cho chết luôn đi, chết tiệt, đời nào có ai lại bị người làm chặn cửa không cho vào nhà mình không ??” Bạch Thiên Di nổi nóng, cô lườm Hà Tử Phàm khoe miệng cười cười nãy tới giờ, rõ ràng anh rất muốn cười mà.

Hà Tử Phàm không thèm chấp cô, anh mở cửa xe, tiện tay cầm lấy chiếc vali và cái lồng của Alexander rồi tỉnh bơ đi thẳng vào nhà.

“Này, anh đến đây làm gì ? Sao anh biết nhà của tôi ? Anh theo dõi tôi ?” Người nhà cũng biết, anh ta chắc đã đến đây rất nhiều lần rồi.

“Ba tôi và chú Bạch là chỗ quen biết.” Hà Tử Phàm không dài dòng, anh chỉ nói ngắn gọn một câu.

“Ồ, ra anh đến bàn công việc, trùng hợp thật nhỉ !” Bạch Thiên Di không nghĩ nhiều, nhanh chân rảo bước vào trong nhà.

Nhà cô tử cổng vào cách nhà một khoảng sân lớn, có hồ cá chép, có cầu gỗ nhỏ bắt qua, có cả cây xum xuê nữa, đường đi còn được lát đá...

Chẳng khác nào căn nhà biến thái của Hà Tử Phàm.

Phòng khách vắng tanh chẳng có ai cả, Hà Tử Phàm mang đồ của Bạch Thiên Di lên phòng cô rồi biến mất chẳng thấy tăm hơi đâu, Bạch Thiên Di cũng không thèm tìm anh làm gì, việc đầu tiên cô muốn làm là đi tìm bà nội.

“Nội ơi con về rồi !” Cô chạy sang phòng của bà nội mình, ôm chầm lấy bà nội đang ngồi xem tivi, bà nội là người thương cô nhất nhà.

“Tiểu Di, cháu về rồi à ?” Bà nội nhìn cô mỉm cười.

“Vâng ạ.” Cô cười toe toét với bà mình, bà cô dù đã già nhưng vẫn còn đẹp, trông bà có nét sang trọng không thể xóa mờ được.

“Vé máy bay bà gửi cháu đi có thoải mái không ?” Bà nội cô hỏi, tay vuốt tóc cháu gái mình.

“Vé máy bay bà gửi ?” Thì ra là bà nội bỏ tiền ra mua, vậy mà cô tưởng mẹ cô tốt bụng mua vé máy bay gửi cho cô chứ.

“Thoải mái lắm bà ạ...À thôi cháu đi tìm mẹ đây !”

Bạch Thiên Di đứng lên đi ra gian trước, chỗ phòng khách lúc này mẹ cô đã ngồi sẵn ở đó, bà đang vừa ăn đào, vừa xem tivi.

“Mẹ !” Cô gọi.

“Ồ con gái, đến đây...” Bà Bạch vỗ vỗ vào chỗ trống cạnh mình, vui vẻ tươi cười. Sao cô lại có cảm giác không tốt cho lắm nhỉ ?

“Con gái sống có thoải mái không ?” Bà Bạch vuốt tóc cô, hỏi.

“Dạ, có !” Không ! Tất nhiên là không rồi ! Sao có thể thoải mái được khi ngày nào cũng phải nhìn thấy mặt của Hà Tử Phàm cơ chứ !

“Vậy thì tốt, nhân tiện gọi con về, mẹ muốn nói với con vài chuyện...”

Vài chuyện ? Bạch Thiên Di kéo đĩa đào về phía mình, cắn một miếng.

“Con gái ! Kết hôn nhé !”

Bạch Thiên Di sút nữa thì phun cả hột đào ra ngoài, mẹ cô muốn cô kết hôn á ?!

“Hà ?! Mẹ đùa à ?” Cô trợn mắt nhìn mẹ, mẹ cô cũng bị Hà Tử Phàm lây xấu rồi >”

“Con gái lớn, không gả đi chứ làm gì ?” Mẹ cô cười.

Ăn bám hưởng thụ cuộc sống tự do chứ gì ạ ! Bạch Thiên Di hôm nay đã chịu quá nhiều đả kích ()

“Với ai ?” Bạch Thiên Di hỏi, kết hôn không phải là chuyện quá đáng sợ, việc đáng sợ là phải kết hôn với ai. (×_×)

“Với con trai của đối tác ba con, con đừng lo, mẹ đã xem kĩ rồi, rất được !” Ách, thứ lỗi cho cô nghĩ bậy, mẹ ơi nói vậy rất dễ gây hiểu lầm đấy >”

“Con trai của đối tác ba con ?” Câu này quen nhỉ, hình như cô đã nghe ai nói rồi thì phải.

“Mẹ, đừng nói tên anh ta là...” Bạch Thiên Di nuốt nước bọt, mặt tái mét, tay cầm đào bắt đầu run .

“À, tên là Tử Phàm.” Mẹ cô giành lấy quả đào cuối cùng trên bàn, miệng cười tươi như hoa.

Rầm !

Một trái bom nguyên tử đã đáp xuống đầu Bạch Thiên Di. Tổ quốc ơi, tự do ơi, chúng ta chia tay từ đây, cuộc sống thần tiên ơi, I will miss you

Hà Tử Phàm ! Sao anh cứ ám tôi hoài thế ! Chướng khí, oan hồn không tan ! Nghiệp chướng mà ! ()

17. Chương 18

Tác giả: Tôi Là Người Mù Chữ

CHƯƠNG 18

Lời từ miệng mẹ cô nói ra giống như sét đánh ngang tai khiến Bạch Thiên Di hồn tiêu phách tán. Thấy con gái mình bỗng nhiên đờ ra, bà Bạch liền vuốt tóc cô:

“Tiểu Di à, con không cần phải lo lắng, bố mẹ đã bàn hết cả rồi !”

Cái gì mà lo hết rồi kia chứ ???!! Đây là thời buổi nào mà bố mẹ còn quyết định thay con cái chứ ()

“Mẹ à...” Bạch Thiên Di đau khổ nhìn mẹ cô đang vui vẻ gặm đào xem tivi.

“Con đừng lo, cậu ta rất tốt.” Mẹ cô an ủi, thực chất mắt vẫn dính vào ti vi. = =

“Không ! Ý con là...”

“Mẹ hiểu mà, người mẹ tin tưởng chắc chắn tốt !”

“Không phải...” Hà Tử Phàm mà tốt thì bọn lưu manh là tiên rồi (#)

“Chắc, con yên tâm đi, cậu ta không có đào hoa đâu, mẹ điều tra kĩ rồi...”

()

“A a a a a a a a !!!” Bạch Thiên Di tức giận ôm cái gối tựa trên ghế hét lên, khiến bà Bạch kinh ngạc.

“Con bị sao thế ? Sốt à ?” Bà Bạch nhìn con gái mình như đang bị động kinh, sợ giật cả mình.

“Mẹ ! Con còn không biết mặt mũi anh ta, sao mẹ lại có thể nhẫn tâm đẩy con gái mẹ đi như vậy ??” Thứ lỗi, cô đành phải giở chiêu ra thôi (-_-) (-_-)

Vừa lúc đó cửa thư phòng của ông Bạch bỗng mở ra. Hai người đàn ông cùng bước ra ngoài, một già một trẻ, một trước một sau. Cả hai đều nhìn người nhìn cô (hai người gồm bố và mẹ), chỉ có Hà Tử Phàm là mặt mày vẫn tỉnh bơ như biết trước điều cô sẽ nói vậy.

“A ! Thật ra có một chuyện bố mẹ vẫn chưa kể cho con nghe...”

...

....

.....

Bữa cơm gia đình diễn ra rất xôm tụ, tất cả mọi người đều tươi cười rất vui vẻ, chỉ duy có mình Bạch Thiên Di là như người mất hồn, một mình ôm khúc xương gà đã trở thối mãi không chịu buông.

“Con định gặm đến mức nào nữa, khúc xương sắp tan trong miệng con rồi kìa !” Bà Bạch lên tiếng, sau đó quay sang Hà Tử Phàm nói:

“Tiểu Phàm, cháu cứ tự nhiên như ở nhà nhé, đừng ngại.”

“Vâng.” Hà Tử Phàm mỉm cười.

Anh ta là ai thế ?

“Khi nào rước dâu thì được ?” Bà Bạch lên mỉm cười, Bạch Thiên Di sắc mặt...

“Chuyện này cháu nghĩ nên để người lớn quyết định.” Hà Tử Phàm sờ mũi, rồi lại mỉm cười.

Giả tạo ! Nay thì lật bàn !

Mẹ cô liên tục hỏi Hà Tử Phàm đủ thứ chuyện, từ gia đình cho đến công việc, ngay đến cả chuyện hằng ngày tắm bao nhiêu lần cũng muốn hỏi ra nói luôn. Cô thật không chịu nổi mà !!!

Bạch Thiên Di sắp bị ức mà chết rồi >”

“Con nên cảm ơn Tử Phàm một tiếng đi. Nhờ cậu ta con mới được làm ở công ty tốt như thế đấy !”

Bạch Thiên Di suýt chút nữa cắn đứt cả lưỡi. Cô tròn mắt...nói vậy Hà Tử Phàm...chính là hậu thuẫn của cô sao ?! Không ngờ...nói ra vậy anh ta đã biết cô sẽ làm ở đó trước cả cô sao @@

Bạch Thiên Di dù có ngạc nhiên, nhưng cũng chỉ giả vờ tỏ ra điềm nhiên không thèm quan tâm.

“Thật cảm ơn anh rất nhiều !”

Bạch Thiên Di nói, cúi đầu một góc 90 độ, giọng nói vô cùng thành kính. Cảm ơn anh đã mang đến cho cô món nợ mười năm trả góp. Xin chân thành cảm ơn !

Nhìn vẻ mặt lãnh đạm của Hà Tử Phàm mà Bạch Thiên Di cứ muốn giẫm lên. Thì ra anh ta đã biết trước rồi, vậy mà còn lừa cô vào tròng...

“Cô...”

“Anh không cần phải nói, ân huệ này của anh tôi nhận không hết.” Bạch Thiên Di cầm đĩa hươu hươu ra hiệu không cần giải thích, cô ngắt lời Hà Tử Phàm.

“À...” Hà Tử Phàm vừa mở lời, lại bị Bạch Thiên Di chặn lại.

“Tôi sẽ cố gắng làm việc chăm chỉ hơn để không phụ lòng mong mỏi của anh.” Cô gấp một cái đùi khác, dùng móng vuốt cạo xé nó.

“Ý của tôi...”

“Anh không cần phải đối xử đặc biệt với tôi đâu. Cứ đối xử với tôi như mọi người trong công ty là được rồi !” Bạch Thiên Di ra sức gặm đùi gà, đầu hơi cúi xuống.

Lúc này Hà Tử Phàm không nhận được, nói luôn:

“Tôi muốn nói tóc cô dính hết nước canh rồi kìa !”

“ ... ”

Bạch Thiên Di giờ mới để ý, vì cúi đầu thấp quá, nên lúc không để ý cả phần đuôi tóc đã nằm trong tô canh rồi...

Bạch Thiên Di mặt đen sì, đứng lên nói:

“Con no rồi, con đi tắm đây !”

“Hôm nay con bị bệnh à ?” Bà Bạch không nhận được hỏi, ăn ít thế đâu phải tác phong của con gái bà.

Lườm Hà Tử Phàm một cái, cô đi thẳng về phòng, trông y hệt như các vị tiểu thư đồng danh trên phim truyền hình. Ngay sau đó Bạch Thiên Di liền cảm thấy hối hận, Bạch Thiên Di không thể nào là tiểu thư đồng danh được, như vậy sẽ là mất đi uy danh của cô mất.

Bạch Thiên Di vào nhà tắm gội đầu, ngâm mình cho thật thoải mái mới hài lòng đi ra. Lúc này mọi người chắc cũng đã ăn uống xong xuôi, Hà Tử Phàm ăn xong tất nhiên là phải về nhà rồi, anh ta không thể mặt dày ở lại đây mãi được. Vừa đi qua phòng khách, Bạch Thiên Di liền nghe thấy tiếng cười khúc khích của mẹ và một người nữa, nghe rất quen. Cô liền dừng lại ngó vào trong.

“Bác ngày càng đẹp ra đấy ạ...”

“Cháu quá khen rồi, ta già rồi đấy thôi !”

“Cháu nói thật mà, trong số những người mẫu lớn tuổi cháu chụp ảnh chẳng ai đẹp như bác cả, vậy nên đa phần cháu chỉ chụp phong cảnh thôi.”

“Tìm được người mẫu hợp ý rất khó.”

Hai người nói chuyện có vẻ rất ăn ý. Hôm nay là ngày vui sao mà khách đến nhà cô đông vui thế nhỉ ? Nhìn vào trong, thì ra là người quen.

“Hey đầu lợn, long time no see huh ?” Thư Di Nhiên vui vẻ chào nói.

“Di Nhiên ?! Sao cậu lại ở đây ? Không phải cậu đi chụp ảnh ngoại cảnh khắp nơi sao ?” Bạch Thiên Di có phần ngạc nhiên hỏi, đã bao lâu rồi cô không gặp Thư Di Nhiên kia chứ ?

Thư Di Nhiên chớp chớp mắt, ngón trỏ chỉ vào mình nói:

“Thì tớ cũng mới về tuần trước, không lẽ cứ phải đi bụi khắp nơi thế sao ? Hôm qua mẹ cậu gọi cho tớ nói hôm nay cậu về, nên bảo tớ sang chơi, mà lúc này bận quá, nên mãi đến giờ mới sang đây được.”

Bạch Thiên Di lườm mẹ một cái, rõ ràng mẹ cô chẳng nói gì về việc Thư Di Nhiên cả. Hừ, có còn cô là con gái mình nữa không vậy ?!

Không nhiều lời, Bạch Thiên Di ngay lập tức kéo Thư Di Nhiên sang phòng mình với tốc độ ánh sáng, đóng cửa lại, hỏi luôn:

“Tiểu Nhiên, cậu là chị em tốt từ nhỏ của tớ đúng không ?” Bạch Thiên Di vịn vai Thư Di Nhiên, làm vẻ mặt vô cùng nghiêm túc khiến Thư Di Nhiên có phần sững sờ. Cô máy móc gật gật đầu.

Bạch Thiên Di thấy bạn gật đầu, liền hài lòng hỏi tiếp:

“Trả lời thật với mình, cậu có biết ai tên là Hà Tử Phàm không ?”

Nếu lúc nhỏ cô chẳng nhớ gì cả, mà Thư Di Nhiên lại chính là chị em tốt từ nhỏ của cô, vậy thì cô ấy tất nhiên phải biết những điều đó chứ.

Thư Di Nhiên suy nghĩ một chốc lát, chớp chớp mắt thành thực trả lời: “Không !”

“Vậy thì lúc nhỏ bọn mình có từng chơi với thằng nhóc nào mặt mũi láu cá lớn hơn bọn mình một tuổi không ?” Hai tay đặt trên vai Thư Di Nhiên của Bạch Thiên Di hơi run...

Thư Di Nhiên suy nghĩ một chút rồi trả lời:

“Có, hồi nhỏ có một đứa con trai, lớn hơn một tuổi, ngày nào cậu cũng leo đèo theo anh ta, rồi còn luôn cho rằng anh ta rất ngầu nữa chứ ! Hình như tên Bradley thì phải ?”

“Bradley ? Tên cậu bé ấy là Bradley ư ?”

“Đúng !” Thư Di Nhiên vô cùng chắc chắn.

“Sao đến giờ mới nhớ ra chuyện đó kia chứ ? À mà cũng nhân tiện nói luôn, nếu tớ nhớ không lầm thì hồi bé cậu bị té đến khùng khùng điên điên cũng tại vì thằng nhóc ấy đấy !”

“ ... ”

Bạch Thiên Di không còn gì để nói nữa...

Hôm nay cô đã được bố mẹ mình tiết lộ một bí mật động trời. Thì ra lúc nhỏ cô đã từng nghịch phá trèo cây sau đó té từ trên cây té xuống đến nỗi quên mất bố mẹ mình là ai...Bố Bạch có kể rằng lúc đó cả nhà sợ muộn chết, phải mất mấy tháng điều trị cô mới trở lại bình thường, nhưng chắc cũng đã quên mất đi một số kí ức. Thế nên cô mới không biết Hà Tử Phàm là ai !

Theo những lời Thư Di Nhiên và bố mẹ cô kể, đem sắp xếp lại với nhau thì quả thật cô có quen biết Hà Tử Phàm, anh ta từ bé sống ở nước ngoài, vì hai gia đình có quen biết với nhau nên mỗi khi về nước đều ghé nhà cô chơi. Hai gia đình lúc đó cảm thấy tình cảm giữa hai đứa nhỏ rất tốt nên đã ngầm quyết định hôn ước, vậy nên mới có cơ sự ngày hôm nay. Cơ mà Thư Di Nhiên đã nói chính anh là người đã làm cô té từ trên cây té xuống kia mà ! ()

Hôm đó Thư Di Nhiên ở lại nhà Bạch Thiên Di. Thư Di Nhiên kể cho cô nghe những chuyện lúc bé của mình. Thật ra sau khi nghe Thư Di Nhiên kể cô mới nhận ra rằng trong kí ức của cô tất cả đều rất mờ nhạt, ngoài việc ngày nhỏ cô nhớ mình rất nghịch ra thì tất cả đều rất mờ nhạt.

Haiz...Thì ra anh ta đã biết cô từ lâu rồi, còn cô thì mù lòa chẳng biết gì cả...

Bạch Thiên Di ở nhà đúng một tuần, nhưng từ lần sau đó cô chẳng bao giờ nhìn thấy anh qua lại nhà cô nữa. Điều đó khiến Bạch Thiên Di rất vui, như vậy thì cô đỡ đau đầu tìm cách tránh mặt anh.

Mới mấy hôm trước quan hệ vẫn còn là chủ tớ. Hôm nay đã là vợ chồng tương lai. Sao cô có thể chịu được sự đả kích này cơ chứ !

Tất nhiên là Bạch Thiên Di luôn tìm cách dụ dỗ bố mẹ đổi ý, nhưng hoàn toàn thất bại. Cô cũng đã sử dụng đến chiêu thức cuối cùng:

“Hôm nhân của con là do con tự quyết định, hạnh phúc của con bố mẹ có thể tìm giùm được sao ?”

Câu này Bạch Thiên Di đã phải đúc kết mấy ngày liền từ mấy bộ phim truyền hình nội cô thường xem. Thường có xác suất thành công đến 90%. Nhưng trong trường hợp này mẹ cô lại trả lời:

“Được rồi ! Bố mẹ không ép con, nhưng còn phải xem Hà Tử Phàm có ép con không đã...”

Cô suyết chút nữa thì ngất.

Thư Di Nhiên thì ngày nào cũng chạy sang chơi với cô, nên cũng thường trở thành vật tế của Bạch Thiên Di.

“Nhiên Nhiên, cậu xem, tại sao Hà Tử Phàm lại đồng ý hôn sự này chứ ? Không phải nó rất nhảm nhí sao ?” Bạch Thiên Di chất vấn. Thư Di Nhiên mắt đang dán vào màn hình máy tính, tay nhấp chuột lia lịa. Đạo này cô nàng đang rất mê trò chơi League of Legend, suốt ngày cứ lập đội đánh nhau, còn kéo cả cô chơi cùng nữa.

“Sao lại hỏi tớ, tớ đâu phải Hà Tử Phàm ? Hay là anh ta cũng thích cậu ?”

Bạch Thiên Di bên này đang ra sức đánh quái, bỗng hét lên:

“Cẩn thận, địch sau lưng !”

Trên màn hình máy tính nhân vật của Thư Di Nhiên liền núp vào lùm và biến về thành, Bạch Thiên Di thở hắt ra một tiếng, lại tiếp:

“Làm gì có chuyện đó chứ, anh ta thời đại học thì ngày nào cũng tìm cách làm tớ mất mặt, ở nhà thì toàn sai tớ làm mấy chuyện vặt, còn gài bẫy tớ nữa chứ !” Bạch Thiên Di bức xúc kể.

“Uhum, vậy thì chắc anh ta muốn hợp tác lâu dài với công ty nhà cậu, cuộc hôn nhân này nếu thành công cũng rất có lợi cho gia đình hai bên. Ở nhà...Khoan ?! Ở nhà ?! Hai người ở cùng nhà ?!” Thư Di Nhiên trợn mắt, quay sang nhìn Bạch Thiên Di đang ra sức click chuột.

“Cẩn thận, khiêu khích kìa !” Bạch Thiên Di bỗng hét lên. Ngay lập tức Thư Di Nhiên bắn ra một cái lưới bay ngược về sau, thoát thân.

“Chuyện kể ra rất dài...”

“...”

Bạch Thiên Di vừa chơi game vừa kể chuyện mình bị mắc mưu Hà Tử Phàm cho Thư Di Nhiên nghe. Cô cũng tỏ ra rất thông cảm cho bạn mình. Lúc Bạch Thiên Di ngừng kể, Thư Di Nhiên suy nghĩ một lát, rồi nói:

“Thật ra nguy cơ không phải là không có.”

“Nguy cơ gì cơ ?” Bạch Thiên Di hỏi.

“Cậu thích Hà Tử Phàm !”

“Ách...” Không kìm được bức xúc, Bạch Thiên Di quay cả người lại trợn mắt nhìn Thư Di Nhiên.

“Cậu nói nhảm gì đấy ?!” Bạch Thiên Di giận dữ.

“Không phải sao ?” Thư Di Nhiên vẫn đang chăm chú vào màn hình máy tính, ngón tay linh hoạt như nhảy múa trên bàn phím.

“Tất nhiên là không rồi ! Nhảm nhí !” Cô quát.

“Ồ.” Thư Di Nhiên đáp.

Bạch Thiên Di “Xì !” một tiếng không thèm cãi nhau với Thư Di Nhiên làm gì, tiếp tục chơi game. Đã được nửa trận đấu, hai bên giằng co rất quyết liệt. Lúc này Bạch Thiên Di liền nghe giọng Thư Di Nhiên lẩm bẩm:

“Nhắc người ta hoài mà còn làm bộ !”

“Cậu nói cái gì !???” Bạch Thiên Di một lần nữa quay lại trừng mắt với Thư Di Nhiên.

“Á ! Cẩn thận, bat kia !” Thư Di Nhiên la lên chỉ vào màn hình. Bạch Thiên Di vội vàng quay đầu lại nhìn, giao tranh giữa hai đội đã diễn ra, nhân vật Bạch Thiên Di đang chơi là tướng phép thuật chính của đội, cũng may là phản ứng kịp thời. Đội cô phối hợp rất tốt làm được một pha quét sạch đối phương, đánh sập hết trụ nhà lính rồi đánh thẳng vào nhà chính. Đội của cả hai cuối cùng cũng giành chiến thắng.

Bạch Thiên Di thở phào nhẹ nhõm, cô mạnh thế, nếu thua sẽ rất tức, trang bị đã đầy ô chứa hết cả rồi.

Buổi tối, Bạch Thiên Di sau khi ăn cơm liền dắt Alexander ra vườn ngồi, vì sáng nay cô ngủ quên không dắt nó ra phơi nắng được nên buổi tối đành dắt Alex ra hóng gió bù vậy.

Alexander ngồi trên cái ghế, đầu ngẩng cao trong vô cùng oai phong, mấy cái gai trên người nó đều tỏ vẻ hưng phấn. Bạch Thiên Di chợt nhớ lại những lời lúc ban chiều Thư Di Nhiên nói. Cô thì làm sao thích Hà Tử Phàm được chứ ! Từ hồi Lăng Minh Dực đến bây giờ cô vẫn chưa có một lần rung động trước ai cả.

Hồi đi học, cô rất không ưa Hà Tử Phàm, cảm thấy anh ta rất khó ưa, suốt ngày tìm chuyện trêu cô, anh ta mọi thứ đều hơn người khác, khiến ai mà chẳng gào (ghen ăn tức ở) cho được chứ.

Hồi đó cô còn tưởng anh ta thích Lăng Minh Dực nữa chứ, bao nhiêu cô gái tỏ tình với anh ta đều thất bại cả. Suốt ngày chỉ lủi thủi một mình, hoặc đi với nam sinh khác. Cô còn nhớ vào một buổi tối nọ, cô nhìn thấy Hà Tử Phàm ngồi một mình dưới bóng cây cổ thụ, trong anh vẫn điềm nhiên và thờ ơ như mọi ngày. Đôi mắt không hề không nộ, đen thẳm thẳm giữa bầu trời đêm khiến người ta có chút thương cảm. Lúc đó Bạch Thiên Di cảm thấy xung quanh Hà Tử Phàm như tỏa ra một bầu không khí kì lạ, trước mắt cô như bức tranh kì dị, đẹp mà không đẹp, thê lương mà không thê lương. Cô cứ như người bị trúng tà, chỉ đứng từ xa nhìn anh chăm chăm...

Hà Tử Phàm hình như cũng cảm thấy có người nhìn mình, anh xoay người lại thấy cô đang nhìn. Hà Tử Phàm lạnh lùng liếc cô rồi đứng dậy bỏ đi. Trong khoảnh khắc đó, cả người Bạch Thiên Di hình như run lên, ánh mắt anh dù chỉ lướt qua người cô nhưng cô lại có cảm giác như có một cơn gió lạnh thổi qua mặt mình. Bạch Thiên Di ngẩn ngơ nhìn theo bóng lưng khuất dần của anh, cô không biết có phải mình bị hoa mắt hay không mà lại nhìn thấy Hà Tử Phàm lạnh lùng như tảng băng ngàn năm kia lại đầy tâm sự như thế.

Nhưng điều khiến cô khó hiểu nhất chính là vì sao cô lại cảm thấy đau lòng đến thế.

Giờ nghĩ lại, cô vẫn cảm thấy tim mình nhói lên. Bạch Thiên Di cảm thấy nóng ran, cô bị người ngoài hành tinh xâm chiếm mất rồi >"< sao=" tự=" nhiên=" lại=" đau=" lòng=" vì=" anh=" ta=" chứ=" !=" rõ=" ràng=" là=" đang=" nhìn=" alexander=" mà=" lại=" nhớ=" tới=" hà=" tử=" phàm=" bộ=" não=" này=" không=" phải=" của=" cô=" nữa=" ">

Bạch Thiên Di cảm thấy hơi choáng, cô dắt Alexander vào trong nhà. Cầm điện thoại trên bắt đầu bấm linh tinh giết thời gian.

Cô kéo xuống xem danh bạ, tên Bạc Hà bỗng lướt qua. Cô nhìn dưới tên anh là một dãy số, bỗng nhiên lại nhớ đến vì sao cô lại đặt anh là Bạc Hà. Hà Tử Phàm là một người ưa sạch sẽ, nhưng cũng không phải là loại người sạch sẽ quá mức. Ấn tượng của cô về anh là mặt lạnh như tiền. Người lúc nào cũng tỏa ra hương bạc hà thoang thoảng, rất dễ chịu. Ách ! Sao lại là dễ chịu kia chứ ?! Phải là rất khó ngủ mới phải >

Nghĩ lung tung một hồi, không biết trời xui đất khiến thế nào cô lại bấm gọi. Bạch Thiên Di hoảng hồn nhìn cái điện thoại, vừa định bấm phím tắt đi thì giọng Hà Tử Phàm đã ôn tồn vang lên.

“Đầu Cải Thảo ?”

“A...à !...Hà...Ý tôi là Bạc Hà, anh vẫn...chưa ngủ sao ?” Bạch Thiên Di giật ngất, cô biết nói gì bây giờ >

“Bây giờ là tám giờ, tôi còn chưa ăn tối !” Giọng anh vẫn lạnh lùng có chút châm biếm.

Bạch Thiên Di bên dây vô đầu bức tóc, cô biết phải nói gì nữa bây giờ >

“Cô gọi tôi có chuyện gì ?” Hà Tử Phàm hỏi.

“Không...không có gì ! Tôi chỉ gọi hỏi anh mọi chuyện ở nhà thế nào thôi !” Bạch Thiên Di lúng túng

“Ồn cả, tốt hơn lúc cô còn ở đây.” Anh rất thành thật.

“Ách...” Bạch Thiên Di bỗng nhiên cảm thấy mình bị xúc phạm, trong lòng có chút buồn.

“Nhớ tôi à ?” Hà Tử Phàm vừa lật tài liệu vừa nói, anh chỉ là thuận miệng hỏi thôi.

“Gì cơ ? Tôi không có, chỉ là Alexander nhớ anh nên tôi mới gọi điện cho anh thôi, nói xong rồi, tôi cúp máy đây, tạm biệt !” Bạch Thiên Di nói luôn một tràng, không hiểu vì sao cô lại tìm ra được một lý do ngớ ngẩn như vậy nữa không biết { | (> o < >

Hà Tử Phàm bên đây có vẻ hơi bất ngờ, không ngờ Bạch Thiên Di lại phản ứng mạnh đến thế, khỏe môi anh bỗng nhếch thành một nụ cười đầy ý vị. (*Φ – Φ*)

Lạ quá, tim đập thành thịch, mặt nóng rang, đây không phải là cảm giác say nắng trong truyền thuyết sao ?? () Không thể nào ! Không thể là với Hà Tử Phàm được, lúc nói chuyện điện thoại anh ta còn trên cô thế mà Nhưng mà nhớ lại, giọng anh ta cũng hay thế nhỉ ? Ách ! Hay cái gì mà hay, dở tệ, nghe như tiếng vịt kêu ấy (#’ ’) Không thể chấp nhận được, Bạch Thiên Di vùi đầu vào gối ôm lăn qua lăn lại, ngủ lúc nào không hay.

Sáng sớm cô tỉnh dậy. Bạch Thiên Di tóc tai rối bù đứng trước gương hồi tưởng về đêm qua.

Tối qua cô nằm mơ thấy Hà Tử Phàm...hai người đang...

A a a a a a a !! Thôi rồi xác định cmnr Σ(’ ’) Như vậy những lời Thư Di Nhiên nói là đúng rồi sao (O) . Rằng cô...A A A A A A !

Bạch Thiên Di đứng trong nhà vệ sinh ôm nhảy từng từng như người mắc bệnh động kinh. Ai cũng được, tại sao lại là anh ta chứ !!!? >”

Bỗng nhiên lại có tiếng nhạc ở phòng khách vọng ra.

Em muốn lắm, muốn anh ở ngay đây...

Muốn là người dậy sớm, để chuẩn bị bữa sáng khi anh tỉnh dậy

Nhưng tất cả chỉ là ước muốn

Cuộc đời thật buồn khi cứ sống nhờ ước muốn

Biết bao nhiêu tổn thương phải ôm trọn vào lòng vì đêm của anh giờ đang có hơi thở khác lấp đầy...

Bạch Thiên Di suýt ngất, sáng sớm ai lại mở cái bài hát thê lương thế này không biết nữa. Giọng cô ca sĩ nhẹ nhàng như chứa đầy tâm sự, thê lương ảo não. Bạch Thiên Di tức tối từ trong nhà vệ sinh lộ đầu ra hét lên:

“Mẹ ! Sáng sớm đừng có mở mấy bài hát kiểu này chứ !”

Sau đó là tiếng hét lại của mẹ cô:

“Con gái con phải biết thưởng thức âm nhạc chứ !”

Ặc...sáng sớm nghe mấy bài hát kiểu thê thảm thế này không phải rất mất hứng sao ?! Trong khi đó tâm trạng cô đang...hình như là màu hồng hả ? (>//////////<>

18. Chương 19

Tác giả: Tôi Là Người Mù Chữ

CHƯƠNG 19

Ăn sáng xong, Bạch Thiên Di cùng mẹ đến bệnh viện khám tổng quát...

Thật ra thì chuyện này không hề có trong kế hoạch của cô hôm nay, nhưng cũng vì mẹ cô đòi phải đi đến bệnh viện khám một lượt từ trong ra ngoài để chắc chắn trong người bà không có bệnh gì cả. Nguyên nhân cũng từ một người bạn của mẹ cô, rõ ràng là đang vô cùng khỏe mạnh, nhưng sau một lúc nổi hứng đi khám sức khỏe thì lại lòi ra căn bệnh ung thư tử cung giai đoạn hai khiến mẹ cô sợ muốn chết, vậy là ngay lập tức bà đòi đến bệnh viện để khám.

Nhưng không lẽ đi khám bệnh lại dắt ba cô hay em trai Bạch Thiên Ngôn của cô theo ? Cứ cho là cũng không thành vấn đề, nhưng cứ tưởng tượng đến cảnh em trai cô bước vào khoa khám nhũ thì sẽ như thế nào chứ ?!

Bạch Thiên Di không dám tưởng tượng tiếp.

Bố cô á ?! Cô còn không dám nghĩ... (/-(-))

Vậy nên với vai trò là người con gái duy nhất trong nhà, Bạch Thiên Di đành bỏ ra cả ngày trời vào bệnh viện lẫn lộn cùng mẹ.

Bạch Thiên Di mặc một chiếc quần ngắn chuyên dụng để chạy bộ màu hồng tím cùng với chiếc áo thun thể thao cũng màu hồng tím. Mang thêm đôi giày thể thao màu đỏ bầm viền trắng, tóc buộc lên gọn gàng trong hệt như chuẩn bị đi...chạy bộ.

Bạch Thiên Di vốn không định mặc thể này đến bệnh viện, vì như vậy sẽ rất dễ gây chú ý. Nhưng vì đây là bộ đồ bà Bạch đích thân mở tủ chọn cho cô nên Bạch Thiên Di dù không muốn cũng không được phản đối. Hôm nay bà Bạch mặc một bộ váy màu đen từ trên xuống dưới, đứng cạnh Bạch Thiên Di màu tím hồng có lẽ cũng hơi...nổi bật.

Tài xế đưa họ đến bệnh viện. Dù chỉ mới tám giờ nhưng bệnh viện đã vô cùng đông đúc, xếp hàng lấy số đóng tiền cũng rất lâu khiến Bạch Thiên Di mất hết kiên nhẫn. Ý định nung nấu bỏ về nhà một mình đang vô cùng sôi sục trong tâm trí cô.

Quả nhiên Bạch Thiên Di đâu có nghĩ sai, đi đến đâu mọi người cũng nhìn cô như sinh vật lạ, ngồi một chỗ cũng đã giành được không biết bao nhiêu ánh mắt hướng về mình. Bạch Thiên Di lúc đầu còn hơi ngại một chút, nhưng sau đó cô cứ tưởng tượng mình đang ở Mỹ, một đất nước tự do ai cũng có thể swag, chẳng ai để ý vấn đề ăn mặc tiểu tiết. Đúng là cô mặc đồ có hơi bị...thoải mái thật, nhưng Bạch Thiên Di cứ ngẩng cao đầu mà đi thôi. (())/

Sau khi làm một loạt tất cả các xét nghiệm, lúc ngồi ở phòng chờ chụp X-Quang cô còn nhìn thấy một cô nhóc, mới chỉ khoảng lớp bảy lớp tám gì đấy ngồi ở bàn tiếp tân vừa làm bài tập vừa hát...Nếu chỉ là hát bình thường thì cũng chẳng có gì để nói, nhưng cô bé lại hát như đang chỗ không người ==” Tự tin là tốt, tự Bạch Thiên Di cũng biết soi mói người khác là không tốt, nhưng như thế này quả là hiếp dâm màng nhĩ của cô rồi TT_____TT

Cũng may Hà Tử Phàm không có ở đây, nếu không thì chắc anh ta sẽ chề thẳng trước mặt cô bé ấy cho xem, như vậy cô bé kia chắc sẽ không chịu nổi đả kích mất.

Ách ! Sao tự nhiên cô lại nhớ đến Hà Tử Phàm chứ >”< không=“” được=“” cô=“” không=“” thể=“” đánh=“” mất=“” bản=“” thân=“” như=“” thể=“” được=“” phải=“” nghiêm=“” tức=“” đi=“” chứ=“”>

Bạch Thiên Di và mẹ ăn trưa trong căn tin của bệnh viện. Nói là ăn trưa chứ thật ra là gặm bánh mì uống nước cam chống đói. Sau đó lại tiếp tục cuộc hành trình mà đối với Bạch Thiên Di không khác gì là hành xác.

Thời tiết hôm nay nắng gắt, bệnh viện lại đông đúc thế này, có mở điều hòa cũng như quạt gió, chẳng mát thêm được tí nào, nóng đến điên người. Vậy mà Bạch Thiên Di còn phải chạy qua chạy đóng tiền ẹ cô rồi cuối cùng còn phải ngồi chờ kết quả.

1 tiếng...

2 tiếng...

Sau một lúc lâu chờ đợi mòn mỏi, bà Bạch cuối cùng lại là người bỏ cuộc trước.

“Đi về thôi, không cần xem kết quả nữa, mẹ biết mẹ không bị gì đâu !”

“Hả ?”

Bạch Thiên Di sắp gục đầu ngủ trên ghế liền ngay lập tức ngồi thẳng dậy, mở to mắt nhìn mẹ mình. Mẹ cô nói: “Đi về thôi !”

“...”

Nói rồi xách túi đi mất, Bạch Thiên Di liền vớ lấy túi nước lạnh khinh chạy theo sau...

“Không lấy kết quả vậy từ sáng đến giờ chúng ta đến đây làm gì ?!!”

Bạch Thiên Di vò đầu, giày vò cô từ đầu đến cuối cuối cùng lại bảo không cần kết quả nữa @@. Mẹ cô đang nghĩ gì vậy ?!

“Tất nhiên là khám bệnh rồi !” Mẹ cô thản nhiên nói.

Bạch Thiên Di muốn ngất. Nửa ngày hôm nay cô đã phải ngồi chờ mòn mỏi cuối cùng khi chỉ cần chờ kết quả nữa thôi thì lại đòi về ! Như này là thế nào ?!!

Về đến nhà, Bạch Thiên Di dù mệt mỏi nhưng vẫn nhớ phải chơi game trước đã...

Cô mở máy tính, đăng nhập vào game, rồi mời đồng đội của mình vào phòng. Nhưng vẫn chưa kịp chơi gì hết, mẹ cô lại gõ cửa phòng Bạch Thiên Di:

“Đi với mẹ đến nha sĩ, nhanh lên, mẹ có hẹn.”

Bạch Thiên Di dờ người...nhưng còn game của cô thì sao ? . :(Bạch Thiên Di trên đường đến nha sĩ, cô cảm thấy buồn ngủ. Rõ ràng lúc này mở game lên vẫn còn tỉnh như sáo, nhưng mà còn chưa kịp chơi.... (). Bạch Thiên Di lấy điện thoại ra gọi cho Thư Di Nhiên, nhờ cô ấy đăng nhập vào tài khoản của mình để chơi tiếp trận đánh còn chưa bắt đầu kia, thoát ra một cách vô duyên như thế, đồng đội của cô sẽ sỉ vả cô không tiếc lời đây >”

Đọc mật khẩu và ID cho Thư Di Nhiên xong, Bạch Thiên Di lại dựa đầu vào ghế chuẩn bị...ngủ. Nhưng còn chưa kịp nhắm mắt thì xe đã dừng trước nha khoa rồi. Cô đành mặt mày bí xị lẻo đẻo sau lưng bà Bạch bước vào trong.

Cái mùi ở đây, chẳng khác nào mùi ở bệnh viện, còn có phần khó chịu hơn nữa chứ. Mùi của nó khiến răng của Bạch Thiên Di có cảm giác tê tê, nhức nhức, tim đập mạnh...nói chung là vô cùng kì lạ. Đầu tiên là bà Bạch vào trong, Bạch Thiên Di chỉ ngồi ở ngoài chờ mà thôi. Nhưng khoảng nửa tiếng sau vị y tá lại bước ra, cô ấy nói:

“Mời cô vào phòng phía bên này ạ.”

Bạch Thiên Di ngớ người, mặt ngơ ngác nhìn cô y tá mỉm cười nhìn mình.

“Tôi ?”

“Vâng, cô Bạch ?”

Cô y tá có vẻ hơi nghi ngờ, nhưng trên môi vẫn giữ nguyên nét cười.

“Đúng là tôi, nhưng tôi đâu có làm răng đâu !” Bạch Thiên Di hơi nhú mày nhìn cô y tá.

“Nhưng anh Hà đã đặt chỗ luôn cho cô clean lại răng.”

“Hà ?” Sao lại liên quan đến Hà Tử Phàm ở đây ?

Bạch Thiên Di nghe vậy cũng hơi cau mày, dù cô không thích lắm cảm giác ở chỗ này nhưng vì cái tôi to lớn của mình, cô không thể mang tiếng là sợ nha sĩ được. Dù khó chịu nhưng Bạch Thiên Di vẫn đứng dậy đi theo cô y tá vào phòng bên cạnh.

“Ngồi lên ghế đi.” Vị nha sĩ trẻ nói. Bạch Thiên Di vô cùng ngoan ngoãn ngồi lên ghế, hai chân đung đưa nhìn theo vị nha sĩ kia đang chuẩn bị bao tay và...kim tiêm. ()

Cô xin rút lại suy nghĩ lúc này, cô hối hận rồi...Bạch Thiên Di thực sự rất sợ bị nhổ răng mà >”< thử=” nghĩ=” cảm=” giác=” một=” thứ=” gì=” đó=” đã=” quen=” thuộc=” trên=” người=” mình=” bỗng=” biến=” mất=” không=” tung=” tích=” lại=” còn=” đau=” nữa...nhưng=” mà=” bạch=” thiên=” di=” lại=” quên=” mất=” cô=” clean=” răng=” chứ=” đâu=” có=” nhổ=” răng=” sao=” lại=” cần=” kim=” tiêm=” làm=” gì=”>

Thì ra cây kim đó là tiêm cho người làm trước đó, giờ vị nha sĩ này chỉ đem vứt đi thôi. “ (‘) ”

“Nằm xuống đi.” Nghe lệnh của nha sĩ, Bạch Thiên Di liền nằm xuống, hai tay để lên bụng, đúng tư thế ngủ chuẩn của học sinh cấp một. Cô ý tá lúc này đã quay lại, tay cầm chiếc điện thoại, tay còn lại bật chiếc đèn trên đầu Bạch Thiên Di làm cô chói hết cả mắt, điều chỉnh một hồi mới không chiếu vào mắt cô nữa. Vị nha sĩ kia lúc này đã quay lại trên mặt đã có thêm một chiếc khẩu trang che kín nửa mặt, tay cầm chiếc máy clean và dụng cụ nha khoa. Bạch Thiên Di nuốt nước bọt một cái, trợn mắt nhìn cái đèn trên đầu mình.

“Há miệng ra.” Bạch Thiên Di há miệng ra, ngay lập tức có một chiếc ống được đưa vào miệng cô, cảm giác tê tê khiến Bạch Thiên Di vô cùng khó chịu. Sau đó là công cuộc clean răng...

Bạch Thiên Di trong suốt quá trình sợ muốn chết, cô tưởng tượng ra cảnh nếu chiếc máy clean kia chạm vào nướu răng hồng hào xinh đẹp kia của cô chắc cô sẽ khóc mất. Cô thấp thỏm trong tư thế nằm cứng người không làm được gì như xác chết, nét mặt không thể nào biểu cảm hết được. Cô ý tá bên cạnh chỉ có việc điều chỉnh cái ống trong miệng cô một tay cầm điện thoại online facebook, mắt nhìn Bạch Thiên Di cười khúc khích. Chắc mặt cô lúc này buồn cười lắm đây TT_____TT

Lúc ra ngoài thì cả miệng của Bạch Thiên Di đã tê hết cả lên, cảm giác như thiếu mất cái gì đó ()

“Xong rồi à ?” Bà Bạch lúc này đã ngồi chờ sẵn ở ngoài, đôi mắt lúc nào cũng mang nét cười nhìn con gái mặt mày nhăn nhó bước ra ngoài.

“Về thôi mẹ !” Bạch Thiên Di thật sự không muốn ở đây thêm một chút nào nữa (((()))

“Ừm, Tử Phàm đang chờ ở ngoài, đi thôi.” Bà Bạch cầm túi xách đứng lên, khoác tay con gái vui vẻ đẩy cửa ra ngoài.

“Hả ?” Bạch Thiên Di ngó người một lần nữa, tỉnh lại thì đã ngồi vào trong xe của Hà Tử Phàm rồi...

“Thật xấu hổ, để cháu chờ lâu.” Bà Bạch nhìn Hà Tử Phàm ngồi ở ghế lái đang bước ra ngoài, miệng cười tủm tỉm.

“Không sao ạ.” Hà Tử Phàm mỉm cười mở cửa ẹ cô và Bạch Thiên Di vào trong, cô không muốn ngồi ghế phụ, vậy là leo xuống ghế sau ngồi cạnh mẹ mình.

Xe chạy bon bon trên đường, Bạch Thiên Di lúc này vẫn còn khó chịu, miệng cô vẫn có cảm giác rất kì lạ.

“Mẹ, tại sao con cũng phải làm ?” Thật ra câu cô muốn hỏi là: Hà Tử Phàm ! Tại sao tôi cũng phải làm ?

Bà Bạch nhìn con gái mình, đưa tay lên vén lọn tóc mai trước trán cô:

“Là Tử Phàm đặt chỗ ẹ, tiện thể đặt cho cả con. Con không thấy như vậy rất tốt à ?” Mẹ cô lấy cái gương trong túi ra, nhìn qua nhìn lại hàm răng mới làm của mình. Bạch Thiên Di bỗng cảm thấy người ngồi đằng trước thật đáng ghét...

“À, đúng rồi, thật ra tại con không nhớ đó thôi, chiếc răng sữa đầu tiên của con cũng có công của Tử Phàm đấy...”

Hả ? Bạch Thiên Di trợn mắt nhìn mẹ.

“ ... ”

Sau một hồi ôn lại kỉ niệm xưa của mẹ, cô cuối cùng cũng đã biết được nguồn gốc của việc tại sao cô lại cảm thấy nha khoa là một chỗ đáng sợ.

Chuyện là như thế này. Lúc chiếc răng sữa đầu tiên của Bạch Thiên Di đã lung lay sắp rụng ra ngoài, lúc đó Hà Tử Phàm thường sang nhà cô chơi, mẹ cô vì tiện thể chở cô đến nha khoa để nhổ răng thì dất luôn Hà Tử Phàm theo. Lúc nhỏ dù Bạch Thiên Di cực kì cứng đầu nhưng vẫn rất sợ đau. Muốn bắt cô nằm lên ghế nhổ răng cũng là cả một vấn đề, vậy là cả mẹ cô và Hà Tử Phàm một người giữ tay một người giữ chặt chân cô để cô nha sĩ có thể nhổ đi chiếc răng sữa kia. Vật vãi một lúc lâu chiếc răng kia mới được nhổ ra, sau đó là một giọng nói trong trẻo của bé trai vang lên đã thức tỉnh mẹ của cô:

“Cháu nghĩ nếu mỗi lần nhổ răng phải cực khổ thế này sao bác không nhổ luôn chiếc bên cạnh đi ạ, dù sao thì nó cũng sẽ rụng thôi !”

Vậy là Bạch Thiên Di trong một ngày đã mất đi bốn chiếc răng cửa...

Kí ức đáng sợ đó tốt nhất là đừng bao giờ nhớ ra... Lần đầu tiên từ lúc biết tin lúc nhỏ mình trào cây bị mất một kí ức đây chính là thời khắc cô cảm thấy vui vì điều đó.

Bạch Thiên Di nghe bà Bạch kể mà mắt không khỏi lờm lểch về người ngồi trước mình. Anh ta là quái vật mà, là yêu tinh là phù thủy, không phải người đâu >”

Cô hoàn toàn không thích anh ta chút nào ! Cảm xúc sáng nay rõ ràng chỉ là vì bị người khác nhập vào thôi. Bây giờ tất cả những điều ngọt ngào đó đã tan thành mây khói không chút tung tích.

“Không phải anh rất bận sao ? Còn chạy đến thành phố này giới thiệu chỗ làm răng ẹ tôi thế ?” Bạch Thiên Di cất tiếng, có vẻ hơi khó chịu...

Hà Tử Phàm nhìn Bạch Thiên Di qua kính chiếu hậu, anh điềm nhiên nói:

“Tôi có việc phải giải quyết ở đây tiện thể ghé thăm hai bác.”

Thật sao ?! Khi cô vừa đi lại có việc phải đến đây ? Điều này chứng tỏ số cô đen đủi vô cùng =(

“Điện thoại là một trong những phát minh vĩ đại của con người.” Anh nói tiếp.

“ ... ”

Đúng vậy, giới thiệu thì cũng có thể nói qua điện thoại mà. Bạch Thiên Di bỗng nhiên lại có chút hụt hẫng.

Hà Tử Phàm lúc này vẫn đang chăm chú lái xe, anh nhìn lên kính chiếu hậu, thì ngay lập tức bắt gặp gương mặt cau có trong vô cùng buồn cười của Bạch Thiên Di. Anh cũng có chút bất ngờ về chuyện cô bị mất đi một phần kí ức, mọi chuyện đúng là do anh gây ra, nhưng lúc đó anh đã về Mỹ mất rồi nên chẳng biết cô bé ngày đó bị ngã nặng thế.

Miệng anh bất giác tạo thành một đường cong tuyệt đẹp, cười như không cười, ánh mắt vẫn theo dõi gương mặt cau có của cô qua kính chiếu hậu.

Lúc này điện thoại Hà Tử Phàm chợt reo lên, nhạc chuông là tiếng thổi harmonica chỗ được chỗ mất, có vẻ như là một người mới tập thổi, hay đây là một phong trào mới nhỉ ? Hà Tử Phàm đâu có vẻ là người không biết thưởng thức âm nhạc ? Cơ mà nghe có vẻ...rất quen...

“Tôi nghe.” Hà Tử Phàm bắt máy. Tiếng nói trong điện thoại vọng ra là giọng phụ nữ. Bạch Thiên Di này giờ đang phân tâm bên ngoài cửa sổ liền đồng tai lên lắng nghe, cô không phải cố tình đâu, ai bảo anh ta nghe điện thoại trước mặt cô làm gì. Suốt đoạn đường còn lại chẳng ai nói tiếng nào nữa, chỉ có Hà Tử Phàm lâu lâu lại ầm ừ trả lời điện thoại.

Xe dừng trước cửa nhà Bạch Thiên Di. Ngay lập tức cô xuống xe luôn mà không thêm suy nghĩ, ngồi trên đó tí nữa chắc cô tổn thọ mà chết mất.

“Cháu không vào nhà chơi à ?” Bà Bạch hỏi.

“Ách, anh ta mà vào nhà là cô chạy ra công viên ngồi đấy ==”

“Dạ không, cháu có việc cần giải quyết bây giờ.” Hà Tử Phàm nói, vẻ mặt vẫn điềm nhiên có chút lạnh lùng. Haiz, ngàn năm vẫn một nét mặt.

Bạch Thiên Di cảm thấy vui vẻ, cô tung tăng mở cửa bước vào trong, nhưng liền bị giọng nói ai kia kéo lại:

“Tối nay, cháu sẽ ghé.”

Bạch Thiên Di khựng lại một giây, cô quay đầu lại nhìn thì thấy Hà Tử Phàm đang nhìn cô mỉm cười. Bạch Thiên Di trợn mắt...

Buổi tối.

Hà Tử Phàm quả nhiên đến ăn trực nhà cô thật...

Điều cô vô cùng buồn bã là mẹ cô lại không dùng chổi đánh đuổi tên ác ôn Hà Tử Phàm kia mà lại còn gấp thức ăn cho như con ruột của mình. Không phải, đến cô còn không được mẹ gấp thức ăn cho...

“Thiên Ngôn đâu rồi mẹ ?” Bạch Thiên Di ngồi vào ghế, hỏi.

“Nó ở nhà riêng, lâu lâu mới về nhà thăm bố mẹ một lần thôi.” Mẹ cô tươi cười gấp một lát cá cho Hà Tử Phàm.

Thì ra chỉ cô là không có nhà riêng thôi...

Bạch Thiên Di buồn bã ăn liên bốn bát cơm rồi tung tăng ra sân chơi cùng Alexander, không thèm quan tâm đến mẹ cô với Hà Tử Phàm diễn tuồng mẹ con yêu thương nhau nữa.

Ngồi lên cái xích đu làm bằng lớp xe treo ở cái cây to trong vườn sau, Bạch Thiên Di vừa đung đưa vừa ngâm nga bài hát Jar Of Hearts của Christina Perri. ♪(´)

“Cô đang làm gì vậy ?”

Giọng Hà Tử Phàm vang lên. Bạch Thiên Di đang đung đưa theo nhịp điệu liên giật mình. Cô không thèm quay đầu lại, hai chân đung đưa qua lại đáp:

“Hóng gió.”

Thấy đối phương không trả lời, Bạch Thiên Di lại cảm thấy không khí có phần ngọt ngào...Ai im lặng thì được, Hà Tử Phàm thì...đó là biểu hiện của sự nguy hiểm.

Đúng thật là vậy mà >”< cái=” xích=” đu=” tự=” làm=” cô=” đang=” ngồi=” bỗng=” bị=” kéo=” ngược=” về=” phía=” sau,=” người=” nào=” đó=” buông=” tay=” ra,=” vậy=” là=” cô=” lao=” thẳng=” về=” phía=” trước,=” hà=” tử=” phàm=” lại=” đẩy=” mạnh=” hơn,=” tốc=” độ=” ngày=” càng=” nhanh,=” bạch=” thiên=” đi=” càng=” bay=” càng=”>

“Anh... làm gì vậy chứ !!” Bạch Thiên Di hét lên. Nhanh là tốt, Bạch Thiên Di rất thích, nhưng phải an toàn một chút. Cái này là xích đu tự làm bằng lớp xe và dây thừng, trong chẳng chắc chắn chút nào cả !
Σ(|||)

“Đấy.” Hà Tử Phàm không nhìn cũng biết, mặt vẫn không chút biểu cảm, giọng đều đều trả lời.

“Cho tôi xuống !” Bạch Thiên Di dùng hết sức nắm hai bên dây thừng, buông ra thì mũi cô ăn trầu thì chắc rồi.

“Không muốn !”

“ ... ”

Cành cây kia sắp không chịu được nữa, kêu răng rắc. Bạch Thiên Di giật thót, cô đành xuống nước năn nỉ:

“Xin anh đó ! Cho tôi xuống đi !!!”

“Ừm.” Hà Tử Phàm nắm hai sợi dây thừng, dùng sức giữ nó lại, Bạch Thiên Di liền chớp lấy thời cơ nhảy xuống. Quả thật là, tình cờ bị đau thì cô không sợ, nhưng mà biết trước hậu quả mình phải nhận lấy thì thật đáng sợ...

“Anh muốn gì ?!” Bạch Thiên Di trợn mắt nhìn Hà Tử Phàm.

“Nói chuyện.” Lúc này cô anh ta đã đổi chỗ, anh ta ngồi trên xích đu còn cô đứng...

“Sao anh lại giành xích đu của tôi ?” Hà Tử Phàm rõ ràng là có ý đồ từ trước o.O

“Tôi thấy nó rất thú vị.” Kèm theo đó là một nụ cười nham hiểm...

“...”. Cô sợ muốn chết còn anh ta thì thú vị...Thú vị cái đầu anh ấy !

“Tôi vào trong.” Không thèm nữa, xích đu cho anh mang về luôn đấy. Bạch Thiên Di tức giận đùng đùng bẻ Alexander đang ngáp toác mồm lên.

“Cô vẫn chưa trả lời chuyện đó.” Hà Tử Phàm nhìn thẳng vào mắt Bạch Thiên Di, nói.

“Chuyện đó ?” Anh ta có hỏi cô chuyện gì sao ?

“Kết hôn.” Hà Tử Phàm lạnh lùng nói.

Á ! Sao cô lại quên chuyện quan trọng này chứ...Bạch Thiên Di cúi đầu đá viên sỏi dưới chân, suy nghĩ một lát rồi nói.

“À...ừm...Tất nhiên là không rồi, tôi chưa từng nghĩ sẽ lấy anh.” Bạch Thiên Di thật sự là không nghĩ đến chuyện này == vì đó là điều không thể xảy ra...

“Tôi cũng vậy.”

“...” Vậy tại sao anh còn đồng ý chứ !

Hình như Hà Tử Phàm hiểu cô nghĩ gì, anh nói luôn:

“Đây là cuộc hôn nhân có lợi cho cả hai bên, vả lại...” Anh nhìn cô, môi nhếch lên thành một nụ cười châm chọc: “Cô vẫn độc thân mà !”

Bạch Thiên Di có cảm giác bị xúc phạm, cô liền phản bác:

“Chưa có nhưng rồi sẽ có, tôi không muốn cưới một người không yêu tôi !” Đó là ước mơ của các thiếu nữ, Bạch Thiên Di cũng không ngoại lệ.

“Anh có yêu tôi không ? Không nói cũng biết, dù chỉ là một lời nói dối anh cũng không thể thể hiện tình cảm với tôi được.” Tâm địa anh khó đoán thế, khó hiểu, cao ngạo vậy thì làm sao hạ mình vì một người mình không thích được. Hà Tử Phàm không phải là loại người bừa bãi được. Cô từng thấy người ta đưa thư tình tận tay anh nhưng anh ta còn không thèm nhìn, phun ra một câu: “Xin lỗi, tôi không nhận được.” rồi đi mất. Cô gái đó chắc hẳn tổn thương lắm, nhưng mà không hiểu sao số người thầm yêu trộm nhớ anh ta ngày càng tăng...Thấy Hà Tử Phàm im lặng, Bạch Thiên Di thừa thắng xông lên:

“Mọi thứ đều có cách giải quyết riêng của nó. Giống như khi anh mặc quần A thì phải cởi cái nút ở trên. Còn quần B thì phải cởi cái nút ở dưới. Chuyện này cũng vậy, tốt nhất anh nên tìm đúng cách giải quyết của nó, như vậy mới có thể thuận lợi được.”

Bạch Thiên Di biết có cái nhau với anh ta mình cũng là người thua cuộc, vậy nên nhân lúc đang chiến thắng rút quân sớm là lựa chọn khôn ngoan nhất.

Hà Tử Phàm nhìn Bạch Thiên Di ôm Alexander vào nhà, ánh mắt ra chiều suy nghĩ, rồi anh nói:

“Nói dối cũng được phải không ?” Giọng anh vang lên sau lưng Bạch Thiên Di. Cô quay đầu lại nhìn, Hà Tử Phàm vẫn đang ngồi trên chiếc laptop, ánh mắt xa xăm...

“Tôi yêu em nhất trên đời này.”

Bạch Thiên Di há hốc miệng, cánh tay ôm lấy Alexander cứng đờ lại... Không ngờ Hà Tử Phàm cũng hạ mình nói những câu sến súa thế này !

Không chờ Bạch Thiên Di trả lời, Hà Tử Phàm nói luôn:

“Không phải khi mặc quần A thì phải cởi cái nút ở trên, còn quần B phải cởi cái nút ở dưới sao ? Giờ tôi đang áp dụng đúng quy tắc cô nói đây !” Hà Tử Phàm đứng dậy, anh chậm rãi đi đến trước mặt Bạch Thiên Di.

“Là sao ?” Bạch Thiên Di ngơ ngác, cô chẳng hiểu anh ta nói gì cả...

“Là như thế này.”

Hà Tử Phàm hơi cúi đầu xuống, cảm giác bị xâm chiếm bỗng ập đến, hơi thở ấm nóng kia bao trùm lấy Bạch Thiên Di, thoang thoảng mùi bạc hà, mặt Hà Tử Phàm kề sát, môi chạm vào môi Bạch Thiên Di, cô cảm thấy chút mềm mại, ấm áp thì anh đã đứng thẳng người dậy.

Sững cả người...Một nụ hôn nhẹ như chuồn chuồn lướt nước. Bạch Thiên Di hình như...bị hôn mất rồi >////////

“Vậy nhé, tôi về nhà đây.”

Hà Tử Phàm hai tay đút trong túi quần chậm rãi đi mất. Đôi mắt anh vẫn thoảng nét cười, trông ấm áp hơn ngày thường rất nhiều.

“ ... ”

Bạch Thiên Di tối hôm đó ngủ rất ngon...Nếu tính ra như trong truyện tiểu thuyết thì nữ chính khi bị hôn phải mất ngủ một ngày một đêm sao ? Nói vậy là truyện viết sai rồi !

Bạch Thiên Di bỗng nhớ lại cảnh hôn qua...cô chỉ nhớ mỗi cảnh: trăng lúc đó khuyết...

Lúc anh nói: “Tôi về nhà đây.” không hiểu sao cô lại nghĩ đến câu: “Anh về nhà chờ em.”

...

Cô đã qua nông trường bản thân rồi...

Hết hạn nghỉ phép, Bạch Thiên Di phải quay trở lại công ty làm việc. Tất nhiên cô vẫn ở nhà của Hà Tử Phàm, nhưng cả hai người vẫn không nhắc lại chuyện đó, giống như buổi trò chuyện đó không có thật vậy.

Chớp mắt đã đến mùa đông, trời đã bắt đầu se lạnh. Bạch Thiên Di vốn rất sợ lạnh, cô sẽ lười nếu trời lạnh vì như vậy...rất dễ buồn ngủ khi ăn no.

Mùa đông.

Bạch Thiên Di chợt nhớ tới một người.

Dù sao cũng là chuyện quá khứ, không cần nhớ đến làm gì.

Nhưng có một chuyện không thể nào cho qua được, hôm nay, Bạch Thiên Di xui xẻo bị một chiếc xe máy đụng phải, tay phải bị gãy.

Tối.

Hà Tử Phàm về muộn. Nhưng mọi hôm anh đều gọi điện về cho cô, nhưng hôm nay thì không. Báo hại Bạch Thiên Di gọi một đống thức ăn, vậy là cô đành một mình ăn hết tất cả. Với cánh tay phải bị bó thành một cục bột to tướng, Bạch Thiên Di chẳng thể chơi game bằng một tay, ngay cả tắm rửa cũng gặp khó khăn. Bạch Thiên Di chán nản nằm trên ghế sofa xem tivi.

Quả nhiên, ăn xong lại cảm thấy buồn ngủ. Xem được một lúc thì mí mắt đã sụp xuống quá nửa. Buổi sáng cô lại phải gọi điện đến công ty xin nghỉ phép vì tay bị gãy. Nếu là tay trái thì không sao, nhưng tay bị gãy lại là tay phải, như vậy cô có đến công ty cũng chỉ là gánh nặng mà thôi.

Bạch Thiên Di hắc hời một cái. Cô quẹt quẹt mũi, có lẽ cô bị cảm mất rồi, cả đêm qua nằm ngủ ở ngoài kia, lại còn mặc bộ đồ ngủ mùa hè. Đúng là không vận động, sức đề kháng của cô tụt dốc không phanh. Lại còn béo lên nữa chứ...(có thật là cô đi làm giúp việc nhà không vậy ?)

Hình như cả tối qua Hà Tử Phàm cũng không về nhà. Bạch Thiên Di ngáp một cái, hai mắt hơi ngấn nước lê dép vào nhà bếp rót một cốc nước lạnh. Điếc không sợ súng, dù phần vòm họng có vẻ đau nhưng Bạch Thiên Di vẫn uống nước lạnh, cô rất ghét nước ấm.

“Dậy sớm vậy ?” Hà Tử Phàm vẫn còn mặc bộ đồ hôm qua, trên tay vắt chiếc áo vest.

Bạch Thiên Di “Ồ” một tiếng. Rồi cầm chai nước tu ừng ực. Chuyện anh ta không về nhà vẫn thường xảy ra, không có gì bất ngờ cả.

Hà Tử Phàm nhú mày, anh giật lấy chai nước trên tay Bạch Thiên Di.

“Đau họng thì đừng có uống nước lạnh.” Nói rồi anh đến cạnh bình thủy nhiệt, rót cho cô một ly nước ấm.

Bạch Thiên Di nhăn nhó, dù không thích nhưng cô vẫn cầm lấy, vì cô đang rất khát nước, nếu đứng đẳng cô với Hà Tử Phàm thì cô sẽ khát đến chết mất. Cô mới chỉ “Ồ” một tiếng mà anh ta đã biết cổ cô bị đau rồi, anh ta không phải là thánh chứ ?!

“Tay cô bị sao thế ?” Hà Tử Phàm nhìn cánh tay bị bó thành một cục to tướng của Bạch Thiên Di, hỏi.

“Gãy tay, nhìn mà không thấy sao ?” Bạch Thiên Di hươ hươ cái tay gãy của mình, miệng cười châm chọc.

“Đã xin nghỉ chưa ?” Hà Tử Phàm không hề ra vẻ gì là trách cô cả.

“Rồi !” Bạch Thiên Di ngáp một cái thật dài.

“Tôi đi ngủ tiếp đây, anh cũng đi tắm đi, hơi quá đấy.” Bạch Thiên Di đi ngang qua Hà Tử Phàm, vỗ vỗ vào ngực anh, rồi đi lên lầu.

Hà Tử Phàm biết cô đang chọc mình, nhưng vẫn không hề có phản ứng, rất khác với anh thường ngày, điều này làm Bạch Thiên Di có chút bất ngờ. Vì thường Hà Tử Phàm là tuýp người ăn miếng trả miếng cơ mà.

Bạch Thiên Di vừa bước lên bậc thang thứ tư đã nghe giọng Hà Tử Phàm gọi giật lại.

“Bạch Thiên Di !”

Cô quay đầu lại nhìn anh, hai mắt nhướng lên chờ đợi:

“Minh Dục... Cậu ấy tỉnh lại rồi.”

19. Chương 20

Tác giả: Tôi Là Người Mù Chữ.

CHƯƠNG 20

“VẬY Ạ !”

Bạch Thiên Di vẫn thản nhiên như không. Giọng cô đều đều, nhẹ như gió thoảng. Nhưng chính xác là vậy, anh ta có tỉnh dậy hay không thì can dự gì đến cô. Cô đã chẳng dây mơ rễ má gì với người đó nữa rồi, một cuộc tình tan vỡ thì đâu nhất thiết phải níu kéo nữa. Nói rồi cô quay người đi, tay trái liên tục đưa lên quẹt mũi.

Cô còn nhảy mũi một cái rõ to.

Hà Tử Phàm nhìn cô cau mày, nói:

“Đi dép vào, mặc thêm áo đi.”

Bạch Thiên Di không thèm quan tâm đến Hà Tử Phàm đang nhăn nhó không biết vì chuyện gì, lại nhảy mũi liền ba cái, chậm chạp leo lên cầu thang.

“À...” Bạch Thiên Di bỗng quay đầu lại nhìn anh. Hà Tử Phàm ngược đầu lên nhìn cô đang ngả người trên cầu thang.

“Gửi lời hỏi thăm sức khỏe giúp tôi nhé.” Nói rồi thì mắt hút chỉ còn văng lại tiếng nhảy mũi.

Bạch Thiên Di không biết mình đã ngủ bao lâu nữa. Chắc bây giờ cũng đã quá trưa rồi. Cô bò dậy dùng tay lạnh lạnh còn lại của mình kéo tấm màn nhung ra. Quả nhiên, ánh nắng chiếu sáng cả căn phòng u tối của Bạch Thiên Di, cảm thấy thật dễ chịu nhưng cũng thật nhức mắt. Giờ là mùa đông mà có nắng thế này thì thật thoải mái. Mặt trời đã lên tới đỉnh nhưng Bạch Thiên Di vẫn còn lười biếng mặt úp mặt xuống gối. Trước mắt cô như có một lớp sương mỏng che mất tầm nhìn, mọi thứ cứ mờ mờ thật khó chịu. Mà với cái tay phải bị gãy thì cô cũng chẳng thể làm được gì cả, vậy là Bạch Thiên Di đành ngủ tiếp.

Lúc thức dậy lần nữa thì cô đã chẳng phân biệt được giờ là ngày hay đêm nữa rồi. Lò mò xuống dưới nhà dưới uống nước, cả ngày hôm nay Bạch Thiên Di vẫn chưa ăn gì cả. Xoa xoa cái bụng rỗng của mình, Bạch Thiên Di dụi mắt bước từng bước chậm chạp, cảm giác không nhìn rõ những thứ trước mặt rất khó chịu. Vừa bước xuống, chân cô đã đụng trúng cái tủ để cạnh đấy, đúng hơn là ngón út...Cô đau muốn chết TT_____TT

“Chịu bò dậy rồi à ?”

Giọng Hà Tử Phàm vang lên khiến Bạch Thiên Di giật thót. Thì ra anh ta ngồi đọc báo ở ghế sofa nãy giờ. Cơ mà Hà Tử Phàm ở nhà giờ này, không phải đã hơn bảy giờ rồi chứ ?!!!

Bạch Thiên Di có phần hốt hoảng nhìn lên đồng hồ treo tường. Mới ba giờ thôi mà...Cơ mà...Không phải Hà Tử Phàm đang ở nhà sao ?

“Anh...không đi làm à ?” Bạch Thiên Di nhìn Hà Tử Phàm đang nhàn rỗi ngồi trên sofa.

“Không muốn đi.”

Hà Tử Phàm trả lời vô cùng dứt khoát.

“...”

Bởi thế mà nói, cuộc đời bất công là vậy. Bởi vì đã nghỉ hết hạn phép trong năm, nên giờ xin nghỉ, Bạch Thiên Di phải chịu trừ bớt lương. Điều này khiến cô đau lòng muốn chết. Còn anh ta thì sao ? [không muốn đi.] !

Waaaaaaaaa !

Bạch Thiên Di không thèm để ý tới anh ta nữa. Cô mở tủ lạnh tìm thứ gì đó cho cái dạ dày đáng thương của mình. Nhưng tiếc là trong đó chỉ còn mỗi thức ăn của Alexander...

Bạch Thiên Di thở dài một tiếng, rồi đóng tủ lạnh lại. Chắc cô phải ra ngoài một chuyến rồi.

“Trong lò vi sóng có thức ăn đấy.” Hà Tử Phàm lật tờ báo, điềm đạm nói.

“Ồ.”

Bạch Thiên Di không nghĩ nhiều, lập tức mở lò vi sóng ra xem, quả nhiên trong đó có một nồi cháo to đùng...Đời nào lại có ai bỏ cả nồi cháo vào nồi vi sóng chứ =“=

Cô cũng không muốn hỏi nhiều, tự múc ỉnh một bát rồi vừa thổi vừa ăn.

“Trên đầu tủ lạnh có thuốc cảm.” Hà Tử Phàm một tay chống cằm, tay còn lại nghịch điện thoại, nét mặt rõ ràng hiện lên nét chán nản.

Bạch Thiên Di không biết phải là mình ngủ nhiều quá nên bị lú hay là đang mơ mà lại cảm thấy hôm nay Hà Tử Phàm có vẻ hơi khác thường. Quan tâm cô như vậy đâu phải phong cách của anh ta ?

Quả nhiên là cô tưởng bỏ rồi. Bạch Thiên Di vốn chỉ có mét sáu hơn một tí, mà tủ lạnh nhà anh ta thì “nhỏ” quá. Cô nhón chân lên vẫn không lấy được cái thứ anh ta để trên đó. Tại sao anh ta không để trên bàn cho dễ lấy ?!!!

Bạch Thiên Di nhón mỗi cả chân vẫn không với tới. Cô đành dùng một tay không thương tật nhấc cái ghế lại gần tủ lạnh, nếu đứng lên đó thì chắc sẽ tới nhỉ :-?

“Cô thật phiền phức !”

Một bàn tay chìa ra đưa thuốc cho Bạch Thiên Di, là Hà Tử Phàm đã lấy cho cô, anh ta ỷ mình cao hơn cô một chút mà ra vẻ như vậy >“<. là=”” anh=”” ta=”” cổ=”” tình=”” mà=””>

“Cám ơn !”

Bạch Thiên Di đón lấy bọc thuốc, hậm hực bỏ lên lầu, còn không quên cầm theo một chai nước.

“Đừng tưởng cao hơn tôi một chút mà lên mặt...” Bạch Thiên Di lẩm bẩm.

“Cô lẩm bẩm gì thế ?” Hà Tử Phàm hỏi.

“Hôm nay anh rất đẹp trai.”

Bạch Thiên Di thè lưỡi chạy lên lầu. Hà Tử Phàm vẫn nhìn theo bóng lưng của cô, chột cát tiếng:

“Thật ra thấp không phải là một cái tội.”

Ách ! Anh đang an ủi hay sỉ nhục cô đấy ?

Nằm đọc sách một chút, Bạch Thiên Di đã bắt đầu cảm thấy chán. Nói là đọc sách, nhưng thật là tiểu thuyết thì đúng hơn...

Bạch Thiên Di liền nhìn ra cửa sổ, trời hôm nay có vẻ đẹp, cô vội vàng thay đồ, rồi lon ton ra ngoài dạo vài vòng.

Vừa bước ra ngoài, một ngọn gió nhẹ đã thổi vào mặt Bạch Thiên Di, cô hít một hơi thật mạnh rồi đi bộ ra trạm xe buýt. Không khí ở khu nhà Hà Tử Phàm rất tuyệt, khiến Bạch Thiên Di không ngừng hít hà, cảm giác như nhớ lại những ngày cô còn ở nơi đất khách quê người.

Trời buổi sáng se se lạnh. Cái lạnh nhẹ nhàng thấm dần vào từng tắc thịt, cái mùi tinh tươm của buổi sớm. Buổi sáng cô phải đến trường, tan học thì phải đi làm thêm, cô như một đứa tự kỷ, dù ở trường hay nhà cũng không có lấy một người bạn, suốt ngày lủi thủi một mình. Một đứa luôn sống trong sự náo nhiệt như Bạch Thiên Di mà lại bị tự kỷ thì thật kì lạ nhỉ ? Bạn của cô chỉ có cái máy tính, lúc chán thì đọc truyện, trong túi luôn luôn mang theo cái ipod. Thỉnh thoảng cô cũng chỉ liên lạc với Thư Di Nhiên, Lục Hợp và Lạc Hân mà thôi. Bố mẹ cũng thỉnh thoảng có gọi điện cho cô, người duy nhất cô có thể tán gẫu cùng chỉ có mỗi Chân Thụ Nhân mà thôi.

Chân Thụ Nhân rất tốt, anh ta hầu như không bao giờ cảm thấy mất thời gian khi ngồi tán dóc với cô. Tính khí anh ta cũng có vài phần kì lạ. Dù sao cũng chỉ là một người bạn quen nhau trên mạng, nhưng rõ ràng anh ta rất xem trọng cô. Lúc đầu cô còn tưởng anh ta chỉ là một tên ngốc muốn đi cua gái mà thôi, nhưng thật chất thì không phải vậy. Lúc đó cô thật sự xem Chân Thụ Nhân là một người bạn.

Cô thổi Harmonica không giỏi, nhưng lại rất thích thổi. Chân Thụ Nhân luôn là vật thí nghiệm của cô, tập được bài gì thú vị cô đều thổi cho anh ta nghe, dù bản thân cô biết là nó rất dở, chính Chân Thụ Nhân cũng nói vậy kia mà. Vậy mà đến sinh nhật cô anh vẫn gửi cho cô một cây kèn Harmonica loại tốt nhất. Cô bảo nó thật đắt quá, nhưng Chân Thụ Nhân vẫn chỉ cười hì hì bảo cô thích là được rồi.

Quanh quẩn những năm đó, cô cũng chỉ có mỗi kỉ niệm với Chân Thụ Nhân mà thôi. Nhìn lại mình lúc đó thật là thảm quá, nhưng tất cả cũng chỉ tại cô tự chuốc lấy mà thôi, ai bảo đang yên đang lành lại chạy sang đó làm gì kia chứ !

Bạch Thiên Di xuống trạm ở khu mua sắm mới mở. Cô đi dạo một vòng, xem qua đủ thứ đồ đạc, nhưng cũng chỉ xem thôi. Đến khi đã cảm thấy mỏi chân Bạch Thiên Di mới ghé vào quán Lotteria gọi một ít đồ ăn. Chút cháo trắng lúc này thật là chẳng biết bóc hơi đi đâu cả rồi. Thanh toán xong, chỉ với một tay Bạch Thiên Di chẳng thể làm gì cả, cô đành nhờ nhân viên mang ra tận bàn giúp.

Trong lúc ngồi buồn chán, Bạch Thiên Di lấy trong túi áo ra một cây viết lông nhỏ, cô bắt đầu tác nghiệp trên cái tay bó thành một cục to lớn của mình. Mãi đến khi cô nhân viên mang đồ ăn ra Bạch Thiên Di mới chịu buông bút xuống. Cảm ơn rồi cất chiếc bút vào túi trở lại.

Sau khi ăn uống xong xuôi. Bạch Thiên Di dựa người vào ghế thở dài một tiếng. Bạch Thiên Di bỗng cảm thấy ngày hôm nay cô sao sao ấy...trong người vừa cảm thấy...khó ở, lại cảm thấy thiếu thiếu gì đó. Haiz, nói chung là cô cũng không biết thân mình đang muốn gì nữa == ! Cô cầm ly nước lên định uống. Thì “phạch” một tiếng, cái ly nhựa trên tay cô đã rơi thẳng xuống đất...cũng may là không ướt đồ. Bạch Thiên Di thật là chịu hết nổi bản thân, không biết đầu óc của mình để ở đâu rồi nữa. Cô liền vẫy tay gọi phục vụ thu dọn giúp mình rồi tẩu thoát khỏi hiện trường.

Ra khỏi khu mua sắm, nếu không phải cô bị hoang tưởng thì hình như cô đang bị ảo giác thì phải, mọi người ai đi qua sao cũng nhìn chằm chằm vào người cô ấy nhỉ ?

Cũng may hôm nay cô có mang theo kính, nhìn kỹ lại một lần nữa. Lần này lại kỹ hơn một chút nữa, thì ra họ đang nhìn trên cánh tay vẽ bông hoa lá hẹ của Bạch Thiên Di, chỉ là vẽ bậy bạ thôi mà sao ai cũng nhìn vào thế =3=. Hình như cô đã làm một việc vô cùng nhầm nhứ rồi thì phải. (còn hồi = ! =)

Lúc này vẫn lo mải nghĩ, trước mặt cô đã có một chiếc xe lạng công đầu sẵn ở đó, nhưng không thấy người chủ xe đâu cả. Vậy là máu yêu xe đẹp trong người Bạch Thiên Di nổi lên, cô bị cám dỗ bởi sự đẹp đẽ của chiếc xe mà không kịp được sắp lại gần nghiên cứu.

Ngắm nghía một hồi lâu, chợt có ai đó vỗ vào vai Bạch Thiên Di một cái khiến cô giật thót.

Xoay người lại, đoán thử xem ai nào ?

B - A - C H - A (Mọi người cũng đánh vần nào :)))

Ding Ding !

Chính là Hà Tử Phàm thoát ẩn hiện như hồn ma chứ ai nữa !

“Anh làm tôi giật mình đấy !!!” Bạch Thiên Di lườm anh một cái, nhưng miệng lại thở phào một tiếng.

“Cô làm chuyện gì xấu xa mà hay giật mình thế ?” Hà Tử Phàm nhướn mày.

“ ... ”

“Cô chạy đây ra chỗ này làm gì ?” Bị ốm mà còn chạy lung tung, một cái tay gãy có lẽ chưa đủ cầm chân cô ta ở nhà. Chắc phải thêm một cái chân nữa thì mới chịu yên thân đây.

Bạch Thiên Di suy nghĩ một lát rồi trả lời :

“Đi dạo.”

“Tôi trong có vẻ không giống.” Mắt anh nhìn về phía chiếc xe. Bạch Thiên Di chợt hiểu ra, cô liền nói:

“Tôi ngắm xe, không được sao ?” Bạch Thiên Di nhả mặt xì một tiếng tỏ vẻ khó chịu.

Hà Tử Phàm ra vẻ đã hiểu. Anh ngừng một lát, lại hỏi:

“Cô thích nó ?”

Bạch Thiên Di cảm thấy mang lòng yêu một chiếc xe không có gì là xấu hổ, ai bảo cô nghèo làm gì, không có tiền mua thì đành ngắm vậy.

Cô gật đầu cái rụp.

“Muốn ngồi thử không ?” Hà Tử Phàm xoa xoa cằm.

“Muốn !” Tất nhiên là muốn rồi. Ngồi trên chiếc xe đẹp thế này ai mà chẳng muốn !

“Được thôi !” Sau đó Hà Tử Phàm lấy điện thoại ra, hình như là gọi cho ai đó, Bạch Thiên Di thì vẫn đứng ngẩn tò te nhìn theo từng động tác của anh. Từ lấy điện thoại ra, bấm số, gọi, cúp máy, dù ở tư thế nào, trong anh cũng...rất đẹp trai là thế nào ?!

“Xong rồi, đứng đây chờ tôi một lát.”

Nói rồi anh lại đi vào khu mua sắm. Mười phút sau mới bước ra, trên tay còn cầm theo một chiếc chìa khóa xe.

Bạch Thiên Di ngó người nhìn Hà Tử Phàm thành thạo mở cửa, tra chìa vào ổ, rồi nổ máy. Cả quá trình anh làm rất thành thạo, cứ như đây là xe của anh ta vậy. Vậy là trong đầu Bạch Thiên Di liền bùng lên một ý nghĩ.

“Xe này... không phải của anh chứ ? ! ồ.Ồ” Đoạn cô trợn mắt nhìn anh, chiếc kính đã tụt xuống hai cánh mũi từ lúc nào.

“Không phải.” Hà Tử Phàm không nhanh không chậm trả lời, giọng đều đều. Không phải xe của anh, vậy là xe của người ta ??? ồ.Ồ

Nhìn Bạch Thiên Di ngơ ngác đứng đó mãi không chịu lên xe, Hà Tử Phàm đành nắm lấy tay cô kéo luôn vào bên trong. Anh nói:

“Tôi mượn.”

Bạch Thiên Di “A.” lên một tiếng. Hình như vẫn không để ý đến móng vuốt của ai đó lúc này vừa kéo mình.

Cô ngoan ngoãn thắt dây an toàn vào, nhưng với một tay thì lại rất vụng về, loay hoay mãi cái chốt vẫn không cài được. Chợt có một bàn tay choàng sang người cô, thoáng cái chiếc dây đã được cài vào.

Bạch Thiên Di quay sang nhìn Hà Tử Phàm. Bất chợt hai mắt chạm nhau, gương mặt anh vẫn lạnh băng không chút biểu cảm, đôi môi hơi mím lại, Hà Tử Phàm cũng đang nhìn cô, đôi mắt thăm thẳm, vẫn có chút tịch mịch, nhưng hình như có thoáng qua một tia...ấm áp. Cảm giác thật kì lạ.

“Cám ơn.” Bạch Thiên Di nói, theo thói quen cô nắm lấy đuôi tóc của mình vuốt nhẹ. Sao lúc này tim cô lại đập...hơi nhanh nhỉ >////////

Cầm thấy có chút kì lạ, Bạch Thiên Di không kìm được hỏi.

“Sao anh lại có thể mượn được chiếc xe này ?”

Đúng là rất kì lạ mà, thử nghĩ xem, đột nhiên vào khu mua sắm lại có thể gặp được người cho anh ta mượn xe...không phải rất lạ sao ?

“Quan hệ rộng rãi rất tiện.”

Bạch Thiên Di vẫn không hiểu, cô nhìn Hà Tử Phàm chăm chăm.

“Lúc này vào đó mua chút đồ, có gặp một người bạn cũ, anh ta là chủ chiếc xe này, tôi cũng ưng loại này, vừa hay cô muốn ngồi thử, nên tôi vào trong mượn anh ta chạy thử mấy ngày thôi.”

Bạch Thiên Di “À.” một tiếng. Đúng là đại gia chơi với nhau, mượn xe như mượn áo, quả là rất rộng rãi. Vậy mà cô còn nghĩ là anh ta mượn xe vì cô muốn ngồi thử nữa chứ...quả là cô ăn dưa bở nữa rồi (trề môi)

Không công bằng, quả thật không công bằng chút nào. Từ xã hội phong kiến đến chủ nghĩa tư bản, đến xã hội chủ nghĩa vẫn có người giàu. Con người nếu muốn giàu như nhau thì phải chuyển bớt sang một hành tinh khác, một hành tinh đối với con người là không đủ. Vậy nên để thay đổi cuộc sống, chúng ta chỉ có thể trở thành người giàu mà thôi =3=

“Vậy còn xe của anh thì sao ?”

“Bãi đỗ xe.”

Lúc này Bạch Thiên Di mới chịu yên phận.

Hà Tử Phàm liếc nhìn Bạch Thiên Di ngồi bên cạnh đang cười tủm tỉm. Anh liền không kìm được mà cười khẩy. Đầu óc cô gái này quả thật rất dễ lừa. Mọi chuyện thật ra đâu có đơn giản như cô nghĩ.

Thật ra Hà Tử Phàm đã nhờ người phát loa tìm chủ nhân chiếc xe, sau đó thương lượng giá cả, rồi mua lại với số tiền...gấp đôi giá trị chiếc xe. Khi ở ngoài, anh đã gọi điện cho thư kí của mình, cậu ta đến đó và thương lượng chuyện giấy tờ với chủ xe, còn anh chỉ việc vào trong cầm chìa khóa đi thôi.

Đúng ra anh cũng có thể mua một chiếc xe mới, nhưng ở khu này chẳng có cái showroom nào cả, đến nơi khác thì phải mất thêm thời gian. Khu mua sắm mới mở mà lại chẳng có showroom, chắc anh phải xem xét lại chuyện này mới được. (anh đừng nói cái chỗ này cũng thuộc quyền sở hữu của anh à == !)

“Giờ chúng ta đi đâu đây ?” Bạch Thiên Di ngược mắt nhìn anh.

Hà Tử Phàm suy nghĩ một hồi, rồi nói:

“Trường cũ ?”

Bạch Thiên Di cảm thấy cũng có chút hứng thú. Vậy là gật đầu đồng ý.

Hà Tử Phàm cho xe đỗ vào bãi, rồi cả hai cũng nhau đi vào.

Trường của cô cũng không có gì thay đổi, vẫn giống hệt như lúc xưa, chỉ là mất đi vài cái cây, ngọn cỏ mà thôi. Nhưng như vậy trong nó có vẻ thoáng mát và sạch sẽ hơn. Vì là buổi chiều, nên vẫn có lác đác vài sinh viên ra ngoài chạy bộ hoặc chơi bóng.

Đi ngang qua sân bóng rổ, Bạch Thiên Di chợt nhớ ra những lần chơi bóng cùng Thẩm Phong, vậy là quay sang nói với Hà Tử Phàm:

“A ! hồi đó còn có Thẩm Phong nữa, anh ấy bây giờ thế nào rồi ?” Cô có vẻ háo hức.

“Công việc ổn định, khỏe mạnh vô lo, còn gì hơn thế nữa.” Hà Tử Phàm trả lời, hình như không quan tâm đến vấn đề này cho lắm.

Bạch Thiên Di ồ một tiếng, rồi chạy ù ra chỗ đường đua, vẫy vẫy tay với Hà Tử Phàm, cô gọi to: “Bạc Hà !” Hai tay Hà Tử Phàm cho vào túi, chậm rãi bước đến chỗ Bạch Thiên Di, nhưng vẫn chưa chờ anh đi đến, Bạch Thiên Di đã lon ton chạy về phía anh, đúng là chỉ mới gây tay thì chân vẫn còn có thể bay nhảy vô tư mà.

“Này ! Anh còn nhớ chỗ này không ? Lúc đó tôi đã đâm vào mặt anh một cái đấy ! Anh còn nhớ không ? Ha ha, cũng tại anh làm tôi tưởng gặp tên biến thái nào giữa đường !” Bạch Thiên Di ôm bụng không nhịn được cười. Hôm đó cô đã đâm anh đến chảy máu mũi.

“Nếu có người nào đó nhìn ra tôi là biến thái thì cũng chỉ có mỗi cô thôi.”

Nói rồi anh liếc nhìn Bạch Thiên Di đứng bên cạnh mình.

“Đầu - Cải - Thảo ạ !”

Đạo quanh một vòng, hầu như ai đi ngang qua cũng đều không tìm được mà nhìn trộm Hà Tử Phàm một cái. Đúng thật là người nổi bật, dù là trước đây hay bây giờ, Hà Tử Phàm cũng đều nổi bật ở chốn đông người, cho dù là anh ta không làm gì cả.

Đến khi cả hai đều bắt đầu cảm thấy mỏi chân. Bạch Thiên Di liền chạy lên khán đài ngồi hóng gió. Cô luôn cho rằng cảm giác ngồi trên cao rất thú vị.

“Vui thật đấy.” Cô duỗi chân ra, miệng cười toe toét.

“Ừm.” Hà Tử Phàm gật đầu. Nhưng đó chỉ là đối với cô mà thôi.

Cả hai người cùng ngồi ngược nhìn bầu trời đang sắp sụp tối. Không ai nói gì. Gió thổi nhẹ, dưới sân có vài người đang chạy bộ, trong có vẻ rất chăm chỉ. Có một chiếc máy bay thời tiết lướt qua, để lại phía sau là một vệt dài trong như khói trắng, rồi nhanh chóng biến mất.

Cô còn nhớ lúc đó mình đã hỏi Lăng Minh Dục rằng tác dụng của thứ khói màu trắng đó, anh đã giải thích cho cô rất cặn kẽ, lúc đó trong anh rất nghiêm túc.

“Anh biết không, chỗ này là nơi tôi đã cưỡng hôn anh ấy đấy.” Bạch Thiên Di nói, trên mặt cô vẫn vương nét cười. Hà Tử Phàm chỉ im lặng, hai tay anh đan vào nhau, thật chặt.

“Tôi cảm thấy lúc trẻ mình thật là ngốc, muốn đạt được điều gì đều dùng mọi cách để lấy cho bằng được. Nhưng tôi đã quên mất một chuyện, tất cả đều từ một phía thì làm sao có thể...” Bạch Thiên Di hít một hơi thật sâu, nụ cười trên mặt càng hiện rõ hơn.

“Chúng ta không thể tự quyết định mình là mãi mãi của ai cả...” Lúc nói ra câu này, Bạch Thiên Di bỗng cảm thấy có cái gì đang từ từ xâm chiếm lấy cô, cảm xúc luôn đè nén nay lại càng bị ép kín hơn.

Cả bầu không khí bỗng trở nên ảm đạm, hơi thở của Hà Tử Phàm trở nên nặng nề, cô nói không sai, chỉ từ một phía thì chắc chắn không thể, cảm giác này, anh hiểu rất rõ. Nó hiện rõ đến mức người anh muốn chạm đến chỉ cần một động tác nhỏ thì anh đã có thể hiểu được người đó đang nghĩ gì. Nhưng đứng trước cô, anh chưa bao giờ thật sự bình tĩnh cả, cả người anh như đang quay cuồng. Trong 100% đấy, anh chỉ cần 1%, chỉ 1% mà thôi. Chỉ cần cô nhìn anh là đủ...

“Chúng ta đi !” Hà Tử Phàm đứng dậy, một tay anh cho vào túi quần, một tay nắm lấy cánh tay còn lạnh lẽo của Bạch Thiên Di.

“Đi đâu ?” Bạch Thiên Di vốn đã quen với sự đụng chạm của anh nên cũng không buồn giật lại.

Hà Tử Phàm không trả lời. Như vậy mà kéo cô ra khỏi trường học, rồi ung dung lái xe.

Lúc xe dừng lại trước cửa bệnh viện, cuối cùng cô cũng đã hiểu ý anh muốn làm gì.

“Tôi không vào được không ?” Bạch Thiên Di đi phía sau lưng Hà Tử Phàm, một tay níu lấy đuôi áo vest của anh. Hà Tử Phàm quay lại nhìn cô, ánh mắt như nhìn thấy tâm can kia lại khiến Bạch Thiên Di cảm thấy ngượng ngùng.

“Cô sợ ?” Hà Tử Phàm nheo mắt.

“Tôi có thể xem nó là câu hỏi tu từ được không ?” Bạch Thiên Di lí nhí nói. Thứ cô nhận lại là một cái trừng mắt của Hà Tử Phàm.

Bạch Thiên Di thở dài, cô biết nếu không vào đó thì sẽ không yên với anh, vậy là cô đành vào vậy. Dù sao cũng nên gặp nhau một chút, quá khứ sẽ nhắc nhở cho cô biết tình yêu là một thứ gì đó không có thực.

Bạch Thiên Di vừa đi vừa tưởng tượng ra gương mặt Lăng Minh sẽ như thế nào khi nhìn thấy cô. Nhưng mà không biết anh có còn nhớ cô hay không nữa í. Nếu để cô phải độc thoại một mình thì thật khó coi.

Hà Tử Phàm gõ cửa, bên trong ngay lập tức đã có tiếng nói vọng ra, giọng nói dễ nghe kia vẫn không hề thay đổi.

“Mời vào !”

Anh đang ngồi trên giường, người vẫn vận bộ đồ bệnh nhân màu trắng, mái tóc có phần hơi rối, nước da không còn tái nhợt như lần trước đó cô đến thăm. Trên gương mặt vẫn là một nụ cười nhẹ.

“Tử Phàm, cậu đến đây à ?” Anh nói.

Hà Tử Phàm chỉ đáp lại bằng một tiếng “Ừ.” Sau đó ánh mắt của Lăng Minh Dục lại hướng về Bạch Thiên Di khiến tim cô đập thình thịch không ngừng.

“Cô đây là... ?” Lăng Minh Dục hỏi.

“Cô ấy tên Bạch Thiên Di.” Hà Tử Phàm trả lời “Cậu không nhớ cô ấy sao ?”

Quả nhiên, Lăng Minh Dục đã quên mất cô, điều này chứng tỏ trong lòng anh từ trước đến nay cô chẳng hề có chỗ. Câu hỏi của Hà Tử Phàm cũng khiến Bạch Thiên Di phải chú ý, cô mở to mắt nhìn người đàn ông cô đã yêu suốt mấy năm qua, anh ta thật sự đã quên mất cô rồi sao ?

Lăng Minh Dục chăm chú nhìn Bạch Thiên Di, một lát sau mới bắt lực mỉm cười.

“Xin lỗi, tôi không thể nhớ được cô.”

Bạch Thiên Di nghe như sét đánh ngang tai. Hình như nhìn thấy biểu cảm trên mặt Bạch Thiên Di có vẻ khác thường, Lăng Minh Dục liền gãi đầu, nói với vẻ biết lỗi.

“Thật ra từ lúc tỉnh lại đến giờ hình như tôi đã không còn nhớ gì cả. Đến cả ba mẹ cũng khó khăn lắm mới gọi được. Tử Phàm thì rất hay đến thăm tôi nên...”

Nhìn thấy gương mặt Lăng Minh Dục, trái tim Bạch Thiên Di thất lại lần nữa. Chợt có một bàn tay nắm lấy tay cô, hơi lạnh, nhưng cô lại cảm thấy rất an toàn, vì vậy cô không muốn từ chối. Cô cảm thấy không đủ tự tin để đối mặt với Lăng Minh Dục, nhưng là Bạch Thiên Di thì làm gì có chuyện không có đủ tự tin kia chứ. Cô là Bạch Thiên Di chính chủ kia mà ! Lúc này Bạch Thiên Di mới như hiểu ra, thì ra sau tai nạn anh đã gặp biến chứng. Nếu nói như vậy, anh đã quên hết, vậy thì sao cô cần gì phải nhớ suốt bao nhiêu năm tháng kia chứ.

Bạch Thiên Di chợt nhớ ra một câu nói, nhưng không nhớ là ai đã nói với cô rằng: “Không phải sẽ rất khó chịu nếu cứ giữ riêng cảm xúc ỉn sao? Thích một ai đó đáng lý phải cảm thấy hạnh phúc hơn chứ?”

Đôi tay này đã tiếp thêm tự tin cho cô. Cái nút thắt cuối cùng cũng sẽ được gỡ ra, những sợi chỉ vô hình trói buộc cô bao nhiêu năm nay đã gần như biến mất hết. Duy chỉ còn một bàn tay xa lạ nắm lấy tay cô, xa mà không lạ.

“Vâng, không sao đâu, em có nghe anh ấy nói. Chúc anh mau khỏe lại nhé !” Bạch Thiên Di nói, lại còn cười rất tươi. Tay cô hình như trong phút chốc bị tay ai đó siết chặt hơn, Bạch Thiên Di không những từ chối, mà còn ăn miếng trả miếng, nắm chặt lấy tay Hà Tử Phàm. Điều này khiến anh hơi bất ngờ.

Vừa hay bà Lăng đến, cả hai chào hỏi một tí rồi ra về.

Xuống đến khuôn viên bệnh viện, Bạch Thiên Di chợt dừng lại, nói:

“Anh còn muốn nắm tay tôi đến khi nào nữa ?” Cô trề môi. An ủi như vậy không phải hơi nhiều sao == !

Hà Tử Phàm lúc này cũng dừng lại, tay vẫn nắm lấy tay Bạch Thiên Di không rời, anh quay mặt sang nhìn cô, giờ đôi tay đang đan vào nhau kia đưa lên cao, anh nói:

“Em còn muốn khẳng định lại mối quan hệ của chúng ta chứ ?”

20. Chương 21

Tác giả: Tôi Là Người Mù Chữ

CHƯƠNG 21

Bạch Thiên Di ngẩn người. Sắc mặt cô chuyển từ bất ngờ sang bối rối, rồi lại dần đo. Cũng may là một tay của cô đã bị bó thành một cục to tướng, tay còn lại thì anh đã nắm lấy, nếu không cô cũng không biết phải để tay ở đâu nữa, cảm thấy nó thật dư thừa.

Bạch Thiên Di muốn rút tay lại, nhưng càng ra sức rút lại thì anh lại càng nắm chặt hơn. Bạch Thiên Di hơi căng thẳng. Anh hỏi cô có muốn xác nhận lại mối quan hệ, nhưng là mối quan hệ như thế nào ?

Bạch Thiên Di luôn cảm thấy hành vi của anh thật là bất thường. Với những việc chưa chắc chắn, cô luôn cảm thấy khó chịu và luôn đòi hỏi một câu trả lời chính xác.

“Anh...thích tôi ?”

Bạch Thiên Di cũng không biết vì sao mình lại có đủ can đảm hỏi như vậy. Nếu anh nói không phải thì chẳng phải cô sẽ không còn mặt mũi nào nhìn anh nữa sao ? Hỏi xong Bạch Thiên Di đột nhiên cảm thấy hối hận. Hà Tử Phàm là một người độc đoán, những điều anh nghĩ, cô sẽ chẳng bao giờ nghĩ đến, những điều anh làm đều khiến cô bất ngờ. Đối với anh, cô luôn có một cảm giác rất xa vời. Trong lòng cô Hà Tử Phàm luôn là một người như vậy, cô hoàn toàn không thể xác định được trong đầu anh đang nghĩ gì, không thể nào nắm bắt được.

Có lúc anh lạnh lùng như một tảng băng di động, nhưng cũng có lúc lại làm cô cảm thấy rất vui vẻ. Cô không thể nào xác định rõ được. Bạch Thiên Di vốn là một người luôn chủ động, trong mọi chuyện, nhưng mối quan hệ với Hà Tử Phàm, cô hoàn toàn không có can đảm. Cô sợ mình sẽ mắc sai lầm, cũng có thể là cô sợ...sẽ không có ai giống Hà Tử Phàm xuất hiện trước mặt cô nữa.

Có lúc Hà Tử Phàm khiến cô lầm tưởng quan hệ giữa hai người đang đi lên một tầng mới, nhưng rồi ngay lập tức trở nên lạnh lùng phủ sạch mọi suy nghĩ lầm lạc của Bạch Thiên Di. Có thể lúc này anh chỉ đang đùa giỡn với cô, nhưng cô thật sự đang đòi hỏi một câu trả lời rõ ràng hơn.

Hà Tử Phàm nhìn thẳng vào mắt Bạch Thiên Di, cô cảm thấy khó thở, giống như có một áp lực vô hình đang chèn ép cô. Một cơn gió thổi qua, cuốn theo vài hạt cát nhỏ li ti bay vào mắt, Bạch Thiên Di theo phản xạ mắt mắt lại, cảm giác xốn xạo trong con ngươi đang va chạm với những hạt cát kia làm cô cảm thấy khó chịu vô cùng.

“Không phải.”

Giọng Hà Tử Phàm điềm nhiên. Rõ ràng rất bình thường, rõ ràng chỉ là thoáng qua như ngọn gió lúc này, rõ ràng là cô biết chắc chắn anh sẽ trả lời như vậy. Nhưng sao cô lại cảm thấy thứ trong lồng ngực cô chột nhối lên, giống như cảm giác bị rơi từ trên vách núi cao xuống. Là hụt hẫng ? Hay là đau ?

Đúng thật là cô nghĩ quá nhiều rồi. Bạch Thiên Di khẽ mỉm cười, nhưng chính cô cũng cảm thấy nó chẳng giống một nụ cười chút nào. Cảm giác xốn xạo trong mắt cứ kéo dài, mắt cô lúc này đã ứ đầy nước. Không biết sức mạnh nào đã giúp Bạch Thiên Di gạt tay lại, cô ra sức dụi. Dụi nhiều đến nỗi cả hai mắt đều đỏ hoe vẫn không ngừng.

Cay quá !

Một bàn tay chợt nắm lấy tay trái của Bạch Thiên Di, lạnh lạnh, ánh mắt hai người lại giao nhau, đôi mắt anh vẫn lạnh lùng như vậy, Bạch Thiên Di theo thói quen lại nheo mắt.

Bàn tay kia đặt lên mắt cô, một luồng gió nhẹ nhàng thổi đến, thoang thoang mùi bạc hà rất dễ chịu. Bạch Thiên Di hơi bất ngờ, không ngờ anh lại thổi bụi cho cô, cảm giác dễ chịu hơn hẳn. Hà Tử Phàm dùng tay gạt đi mắt giọt nước rớt ra từ mắt cô, anh hỏi :

“Cay lắm hả ?”

Vẫn rất lạnh lùng, nhưng cô lại cảm thấy rất ánh mắt anh lên vẻ dịu dàng. Là cô nhìn lầm ư ?

Bạch Thiên Di gật đầu, cô “Ừ.” nhẹ bằng giọng mũi.

Anh trầm mặc một lúc, rồi nắm lấy tay cô bước đi. Bạch Thiên Di đang đứng yên một chỗ bỗng bị kéo đi, cô vội vàng bước nhanh theo sau anh. Giọng nói trầm ấm kia vang lên, từng chữ như chậm chậm trôi vào tai cô:

“Không phải là thích, mà là khắc cốt ghi tâm !”

Bạch Thiên Di sững sờ, đôi chân cô khựng lại nhưng lại rất nhanh chóng bước đi tiếp, cô có nghe lầm không ? Nhìn tấm lưng của người trước mặt mình, thẳng tắp, cả người lúc nào cũng thoang thoảng mùi bạc hà. Anh hình như không có ý định quay lại nhìn cô. Trong lòng Bạch Thiên Di chợt dấy lên một cảm giác vô cùng kì lạ. Cô vội co chân chạy lên ngang hàng với Hà Tử Phàm. Gương mặt cô không giấu được niềm vui:

“Ừ.”

Vừa bước vào nhà, Bạch Thiên Di liền có cảm giác rất sáng khoái, tâm trạng cô đang rất tốt.

Bạch Thiên Di liền chạy lên phòng, thay đồ, rồi lại chạy xuống phòng khác xem tivi. Buổi tối nay có chiếu phim hoạt hình của Ghibli. Nhưng điều đó cũng không ngăn được cơn buồn ngủ của Bạch Thiên Di, càng xem mi mắt của Bạch Thiên Di càng sụp xuống, ngủ gật lúc nào chẳng hay. Bạch Thiên Di ngủ ngon lành trên sofa.

Lúc tỉnh dậy, Bạch Thiên Di cảm thấy lơ mơ, cả người lâng lâng khó tả. Khắp phòng đều có mùi bạc hà the mát. Cô không buồn mở mắt ra, vì cảm thấy như thế này thật dễ chịu.

Bạch Thiên Di chợt cảm thấy có ánh mắt ai đó đang nhìn mình chăm chú, cô mở mắt, vẫn giữ tư thế nằm nghiêng sang một bên, tay trái ôm chặt chú gấu bông to đùng mà lúc này cô đã mang từ phòng mình xuống. Bạch Thiên Di ngáp một cái rõ to, hai mắt bắt đầu ngấn nước, hôm nay cô thấy bản thân ngủ hơi nhiều, cơ mà tại sao vẫn cứ buồn ngủ vậy o.o ?

Bạch Thiên Di vừa định chống tay ngồi dậy, chợt có một giọng nói vang lên, không nhìn cũng biết là ai, nhà này ngoài trừ tên chủ nhà thì còn mỗi người làm là cô thôi =3=

Anh nói: “Nằm yên.”

Bạch Thiên Di thoáng giật mình, cô quay sang chỗ vừa phát ra tiếng nói. Hà Tử Phàm đang ngồi chiếm ghế ở giữa căn phòng, trước mặt còn có...một cái giá vẽ ?

Hà Tử Phàm cũng biết vẽ ? Bạch Thiên Di không kìm được mà nhìn anh không chớp mắt. Hà Tử Phàm đang mặc một cái áo len cổ tròn đơn giản màu xám, tay áo xắn đến khuỷu tay, nhìn qua cũng biết là áo hiệu rồi... Trong anh ta rất ra dáng họa sĩ, cơ mà họa sĩ mà đẹp trai thế này, thì chắc tranh anh vẽ dù không đẹp thì cũng bán được...

Bạch Thiên Di đành ngoan ngoãn nằm xuống, cô quay trở lại tư thế nằm ban đầu, quay lưng về phía Hà Tử Phàm.

Nửa tiếng trôi qua....Hà Tử Phàm hình như không hề có dấu hiệu vẽ xong rồi, lúc này Bạch Thiên Di đã chịu hết nổi, cô hỏi:

“Anh sắp xong chưa ?” Giọng có vẻ gấp gáp.

“Gần.” Hà Tử Phàm vẫn tô tô vẽ vẽ, trong vô cùng nhàn hạ, giọng anh lãnh đạm.

“Gần là như thế nào ???” Bạch Thiên Di hỏi thúc.

“Gần là rất gần, là sắp sửa”.

“Vậy rốt cuộc là đã xong chưa?”. Bạch Thiên Di cảm thấy mình không ổn rồi

Hà Tử Phàm im lặng một lúc, rồi mới nói:

“Chưa.”

“Tôi...chịu hết nổi rồi !” Nói rồi Bạch Thiên Di chạy ào vào nhà vệ sinh. Cô thật sự không thể chịu đựng được nữa rồi >”

Đó là lý do vì sao cô rất ghét trời lạnh. Lúc đó thậm của cô sẽ hoạt động nhiều hơn bình thường...Lúc đi ra ngoài, Bạch Thiên Di vẫn nhìn thấy Hà Tử Phàm ngồi tô tô vẽ vẽ rất say mê. Bạch Thiên Di trong lòng cũng muốn xem anh vẽ như thế nào, trong tranh lại có cô nữa, như vậy càng phải xem tài nghệ của anh ra sao.

Nghĩ sao làm vậy, cô liền mon men lại gần, và ngay lập tức trở nên thất vọng hụt hẫng...Trong bức tranh anh ta vẽ này giờ...không hề có cô :((

Bạch Thiên Di cảm thấy lòng tự trọng của mình bị tổn thương nặng nề... Cô đã phải nằm im không động đây kia mà :(. Ấm ức muốn chết >/////

Cũng có chút...buồn. Nhưng tranh là do anh vẽ cô thì có ý kiến gì được chứ >=<, nói=" ra=" thì=" thật=" mất=" mặt...bạch=" thiên=" di=" mặt=" mày=" ủ=" rủ=" bỏ=" lên=" phòng,=" nhưng=" vừa=" mới=" đi=" được=" vài=" bước=" thì=" cánh=" tay=" đã=" bị=" ai=" đó=" kéo=" giật=" lại.==" người=" đó=">

“Lại đây.”

Bạch Thiên Di sụ mặt. Cô trưng bộ mặt u ám nhìn Hà Tử Phàm, chưa kịp giật tay lại đã bị anh bế lên. Anh đặt cô ngồi lên đùi, hôn nhẹ vào gáy cô.

“Thật thơm.”

Giọng anh rất nhỏ, nhưng Bạch Thiên Di vẫn nghe rõ. Hình như cô nghe lầm. Nếu không phải là cô còn đang tỉnh táo thì chắc đã nghĩ rằng những lời này thốt ra từ miệng Hà Tử Phàm. Nhưng vốn là anh đã nói như vậy !!!

Bạch Thiên Di có phần lúng túng, lần đầu tiên...cô nghe Hà Tử Phàm khen mình. Trong lòng lại có chút...dao động. Như vậy có phải...quá nhanh không ?

Cô vừa muốn bật dậy, nhưng cũng vừa không muốn bật dậy, hai bàn tay cô tranh nhau xoắn lấy vạt áo.

“Sao thế ?” Hà Tử Phàm hỏi, giọng nói đã mất đi vài phần bằng giá thường ngày, mà còn ngược lại,...Bạch Thiên Di cảm thấy mặt mình nóng bừng.

“Buông em ra.” Bạch Thiên Di sau một hồi đấu tranh, cô ra sức gỡ hai bàn tay của anh ra, nhưng vô ích.

“Dối ?” Hà Tử Phàm nhếch môi, nghiêng đầu hỏi. Cô càng vững vẫy anh càng ôm chặt hơn.

“... Không có !” >/////< bạch=" thiên=" di=" không=" dám=" nhìn=" thẳng=" vào=" mặt=" anh,=" cô=" ra=" sức=" tránh=">

Hà Tử Phàm im lặng, anh nhìn cô chăm chăm bằng cặp mắt không chút biểu cảm, làm cô cảm thấy...nhột _____!

“Nói dối !” Hà Tử Phàm khẳng định.

“ ... ”

“Không có gì đâu.” Bạch Thiên Di trề môi nhìn sang chỗ khác, cô không thèm nói chuyện với anh nữa.

Hà Tử Phàm cúi đầu kề sát môi vào tai cô, thì thầm:

“Trẻ con hư thì phải bị phạt đấy.”

Vừa dứt lời, eo cô đã bị ai đó cù đến cười lẩn cười bò.

“ Xin lỗi xin lỗi !!” Bạch Thiên Di cười ra nước mắt, thở hổn hển.

“Về mặt đó là như thế nào ?” Anh nhìn cô cau mày.

Bạch Thiên Di đành chịu thua, cô ấm ức nói:

“Bảo người ta nằm yên mà chỉ vẽ mỗi cảnh”. Thật mất mặt chết đi được >”

Hà Tử Phàm nhìn cô chăm chăm, bỗng nhiên anh cảm thấy Bạch Thiên Di lại có chút...đáng yêu. Ai đó không kiềm được mà hôn nhẹ lên môi cô một cái khiến Bạch Thiên Di đỏ bừng cả mặt.

Hai người cứ thế nhìn nhau nửa buổi trời. Tại sao sự việc lại có thể tiến triển nhanh đến thế chứ >"< rõ="> ràng="> là="> hôm="> qua="> cô="> còn="> cảm="> thấy="> anh="> ta="> có="> chút="> đáng="> >

Kể chuyện này cho Lục Hợp nghe, cô ấy lại chẳng có chút gì bất ngờ. Lại còn bảo:

“Biết trước mọi chuyện sẽ như vậy mà !”

“ ... ”

Đạo gần đây Bạch Thiên Di ở nhà đến phát chán, chỉ mỗi cái tay gãy mà cô phải nghỉ tận hai tháng. Đây là do Hà Tử Phàm bắt ép ==. Người bình thường nghỉ hai tháng thì chắc chắn xác định luôn là ở nhà làm nội trợ rồi...Chẳng qua là Bạch Thiên Di xin nghỉ một tuần để tay đỡ một chút rồi sẽ đi làm. Vì vốn sử dụng máy tính thì tay phải hay tay trái đều như nhau mà thôi. Nhưng ai ngờ vừa hết một tuần, Hà Tử Phàm lại khóa luôn cửa chốt cô trong nhà K...

Ở nhà được vài ngày, Bạch Thiên Di cũng phải cảm thấy chán chứ, Hà Tử Phàm hình như cũng nhận ra điều đó. Vậy là cả hai cũng tới rạp chiếu phim xem Minions :3.

Hà Tử Phàm mua vé, anh đưa vé phim cho cô, rồi đi mua nước với ngô. Suốt cả buổi, Bạch Thiên Di luôn chăm chú vào bộ phim, lâu lắm rồi cô mới được một bộ phim vui thế này.

Khi bộ phim kết thúc, lúc đi ra ngoài, không biết Hà Tử Phàm lấy đâu ra một cây viết lông đầu nhỏ, anh cầm cái tay bị bó bột của cô, lật mặt dưới lên, anh viết: Tulaliloo to amo.

Bạch Thiên Di ngơ ngác chẳng hiểu anh viết cái gì, sau đó anh còn hôn nhẹ lên trán cô một cái, làm Bạch Thiên Di đỏ cả mặt...Cái người này quả thật không biết chỗ mình đang đứng là ở đâu nữa.

“Nghĩa là gì vậy ?” Bạch Thiên Di hỏi.

Hà Tử Phàm nhìn cô, ôn tồn đáp:

“Vẽ bậy.”

Mặc cho Bạch Thiên Di tra hỏi thế nào đi chẳng nữa, anh cũng nắm tay cô chậm rãi cho vào túi áo khoác của mình, cả hai cùng bước ra ngoài.

Bàn tay anh lạnh ngắt, nắm lấy tay cô, Bạch Thiên Di cảm thấy như có luồng điện chạy qua người mình, tim cô đập thình thịch, nhưng cảm giác lại rất...bình yên ?

Đây không phải là lần đầu tiên anh nắm tay cô, nhưng lần này, có chút...đặc biệt. Là từ khi cả hai...như này hả ? >/////////

Bạch Thiên Di đến giờ vẫn không thể hình dung ra được. Mọi chuyện diễn ra quá nhanh, cô chỉ biết thuận đường mà đi thôi :-s

Bên trong túi áo khoác của anh thì ngược lại, rất ấm. Tay của Hà Tử Phàm cũng ấm dần lên, Bạch Thiên Di chợt cảm thấy trong lòng có một niềm vui nho nhỏ, cô đan tay siết chặt hơn.

Và không lâu sau đó, Bạch Thiên Di đã bắt đầu cảm nhận được niềm bất hạnh của những bà nội trợ...Suốt ngày cô chỉ xem ti vi, lướt web và chơi với Alexander mà thôi. Điều này khiến cô vô cùng bức bối.

Vậy là Bạch Thiên Di nằn nặc đòi anh ỉnh đi làm lại. Hà Tử Phàm tất nhiên là không đồng ý rồi, anh lúc nào cũng tìm cách đánh trống lảng mỗi khi cô đề cập đến. Cô luôn có cảm giác giữa anh và cô rất kì lạ, cứ tự nhiên mà bắt đầu thôi, mà, cảm giác như là họ đã như thế này từ rất lâu rồi vậy.

Cuối cùng dưới sự đeo bám dai dẳng của Bạch Thiên Di, anh cũng gật đầu cho cô đến công ty làm việc. Cô thâm nghĩ, lâu ngày không đến công ty chắc là [Đầu hói ngọt ngào] sẽ nhớ cô lắm :3 . Nhưng có một điều khiến Bạch Thiên Di cảm thấy kì lạ, sau khi cô van nài thành công thì Hà Tử Phàm có nói với cô:

“Chỉ sợ khi em đến công ty mọi người sẽ thất vọng mà thôi.”

Nhưng mà, cô quan tâm chắc ? Anh lúc nào mà chẳng trêu cô.

Bạch Thiên Di đến công ty với một tâm trạng vô cùng “hưng phấn”. Đây là lần thứ hai trong đời cô cảm thấy đến công ty là một niềm vui như vậy. (:x)

Vốn dĩ hôm nay Bạch Thiên Di lại đi nhờ Hà Tử Phàm đến công ty rồi xuống xe ở ngã tư đường như mọi lần. Nhưng sáng sớm ra đã chẳng thấy mặt Hà Tử Phàm đâu, vậy là cô đành đi làm một mình.

Vừa nhìn thấy cô, Hiểu Lập mặt mày lập tức đen sì như đít nồi. Bạch Thiên Di thầm nghĩ, chắc do cô nghỉ làm hơi lâu, công việc của cô phải dồn sang cho những người khác nên Hiểu Lập mới thành ra như thế này. Thiếu sức sống trầm trọng...

Bạch Thiên Di bỗng nhiên cảm thấy vô cùng có lỗi, cô liền bước đến an ủi.

“Lập Lập à...”

Nhận ra Bạch Thiên Di đang nói chuyện với mình, Hiểu Lập liền lập tức tức giận lườm cô một cái, quát:

“Cậu còn biết đến cái người tên Hiểu Lập này à ?! Cứ tưởng chết luôn ở xó xĩnh nào rồi chứ !”

“Là do tớ xui xẻo thôi...” Bạch Thiên Di cười khổ, cô dùng đưa cánh tay gãy của mình cho Hiểu Lập xem. Điều này cho thấy rằng lỗi không phải do cô, mà là do cái người đã khiến cô thành ra thế này !

Chưa kịp mở lời giải thích, vẻ mặt Hiểu Lập đã tiu hủ như sắp khóc, cô buồn rầu úp mặt xuống bàn rên rỉ.

“Sao cậu lại đi làm lại ?! Tại sao ????”

“Cậu không muốn tớ đi làm sao ?” Bạch Thiên Di nhún mày, cô nhóc Hiểu Lập này cũng biết đùa sao ?

Hiểu Lập như bật trúng đài, lập tức đập bàn ngồi dậy nói:

“Tất nhiên là không rồi ! Không phải riêng tớ, mà cả phòng này cũng cũng thế, cậu mà đi làm thì làm sao hằng ngày chúng tớ được hưởng đãi ngộ của Tổng Giám Đốc nữa đây !”

“ ... ”

Bạch Thiên Di như bị sét đánh ngang tai. Thì ra cô đã bị mọi người ruồng bỏ như vậy...Bạch Thiên Di sắp ngất, cô hoàn toàn cảm thấy bất lực. Thế mà cô còn tưởng... -_-

Cuối cùng Bạch Thiên Di cũng rút ra được một bài học: Những điều Hà Tử Phàm nói 90% là nói dối nhưng nếu không tin thì bạn sẽ còn phải trả giá gấp đôi.

Hầu như những người thân cận của cô đều đã bị dụ dỗ nghiêng về phe địch cả rồi >=< vậy=“” nên=“” mới=“” có=“” câu:=“” không=“” sợ=“” địch=“” như=“” sói=“” mà=“” chỉ=“” sợ=“” đồng=“” đội=“” như=“”>

Sau một hồi tra khảo, cuối cùng Bạch Thiên Di cũng biết được sự thật.

Trong suốt những ngày cô ở nhà “dưỡng thương”, công việc tất nhiên sẽ chia đều cho những nhân viên khác. Nhưng như vậy có lẽ sẽ không công bằng cho lắm. Vậy là Hà Tử Phàm đã đưa ra một chính sách. Đó là hằng ngày nhân viên phòng cô sẽ được dùng cơm do đích danh Tổng Giám Đốc chiêu đãi. Nói cho ngoa là như vậy chứ thật ra chẳng có bữa nào là có mặt anh cả. Cơm của mọi người tất nhiên chất lượng sẽ cao hơn những phòng khác, thay vì phải xếp hàng mua cơm thì họ chỉ cần ngồi tại phòng của mình mà thôi, điều này khi truyền ra ngoài đã khiến cho phòng cô đến cả cậu nhóc mới vào thử việc cũng vênh mặt khi ra khỏi phòng.

Dù chẳng bao giờ xuất hiện, nhưng theo lời Hiểu Lập nói, thì đó chính là tấm lòng của Tổng Giám Đốc dành cho công ty, điều này khiến mọi người rất xúc động. Đối với những nhân viên cấp thấp như họ, chỉ cần một sự quan tâm gián tiếp của Tổng Giám Đốc cũng khiến họ phùng phực lửa. Năng suất làm việc của mọi người tăng lên rõ rệt. Như vậy có thể xem là một công đôi việc không nhĩ ?

Bạch Thiên Di sau khi nghe xong, cô tiếp tục đưa ra một luận điểm vô cùng chắc chắn: Mọi người bị anh ta lừa rồi...

Bây giờ Bạch Thiên Di đến công ty làm việc chẳng khác gì nỗi đau của những người khác. Cô đi làm đồng nghĩa với việc không còn đãi ngộ...Nói thế chẳng phải cô đã trở thành tội đồ rồi sao ?

Bạch Thiên Di chính thức bị ruồng rẫy...

Đang lúc đương sự đang bị những người xung quanh lên án, bên trong một người mũm mĩm núc ních thịt với cái bụng ưỡng ra phía trước, quả đầu như vầng thái dương chói lòa, chân ngắn mũm mĩm bước đến bàn Bạch Thiên Di. Cô giả vờ không nhìn thấy, cứ tiếp tục trò chuyện với Hiếu Lập.

“Tiểu Di !”

Hả ? Ai gọi cô vậy ?

Bạch Thiên Di khựng lại, cô giả vờ xoay sang trái, rồi lại xoay sang phải, tìm kiếm cái người vừa mới gọi cô khi này.

“Chị vừa gọi em ?” Cô nhòm người sang nhìn Thế Sang đang nghiêm túc đánh máy cộp cộp. Thế Sang lắc đầu. Lại quay sang cậu bạn bên cạnh:

“Anh gọi tôi ?” Đoạn cô chỉ tay vào mình, cậu ta cũng lắc đầu.

“Là tôi gọi !” Lúc này Bạch Thiên Di mới quay đầu lại, chính là vị [Đầu hói ngọt ngào] gọi cô. Hừm...Tiểu Di ư?

Hiếu Lập thì làm gì rảnh rang mà để ý đến trò lố của Bạch Thiên Di, vừa thấy ông ta bước lại cô đã ngay lập tức lấy lại tư thế nghiêm túc làm việc hằng ngày của mình. Rõ ràng là tỏ ra không quan tâm đến, mắt dán dính vào màn hình máy tính, nhưng thực chất tai đã động lên hết cỡ. Đây chính là hình mẫu của tất cả những người trong văn phòng của cô. Rõ ràng là im lặng chăm chú vào công việc. Nhưng thực chất là im lặng để chắc chắn họ không bỏ qua bất kì chuyện gì. --

“Trưởng phòng...gọi em ?” Vốn dĩ Bạch Thiên Di định xưng là cháu, nhưng như vậy thì có hơi xúc phạm thái quá đến người hói đầu. Chỉ vì cái đầu hói mà già hơn mấy chục tuổi thì quả thật không đáng.

“Cô khỏe chứ ?” Trưởng phòng gật đầu. Kèm theo đó là một nụ cười tươi như mới lấy được vợ bé. Bạch Thiên Di nổi da gà.

“Ý tôi là, tay cô khỏe rồi chứ ?” Lão trưởng phòng háng giọng. Ông ta nói tay ? Khỏe ? Thì ra từ khỏe có thể sử dụng trong trường hợp này. Bạch Thiên Di nhìn ông ta với ánh mặt kì lạ, cô đưa cánh tay thương tật của mình lên, hỏi lại:

“Tay ? Vẫn đang ốm ả.” Ốm rất nặng nữa là đằng khác :(

“Cô yên tâm, cứ ngồi yên đây mà ăn bánh uống trà, tôi vừa sai người mua mấy hộp bánh anh đào để sẵn trong ngăn bàn của cô đây. Tốt nhất là đừng làm gì cả, cứ ngồi yên đó tận hưởng là được.”

Hả ? Cô không nghe nhầm chứ ?! Mở ngăn bàn ra, quả thật trong đó có mấy hộp bánh anh đào của Nhật thật, nhưng tiếc là Bạch Thiên Di không biết uống trà, ăn bánh anh đào uống trà sữa có lẽ hay hơn nhỉ ? Ách, giờ đâu phải nghĩ chuyện đó chứ. Chắc 90% là trưởng phòng của cô đã bị Hà Tử Phàm mua chuộc...

“Nếu có chuyện gì rắc rối cứ nói với tôi một tiếng.”

Bạch Thiên Di ngó người, biết rằng đây không phải là tự nguyện nhưng cô vẫn cảm thấy rất sốc, thà ông ta mắng cô còn hơn, như vậy quả thực...không quen mà @@

“Vâng, cảm ơn trưởng phòng đã chiếu cố.” Bạch Thiên Di dù nghĩ vậy nhưng ngoài vẫn tỏ ra rất thành kính.

“Không có gì, bổn phận của cấp trên thôi mà !”

“ ... ”

Bây giờ cô đã có thể chắc 100% là Hà Tử Phàm đã làm gì ông ta rồi.

Nói rồi ông ta quay người trở lại phòng mình, trước khi đi còn không quên nói một câu: “Cho tôi gửi lời hỏi thăm đến tổng giám đốc nhé !”

Bạch Thiên Di thật sự không còn gì để nói.

Ông ta nói kiểm tra, quả đúng là người làm việc có năng suất. Không hổ danh là người đứng đầu một phòng. Cứ đúng một tiếng đồng hồ, ông ta sẽ lại chạy tới bàn cô thăm hỏi. Làm Bạch Thiên Di sợ muốn chết.

Hiểu Lập và những người khác cũng vô cùng sốt ruột, nhưng dù ai hỏi như thế nào thì cô cũng đáp: “Kiểm tra sức khỏe định kì là một việc rất đúng đắn.”

Hiểu Lập lúc đầu nghe không hiểu, nhưng sau một hồi suy nghĩ, cô ấy đã vỗ đùi bảo vô cùng chính xác, như vậy mới có thể phát hiện ra bệnh khi mới ở thời kì đầu.

Miễn cưỡng lắm mới hết giờ làm. Bạch Thiên Di vẫn thói quen cũ không về nhà ngay, mà lại đi lang thang khắp nơi. Quán cà phê ở góc phố có vẻ cũ kĩ, Bạch Thiên Di vốn muốn vào đây thử rất lâu rồi, nhưng cứ quên mất. Vừa hay hôm nay cô đang rảnh rỗi, vậy nên cô không ngần ngại mà vào trong.

Lúc bước vào, Bạch Thiên Di có chút bàng hoàng, thì ra chỗ này chính là quán cà phê bỏ sát mà cô hay nhìn thấy trên mạng. Thật là...thích quá đi mất ! >3

Bạch Thiên Di gọi một tách trà sữa, rồi chăm chú ngắm chú rắn ngô màu trắng cam trường qua trường lại trong tủ kính.

“Bạch Thiên Di ?”

Cô giật mình, ai gọi cô vậy nhỉ ? Giọng nói này...có chút quen. Quay đầu lại, là Lăng Minh Dục.

“Đúng là cô rồi !” Lăng Minh Dục mỉm cười, anh thông thả bước tới gần cô hơn.

“Chào anh !” Bạch Thiên Di cũng mỉm cười đáp lại. Sao lại gặp anh ở đây chứ ?

“Tôi cứ tưởng mình nhận lầm người, nếu không phải tay cô cũng gãy thì...” Lăng Minh Dục đưa tay sờ mũi, đó là thói quen của anh.

“Anh vẫn còn nhớ tôi sao ?” Không biết vì sao cô lại hỏi như vậy, lúc thốt ra câu này, bản thân cô còn cảm thấy kì lạ.

“Trước đây thì không, giờ thì tất nhiên rồi !” Lăng Minh Dục cười khúc khích, anh cảm thấy cô gái này có phần thú vị.

“Ồ...” Bạch Thiên Di cúi đầu khuấy tách trà sữa..

Cuộc trò chuyện chợt rơi vào khoảng lặng, cứ ngồi im lặng thế này thì thật kì lạ, Bạch Thiên Di đành bắt chuyện:

“Sao anh lại đến đây ?”

“Tôi có hẹn, nhưng anh ta bận rồi lại không đến được, tình cờ gặp cô ở đây.” Vẫn động tác sờ mũi quen thuộc đó.

Anh lại tiếp:

“Có lẽ chúng ta rất có duyên nhỉ ?”

“Có thể...” Bạch Thiên Di cười. Suốt cả buổi chiều cô cùng Lăng Minh Dục ngồi tán chuyện về xe cộ, về game, về đủ thứ chuyện, trong có vẻ vô cùng thân thiết.

“Sao tôi lại có cảm giác hình như trước đây chúng ta đã rất thân nhỉ ?” Lăng Minh Dục đột nhiên hỏi.

Bạch Thiên Di trong lòng chợt nhói lên một cái, cô không biết phải nói gì lúc này, nếu nói là người yêu cũ, anh ta có tin không ?

“Là bạn thì tất nhiên phải thân thiết rồi.” Cô cười.

“Đúng vậy.”

Ngồi được một lúc, điện thoại Lăng Minh Dục chợt reo lên. Anh ra bắt máy, ra hiệu xin lỗi cô. Trong điện thoại phát ra tiếng phụ nữ, hình như là cô ta ?

Cúp điện thoại, anh quay sang Bạch Thiên Di, nói:

“Xin lỗi, tôi phải đi bây giờ, bạn tôi đã đến bên kia đường.”

“Vâng, tạm biệt.” Bạch Thiên Di cười.

Đi được một đoạn, Lăng Minh Dực chợt quay lại, anh nói:

“Cô có thể cho tôi số điện thoại được không ?”.Giọng anh mang vẻ rất chân thành.

Bạch Thiên Di hơi đắn đo, nhưng rồi cô cũng gật đầu. Đọc xong số điện thoại, Lăng Minh Dực liền cảm ơn rồi thông thả đi ra ngoài.

Cô nhìn thấy anh sang đường, có một chiếc xe màu đỏ hiệu Audi đã đậu sẵn chờ anh. Lăng Minh Dực bước vào xe, trong anh cười rất tươi, nụ cười trên môi còn chưa biến mất, chiếc xe đã lao vút đi.

Bạch Thiên Di trong người rất kì lạ, một cảm giác khó tả. Bên ngoài trời hơi lạnh, con đường vắng tanh ít người qua lại. Cô chợt nghĩ nếu mình có đứng giữa đường hét lên chắc cũng không ai để ý đâu nhỉ. Lúc này cô mới để ý, trong quán đang mở bài Gửi thanh xuân của Vương Phi:

Tựa sắc chiều tím. Khuôn mặt ngang bướng ấy

Tựa lửa rực tim, tóc huyền thướt tha ấy

Cuộc vui ngăn ngủ cứ ngỡ đọng lại một đời

Chia cách thời gian trở thành ký ức thanh xuân

Đôi tay đêm đông ấy như lời ước hẹn thề quyết

Ánh mắt huyền hồ tựa niềm tin mong manh

Vô tình lại trở thành năm tháng nhớ nhung

Vô tình cuốn trôi con người kiêu ngạo ấy

Đã từng thác loạn, mệt mỏi, đau đớn...

Những câu chuyện cuộc đời

Đã từng vui cười, gào thét, quên đi...

Thanh xuân ly kỳ trôi

Vì ai đau khổ, vì ai vui cười, tuổi trẻ tươi đẹp thuở ngày ấy

Thanh xuân cứ lặng lẽ trôi không hẹn ngày trở lại

Đau khổ vì ai, hạnh phúc vì ai, tuổi trẻ tươi đẹp ấy

Thanh xuân lặng lẽ qua đi sẽ hiểu thời gian

Đã từng thác loạn, mệt mỏi, đau đớn...

Những câu chuyện cuộc đời

Đã từng vui cười, gào thét, quên đi...

Thanh xuân ly kỳ trôi

Cả ngày hôm nay chẳng thấy mặt. Cô chợt cảm thấy bắt đầu nhớ ai đó rồi.

21. Chương 22

Tác giả : Tôi Là Người Mù Chữ

CHƯƠNG 22

Bạch Thiên Di ngồi trong quán cà phê đến khi trời sập tối. Cô cứ ngồi im lặng một chỗ nhìn chú rấn màu cam trắng trườn qua trườn lại, Bạch Thiên Di cảm thấy có chút thú vị, cô không thể rời mắt khỏi chú rấn. Chợt cô nảy ra một ý định, có lẽ bản thân cô càng ngày càng tự kỷ rồi thì phải ?

Khi Bạch Thiên Di về đến nhà thì bầu trời đã không còn tí ánh sáng nào cả. Cô biết chắc rằng Hà Tử Phàm vẫn chưa về nhà. Bạch Thiên Di cởi giày, nhưng không đi dép. Cô luôn cho rằng đi dép trong nhà rất không thoải mái. Cảm giác để bàn chân trần chạm vào nền nhà mát lạnh mới thích làm sao, giống như mỗi khi cô chạm vào...người anh.

Cô mở tủ lạnh lấy ít thức ăn cho Alexander rồi ngồi một chỗ chống cằm nhìn nó ăn.

Hà Tử Phàm lúc nào cũng bận rộn. Công việc của anh luôn vậy, có khi cô còn chẳng nhìn thấy mặt anh suốt mấy ngày liền. Sáng nay chắc lại đi công tác, vậy mà chẳng nói với cô một tiếng, Bạch Thiên Di thật không thích như thế chút nào. Nhưng mà anh không muốn nói cho cô biết, cô cũng cảm thấy mình cũng không cần phải hỏi, như vậy Hà Tử Phàm sẽ cảm thấy phiền.

Bạch Thiên Di bê cái hồ kính nhỏ lúc này cô mang về lên phòng. Cô cảm thấy Alexander cũng giống như cô, nếu cứ ở một mình thì sẽ rất buồn, vậy nên cô mang về cho nó một người bạn. Nhưng rồi cô chợt nhận ra một điều, kích thích của cả hai thật sự là rất không...tương xứng. Vậy nên để tránh tai họa cô để cô bạn này trong phòng mình vậy, ít ra khi nó lớn thì Alexander cũng sẽ có người cạnh tranh cùng.

Bạch Thiên Di quyết định không ăn tối, đơn giản vì cô không muốn. Uống ngụm nước lọc rồi đi tắm, cô đang rất muốn ngâm mình một chút.

Nhưng ý định của Bạch Thiên Di đã sớm tan thành mây khói. Vừa cởi đồ ra cô đã nhìn thấy “bạn đến chơi nhà”. Haiz, cô ngẩng đầu nhìn trời (thật ra là nhìn cái bóng đèn nhà tắm), cảm thấy sao hôm nào nó cũng tối tăm quá. Cô đành dẹp bỏ ý định ngâm mình, cố gắng tắm thật nhanh rồi đi ngủ thôi.

Không phải là do tâm lý hay là do vấn đề sức khỏe mà mỗi khi ngày đó đến cô lại cảm thấy rất lười. Nếu là hồi trước thì chuyện này đối với Bạch Thiên Di vẫn rất bình thường, ngày nào cũng như ngày nấy, cô vẫn chạy nhảy như thường. Nhưng từ dạo sang Mỹ, cô lại cảm thấy rất lười, trong tất cả mọi chuyện.

Dạo này não cô hoạt động rất lạ, mấy ngày gần đây cô rất hay ngủ trái giờ. Cứ đến chiều là lại ngủ đến tận khuya mới bò dậy, sau đó lại thức đến khi trời gần sáng mới đi ngủ tiếp, điều này khiến cô cảm thấy áp lực.

Chu kỳ kinh nguyệt của cô chưa bao giờ đều cả, Bạch Thiên Di cũng mặc kệ, ngày xưa cô cũng như các bạn khác, cố gắng canh chính xác những ngày của mỗi tháng. Nhưng bạn Bạch của chúng ta khi lại đầu tháng khi lại cuối tháng, có tháng lại ở giữa hoặc có lần tận hai tháng vẫn không thấy dấu. Vậy là cô đành bỏ cuộc, cứ mặc kệ cho nó thích đến khi nào thì đến.

Cũng có thể là do lối sinh hoạt của Bạch Thiên Di hơi khác người, cô cũng hay rơi vào tình trạng không xác định. Nhưng điều đó cô chưa bao giờ muốn để người khác nhìn thấy. Chỉ khi ở một mình cô mới cảm thấy thoải mái, nhưng đôi lúc, lại cảm thấy hơi...cô đơn.

Hôm nay cũng không ngoại lệ, Bạch Thiên Di cũng ngủ đến tận khuya mới chịu dậy, cơ mà cô vẫn đang rất lười. Bạch Thiên Di dù đã thức dậy nhưng hai mắt vẫn nhắm tít lại như đang ngủ, cô nằm im bất động, không muốn cử động dù là một centimet nào.

Cửa phòng chợt vọng ra tiếng mở cửa. Bạch Thiên Di vẫn nằm áp mặt xuống gối, người quấn một chiếc chăn vừa to vừa dày để chống lạnh, nhưng bên trong cô vẫn bận bộ đồ ngủ mùa hè.

Bạch Thiên Di nằm bất động đồng tai lên nghe tiếng bước chân đang đi đến, chắc Hà Tử Phàm đã về nhà. Một bên đệm lún xuống, quả nhiên là anh, cái mùi thoang thoang này không lẫn vào đâu được. Anh nói:

“Đừng giả vờ, mau ngồi dậy đi.”

Hà Tử Phàm ôm lấy cái chăn to dùng cùng Bạch Thiên Di lên. Hai tay cô mềm oặt giấu vào trong chăn chẳng thấy dấu. Cô lười biếng không thèm mở mắt, cứ tiếp tục làm con sâu trong kén, bị anh bế lên mất điểm tựa, cô đành tựa vào lòng Hà Tử Phàm, lười biếng đáp:

“Không...”

Anh cười, Bạch Thiên Di biết Hà Tử Phàm đang cười, cơ mà cô cũng không muốn nhìn đâu, cô đang muốn ngủ thôi.

Bất ngờ Hà Tử Phàm đứng dậy, anh tiến lại gần cái lồng kính nhỏ của cô, thò tay vào trong đó.

“Cái này là của em ?” Một tay anh cầm con rắn ngô nhỏ màu hồng cam, đoạn quay người lại nhìn cô.

Bạch Thiên Di không để ý, cô chỉ nhắm mắt gật đầu mấy cái. Trong một khoảnh khắc lướt qua, cô nhìn thấy tay trái anh bóp chết con rắn của cô. Bạch Thiên Di thấy mình chạy đến giật con rắn lại, nhưng quá muộn, nó đã chết rồi.

Cô đưa tay lên đấm cho anh một cái, nhưng Hà Tử Phàm đã tránh kịp, lại còn nở nụ cười mỉm chỉ kia nhìn cô, trong lúc này quả thật rất...đáng sợ. Anh ta nắm chặt lấy cổ tay cô, lực siết làm cô đau thấu xương. Bạch Thiên Di cảm thấy sợ hãi vô cùng, như có một áp lực vô hình đang đè lên người cô.

Ồn quá.

Bạch Thiên Di choàng tỉnh giấc. Mồ hôi túa ra ướt cả lưng áo. Cô chợt nhớ ra con rắn, liền bật dậy chạy đến hướng cái lồng kính. Rầm một tiếng, chân cô vẫn còn ở trong chiếc chăn, vậy là một cú té thẳng xuống giường. Lần này chắc cái tay trái của cô gãy nặng hơn rồi...

Cũng may cô phản xạ nhanh một chút, quay người lại đáp đất bằng mông, vì nếu đập cả cẳng xuống đất thì sẽ đau lắm. Nhưng Bạch Thiên Di đã tính sai một bước, thật ra mông đập xuống đất cũng đau không kém...

Bạch Thiên Di nằm lật người lại, mặt úp xuống sàn nhà mà kêu gào trời xanh trong tâm trí. Có lẽ vì tiếng động quá lớn nên người nào đó đang ở tầng dưới cũng nghe thấy, anh mở cửa bước vào, hỏi:

“Sao thế ?”

“Không liên quan đến anh.” Bạch Thiên Di có chút bực bội. Nếu không phải tại cô thấy anh bóp chết con rắn của cô thì cô đã không vội đến mức té đập mông thế này rồi. Thật là bực mình mà.

Hà Tử Phàm không trả lời, anh nhìn cô chằm chằm. Bạch Thiên Di thì ngồi bẹp trên nền nhà, đau muốn chết...

Một giây...

Hai giây...

Ba giây...

Bạch Thiên Di bị nhấc bổng lên khỏi mặt đất. Cô có chút hốt hoảng, nhưng ngay lập tức đã lấy lại vẻ mặt càu nhàu thường ngày, cô đấm mạnh vào vai anh một cái.

“Thả ra !”

Bạch Thiên Di đang rất khó chịu, một phần là vì cô đang tới kì, không muốn di chuyển nhiều, một phần vì tay anh...đang ôm lấy mông cô >/////////

Vừa dứt lời, Bạch Thiên Di lập tức rơi thẳng xuống giường. Cô hơi choáng váng một chút do va đập mạnh. Lòng thầm chửi một tiếng, cô bảo anh thả ra không ngờ anh lại vứt cô xuống thật.

“Đau !” Bạch Thiên Di nhăn mặt lườm Hà Tử Phàm. Nhưng chưa kịp nhìn rõ biểu cảm trên mặt anh, thì gương mặt đó đã áp sát vào mặt cô.

“Không liên quan ?” Anh nhìn thẳng vào mắt cô, khiến Bạch Thiên Di có chút bối rối, hình như anh hơi...tức giận ?

“Anh muốn gì ?!” Bạch Thiên Di mặc kệ Hà Tử Phàm, cô bò sang bên cạnh, ôm lấy chăn, lại cuộn lại thành một cục, nhắm mắt lại giả vờ ngủ.

Hà Tử Phàm không nói không rằng, bước đến kéo chiếc chăn của Bạch Thiên Di ra.

“Không !” Cô ra sức níu lại chần của mình. Trời lạnh thế này, cướp chần của người ta không phải là không có tình người đó sao >”

Bạch Thiên Di ra sức đấu tranh. Tiếc rằng người kia lại không có ý chí như cô, anh không thèm giành giật với cô cái chần, thay vào đó, anh lại ngồi xuống giường, bế cả người và chần lên...

“Anh bị sốt à ?!”

Bạch Thiên Di mắng. Sao cứ thích quấy rối lúc cô buồn ngủ thế !

Môi cô chợt bị ai đó chặn, cảm giác lạnh lạnh, có chút thô bạo nghiêng lấy môi cô. Anh hôn vào môi, vào cổ cô, cuốn lấy từng hơi thở của cô.

Bạch Thiên Di khê rùng mình, cô kéo chần che mặt lại.

“Em mệt !” Giọng Bạch Thiên Di mệt mỏi có chút hờn dỗi.

“Sao lại không liên quan ?” Hà Tử Phàm lúc này đã ngừng lại, một tay anh vòng sang eo cô, một tay bế cô, đôi mắt lộ rõ vẻ không hài lòng.

“ ... “

Sao anh thù dai thế ? >” < đúng=“” là=“” có=“” tí=“” xiu=“” liên=“” quan,=“” nhưng=“” mà=“” đó=“” chỉ=“” là=“” do=“” cô=“” mơ=“” thấy=“” thôi=“” >

“Tại vì em nhìn thấy anh bóp chết con rắn của em !”

Bạch Thiên Di phụng phịu nói qua lớp chần. Dưới ánh mắt uy hiếp của anh, cô không thể nào che giấu được, huống chi Bạch Thiên Di lại là người không biết nói dối, không phải là không biết, mà là bản chất của cô vốn không thích nói dối.

“Anh xấu vậy sao ?” Hà Tử Phàm cau mày, vỗ vỗ vào cái kén to đùng kia.

“Còn phải hỏi !” Bạch Thiên Di co người, rút sâu vào lòng Hà Tử Phàm, tựa quây tìm tư thế thoải mái nhất.

“Thật ra anh còn có thể xấu hơn...”

Hà Tử Phàm nhếch mép cười. Anh kề sát môi vào tai cô, dù cách nhau một lớp chần nhưng Bạch Thiên Di vẫn cảm thấy thật là...đê tiện...

“Đã có Alex rồi, sao lại còn phải mua thêm rắn ?”

Để thích ứng được với Alexander, anh đã phải rất vất vả, giờ lại thêm một con rắn, cô định dày vò anh đến mức nào đây ?

“Em thấy nó rất thú vị, Alex ở một mình cũng rất buồn, dù sao cũng chưa bao giờ nuôi rắn, nên em mua về thôi !”

Bạch Thiên Di vừa nhắm mắt vừa trả lời. Giờ cô mới phát hiện ra. Nằm trong lòng Hà Tử Phàm rất dễ chịu, cảm giác thật thoải mái.

Hà Tử Phàm không nói gì nữa, chỉ im lặng nhìn cô ngủ say. Cô gái này...rõ ràng là vì cảm thấy bản thân rất cô đơn, nên không muốn người khác phải hiểu cảm giác đó. Đến cả khi ngủ vẫn không thể thoát ra được sự cô đơn do chính mình tạo ra. Khi cô ngủ thường có thói quen đan hai tay vào nhau như tư thế cầm tay. Anh chưa học qua một khóa học tâm lý nào, nhưng theo những gì anh nhìn thấy, thì đó là hành động của một người đang muốn tìm kiếm một sự chở che, làm như vậy khi ngủ có lẽ khiến cô cảm thấy an toàn hơn, dễ chịu hơn một chút. Trong lòng anh bỗng tràn ngập một sự thương cảm kì lạ. Nếu như anh đến sớm hơn, thì cô đã chẳng phải trải qua quãng thời gian đó. Giá như lúc đó anh có đủ can đảm...

Hà Tử Phàm đưa tay kéo chiếc chần trùm kín mặt của cô ra, anh đưa tay véo vào mặt cô một cái. Người nào đó vẫn thở đều đều, không thêm động đậy.

Hà Tử Phàm vẫn không có ý định ngừng lại, anh áp tay vào má cô, cắn một cái. Bạch Thiên Di cau mày, theo phản xạ né sang một bên, càng rút mặt vào trong chăn. Tay anh bắt đầu lần mò vào trong, vòng qua eo, véo một cái.

“Đau em !”

Bạch Thiên Di bị anh chạm vào chỗ nhạy cảm, cô nhúu mày, vặn vẹo người né tránh bàn tay anh đang véo vào eo cô. Vậy mà vẫn ngoan cố không chịu mở mắt ra nhìn anh.

Hà Tử Phàm cảm thấy buồn cười. Anh không đùa với cô nữa. Anh chỉnh lại tư thế nằm cho Bạch Thiên Di, rồi vòng tay xoa bụng cho cô thật chậm.

Bạch Thiên Di tự nhiên cảm thấy rất dễ chịu, lại thiu thiu ngủ, cô lại nhận ra thêm một điều nữa. Thật ra tay anh cũng đâu có lạnh lắm đâu... (cười)

Hôm nay là ngày thứ hai của Bạch Thiên Di. Cô hiện giờ chẳng khác nào một người sắp chết...Đầu tóc rối bù, trong nhột nhột vô cùng. Cô lười ăn cơm, lười đi tắm, lười vận động, chỉ muốn giành cả ngày để thực hiện công việc ngủ mà thôi. Hà Tử Phàm nói với cô rằng: “Mèo dùng 70% cuộc đời của mình cho việc ngủ, còn em dùng luôn cả 100%, vậy em là loại gì thế ?”

Bạch Thiên Di cũng không buồn cãi nhau với anh. Cô muốn đến công ti, cơ mà cứ phải cách nửa tiếng lại nhìn thấy mặt đương sự đầu hơi ngọt ngào thì thật là quá sức với cô. Cả buổi làm cô chỉ toàn lấy giấy ra luyện viết bằng tay trái. Giờ cô mới cảm thấy hối hận rằng tại sao trước đây cô không phải người thuận tay trái chứ ? Dù sao Hà Tử Phàm cũng không ép cô phải đến công ty, vậy thì tại sao cô lại phải đi ? (hình như việc đi làm là do cô đòi đi kìa mà :-?)

Hôm mua Sebastian về, cô lại quên mất việc mua thức ăn cho nó. Nuôi rắn thì phải cho ăn pinky (chuột con mới sinh, đông lạnh dùng làm thức ăn cho rắn, rắn kiểng các loại). Ông chủ đã nói thế, một tuần bảy ngày ăn một lần. Hôm nay mới sực nhớ ra, vậy là phải vác mông ra khỏi nhà.

Tiệm cà phê đó vốn là chỗ buôn bán bò sát kiểng kiêm luôn quán cà phê. Ông chủ ở đó cũng rất nhiệt tình, bán cho cô luôn mười con pinky với giá ưu đãi. Bạch Thiên Di đột nhiên cảm thấy mỗi lần tới kì cô đều cảm thấy mình rất may mắn.

Bạch Thiên Di cảm ơn ông chủ rồi mở cửa ra ngoài. Nhưng vừa ra tới cửa, cô đã nghe có tiếng người gọi tên mình:

“Bạch Thiên Di.”

Cô ngẩng đầu lên nhìn, thoát nghe qua cô cũng đã biết là ai gọi, vẫn nụ cười tươi tắn thường ngày, cô quay lại chào anh:

“Hola, anh đến uống cà phê à ?”

Lăng Minh Dực bước đến trước mặt cô, hôm nay trong anh cũng rất giản dị, áo thun quần jean, mỉm cười trả lời.

“Không, anh đến để chờ em !”

Bạch Thiên Di có chút bất ngờ, cô nhúu mày hỏi lại.

“Chờ em ?”

“Đúng vậy.” Lăng Minh Dực gật đầu, khẳng định.

“Sao anh biết em ở đây ?”

“Trực giác. Anh nghĩ em sẽ quay lại đây, nên anh ở đây chờ.” Lăng Minh Dực nháy mắt với Bạch Thiên Di, anh cười hì hì.

Bạch Thiên Di im lặng. Cô không biết phải đáp trả anh thế nào nữa. Chỉ biết cúi đầu cười trừ. Lăng Minh Dực thấy cô bị câu nói của mình làm cho bối rối, anh liền giải vây.

“Anh đùa thôi, lúc này đi ngang qua thấy em bước vào trong nên anh ghé vào một chút.”

“Tình cờ thôi !” Lại bổ sung...

Bạch Thiên Di “Ồ.” một tiếng, lúc này cô cũng đã hiểu ra, nếu thật sự là Lăng Minh Dực ở đây cô mỗi ngày thì cô sẽ cảm thấy rất kì lạ, chuyện gì lại khiến anh chờ cô ở đây mỗi kia chứ.

“Có việc gì à ?”

Nếu không phải có chuyện gì quan trọng thì đâu nhất thiết anh phải đi vào đây tìm cô chứ.

Nhưng câu trả lời lại khiến cô rất bất ngờ, nó hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của Bạch Thiên Di.

“Không có, chỉ là đột nhiên nhìn thấy em, anh lại cảm thấy rất muốn gặp em thôi !” Lăng Minh Dực ngượng ngùng sờ mũi, lại tiếp.

“Không hiểu vì sao mỗi khi nói chuyện với em, anh đều cảm thấy rất thân thuộc, cảm giác rất thoải mái, lại còn cảm thấy cả hai nói chuyện rất ăn ý nữa.”

Bạch Thiên Di nhìn Lăng Minh Dực, cô cảm thấy sự bất ngờ của mình quả thật ngày càng lan rộng. Không ngờ, trong mắt anh, cô lại có ấn tượng tốt như vậy. Sau lần anh tỉnh dậy, đây là lần thứ ba cô gặp lại anh. Cảm giác bối rối lúc đầu đã không còn. Trong mắt cô, anh bây giờ đã không còn là Lăng Minh Dực của cô lúc xưa nữa.

“Có thể là vì trước đây, chúng ta...đã từng là bạn, rất thân ?” Lăng Minh Dực mỉm cười, lại thói quen cũ, anh đưa tay lên sờ mũi.

Bạn thân ? Còn hơn như thế nữa chứ. Thân đến mức, cô đã từng, không, hai người đã từng là những người bạn bình thường. Cô đã từng rất hận anh, đã từng muốn đứng trước mặt anh và hỏi anh thật rõ ràng nguyên nhân, tại sao anh lại có thể đối xử với cô như vậy. Cô từng cảm thấy rất nhục nhã khi bị một người mình đã rất yêu chà đạp. Cô đã từng có một khoảng thời gian rất dài, rằng cô đã nghĩ, anh không phải là người đàn ông như thế, nhưng có thể tự lừa dối mình khi sự thật đã được phơi bày ngay trước mắt ?

“Ừ.” Bạch Thiên Di trả lời. Cô cố gắng nặn ra một nụ cười. Cô lại cảm thấy không biết phải nói gì tiếp đó.

“Anh muốn hẹn em đi chơi, có được không ?” Lăng Minh Dực đột nhiên hỏi, anh nhìn cô, cười thật tươi.

“Xin lỗi, hôm nay em bận.” Bạch Thiên Di hơi ngớ người trước câu hỏi của anh, nhưng cô nhanh chóng lấy lại ý chí của mình, đưa cao chiếc túi đựng pinky, nhe răng cười.

“Không sao !” Lăng Minh Dực cho hai tay vào túi, anh chép miệng.

“Em với Tử Phàm đang...tìm hiểu nhau ?” Lăng Minh Dực có vẻ ngập ngừng. Tìm hiểu nhau ? À ừm, quan hệ của cả hai hình như đúng là như vậy. Bạch Thiên Di gật đầu.

Lăng Minh Dực chỉ “Uhm.” một tiếng, rồi cả hai lại im lặng. Cô thật sự không biết phải nói gì với anh nữa >”<, cảm=“” giác=“” này=“” thật=“” khó=“”>

“Vậy là vẫn chưa kết hôn...” Lăng Minh Dực nói.

“Vâng !” Sao anh lại nói thế ?

Lăng Minh Dực chợt bật cười, Bạch Thiên Di lại cảm thấy khó hiểu lần thứ n.

“Có gì buồn cười à ?” Bạch Thiên Di mày ày thấp hỏi.

“Như vậy chẳng phải anh vẫn còn cơ hội sao ?” Lăng Minh Dực cười toe toét như đứa trẻ.

“Anh về đây, hôm nay đã thu thập đủ thông tin rồi.”

Nói rồi anh quay lưng bước đi. Bạch Thiên Di đầu gối đến độ không hiểu những lời anh nói đâu, cô cảm giác như trái tim mình sắp rơi ra ngoài. Cảm xúc lẫn lộn vô cùng. Nhìn theo bước chân Lăng Minh Dực, cô cảm thấy dường như anh đang rất vui, sự vui sướng tỏa ra trong từng bước chân anh đi. Cô thở dài một tiếng, anh đã nói như vậy, thì làm sao cô có thể nói “Không !” được. Theo đuổi là quyền của mỗi người, cô đâu có cấm được.

Bạch Thiên Di về gần đến nhà thì trời lại đổ mưa, làm cô chạy trời chết. Vừa bước lên phòng lại phát hiện ra một điều, cô quên đóng cửa sổ phòng...

Vậy là cái laptop của cô cũng ướt mem như người. Bạch Thiên Di như bị ông trời giáng một cú thật mạnh vào đầu.

Ngay lập tức, mặc kệ cả người đang ướt như chuột lột, cô tìm ngay cái tua vít, tháo mọi bộ phận của chiếc máy. Nhưng trong quá trình tháo tác, vì chỉ có một tay, nên đã gây ra hậu quả khôn lường...Cái hậu quả của việc ham hố là sau khi tháo ra thì cô đã không thể gắn nó lại được nữa...Chính xác hơn là phần nắp và phần thân đã bị đứt lìa khỏi nhau...

Bạch Thiên Di quả thật khóc không ra nước mắt. Bây giờ cô xin đính chính lại rằng, mỗi khi đến kì chính là lúc cô xui xẻo nhất !

Bạch Thiên Di ủ rũ đi tắm. Ủ rũ cho pinky vào tủ lạnh, ủ rũ nằm co người trên sofa xem ti vi.

Cô cầm điều khiển chuyển đủ thứ kênh, cuối cùng lại dừng lại ở kênh tin tức. Trong thấy người nào đó rất quen đang xuất hiện trên truyền hình, Bạch Thiên Di có tí ngỡ ngàng. Mà cũng đúng thôi, anh làm cao thế, được người ta chú ý cũng là chuyện bình thường. Nhưng trong ti vi lại nói, Hà Tử Phàm đang cùng một cô tiểu thư nào đó đến dự tiệc, người ta dự đoán rằng cô ấy chính là bạn cô hiện tại của anh. Điều này khiến Bạch Thiên Di cảm thấy rất bức bối. Cho đến khi họ phát hình ảnh thu được ở bữa tiệc, cô chỉ hận mình không ở đó tát cho cô gái kia một cái. Phương Bối Huyền chính là cô gái đang quàng tay Hà Tử Phàm. Không phải cô ta đã đính hôn với Lăng Minh Dục sao ?

Bạch Thiên Di suy nghĩ một lát, dù sao cô cũng rất tin tưởng Hà Tử Phàm, cô lấy điện thoại gọi cho anh. Hà Tử Phàm nhanh chóng bắt máy:

“Anh đang đi dự tiệc à ?”

“Ừ, thức dậy chưa ? Lát nữa anh sẽ về !” Hà Tử Phàm chậm rãi đáp, hình như anh đang ở ban công, cô còn nghe rõ tiếng gió thổi qua.

“Có...Phương Bối Huyền ở đó nữa, phải không ?” Bạch Thiên Di hỏi.

“Ừ, cô ta ở đây.” Hà Tử Phàm không hề né tránh câu hỏi của cô.

“Em thấy hai người trên ti vi...” Bạch Thiên Di nháy mũi một cái, bé xiu như tiếng mèo nháy mũi.

“Em lại cảm rồi à ? Lại không mang theo dù rồi.” Anh không trả lời câu hỏi của cô.

“Em không sao !” Bạch Thiên Di vô thức cụp mắt. Bỗng nhiên cô lại muốn hôn anh vô cùng.

“Máy tính của em hư rồi.” Giọng Bạch Thiên Di có chút đáng thương, chút nũng nịu.

“Lấy của anh dùng tạm đi.” Hà Tử Phàm tựa người vào ban công, tay vịn vào chiếc lá.

“Em mệt rồi, em ngủ đây !” Bạch Thiên Di xoay người. Giọng anh vẫn giống như thường ngày, nhưng không hiểu vì sao cô lại cảm thấy sự lạnh lùng của anh như mũi kim chích vào lòng cô, cảm giác hụt hẫng kì lạ. Cô chợt nhớ cái cảm giác dễ chịu của anh bao lấy mình vô cùng.

“Lát nữa anh về, tạm biệt.”

“Tạm biệt.”

Cúp máy, thế giới lại im ắng. Chỉ có tiếng ti vi phát ra, cô cảm thấy thật chướng mắt. Tắt ti vi đi. Bạch Thiên Di lại chìm trong thế giới riêng của mình. Chợt cô cảm thấy xung quanh thật hiu quạnh, nằm co ro trên ghế sofa, điều duy nhất cô muốn làm bây giờ là ngủ và chỉ ngủ thôi.

Điện thoại hiện tin nhắn đến. Bạch Thiên Di mở lên xem, là Lăng Minh Dục, anh viết: “Anh đang đốt pháo hoa, em có muốn xem không ?”

22. Chương 23

Tác giả: Tôi Là Người Mù Chữ

CHƯƠNG 23

Bạch Thiên Di lười biếng cầm điện thoại lên xem. Cô vừa muốn trả lời tin nhắn kia, lại vừa không muốn. Nằm nghiêng người trên sofa, mắt nhìn chăm chăm vào chiếc điện thoại đặt bên cạnh không chớp mắt, cô đang chờ đợi một điều gì đó, nhưng mà ngay cả bản thân Bạch Thiên Di cũng không biết mình đang chờ cái gì.

Trời hôm nay hơi lạnh, không những vậy mà còn mưa âm ỉ từ chiều đến tận giờ. Bạch Thiên Di vốn là động vật sợ lạnh cho nên cô phải mặc đồ thật kín để tránh rét rồi. =3= Bạch Thiên Di mặc một chiếc áo hoodie thể thao trùm kín cả đầu chỉ chừa mỗi gương mặt bé xíu ra ngoài, quần dài xộc xệch kéo lê khắp nhà. Trong Bạch Thiên Di chẳng khác gì con lật đật di động với cái đầu tròn vo.

Cô gọi Alexander. Nhưng mãi không thấy nó bò đến, chắc lại lười biếng chui vào góc nào rồi... -_-|| Bạch Thiên Di buồn chán đeo tai nghe vào, vặn volume thật to rồi ngâm nhấm âm nhạc một mình.

Trong lúc Bạch Thiên Di vẫn đang nhìn chăm chăm vào một khoảng không, chợt chiếc điện thoại rung. Vớ lấy điện thoại, là Lăng Minh Dực gọi, lòng cô bỗng có chút thất vọng.

“Alo ?” Bạch Thiên Di bắt máy, cô tháo một bên tai nghe.

“Anh đang chuẩn bị đốt pháo hoa, em có muốn đốt cùng anh không ?”

Giọng Lăng Minh Dực đầy vẻ hớn hờ. Anh không nói gì đến chuyện cô không trả lời tin nhắn, vậy nên Bạch Thiên Di cũng vờ như cô không nhận được tin nhắn nào.

“Anh đang ở đâu ?” Bạch Thiên Di hỏi.

Cô nhìn lên đồng hồ, tám giờ, anh còn hứng thú đốt pháo hoa giữa trời mưa ?

“Anh...ở...”

“Chỗ này hả ?” Ngừng một lát.

Bạch Thiên Di nghe thấy tiếng của Lăng Minh Dực loáng thoáng vọng vào điện thoại. Có vẻ như anh đang nói chuyện với ai đó, đại loại hình như là anh đang hỏi địa chỉ.

“Ở công viên XXX !” Lăng Minh Dực cuối cùng cũng trả lời.

Chỗ đó không phải là gần sát khu nhà của Hà Tử Phàm sao ? Muốn đến khu nhà của Hà Tử Phàm đang sống chỉ có hai con đường. Một là đi từ cổng chính vào, hai là đi xuyên qua một cái công viên có thể xem như là cổng sau. Đa số mọi người đều đi qua cổng chính, vì ở đó tiện hơn nhiều. Giống như vào nhà, cổng chính không đi tại sao phải lén lút đi cổng sau làm gì ?

“Trời đang mưa mà ?” Bạch Thiên Di đứng dậy đi vòng ra ngoài cửa sổ, cô đưa tay lên sờ những vệt nước dính đầy mặt bên kia ô cửa kính.

“Cô nương ơi, trời đã tạnh mưa từ nửa tiếng trước rồi !” Lăng Minh Dực cười khanh khách thành tiếng trêu cô. Bạch Thiên Di kẹp điện thoại bằng vai, chạy ra mở cửa sổ xem thử. Quả thật là trời đã tạnh mưa từ lúc nào rồi. Chắc là vì cô mở nhạc to qua nên mới không nghe tiếng mưa rơi. Nghĩ một lúc, cô nói:

“Chờ em chút...”

Bạch Thiên Di cúp máy. Cô đi ra cửa, mang vôi đôi dép, tắt đèn, rồi chạy thẳng.

Trời mưa nên đường rất trơn. Bạch Thiên Di mang dép nhựa chạy trên đường trơn suýt trượt ngã vài lần, cũng may là trước khi trượt lần thứ tư thì cô đã kịp thời nhảy lên bãi cỏ trong công viên.

Xa xa Bạch Thiên Di đã nhìn thấy dáng người dong dong cao ngời trên ghế đá. Anh mặc rất phong phanh, áo thun quần lửng, cũng mang dép giống cô. Bên cạnh anh còn có một chiếc xe đạp thể thao, chắc là anh tự mình đạp xe đến đây.

Cô ta không đưa anh đi sao ?

À mà tất nhiên rồi, có người vợ nào mà lại đồng ý đưa chồng mình nửa đêm hôm (mới khoảng tám chín giờ thôi mà :v) đến gặp bạn gái cũ chứ. Có mà bị tâm thần ?!

“Này !” Lăng Minh Dực đã nhìn thấy cô. Anh đứng dậy, không chờ Bạch Thiên Di bước đến, anh đã nhiệt tình bước đến kéo tay cô, giục.

“Nhanh lên !”

Bạch Thiên Di bị kéo bất ngờ, không kịp phản kháng, cô cứ cầm đầu chạy theo anh. Lăng Minh Dực kéo cô đến một bãi đất trống bên góc công viên. Sau đó không biết lấy từ đâu ra một túi xốp đựng đầy những dây đủ màu sắc. Anh đưa cho cô một dây pháo nhỏ, rồi châm lửa giúp cô. Bạch Thiên Di ngồi xổm dưới đất, tay trái cầm dây pháo mỏng cháy từ từ. Ánh lửa bắn ra trông thật nhức mắt nhưng cô vẫn không bỏ lỡ một khoảnh khắc nào.

Lăng Minh Dực tự lấy ỉnh ra một khoanh pháo. Anh tìm chỗ khô ráo nhất, châm lửa, rồi vút khoanh pháo chuốt xuống đất . Khoanh pháo xoay tròn, suýt chút nữa trúng phải chân Bạch Thiên Di. Theo phản xạ, cô hét lên một tiếng rồi né sang bên. Dây pháo đang cầm trên tay vô tình trúng vào da gần khuỷu tay, Bạch Thiên Di hốt hoảng vút luôn dây pháo đang cầm. Lăng Minh Dực ngay lập tức dùng chân dập tắt sợi dây pháo cô vừa vút xuống đất, sau đó nhanh chóng dùng tay che miệng Bạch Thiên Di lại.

“ Suýt ! Nhỏ tiếng nào !”

Bạch Thiên Di bị bịch miệng ngay lập tức im lặng. Một lúc sau Lăng Minh Dực mới buông tay ra, nói:

“Nhỏ tiếng thôi, ở đây cấm đốt pháo đấy !” Lăng Minh Dực mặt mày căng thẳng nhìn cô.

Ở đây cứ đến giờ sẽ có bảo vệ đi tuần, nếu phát hiện ra hai người đốt pháo, chắc chắn anh và cô sẽ bị mắng tới tấp mặt mũi.

Lăng Minh Dực cầm tay trái của Bạch Thiên Di, nói:

“Để anh xem, có bị phỏng không ?”

Bạch Thiên Di lắc đầu. Chỉ là vết thương bé xíu, đổ một tí là hết chứ gì.

“Để lại sẹo sẽ không đẹp đâu...”

Lăng Minh Dực cương quyết lật cánh tay Bạch Thiên Di lên xem. Trong anh nghiêm túc đến kì lạ...ít nhất là từ khi cô gặp lại anh.

Ngón tay Lăng Minh Dực chạm vào da thịt Bạch Thiên Di, giống như cái bàn là khiến cô cảm thấy thật nóng nơi anh chạm. Anh nhẹ nhàng kiểm tra xung quanh vùng thịt bị đỏ của cô, Bạch Thiên Di cảm nhận rõ từng hơi ấm quen thuộc của anh vào cánh tay mình. Rất ấm, ấm đến mức cô thấy cả người mình đang đỏ ửng lên.

“Được rồi, đã bảo không sao, anh cứ thích làm to chuyện.” Bạch Thiên Di cau mày, tỏ thái độ khó chịu với anh. Dù vậy Lăng Minh Dực vẫn giả vờ không nhìn thấy. Anh cười:

“Anh cứ làm to chuyện lúc nào chứ ?”

Bạch Thiên Di im lặng.

Cô cảm thấy mình suýt chút nữa là đào hố chôn bản thân rồi. Bạch Thiên Di lại trưng ra vẻ mặt lạnh lùng thêm mấy phần, ngồi xổm xuống đất, tự mình lấy trong túi ra một sợi dây pháo khác, châm lửa.

Lăng Minh Dực cũng không hỏi thêm gì nữa. Anh ngồi xuống cạnh cô, cả hai cùng đốt pháo hoa.

Bạch Thiên Di chăm chú nhìn sợi dây pháo từ từ cháy hết. Cảm thấy nếu nó có sinh mạng thì quả thật là đáng ngửi. Chỉ bùng cháy rực rỡ một lần trong đời, để lại khoảng khắc đẹp nhất rồi biến mất hoàn toàn khỏi thế giới. Mà nói mới nhớ, Trái Đất đúng thật là một nơi nhỏ bé, quay qua quay lại cũng chỉ có mấy người.

“Đang nghĩ mà say sưa thế ?”

Lăng Minh Dực búng vào trán cô một cái. Bạch Thiên Di giật mình, cô suýt xoa sao mà anh dùng lực mạnh thế.

“Em đang nghĩ Trái Đất quả thực nhỏ bé...”

“Trái Đất có diện tích gần bằng 510 triệu km² mà em bảo là nhỏ?”. Lăng Minh Dực giả vờ bắt bẻ

“Thôi không nói chuyện với anh nữa !” Bạch Thiên Di lại tỏ ra hờn dỗi, cô cúi đầu không thèm nhìn anh.

“Anh đùa thôi ! Đừng giận, nói đi, anh nghe đây !” Lăng Minh Dực cười trừ, anh nghiêng đầu nhìn Bạch Thiên Di, cô trông thật trẻ con.

“Là thế này. Đạo trước em có một người bạn gái...”

Lăng Minh Dực vừa nghe đến đây đã tròn xoe mắt hỏi.

“Em thích con gái à ? Vậy không phải theo chủ nghĩa Lesbian sao ?”

“Điên à ! Em rất ghét người khác nói mình là đồng tính đấy. Thôi, không thèm nói nữa !”

Bạch Thiên Di dù không kì thị người đồng tính, nhưng cô lại rất ghét những người bảo cô là Lesbian. Cực kì, cực kì không thích.

Lăng Minh Dực lại được một tràng cười lớn. Anh cười tít cả mắt, Bạch Thiên Di lại cảm thấy bức bối, cứ muốn cầm cả bịch pháo tét lên tóc anh rồi châm lửa cho xong. Lăng Minh Dực hình như nhận thấy mình đùa hơi quá, liền nghiêm túc trở lại.

“Không đùa, không đùa nữa.”

Lúc này Bạch Thiên Di mới cảm thấy bình tĩnh trở lại. Cô kể tiếp:

“Cô bạn này khá hợp với em, chúng em có một khoảng thời gian chơi cùng nhau. Cô ấy thích một anh chàng kia, trong vẻ ngoài rất tốt, ngũ quan tương tá cũng có thể xem là được. Nhưng em không hề chú ý đến anh chàng đó cho đến khi em thấy được một tấm hình được đăng trên mạng. Đó là tấm hình mà những người bạn chơi game cùng em đăng lên. Em quen họ qua một cậu bạn cùng lớp. Trong tấm hình đó có cả chàng trai mà bạn em thích. Vậy thì suy ra vòng vòng cũng chẳng phải tất cả đều biết nhau cả sao ?”

Bạch Thiên Di dừng lại, nghiêng người hỏi Lăng Minh Dực.

“Chỉ có thể thôi ?” Lăng Minh Dực hơi ngớ người hỏi.

“Uhm.” Bạch Thiên Di thành thực trả lời.

“...Anh chẳng hiểu gì cả !” Lăng Minh Dực cũng thành thực đáp.

“Em cũng không hiểu !” Bạch Thiên Di đồng tình.

“Hóa ra bệnh ngực và chạm mạch có thể lây...” Lăng Minh Dực ngẩng đầu nhìn trời.

Bạch Thiên Di không nói gì. Cô nhẹ nhàng vận sức đẩy Lăng Minh Dực một cái thật mạnh xuống bãi cỏ đầy nước bên cạnh. Chỗ cô đốt pháo vốn là chỗ khô ráo nhất rồi. (cười)

“Này !!!” Lăng Minh Dực hét lên, cả bàn tay chống xuống đất của anh đã dính đầy bùn đất.

“Đáng đời !”

Bạch Thiên Di không thèm quan tâm đến anh, chăm chú đốt pháo hoa.

Bạch Thiên Di chợt thấy chân mình lạnh cóng, cô không thể ngồi yên với đôi chân trần. Mang một đôi dép khi trời vừa mưa xong trong mùa lạnh là sai lầm ?

“Lạnh ?” Lăng Minh Dực sau khi tìm được cái gì đó lau đi bàn tay của mình, quay sang hỏi cô.

“Không phải...!” Bạch Thiên Di cụp mắt đáp. “Bây giờ là mấy giờ rồi ?”

“Hình như mười giờ.”

Mới ngồi một tí đã mười giờ rồi sao ? Bạch Thiên Di đứng dậy, vươn vai một cái, cô cảm thấy hai chân đã tê cứng. Sau một hồi nhảy tưng tưng trên đất, cô nói:

“Trời tối rồi, em phải về...hôm nay em cảm rất vui, cảm ơn anh !”

“Uhm...tạm biệt. Chúc em ngủ ngon !” Có lẽ Lăng Minh Dực thấy cũng đã trễ nên anh không giữ cô lại nữa.

“Ngủ ngon. Tạm biệt !” Bạch Thiên Di cười đáp lại.

Nói rồi cô đeo headphone lên, quay người bước đi. Nhưng vừa đi được mấy bước, cổ tay cô đã bị một bàn tay khác kéo lại.

Bạch Thiên Di quay đầu lại tự hỏi liệu có phải cô bỏ quên thứ gì ?

Bạch Thiên Di thấy anh môi anh mấp máy, nhưng tiếng nhạc quá lớn, cô vừa định thào tai nghe xuống để nghe anh nói nhưng bị anh ngăn lại.

Lăng Minh Dực ra hiệu cho cô cứ giữ nguyên như vậy, sau đó anh lại tìm cái gì đó trong bao đựng pháo. Một lúc sau anh cầm ra một cây pháo cầm tay và châm lửa đốt. Trước mắt Bạch Thiên Di bây giờ là hàng vạn đốm lửa li ti sáng rực, lần lượt hiện ra từng chữ cái do Lăng Minh Dực viết giữa khoảng không. Từng chữ, từng chữ hiện rõ nét một cách chậm rãi.

Bạch Thiên Di ngây người đến tận khi anh viết xong nét cuối cùng. Cô đã hiểu điều anh muốn nói. Bạch Thiên Di mở to mắt nhìn Lăng Minh Dực đứng mỉm cười đối diện. Cô muốn nói gì đó, nhưng khi mở miệng thì chẳng có âm thanh nào phát ra. Lăng Minh Dực nhìn cô có vẻ khó xử, anh biết hành động lúc này của anh thật sự rất bất ngờ , nên anh chẳng nói thêm gì, chỉ im lặng chờ đợi cô.

Cô quả thực cảm thấy khó xử. Đây đâu phải lần đầu tiên của bản thân, mà cô lại cảm thấy rất...rất... Thiên Di ! Lúc này đâu phải lúc để bối rối và ngượng đâu kia chứ ! >"< cô=" " "đâu=" " "phải=" " "là=" " "con=" " "nít=" " "nữa,=" " "nhưng=" " "cả=" " "hai=" " "đâu=" " "thể=" " "đứng=" " "nhìn=" " "nhau=" " "thế=" " "này=" " "mãi=" " "được=" " "chứ.= " " "cô=" " "kéo=" " "cái=" " "headphone=" " "xuống,=" " "vừa=" " "hế=" " "môi=" " "định=" " "nói=" " "gì=" " "đó.= " " "nhưng=" " "còn=" " "chưa=" " "kip=" " "phát=" " "ra=" " "từ=" " "nào=" " "thì=" " "đã=" " "bị=" " "lăng=" " "minh=" " "dực=" " "nhanh=" " "chóng=" " "che=" " "miệng=" " "lại.= " " "anh=" ">

“Đừng trả lời ngay...được không ?”

Bạch Thiên Di không hiểu. Cả hai vẫn cứ nhìn nhau chằm chằm. Cho đến khi cô gỡ hai tay của anh đang để trên miệng mình xuống, rồi ngoảnh đầu đi. Cảm giác đó mới thôi không còn nữa. Cô không muốn quay lại nhìn Lăng Minh Dực. Cô cũng không muốn nhìn thấy biểu cảm trên gương mặt anh lúc này. Đến khi đã đi được một khoảng thật xa, khi đã chắc rằng anh không đứng phía sau nhìn theo cô nữa, Bạch Thiên Di mới dám quay đầu lại. Tất cả cảm xúc trên gương mặt anh, cô cũng không muốn biết.

Bạch Thiên Di muốn chạy thật nhanh về nhà. Nhưng không hiểu vì sao hành động của cô lại trái ngược hoàn toàn với suy nghĩ của mình. Bạch Thiên Di chậm rãi bước đi, trong cô rất bình thản. Rõ ràng là trong đầu cô đang rất muốn, rất muốn chạy thật nhanh, nhưng cô lại không làm như vậy.

Bạch Thiên Di không biết mình về nhà lúc nào. Chỉ cảm thấy hai tai thật ồn ào. Rõ ràng là máy đang phát đến bài hát cô rất thích. Nhưng cô lại cảm thấy...khó chịu.

Lúc định thần lại Bạch Thiên Di đã đứng trong phòng khách lúc nào. Đèn vẫn tối. Hôm nay chắc Hà Tử Phàm lại không về nhà. À mà anh đang dự tiệc, đã bảo sẽ về trễ mà, tốt nhất cô nên đi ngủ đi thôi.

Bạch Thiên Di tháo headphone ra, cả căn nhà đều im ắng không tiếng động. Mở tủ lạnh lấy nước ra uống, cô không thấy khát, nhưng lại tu một hơi hết cả chai nước lạnh. Quả nhiên không hổ danh là nước lạnh, lạnh đến rất cả họng, lạnh đến buốt cả óc. Bạch Thiên Di cau mày, đặt chai nước về chỗ cũ rồi lấy cho Alexander vài cọng rau tươi.

Cô gọi Alex, nhưng mãi vẫn không thấy nó bò đến. Bạch Thiên Di chán nản. Cô cảm thấy càng ngày Alexander càng không nghe lời mình, cũng tại người nào đó suốt ngày giành Alex với cô. (Không phải là cô bỏ xó con trai mình à ?). Bạch Thiên Di đành đi tìm Alex, vừa đi vừa gọi tên nó khắp xung quanh, nhưng tìm khắp căn nhà vẫn không thấy Alex đâu. Bạch Thiên Di bắt đầu thấy lo lắng. Tìm cô đập thành thịch,

nhưng ngoài mặt vẫn chẳng có chút biểu cảm nào gọi là “lo lắng” cả. Chắc đó là thói quen của cô, rất ít khi biểu cảm ra ngoài.

Nó có thể bò đi đâu được chứ ?! Bạch Thiên Di chợt nhớ đến chỉ còn phòng của Hà Tử Phàm là cô vẫn chưa tìm, biết đâu nó lại ở trong đó ? Cơ mà cửa phòng anh khóa kín thì làm sao Alex vào được ?! Dù sao cũng phải tìm thử, biết sao được.

Cô bước nhanh lên phòng Hà Tử Phàm. Lục tìm chìa khóa trong tủ rồi mở cửa phòng Hà Tử Phàm.

Cửa vừa mở, cô đã nhìn thấy Alexander đang nằm phè phỡn trên một góc giường của Hà Tử Phàm. Còn anh thì đã ngủ từ lúc nào. Anh về nhà khi nào thế nhỉ ?

Hà Tử Phàm đã tắm rửa sạch sẽ, cả người anh tỏa ra mùi bạc hà đậm hơn bình thường. Mái tóc anh còn hơi ướt. Đèn giường còn sáng, rọi lên gương mặt góc cạnh của anh. Sóng mũi cao đến ghen tỵ, đôi mắt sắc bén, chững chạc, đôi mắt luôn dõi theo cô, từ rất lâu. Đôi môi hơi mím lại, càng nhìn Bạch Thiên Di lại càng muốn... cắn. Không tìm được, cô cúi xuống hôn nhẹ lên đó một cái. Ngay sau đó Bạch Thiên Di liền hồi hận, ai đó đã tiện tay kéo cô ngã xuống giường. Bạch Thiên Di bật ngồi dậy nhưng bị cả vòng tay kia níu ngã lần nữa. Hà Tử Phàm như con bạch tuột dính chặt lấy Bạch Thiên Di khiến cô không nhúc nhích được, anh nói:

“Yên nào...” Giọng nói ngái ngủ của anh rõ ràng thể hiện anh rất mệt.

Bạch Thiên Di cười khi. Nằm được một lúc, cô cảm thấy nằm thế này thật ngộp thở, không chịu được, cô vùng vẫy không ngừng.

“Haha...nhột...nhột mà...hah..”. Eo Bạch Thiên Di bị ai đó cù đến cười lăn.

“Nằm yên !” Hà Tử Phàm ra lệnh.

“Rồi rồi, yên mà, đừng cù nữa...” Bạch Thiên Di cười đến chảy cả nước mắt. Cô đành nằm cạnh anh. Trời đã lạnh anh lại còn mở điều hòa, cô đành giành giật chiếc chăn duy nhất trên giường với anh.

“Em lạnh!” Bạch Thiên Di kéo chiếc chăn của Hà Tử Phàm về phía mình, cô trách.

“Anh cũng lạnh.” Hà Tử Phàm đầu bên đó cũng kéo chiếc chăn về phía mình.

“Không được, anh phải nhường cho em phân nửa chiếc chăn của anh chứ, lạnh lắm >”<>

Bạch Thiên Di cắn nhằn. Anh thật quá đáng khi đắp cả chiếc chăn to dùng ấy, trong khi cô lạnh run.

“Không muốn...” Hà Tử Phàm xoay lưng lại với cô, trong anh có vẻ bình thản.

Bạch Thiên Di cảm thấy buồn cười. Bắt cô phải nằm ở đây mà lại không nhường chăn cho cô, anh thật trẻ con mà.

“Em về phòng đây !” Bạch Thiên Di thật sự cảm thấy rất lạnh, cô vốn sợ lạnh.

“Chân chạm đất thì đừng hòng nhận lương.” Giọng Hà Tử Phàm đều đều. Cứ như là chân chạm đất thì đừng hòng ăn cơm vậy! Cô đang muốn mua máy ảnh mà >“<. bạch=”” thiên=”” di=”” lập=”” tức=”” khựng=”” lại=”” anh=”” đúng=”” là=”” đồ=”” tư=”” sẵn=””>

“Chết tiệt !”

Bạch Thiên Di ầm ỨC nằm xuống, cũng xoay lưng về phía anh. Ầm ỨC nhưng chẳng làm được gì anh, đã vậy anh còn lơ cô luôn chứ. Bên đầu bên kia lại im lặng, lại có tiếng thở đều đều. Ầm, anh ngủ mất tiêu rồi còn đâu.

Bạch Thiên Di bực bội. Cô bò sang chỗ anh, mở chăn chui vào trong, rồi vòng tay ôm lấy Hà Tử Phàm. Thật ra nằm trong lòng anh của không tệ.

“Anh về khi nào vậy ?” Bạch Thiên Di nằm nghiêng nhìn Hà Tử Phàm ngủ.

“Lúc này...”

Anh dừng một lát, rồi nói tiếp:

“Em vừa đi đâu vậy ?”

“Đi dạo một chút.”

“Ừ.”

Trời lạnh thế này mà đi dạo thì thật kì lạ, lại còn đi lâu thế. Cô nghĩ Hà Tử Phàm là ai chứ. Im lặng một lát, Bạch Thiên Di lại hỏi:

“Mệt lắm à ?”

Không có tiếng trả lời. Chắc anh ngủ thật rồi, Bạch Thiên Di cũng cảm thấy mệt. Cô lấy tai nghe, bật bài hát của Lana Del Rey. Dạo này cô rất nghiện Lana Del Rey, giọng hát của cô ta giống như ma nữ vậy, cuốn hút và đầy ma lực. Tâm trạng cô như bị kéo theo bài hát, mê đắm vô cùng, nhưng Bạch Thiên Di lại thích cảm giác ấy ! Có lẽ cô là người có xu hướng thích ngược đãi bản thân :-?

Cô nhắm mắt thiếp đi. Quả đúng thật, cô mơ thấy một giấc mơ thật tệ.

...

....

.....

“Cải thảo...”

Hình như cô nghe thấy tiếng ai đó gọi mình. Nhưng...sao tiếng kêu ấy...xa quá...

“Đầu cải thảo, sao thế ?”

Bạch Thiên Di bừng mở mắt. Thứ cô nhìn thấy đầu tiên là gương mặt lạnh giá của Hà Tử Phàm, anh chống tay xuống giường, nhìn cô. Bạch Thiên Di chậm chạp ngồi dậy.

“Gặp ác mộng ?” Anh hỏi.

“Sáng rồi sao ?” Bạch Thiên Di nói. Chợt cảm thấy mắt mình ướt ướt, đưa tay lên sờ thử, cô khóc ?

Bạch Thiên Di cảm thấy bất ngờ. Phải nói như thế nào với anh đây ?

“Không. Nếu em còn muốn ngủ thì ngủ thêm đi.” Anh nhẹ nhàng nói. Vừa nói vừa đưa tay vuốt nhẹ đầu cô, rồi đứng dậy ra khỏi phòng. Anh không hỏi cô đã mơ thấy gì. Cũng tốt thôi, nhưng sao trong lòng cô lại có chút bức rút.

Tay anh vẫn còn lạnh quá – cô nghĩ.

Bạch Thiên Di nằm xuống giường, nhưng cô chợt nhớ ra cái tai nghe của mình đã rơi đâu mất. Ngồi bật dậy tìm cái tai nghe giữa cái mớ hỗn độn trên giường...chăn...drap...gối mềm đều được Bạch Thiên Di lục tung lên.

May quá, cuối cùng cũng tìm ra được. Nhưng khi check lại list bài hát, trong phần web nhạc của cô tên Lana Del Rey đã biến mất dạng...

Cô bò ra khỏi giường. Nhìn đồng hồ, đã hai giờ sáng, vậy mà cô cứ tưởng trời đã sáng rồi ấy chứ ! Hai giờ sáng. Hà Tử Phàm dậy sớm như vậy làm gì chứ ? Ăn trộm ????

Bạch Thiên Di từ lúc bị anh gọi đến giờ cứ tỉnh như sáo, chẳng thể ngủ được nữa, đầu óc cô cứ thần thờ thế nào ấy...Bạch Thiên Di xuống phòng mình, tay ôm con gấu to dùng mà ba cô tặng sinh nhật từ hồi xưa hồi xưa nào đó lạch bạch xuống phòng khách. Xung quanh tối om, chỉ có mỗi phòng đọc sách là sáng đèn. Bạch Thiên Di liền thấy lạ, hai giờ sáng vào phòng đọc sách quả là một sở thích quái dị...Cô thò đầu vào xem thử thì thấy một người đang...nằm ngủ =”=.

Thì ra Hà Tử Phàm cảm thấy ngủ cùng cô là một điều khó chịu sao? Cô cảm thấy lòng tự trọng của mình bị xúc phạm nặng nề, nhưng chẳng thể làm được gì anh. Bạch Thiên Di đành lủi thủi về phòng mình. Sao cô lại có thể vô liêm sỉ mặt dày mà chiếm cả phòng người ta để người ta phải vào phòng đọc sách ngủ chứ.

Buổi sáng Bạch Thiên Di rất tự giác. Cô dậy rất đúng giờ, đây là lần đầu tiên từ khi nghỉ làm Bạch Thiên Di xuất hiện vào buổi sáng. Chính là thời gian từ 5 giờ 30 đến 11 giờ. Mà Hà Tử Phàm cũng không có gì bất ngờ cho lắm. Người bất ngờ chính là Bạch Thiên Di. Hôm nay anh không đi làm sao ?

Bạch Thiên Di mở tủ lấy ngũ cốc cho vào to rồi đổ sữa. Bình thường cô không ăn sáng vì đa phần đều ngủ quá giờ, lại còn què một tay nên ăn thế này là tiện nhất. Chỉ phiền một nỗi ăn bằng tay trái hơi khó khăn. Ăn bất cứ thứ gì cũng chỉ có thể sử dụng thìa hoặc nĩa, nếu có xài đũa thì cũng chỉ xài được một chiếc =”=.

Mà chỉ sử dụng được tay trái thôi thì cũng rất bất lợi. Ví dụ như không cầm được viết. Cô thuận tay phải, có một số việc phải cần đến tay thuận thì mới làm được. Giờ chỉ còn tay trái thì cứ như phế nhân =”=. Nếu biết trước sẽ có ngày này thì ngày xưa cô đã luyện viết bằng tay trái rồi. =3=

Hà Tử Phàm ngồi đối diện cô này giờ, chợt lên tiếng đề nghị:

“Nếu muốn em có thể sang phòng anh.”

Bạch Thiên Di giật thót. Đang yên đang lành sang phòng anh làm gì kia chứ ?

“Để làm gì ?” Bạch Thiên Di trợn mắt nhìn anh.

“Ngủ.” Hà Tử Phàm đáp.

Bạch Thiên Di nuốt phết hết ngũ cốc đang nhai ra. Khi không lại gọi người khác sang phòng mình ngủ. Không phải là có ý đồ gì sao ???

Nhìn thấy vẻ mặt của Bạch Thiên Di, ai cũng có thể đoán ra được cô đang nghĩ gì. Vậy nên Hà Tử Phàm nói luôn:

“Anh không có sở thích biến thái như vậy đâu. Ghê lắm !”

Bạch Thiên Di thổ huyết. Anh nói “Ghê lắm !”, chẳng phải đang sỉ nhục cô sao ?? >”

“Ý của anh là gì ?” Mắt Bạch Thiên Di trợn ngược lên trên, cô thật sự rất bức xúc nha.

Quả không hổ danh là Hà Tử Phàm, không gì là anh không biết. Không những thế, lại còn nói thẳng tuột không thêm trốn tránh.

“Kính nguyệt.”

%%*()^&)\$%(&@&)(@%)(&^(@_&(*&%...

Mặt tỉnh như tượng thế kia...Bạch Thiên Di sắp bẻ cong được cái thìa rồi đây...

“Không muốn !” Bạch Thiên Di từ chối luôn.

“Tại sao ?”

“Ngủ phòng người khác, không quen.” Chẳng phải chính anh là người bỏ sang phòng đọc sách ngủ sao. Nếu cảm thấy khó chịu khi ngủ cùng cô thì tại sao còn phải gượng ép bản thân.

Cô tưởng anh sẽ bỏ ý định đó. Nhưng Hà Tử Phàm là ai chứ ? Anh nói:

“Vậy ngủ ở phòng em cũng được !”

Tối hôm đó giường của cô bị chiếm mất phân nửa. Bạch Thiên Di cảm thấy bất lực.

...

.....

.....

Bạch Thiên Di được tháo bột vào một ngày đẹp trời. Tay cô được tháo sớm hơn dự kiến, theo lời bác sĩ là: “Quá trình dưỡng thương rất tốt, có thể tháo bột.”

Một bên cánh tay cô sau khi được tháo bột nhẹ bẫng, cứ như vút được cục tạ vậy. Vậy là hôm nay cô có thể chơi game được rồi (Cung hỉ cung hỉ) ^ _____ ^

Trong lúc chờ đến lượt mình, Bạch Thiên Di nhìn thấy một cậu nhóc, chắc cũng khoảng mười chín hai mươi tuổi đang chờ tái khám. Không như cô, hai tay cậu ta bị bó cả hai...trong còn thắm hơn cô. Bạch Thiên Di vuốt trán, thì ra cô còn rất may mắn...

Bạch Thiên Di sau khi tháo bột vui vẻ tung tăng về nhà. Hôm nay cô chỉ đi có một mình, vì Hà Tử Phàm bận họp, nhưng Bạch Thiên Di cũng không để tâm ấy. Chỉ là đến bệnh viện tháo bột thôi, một mình cô đi là hợp lý nhất.

Bạch Thiên Di bỗng nổi hứng không muốn về nhà ngay. Cô lượn hết các phố đến tối rồi mới về nhà. Cô quyết định, sẽ mua ngay một chiếc máy ảnh mới được.

Hôm sau cô có thể đi làm lại với một động lực mới. Cô phải mua một cái máy ảnh!!!!

Lâu rồi Bạch Thiên Di mới quay lại đây, cũng một tháng rưỡi rồi còn đâu...Hiếu Lập nhìn thấy cô thì cười tít mắt -_- câu đầu tiên cô ấy nói chính là:

“Di Di à, cậu xem cánh tay cậu nửa đen nửa trắng có giống đột biến không chứ?”

“...” -_-

Bạch Thiên Di đi làm trở lại được một tháng, công việc dội tới như mưa bom, xoay cô như chong chóng. Bạch Thiên Di chợt nhớ đến khoảng thời gian cô bị gãy tay, nếu được, cô tình nguyện bị gãy tay lần nữa...Cô đã chính thức bị rút cạn sức lực đến lỗ chân lông cuối cùng =3=

Dạo gần đây Hà Tử Phàm rất lạ, anh liên tục không về nhà hoặc về nhà rất muộn. Trước đây cô không thường ngủ cùng anh, nhưng giờ thì đêm nào anh cũng mò sang phòng cô, cứ như đây là phòng của anh mới đúng. Nhưng anh thường về lúc cô đã ngủ, có khi cả liên tục mấy ngày chẳng thấy anh. Thời gian gặp nhau của cả hai dường như bị thu hẹp lại.

“Hà Tử Phàm, hôm nay mình cùng ăn tối nhé!” Đây là câu nói mà Bạch Thiên Di đã phải trầm trồ suy nghĩ đi nghĩ lại nhiều lần mới nói ra được. Vì cô vốn không phải mẫu người biết quan tâm đến người khác. Những câu nói như “Có khỏe không?” “Ăn cơm chưa?” Bạch Thiên Di rất hiếm khi dùng đến. Mẹ cô vẫn hay mắng cô là con người vô tâm là vì thế.

“Anh bận rồi.” Hà Tử Phàm nói. Gương mặt không chút biểu cảm, lạnh nhạt như thường. Sau đó hình như lại cảm thấy bản thân hơi nhẩn tâm, liền bổ sung:

“Lúc khác nhé?” Anh xoa đầu Bạch Thiên Di. Cô cũng không muốn hỏi thêm lý do. Cô biết công việc của anh rất bận rộn, vậy nên chỉ ậm ừ cho qua. Cô cũng không muốn khiến anh thêm phiền, cũng không muốn anh vì mình mà công việc bị trễ nải. Gần cuối năm luôn là những tháng vất vả nhất, cả nhân viên quèn như cô còn phải xách chân lên mà chạy thì lãnh đạo như anh còn phải làm việc gấp mấy lần. Vả lại còn có một chuyện chắc như đinh đóng cột: Cô làm sao mà quan trọng bằng công ty chứ.

Bây giờ cô thường hay về nhà một mình. Nếu là lúc trước thì tất nhiên Bạch Thiên Di cảm thấy rất thoải mái, nhưng giờ thì ngược lại. Haiz, cô bị anh chiều sinh hư rồi. Thỉnh thoảng cô về cùng Hiếu Lập, cô ấy hay cho cô đi nhờ về nhà. Dĩ nhiên cô ấy không biết rằng căn nhà đó chính là của Hà Tử Phàm. Hôm nay cũng không ngoại lệ, Hiếu Lập vừa lái xe vừa nói:

“Hôm qua tớ thấy Tổng Giám Đốc đi cùng một cô gái đấy, hình như họ vừa từ nhà hàng bước ra.”

Chắc là đi ăn cùng đôi tác, chẳng có gì to tát. Nhưng anh không ăn tối cùng cô. Cũng có chút buồn, nhưng cô cũng mặc kệ.

“Thiên Di, sao dạo này tớ cứ thấy cậu không được vui vậy?”. Oa, lần đầu tiên cô thấy Hiếu Lập hỏi thăm mình.

“Không có gì!”

Hiếu Lập cũng không hỏi thêm.

Buổi tối, Hà Tử Phàm không về nhà. Bạch Thiên Di lại lủi thủi một mình. Cô mở game lên chơi, Chân Thụ Nhân không có trên mạng. Dạo gần đây cô cũng không thấy anh online, hình như anh đang ở Nhật. Thư Di Nhiên cũng không có, chắc lại đang đi đâu có chụp hình nữa rồi. Bạch Thiên Di buồn chán mở Facebook

tìm Lục Hợp tán dóc. Nhưng mà cô lại quên mất, đây là thời điểm các tạp chí hoạt động dữ dội nhất. Vậy tất nhiên Lục Hợp cũng không có trên mạng nổi.

Đang buồn chán. Chợt có một User Facebook đề nghị kết bạn cùng cô. Tên người dùng là AgaveFranzosinii, chính là cái tên cô thường dùng để chơi game. Không hiểu sao Bạch Thiên Di lại bấm chấp nhận. Bạch Thiên Di chỉ thường chấp nhận kết bạn với những người cô quen biết mà thôi, người lạ thì đừng hòng. Nhưng chưa kịp xóa bạn thì khung trò chuyện đã hiện lên.

AgaveFranzosinii: Xin chào !

Agavaceae: Ai đấy ?

AgaveFranzosinii: Minh Dục.

Bạch Thiên Di cảm thấy hơi bất ngờ. Sao anh lại biết facebook của cô ?

Agavaceae: Ồ

Vậy ra đúng là anh sao ? Tên AgaveFranzosinii chính là tên một loài cây. Chờ bốn mươi năm để rồi ra hoa và chết đi. Đó cũng chính là lời hứa giữa hai người.

Anh còn nhớ sao ?

Bạch Thiên Di cảm thấy bất ngờ. Anh lấy lại được ký ức ?!

Agavaceae: Tên của anh đẹp nhỉ ?

AgaveFranzosinii: Em cũng biết ? Khi nãy tình cờ đọc một bài báo viết về nó. Cảm thấy ngờ ngợ rất quen thuộc, vậy nên anh để làm tên luôn. Chắc là có duyên.

Agavaceae: Thật ra Agave Franzosinii thuộc họ Agavaceae...

AgaveFranzosinii: Vậy là tên chúng ta giống nhau à ? :))

Agavaceae: Vâng --

Cái này có được xem là số mệnh không nhỉ ?

Ngồi trò chuyện với anh cả một buổi tối. Bạch Thiên Di cảm thấy cũng không tệ. Trông anh giống như đã quên mất chuyện kia rồi...

Tám giờ. Hà Tử Phàm vẫn chưa về, Bạch Thiên Di lại không muốn ở nhà một mình. Vậy là cô mang Alex chạy sang nhà Lục Hợp cầu may. May mắn là cô ấy có ở nhà.

“Đến đây làm gì ?” Lục Hợp tóc tai rối bù đứng trước cửa, vẻ mặt thiếu ngủ đến thâm cả hai quầng mắt.

“Ngủ nhờ !” Bạch Thiên Di không giải thích nhiều, lách người chui vào trong, mở chuông cho Alexander, rồi nằm dài trên sofa.

“Tổng giám đốc nhà cậu đâu ?” Lục Hợp ngồi trước máy tính, hình như cô ấy đang lướt web.

“Không biết !” Bạch Thiên Di lười biếng nằm xem Disney Channel.

Lục Hợp không hỏi gì thêm nữa. Chợt điện thoại của Bạch Thiên Di vang lên. Là số lạ.

“Alo ?”

“Cô là Bạch Thiên Di ?” Đầu dây bên kia hỏi.

“Là tôi ! Xin hỏi cô là...?” Ai thế nhỉ ?

“Tôi là Phương Bối Huyền.”

Bạch Thiên Di bất giác ngồi thẳng dậy. Là cô ta sao ?

“Xin hỏi cô cần gì ?” Người phụ nữ này. Cô luôn cảm thấy khó chịu khi nói chuyện với cô ta.

“Cô không thắc mắc vì sao tôi lại có số điện thoại của cô ?” Phương Bối Huyền cười, Bạch Thiên Di cảm thấy thật ghê tởm.

“Tôi giống như đang bận tâm sao ?” Bạch Thiên Di muốn kết thúc cuộc gọi một cách nhanh nhất.

“Tất nhiên rồi, là Hà Tử Phàm nói cho tôi biết đấy. Anh ta đang ở bên cạnh tôi này !” Giọng Phương Bối Huyền mang đầy vẻ châm chọc.

Bạch Thiên Di như bị con dao nhọn của một nhát vào vết thương đã lành.

“Cô nghĩ tôi sẽ tức tối, hay là ghen tuông ? Tôi quản được anh ấy sao?” Bạch Thiên Di cau mày. Cô không muốn tiếp tục nói chuyện với loại người này.

“Haha, nếu cô không quan tâm, thì để tôi quan tâm giúp vậy. Cô không quản được, tôi sẽ quản. Nhân tiện nói luôn, tôi rất thích anh ấy. Nhờ anh ấy cho tôi nhé ? Dù thật sự tôi không cần phải xin phép cô.” Phương Bối Huyền đầy vẻ mỉa mai.

“Cô thích thì cứ việc. Nhưng có lấy được không lại là chuyện khác.” Bạch Thiên Di sắp nôn rồi.

“Để rồi xem. Tôi thật sự rất thích anh ấy !”

Vậy còn Lăng Minh Dục thì sao ?

“Cô thích như vậy, nhưng người ở cạnh cô không cho phép, cô có thể làm được sao ?” Bạch Thiên Di châm biếm.

“Ý cô là Lăng Minh Dục ? Chuyện lúc xưa, tôi rất xin lỗi, thật ra tôi cũng không thích Lăng Minh Dục cho lắm, chỉ là có chút hứng thú mà thôi. Thật ra lúc đó tôi và anh ấy có ý định kết hôn chỉ là theo ý nguyện của bác trai. Lăng Minh Dục lúc đó không thể làm trái được, vả lại tính trên danh nghĩa chúng tôi cũng là anh em họ, nhưng là rất xa. Chúng tôi chỉ định kết hôn với nhau trên danh nghĩa, sau đó sẽ âm thầm ly hôn. Nhưng từ khi cô bỏ đi, anh ấy đã rất suy sụp. Vậy nên chuyện kết hôn được dời lại. Thế nhưng tôi không ngờ anh ấy lại bị tai nạn, nên chuyện kết hôn cũng không nhắc nữa. Thật ra từ đầu đến cuối, Lăng Minh Dục và tôi chỉ đứng vào vai trò người bị hại mà thôi !” Phương Bối Huyền nói.

Đầu Bạch Thiên Di ong ong. Trong đầu cô chợt xuất hiện vô số thứ. Vậy ra từ đầu tới cuối, người ngu ngốc nhất chính là cô sao ?

“Nếu cô gọi tôi chỉ để nói những điều đó, thì cảm ơn, nhưng cô đã nghĩ nhiều rồi, tôi đã quên hết thấy.” Bạch Thiên Di nói như một cái máy, lúc này chính là lúc cô cần tỉnh táo nhất.

“Mà thôi, anh ấy gọi tôi rồi. Tạm biệt, khi nào rảnh hẹn nhau cùng ăn một bữa nhé !” Nói rồi Phương Bối Huyền cúp máy, giống như bị ai đó hối thúc.

Bạch Thiên Di vẫn trơ người ra. Mọi chuyện cô ta nói là thật sao ?

Về tất cả. Chỉ có cô ngộ nhận thôi sao ?

“Sao mặt cậu xanh vậy ?” Lục Hợp chợt quay sang hỏi.

“...Không sao, tớ buồn ngủ thôi !” Bạch Thiên Di vương vai, cười gượng.

Lục Hợp không nói nữa, tập trung vào màn hình máy tính, tiếng lạch cạch lại vang lên đều đặn.

Bạch Thiên Di gọi cho Hà Tử Phàm. Anh khóa máy. Bạch Thiên Di thấy tim mình như bị ai nắm lấy. Một lần nữa...lại cảm giác ấy...cô...sợ.

Hà Tử Phàm, rốt cuộc anh muốn thế nào ?

23. Chương 24

Tác giả: Tôi Là Người Mù Chữ

CHƯƠNG 24

Tối hôm đó Bạch Thiên Di ngủ rất ngon. Tại sao ? Cô cũng thấy khó hiểu.

Nếu như theo trong những câu chuyện tiểu thuyết hay phim truyền hình khi nhân vật nữ chính, hình như là cô, gặp tình địch thì phải thấy ăn không ngon ngủ không yên, khó chịu buồn bã sầu não các kiểu mới đúng vị chứ.

Bạch Thiên Di chợt nảy ra một ý tưởng. Hay là cô gọi điện cho Hà Tử Phàm than trách khóc lóc nhỉ ? Ủầy...Nếu cô mà làm được như vậy thì Trái Đất đã bị diệt vong từ lâu rồi !

Lúc thức dậy nhìn đồng hồ chỉ 8 giờ, vậy là có người trễ làm --...

Nhưng điều đáng mừng là cô không hề bị trưởng phòng đầu hói mắng mà ngược lại, ông ấy “thỏ thẻ” :

“Thiên Di này, nếu mệt cô có thể về nhà mà nghỉ ngơi, đừng gắng sức quá kéo lại ngã bệnh.”

!!!!!!!!!!!!!!

Bạch Thiên Di nghe mà sờn cả gai óc. Đây có thể gọi là hiệu ứng Hà Tử Phàm không nhỉ ? :-?

Nhắc mới nhớ, bao nhiêu ngày rồi cô không gặp anh rồi ? Gần đây chẳng thấy tăm hơi anh đâu, cứ như là tan biến vào không khí, không để lại vết tích gì hiện hữu.

Bạch Thiên Di cả buổi làm đều bỏ ngoài tai những lời nói nhảm nói cuội của trưởng phòng và những người nói nhiều hơn làm, đặc biệt là Lão Lưu. Đàn ông gì mà già mồm thế ?

Cả ngày ai giao gì cô làm nấy, cũng không lên mạng đọc truyện, chơi game, ngồi một cách an phận thủ thường, cô biện giải cho bản thân: chỉ là cô... không có hứng... chỉ đơn giản vậy thôi...

“Di Di, hôm nay cậu làm sao thế ?”

Hiếu Lập cầm xấp tài liệu vừa in sắp lại gần cô, mùi giấy thật là thơm.

“Không có gì !”

Bạch Thiên Di luôn rất thích mùi giấy mới, cảm giác như được thổi vào người một luồng khí.

“Giận mình hả ?”

Hiếu Lập càng sắp lại gần hơn...

“Không.”

Sao cô lại phải giận cô ấy chứ ?

“Thế thì tại sao ?”

Hiếu Lập lay lay cánh tay của cô, cô hơi khó chịu rồi đấy !

“Khó ở !”

“Khó ở là sao ?” Hiếu Lập lại hỏi.

Bạch Thiên Di cảm thấy thật phiền phức khi phải trả lời một đồng câu hỏi vô nghĩa, cô liền im lặng.

“Hả ? Hả ? Là sao ? Di Di, Di Di, Di Di...” Hiếu Lập vẫn giữ vững lập trường của mình, tiếp tục réo gọi tên cô.

“Cậu phiền quá !” Bạch Thiên Di bắt đầu không còn kiềm chế được.

“Cậu lạ thật đấy ! Nhà cậu bị trộm ?! Hay là tiền lương bị người khác giật mất ?!”

“Mặc kệ tớ !” Vẫn chưa đến tháng phát lương mà !! Đừng có trù dập cô. >

“Cậu đến thời kì mãn kinh rồi à ?!”

“Ừ !!!”

Không hiểu sao cô ấy lại có thể nghĩ ra một vấn đề như vậy. Để Hiếu Lập đừng làm phiền nữa Bạch Thiên Di “Ừ” luôn cho yên lành. Giờ cô không muốn nói chuyện với bất kì ai cả. Không lẽ nào cô lại đang quay

trở lại thời kì nổi loạn của tuổi thiếu niên ? Cảm thấy mọi thứ thật khó chịu. Ngày còn học cấp ba Bạch Thiên Di vẫn rất hay rơi vào tình trạng này. Lúc đó cô chỉ muốn trùm kín người ngồi một mình chơi game, nghe nhạc, thổi harmonica hay chơi một bản piano đầy phần nộ hấp diêm màng nhĩ người khác thôi.

Nhắc đến chơi piano. Thật ra cô cũng có biết chút chút, gương lắm mới đánh được vài bản ra trò, đáng tiếc chỉ dừng lại ở các bài hát thiếu nhi. Lúc nhỏ cô bị bắt học piano cùng với cậu em trai, lúc đầu cô cảm thấy rất thích thú nhưng cuối cùng lại chịu không nổi cảnh ngày ngày ngồi thẳng lưng trên cái ghế gỗ đánh đi đánh lại một đoạn nhạc. Trong khi cậu em cô thì ngược lại, kiên nhẫn học đến cả những bản kinh điển như Für Elise, Sonata quasi una Fantasia của Beethoven hay Requiem của Mozart, violon lại càng xuất sắc hơn. Lúc đó cô mới phát hiện bản thân mình chẳng có tí tài năng âm nhạc nào cả. Vậy nên cái gọi là bài ca phần nộ chính là đánh loạn xạ các phím... với cô, đó chính là nghệ thuật.

Đương lúc suy nghĩ vẩn vơ, cửa chính của phòng làm việc bật mở. Người bước vào trong nhìn rất đỗi quen thuộc, nhưng cô lại không nhớ nổi là ai.

Anh ta nói gì đó với cậu nhóc Tân Phong thực tập sinh mới vào được vài tuần, cái giọng điệu đầy kính của anh ta thật sự trông rất quen...

Tân Phong vừa nghe anh ta dặn dò gì đó, gật đầu lia lịa, chạy ngay vào trong, hình như là đang hướng về phía...cô ?!

Cậu nhóc đứng trước bàn cô, lễ phép nói:

“Chị Thiên Di, thư ký Hạ chuyển lời tổng giám đốc muốn gặp chị.”

Trong giọng điệu của Tân Phong có chút hân hoan, giống như cậu ấy cố ý nói to ọi người đều nghe thấy vậy. Vừa dứt lời, bao nhiêu ánh mắt đổ dồn về phía cô, nhưng chỉ trong thoáng chốc đã biến mất. Chắc là do cô tưởng tượng rồi...!

Bạch Thiên Di suy nghĩ, thật ra Hà Tử Phàm có thể gọi điện thoại cho cô mà, đâu nhất thiết phải nhờ người xuống gọi kia chứ, vừa gây sự chú ý vừa tốn công người ta phải đi từ trên đó xuống. Hay là anh làm nhiều việc quá nên đầu óc bị bảo trì rồi ?

Bạch Thiên Di ngao ngán đứng lên bước ra ngoài, không quên cảm ơn cậu nhóc Tân Phong một tiếng. Người đàn ông đeo kính vẫn đứng bên ngoài chờ cô, giờ cô mới nhớ ra, anh ta là thư ký riêng của Hà Tử Phàm. Hết nhiệm vụ, anh ta còn đứng ở đây làm gì chứ ?

Vừa nhìn thấy cô, thư ký Hạ đã mỉm cười trước, đúng là một người làm việc có năng suất, cả nụ cười cũng đầy vẻ lịch thiệp thế kia.

“Nếu không phiền tôi đi cùng cô nhé ?”

Bạch Thiên Di cảm thấy khó chịu, cô rất muốn nói anh rất phiền đấy. Nhưng cũng phải gật đầu đồng ý thôi. Ai bảo cô đang ở trong hang cọp kia chứ.

“Tôi không cho anh cũng đi theo thôi !” Bạch Thiên Di lẩm bẩm. Hình như nghe thấy điều cô nói. Khóe môi thư ký Hạ nhếch lên thành một nụ cười mỉm. Haiz, cả nụ cười trong cũng giống hệt nhau !

Bạch Thiên Di đẩy cửa bước vào trong. Vẫn khung cảnh quen thuộc, tay anh đang cầm điều thuốc, kính vẫn chưa tháo ra.

“Có chuyện gì ? Em có điện thoại mà.” Bạch Thiên Di hỏi. Cô tiện tay vuốt mái tóc ngắn của mình. Ý của cô là phát minh vĩ đại thế mà không chịu tận dụng.

“Em có mang theo ?”

Câu hỏi của anh khiến Bạch Thiên Di bất giác sờ vào túi quần của mình. Hôm nay là giữa tuần, cô được phép mặc đồ thường, mang ba lô nên nếu có mang chỉ để điện thoại trong túi. Tình trạng hiện giờ là túi quần cô chỉ có iPod, vậy là cô không mang điện thoại theo rồi... Bạch Thiên Di thở hắt ra một tiếng, cô quả thật đang trong thời kì nổi loạn thật mà, rõ ràng là mình sai nhưng trong lòng lại cảm thấy anh mới là người phải nhận lỗi, cô thường cảm thấy bức bối một cách vô cớ.

“Em cắt tóc rồi ?”

Hà Tử Phàm nhướn mày. Đã bao lâu anh không gặp cô rồi ?

Bạch Thiên Di bất giác đưa tay lên sờ tóc, gật đầu “Ừm” một tiếng.

“Tại sao ?” Anh dụi mắt thuốc đi, hỏi.

Anh đang tra khảo cô ? =”=

“Lâu lâu đổi phong cách một tí !” Bạch Thiên Di nhe răng cười, tay đưa hình chữ V.

Nhưng thật chất chuyện cắt tóc chỉ là một phút bông bột khi cao hứng. Không lẽ cô lại nói với anh rằng dạo gần đây cô đang đọc một bộ truyện manga. Vào game thì chẳng có ai chơi cùng, vậy nên rõ ràng đọc truyện là lựa chọn tốt nhất. Cô rất thích nam chính, cảm thấy anh ta có mái tóc rất đẹp. Vậy nên cô nổi hứng cắt tóc. Thật ra tóc cô cũng chỉ dài gần đến eo thôi. Vốn dĩ chỉ định cắt đến gần vai, nhưng sau khi thành phẩm nó lại trở thành chấm vai ?! Trở thành kiểu Long Bob -_-...

Vừa nhìn thấy cô Lục Hợp liền bảo: rất ra dáng. Mặc dù cô không biết là ra dáng gì, nhưng dù sao cô cũng cho đó là một lời khen. Vậy là vui vẻ không tiếc mớ tóc kia nữa.

Hiếu Lập thì lại nhảy đành đạch lên suốt ngày : Tóc ! Tóc ! Tóc. Cô ấy luôn than phiền vì sao cô lại không mang phần tóc kia cho cô ấy mà lại dâng hiến cho tiệm cắt tóc khiến Bạch Thiên Di cảm thấy rất phiền =”=

Hà Tử Phàm nheo mắt nhìn Bạch Thiên Di, anh thở dài một tiếng như chịu thua, vẫy tay gọi cô đến.

“Lại đây !” Hà Tử Phàm ra hiệu cho cô bước đến. Nhưng vừa đến gần, tay cô đã bị móng vuốt của ai đó nắm lấy, nhắc bổng cô ngồi lên chân anh. Hà Tử Phàm đưa tay vén mái tóc cô, sau đó vẽ mặt thì lại như đang nghiên cứu gì đó.

“Em còn có thêm hoa tai ?” Anh cau mày. Mới không gặp ít bữa đã thay đổi nhiều thế sao ? Bạch Thiên Di bất giác đưa tay lên sờ vào nơi cô vừa mới xỏ mấy ngày trước, cười tủm tỉm.

“Chỉ là dùng kim đâm thêm vài lỗ thôi =3=”

Đáp lại cô là vẻ mặt sa sầm của anh, Bạch Thiên Di vội nói thêm.

“Không đau đâu, là em tự dùng kim đâm nên rất an toàn. Anh xem, còn không chảy máu nữa !” Bạch Thiên Di vén bên tai còn lại cho Hà Tử Phàm xem. Đây là kết quả của việc đọc quá nhiều truyện tranh =3=

“Vài lỗ ?”

Chính xác là năm.

Anh chau mày. Sao bỗng dưng lại xỏ nhiều thế này ? Hà Tử Phàm không nói gì nữa, anh chậm rãi vuốt mái tóc ngắn của cô, nói:

“Sau này đừng xỏ thêm nữa.” Ngừng một lát, lại tiếp:

“ Anh không thích em tự làm mình đau.”

Ách ! Hôm nay anh bị làm sao thế ? Bạch Thiên Di tự nhiên cảm thấy thật ngượng, Bạc Hà chết tiệt ! Anh đang nói cái gì thế >”<>

“Em biết rồi.” Bạch Thiên Di đành chịu thua ánh mắt kinh dị của anh...nhìn cô tỏ ra ngoan ngoãn như vậy, anh cảm thấy rất thích thú, bất ngờ hôn nhẹ lên môi cô. >////////

Để người nào đó thỏa mãn thú tính của mình xong xuôi, cô mới đẩy anh ra.

“Anh gọi em có việc gì ?” Bạch Thiên Di đánh trống lảng.

Vẻ mặt anh như nhớ ra điều gì đó. Anh xoay ghế lại, tiện tay mở ngăn kéo, lấy ra một sấp tài liệu đưa cho cô.

Trông rất quen.

“Bảng báo cáo này, làm lại đi !”

“ ... ”

Bạch Thiên Di thui thủi ôm bảng báo cáo “sida” của mình đứng sang một bên nghe giảng thuyết của ai đó. Rõ ràng là cô đang rất chăm chú, trông Hà Tử Phàm rất đẹp trai... anh đang nói gì ấy nhỉ? Cửa phòng chợt bật mở.

“Tử Phàm, anh có...”

Phương Bích Huyền nhìn thấy cô, liền như hiểu ra.

Bạch Thiên Di bỗng cảm thấy như tim bị va đập. Gặp cô ta ở đây thật sự chẳng tốt chút nào cả. Điều quan trọng hơn, cô ta đã thân thiết với anh đến thế rồi ?

Bạch Thiên Di lén nhìn Hà Tử Phàm một cái, không thấy anh có phản ứng gì cả. Cô liền giả vờ đọc bản báo cáo “sida” của mình, chờ người nào đó lên tiếng dọn dẹp con cá vừa bơi sòng sọc vào.

“Em có thể ra ngoài một chút không ?”

Vậy là cô bị đá dít ra ngoài.

Đúng vậy.

Thật không thể tưởng. Vậy mà cô còn trong chờ vào anh nữa chứ, cuối cùng người bị đá ra ngoài là mình. Chuyện này làm cô thấy shock.

Lúc đi lướt qua Phương Bích Huyền, cô ta rõ ràng đang rất đắc ý. Ấy ! Thật là khó chịu quá đi !!!!

Dẫu biết bàn chuyện công việc thì cô là cấp dưới không được ở lại nghe trộm, nhưng...

Bạch Thiên Di thui thủi bơi về phòng như con cá sắp trút hơi thở cuối cùng. Vừa nhìn thấy con cá Bạch Thiên Di, Hiểu Lập đã sắp đến như mèo hoang (:v).

“Tổng giám đốc gọi cậu có việc gì vậy ?”

Cô đưa tay chỉ vào bản báo cáo “sida” của mình, mặt không chút biểu cảm. Hiểu Lập là một cô gái thông minh, “Ồ” một tiếng tỏ vẻ hiểu ý của cô, khiến cô rất hài lòng. Cô cầm cốc nước, nhấp một ngụm nước hạ hỏa.

“Ra là trao đổi nhật kí với nhau, chắc chắn, tớ không ngờ cả hai người vẫn trẻ con đến thế !”

Bạch Thiên Di phun hết nước lên màn hình...

“Là bản báo cáo ! Là bản báo cáo bị trả lại !” Cô rút khăn giấy ra lau màn hình, cảm thấy hụt hẫng và bị tổn thương. Cả cuộc đời cô, chưa bao giờ viết nhật kí, huống chi trao đổi nhật kí, thật không biết xấu hổ...

Hiểu Lập nghe vậy liền chu môi ra vẻ tội nghiệp =3=

“Đúng là thanh mai trúc mã có khác, cả bản báo cáo sai mà cũng phải đưa tận tay, haiz, tại sao chúng ta không gặp nhau sớm hơn nhỉ ? Khi đó ba chúng ta có thể cùng nhau cưỡi trường tử mã !”

Cũng may lần này cô không có gì trong miệng, nếu không chắc cũng phun hết ra ngoài. Thử tưởng tượng xem, một Bạch Thiên Di trong sáng thế này mà lại cưỡi trường tử mã, thử tưởng tượng xem, ôi dào, thật là khủng khiếp. Hà Tử Phàm cười...(tạm thời lược bớt) quả thật không ổn, không ổn tí nào.

Bạch Thiên Di khước môi giật giật, cô nói:

“Cũng may ông trời còn có mắt, nếu tớ mà gặp cậu sớm hơn, thì chắc tuổi thơ của tớ sẽ bị hủy hoại một cách nghiêm trọng, màn non nước nhà lúc đó sẽ bị diệt vong, cuộc sống tương lai của tớ sẽ mù mịt không lối thoát.”

Hiểu Lập như bị tổn thương nặng nề. Cùng lúc Thế San đi ngang qua, cô liền ôm chầm lấy Thế San, ra sức dụi đầu vào cổ F:

“San Tỉ Tỉ !! Di Di lại bắt nạt em !” Vừa nói vừa khóc.

Bạch Thiên Di thì lại nghĩ Hiểu Lập đang ra sức cọ vào bộ ngực cỡ F của Thế San, haiz, đúng là biết lợi dụng tình hình mà.

Đang làm việc, cô chợt nghe loáng thoáng tiếng bàn luận rất sôi nổi của các đồng nghiệp “chăm chỉ” :

“Này, công ty chúng ta vừa hợp tác với công ty XXX đấy, nghe nói tổng giám đốc bên đó là nữ.”

Vâng, tôi vừa nhìn thấy cô ấy đấy.

“Thật là ngưỡng mộ quá đi, nghe nói cô ấy bằng tuổi cậu đấy, vậy mà đã làm giám đốc, haiz !!”

Cô bỗng cảm thấy nhột, giống như đang sỉ nhục cô vậy ? Giờ cô chỉ muốn chạy đến nói với Phương Bối Huyền rằng tránh xa cô một chút thôi ! :

Bỏ ngoài tai những lời tăng bốc của người khác dành cho người khác, cô chẳng quan tâm, giám đốc thì có khả năng dụ dỗ Bạc Hà tăng bằng ngàn năm kia à ?

“Gần đây thấy hai người đó cả vẻ rất thân thiết !” Đồng nghiệp A lên tiếng.

“Đúng đúng, hôm qua tôi còn nhìn thấy cả hai từ trong nhà hàng xxx ra !” Đồng B lại thêm vào.

Tin này cũ rồi, lướt qua.

Ách, Bạch Thiên Di quyết tâm bỏ ngoài tai cơ mà, sao lại lọt hết vào tai thế này. Không được, cô phải nghiêm túc, phải tin tưởng vào Bạc Hà chứ.

“Chắc chắn, theo giác quan thứ sáu của đàn ông, tôi có thể khẳng định Phương Bối Huyền đang theo đuổi tổng giám đốc của chúng ta !” Lão Lưu lấy cớ đi rót trà cũng lướt ngang qua cái hội nghị nhỏ này, giọng nói của anh ta không lớn, nhưng đủ khiến cho cả phòng nghe thấy. Cô còn nghe thấy cả tiếng của ai đó hít một hơi thật sâu.

“Lão Lưu à, anh nói xem, chúng có đầu chứ ?”

Hiểu Lập – người sôi nổi nhất liên tiếp hỏi tới tấp.

Lão Lưu đằng hắng một tiếng, chấp một tay sau lưng như ông thần rùa Kame, tay còn lại cầm ly trà khói nghi ngút ra vẻ am hiểu.

“Cái cô phải động não một tí đi chứ. Các cô không cảm thấy cô ta ra vào công ty chúng ta một cách rất tự nhiên sao ? Tôi có người bạn làm tầng đó, cô ấy nói Phương Bối Huyền ra vào phòng Tổng giám đốc chẳng cần phải gõ cửa xin xỏ ai cả, cứ lù lù mà vào thôi, không những thế lại còn kiểm soát ở lại rất lâu...”

Bạch Thiên Di chợt cảm thấy cay cay sống mũi, đúng là cô vừa mới bị đá ra ngoài đây :

“Oa, vậy là mỹ nhân đang theo đuổi hoàng tử thật à ?” Tiếng đồng nghiệp C như vỡ òa ra... ==

“Đáng tiếc mà nói, mọi chuyện chính là như vậy !” Lão Lưu nhìn như người côi trên, mắt lim dim phán.

Cô lại cảm thấy anh ta giống con mèo trong Pokemon của đội hỏa tiễn. Mỗi lần kết thúc màn giới thiệu đều nói câu: “Mọi chuyện chính là như vậy.”

“Nếu là Phương Bối Huyền thì chúng ta mất cơ hội, mất cơ hội thật rồi !!!” Đồng nghiệp A ôm lấy đồng nghiệp C ra sức đầm đá.

“Thật ra là chưa từng có cơ hội, chưa từng có cơ hội !” Hiểu Lập khinh bỉ nhìn đồng nghiệp A.

Bạch Thiên Di đang hì hục đánh máy, bỗng làm rơi con chuột xuống đất, một tiếng bộp vang vọng khiến người kinh ngạc. Cô liền cúi xuống nhặt, xuyết xoa, cầu trời đừng nứt đừng nứt chuột ơi...

Mọi người như hiểu ra điều gì đó, âm thầm tản ra, hội nghị chính thức kết thúc. Bạch Thiên Di lúc đó không để ý, chỉ lo tìm vết nứt trên con chuột, nếu nó vỡ, cô phải chi tiền ra đền mất. >”

Hiểu Lập bỗng bước đến bên cạnh cô từ khi nào, cô vỗ vào vai Bạch Thiên Di ra vẻ an ủi.

“Thật ra cậu cũng đừng nên kích động đến mức phá hoại tài sản chung như thế chứ. Bọn tớ biết mình đã vô tình đụng đến nỗi đau của cậu...”

Bạch Thiên Di ôm con chuột trong tay, vẻ mặt như sắp khóc, sao nó không di chuyển được thế này :((

Nhìn thấy vẻ mặt Bạch Thiên Di rơm rớm, Hiểu Lập càng cảm thấy mình có lỗi:

“Tớ biết cậu có ý với Tổng Giám Đốc, nhưng tớ nghĩ cậu nên xem đó là tình cảm qua đường đi, người như anh ta có bao nhiêu là mỹ nhân vây quanh, không tới lượt dân thường chúng ta đâu. Dù biết cậu và anh ta là thanh mai trúc mã, nhưng cũng đừng vì thế mà tin tưởng vào anh ta nhiều quá. Cậu biết mà, người đàn ông vừa có tiền vừa có sắc là loại trên trán có viết bốn chữ [động vật nguy hiểm]. Tốt nhất nghe lời tớ, đừng tơ tưởng nữa. Nếu cậu buồn, hằng ngày có thể gọi điện cho tớ, nếu cậu cảm thấy chán, tớ có thể dạo phố cùng cậu, cậu vẫn có tớ bên cạnh đây !” Hiểu Lập vừa nói vừa thở dài, đây là tất cả những cảm xúc của cô dành cho cô gái này. Không kiềm được và ôm cô ấy một cái.

Bạch Thiên Di vốn không hề quan tâm đến những hành động thân mật của Hiểu Lập, vì chuyện đó đối với cô đã quá bình thường. Cô cúi xuống chỉnh lại dây, con chuột lại di chuyển lại bình thường, Bạch Thiên Di thở phào một tiếng. Tạ ơn trời.

Thở phào nhẹ nhõm có thể xem là một câu trả lời, trên thực tế là như vậy.

Như nhận được câu trả lời Bạch Thiên Di, Hiểu Lập liền buông cô ra, quyến luyến nhìn vào cô gái nhỏ nhắn ấy lần nữa, rồi đưa tay biểu tượng chiến thắng với những đồng nghiệp còn lại tỏ vẻ “mission plete”.

Vậy là Bạch Thiên Di bỗng trở thành kẻ thất tình được mọi người đồng cảm. Bạch Thiên Di cứ nghĩ bản thân cô bị hoang tưởng hay mọi người bỗng trở nên tốt bụng với cô như vậy. Ví dụ Hiểu Lập thường ngày vẫn giành bánh với cô không thèm giành nữa mà còn đưa cả phần của mình cho cô. Lão Lưu thường ngày vẫn thường tự cao tự đại bỗng nhiên lại tình nguyện lấy trà cho cô. Ví dụ bla bla bla...

Bạch Thiên Di cảm thấy cuộc sống quả thật rất kì diệu.

Buổi tối về nhà, Hà Tử Phàm đã có mặt ở nhà sau bao ngày vắng mặt. Anh vẫn ung dung ngồi trên ghế đọc báo trong khi cô loay hoay nấu bữa tối. Vâng, cô nấu. Chính xác là như vậy.

Cô cảm thấy mình thật mâu thuẫn, không thích nấu, tại sao vẫn phải nấu ? Còn phải nói, chính là tại anh ta nặng nề đòi cô phải nấu. Đúng vậy, chính là nấu mì :v :v :v

Mì nước xong xuôi, anh cho Alexander ăn, cô cho Sebastian ăn, ai về phòng nấy, như buổi sáng chưa có chuyện gì xảy ra.

Cô không hỏi anh bất kì điều gì, anh cũng không giải thích, điều này khiến cô hụt hẫng. Ngoài mấy câu xã giao ra, anh chẳng đề cập gì đến chuyện lúc sáng.

Lại mâu thuẫn. Cô muốn biết, nhưng giảng lòng không hỏi, thật sự rất muốn biết, nhưng vẫn không thể hỏi. Không hỏi thì sẽ không có câu trả lời, cô lại hụt hẫng như một con ngốc. Thật ra cô vẫn mong chờ anh sẽ tự đến giải thích với cô. Nhưng thật chất anh chẳng quan tâm đến.

Chắc, nói vòng qua vòng lại, cũng tại bản thân cô mâu thuẫn quá thôi (tôi bắt đầu đau đầu rồi đây ==)

Bạch Thiên Di bật máy tính, đăng nhập vào facebook. Quả nhiên Chân Thụ Nhân đã nhảy vào gọi cô trước:

“Nhóc con !”

“Vâng, nhóc con !” Cô đáp.

“Vẫn sống tốt chứ nhóc con ?” Chân Thụ Nhân để icon mặt cười hơn hờ.

“Vẫn chưa chết thưa nhóc con !” Bạch Thiên Di hồ hững đáp.

“Nhóc con, sao em lại gọi anh là nhóc con ?” Chân Thụ Nhân để icon khó hiểu...

“Vì nhóc con mãi mãi là nhóc con.” Bạch Thiên Di để icon ngáp.

“Rốt cuộc em đang nói anh hay nói mình vậy ?” Chân Thụ Nhân để icon đầu óc quay cuồng.

“Tất nhiên không phải em !”

“ ... ”

Tán nhảm với Chân Thụ Nhân hồi lâu, cô mới biết anh ta dự định sẽ ở Nhật một thời gian dài, lại còn bảo nhân duyên của bọn họ vừa bắt đầu đã phải kết thúc, thật là oan nghiệt quá đi.

Bạch Thiên Di mỗi lần nói chuyện với Chân Thụ Nhân đều cảm thấy rất thoải mái. Anh ta đúng là một cái thùng tốt :))

Đang toe toét xem Hentai Kamen, vừa đúng đến đoạn nam chính đội quần nhỏ của nữ chính lên đầu, biến thành Siêu Hentai Kamen, thì facebook của cô báo tiếng có tin nhắn đến:

Là account AgaveFranzosinii.

“Xin chào.”

Là Lăng Minh Dực, cô cũng trả lời:

“Hola !”

“Khi nào rảnh chúng ta lại đốt pháo hoa ?” Lăng Minh Dực để icon mặt xấu hổ.

Ách, xấu hổ ?

“Nhà nước cấm đốt pháo hoa đấy !” Bạch Thiên Di trả lời rất nhanh. Dường như cô quên mất giữa cô và anh còn có một bức tường.

“Không sao, phạm pháp một lần hay hai lần cũng như nhau thôi.” Lăng Minh Dực đánh máy rất nhanh.

Bạch Thiên Di bỗng cảm thấy buồn cười, một và hai thì khác nhau đấy chứ !

“Khác rất nhiều ấy chứ, một lần anh chỉ bị phạt 200 đến 500 nghìn. Tái phạm sẽ bị phạt nặng hơn, đặc biệt nghiêm trọng đốt pháo anh có thể ngồi tù chung thân đấy.” Bạch Thiên Di tỏ ra rất nghiêm túc.

“Chỉ cần em vui là được !”

Tim Bạch Thiên Di đập thình thịch. Đúng vậy, thật ra từ trước đến giờ, cô luôn hiểu lầm anh, rằng anh đã phản bội cô. Nhưng đừng cái, cô lại trở thành bị cáo, chính cô là người vô duyên vô cớ bỏ anh mà đi. Cũng may, anh chẳng nhớ chuyện trước đây, nếu không cô chẳng dám gặp anh lần nào nữa.

Bạch Thiên Di tự tát vào mặt mình một cái, cô không được suy nghĩ lung tung. Cuộc sống hiện tại của cô không phải rất tốt sao ? Ngoại trừ vật cản Phương Bối Huyền và cả người cô đang...yêu ?

Cô chợt nghĩ, lúc này cô cần phải thành thật với bản thân mình, có thật cô yêu anh không ? Hay chỉ là cảm giác thích ?

Bạch Thiên Di lại tát vào mặt mình một cái nữa, cô tự nhủ mình không được nhắc đến chuyện cũ nữa. Phải luôn sống cho tương lai, đúng chính xác là vậy.

Nhưng rốt cuộc, cô vẫn không thể thôi nghĩ về Lăng Minh Dực.

Cô lại rơi vào cái hố cũ. Cô bắt đầu thấy ghét bản thân mình. À không không, cô phải yêu bản thân mình, chỉ là bớt yêu đi một tí tẹo.

Kết quả là cô lại đắm chìm thụp vào ngực khi phát hiện trang web mua bán trực tuyến trên mạng đang trong thời kì giảm giá 80% hưởng ứng The Black Friday. Trong số đó có cuốn tiểu thuyết 2 tập mà cô đã muốn mua từ lâu lắm rồi nhưng vì ngân tiền nên định chờ sau khi lãnh lương sẽ bùng em nó về, với giá 279 nghìn sau khi giảm 80% chỉ còn 56 nghìn, quả nhiên rất hời, vô cùng hời đi chứ. Nhưng dòng chữ màu đỏ chói HẾT HÀNG lại ngăn cản cơn động kinh click chuột điên cuồng của cô. Bạch Thiên Di tức muốn thổ huyết.

Chán nản, cô đành ra lướt web, tình cờ kéo đến một bảng tin cô ước mình chưa bao giờ đọc được. Tựa đề là: CEO Phương Bối Huyền đột ngột thừa nhận chuyện tình cảm của mình doanh nhân trẻ tài năng Hà Tử Phàm

Bạch Thiên Di ngu ngơ click vào xem thử. Cũng có thể nói đây quả là một tin khiến cô chấn động.

Nói tóm lại nội dung của nó là thế này. Phương Bối Huyền là một trong những doanh nhân trẻ được phỏng vấn, vô tình nhắc đến chuyện cá nhân. Với tính năng làm việc siêu việt của MC truyền hình, mọi thông tin là công việc của họ, vậy là theo lời Phương Bối Huyền cô và Hà Tử Phàm đang trong thời kì tìm hiểu nhau, có thể sẽ tiếng xa hơn trong tương lai, bla bla bla...

Tiếng xa hơn cái đầu cô ấy.

Bạch Thiên Di giận dữ kéo thật nhanh xuống, chợt bắt gặp tấm hình chụp Phương Bối Huyền và Hà Tử Phàm đang khoác tay nhau đi trên đường. Mặc dù tấm ảnh chất lượng không được tốt cho lắm, nhưng vẫn có thể nhận ra được hai người. Phương Bối Huyền kiễng chân thì thầm gì đó vào tai anh, còn lại tỏ ra rất phối hợp hơi cúi đầu xuống lắng nghe. Trong bức ảnh thật là đẹp, chẳng khác nào một cặp thật sự...

Cô bỗng cảm thấy mình bị phản bội. Cảm giác bị đâm sau lưng thật ra cũng không tệ. Vậy mà mới đây cô còn cảm thấy tội lỗi khi nghĩ đến mối quan hệ của cô và Hà Tử Phàm không phải là người yêu, lúc cô nghĩ mình không yêu anh, cô đã tự tát mình một cái nữa chứ. Cô đã nghĩ nó thật tệ và ngay lập tức dẹp bỏ ngay ý nghĩ đó.

Còn anh, anh biến nó thành sự thật.

(Tôi chân thành xin lỗi mọi người vì tiến độ gần đây là cực kì... ớc sên. Nhưng không có cách nào khác vì tôi có rất nhiều việc khác cần phải làm. Tôi viết truyện là để tự thỏa mãn bản thân mình, vậy nên tôi muốn thực hiện nó một cách thoải mái nhất. Tôi lại rất hay bị cảm xúc chi phối suy nghĩ, nên sẽ rất khó để có thể viết một tình tiết hài hước hay tình cảm trong khi bản thân đang gặp áp lực, thế nên một chương cứ nhảy nhót từ ngày này qua tuần nọ... Cuối năm là thời điểm quan trọng, mọi người cùng nhau cố gắng nhé. Cảm ơn các bạn đã luôn theo dõi và chờ đợi câu truyện của tôi)

24. Chương 25

Tác giả: Tôi Là Người Mù Chữ

CHƯƠNG 25

Bạch Thiên Di chờ đợi một hồi lâu. Tiếng ting ting báo tin nhắn đến của facebook khiến cô cảm thấy khó chịu cùng cực. Ngay lúc này, cô muốn túm lấy cổ áo anh ta mà chất vấn.

Cô đã tin anh.

Bạch Thiên Di tắt trang web với dòng tite to đùng kia đi. Hít một hơi thật sâu, cô giữ bản thân bình tĩnh trở lại.

Cô lấy áo khoác mặc vào, chợt muốn đi đâu đó.

Đêm hôm nay có vẻ lạnh hơn bình thường một chút. Bạch Thiên Di nghĩ bụng có khi nào sẽ mưa không ? Nếu mưa thì số cô đen đủi đến thế là cùng.

Đi hơi xa nhà một chút, quả nhiên, một cơn mưa rào bất chợt kéo đến không báo trước, nó giống như mẹ cô mỗi khi vào phòng cô chẳng bao giờ gõ cửa mà cứ thế ập vào như muốn bắt tang cô làm gì xấu xa. Bạch Thiên Di co chân chạy thật nhanh đến cửa hàng tiện ích gần đó để trú mưa.

Dù có chạy nhanh mấy thì cô cũng không thể chạy nhanh hơn mưa được.

Cởi áo khoác ướt hết phân nửa ra vắt lên tay, Bạch Thiên Di tiện thể vào cửa hàng tiện ích mua gì đó rồi chờ mưa ngớt. Cô mua vài hộp pocky và một cốc nước ngọt rồi ra quầy tính tiền. Trong cửa hàng cũng chỉ lác đác có vài người, ngoài anh nhân viên bán hàng mặt không tí niềm nở đứng trước mặt cô ra thì cũng chỉ có hai người khác.

Bạch Thiên Di ngồi xuống bàn sát tấm kính của cửa hàng. Nhìn ra ngoài, mưa vẫn chưa có dấu hiệu ngừng lại, có vẻ như còn to hơn lúc nãy, phía bên ngoài lúc này chỉ còn một màu xám. Cô khui hộp pocky rồi mò mẫn điện thoại trong túi, cô chống cằm ăn pocky, chợt nghĩ, không biết Hà Tử Phàm có biết cô đi ra ngoài không ?

Cô định gọi điện báo cho anh một tiếng phòng khi anh không tìm thấy cô nhưng tìm hoài vẫn không thấy cái điện thoại cùi bắp đâu cả. Bạch Thiên Di nhả mặt, để quên điện thoại ở nhà rồi. Vừa định dùng tạm điện thoại ở cửa hàng tiện ích nhưng cô lại...không nhớ số điện thoại của Hà Tử Phàm.

“...”

Bạch Thiên Di nằm trườn trên bàn. Cô liên tục nhìn đồng hồ, đã gần 11 giờ, cô thầm nghĩ, nếu 30 phút nữa mưa không ngớt, cô quyết định dù thế nào đi nữa cũng sẽ đợi mưa về nhà.

Tư thế của cô bây giờ trong rất giống xác chết nằm dài bất động trên bàn, thật ra là ngồi, nhưng trong nó chẳng khác nằm là mấy.

Chợt cô nhìn thấy một bóng người vội vã chạy trong màn mưa. Hình như người đó cũng đang tìm chỗ trú, Bạch Thiên Di tò mò đưa mắt nhìn theo người đứng ngoài cửa kính. Đến khi anh ta dừng lại trước mái hiên của cửa hàng Bạch Thiên Di mới giật mình như vừa bị gọi lên bảng làm bài khi đang ngủ ngục vậy.

Bạch Thiên Di không mang theo kính, cô cố gắng nhìn thật kĩ vì sợ mình nhìn lầm. Bất ngờ người đó cũng quay đầu nhìn vào trong thì bất gặp Bạch Thiên Di đang nhìn mình chằm chằm như thú lạ. Trong mắt anh ánh lên vẻ bất ngờ, có chút bối rối, sự hớn hở của một đứa trẻ khi tìm thấy món đồ yêu thích của mình.

Bạch Thiên Di nhìn Lăng Minh Dục qua tấm kính, chưa kịp phản ứng, anh đã đẩy cửa bước vào trong. Tiếng leng keng của chiếc chuông treo ở cửa reo lên kèm theo câu chào buổi tối của anh nhân viên bán hàng làm Bạch Thiên Di giật mình như vừa tỉnh khỏi cơn mơ. Lăng Minh Dục đứng cạnh chỗ cô ngồi, nở một nụ cười thật tươi nhìn cô.

“Không ngờ lại gặp em ở đây !”

“Anh...sao lại ở đây ?” Bạch Thiên Di tròn mắt nhìn người đứng trước mặt mình, anh ta đang làm gì ở đây ???

“Anh ngồi ở đây nhé ?” Lăng Minh Dục chỉ vào chỗ trống cạnh Bạch Thiên Di. Cô mới sực ngẩng người dịch sang bên cạnh nhường chỗ cho Lăng Minh Dục.

Lăng Minh Dục nhẹ nhàng “Cám ơn.” một tiếng. Bạch Thiên Di nhìn Lăng Minh Dục chằm chằm như sinh vật lạ, cả người anh ướt mem tựa như vắt ra nước. Anh cúi đầu vuốt mái tóc ướt đầm nước ra phía sau, vài giọt nước còn đọng lại trên hàng lông mi, nhìn xa, cô có cảm tưởng đó là những giọt nước mắt. Trông anh cũng đã không còn tươi sinh như ngày trước nữa, mà thay vào đó là những đường nét của một người đàn ông chững chạc, nhìn anh khác hẳn lúc trong bệnh viện. Thật đúng khi nói bệnh tật khiến con người ta hao mòn...

“Có gì muốn nói với anh sao ?”

Bạch Thiên Di bị câu nói của anh kéo về thực tại.

Anh nhìn cô bằng ánh mắt dịu dàng đến mức khiến cô cảm thấy khó thở. Điều này chỉ khiến cô thêm sợ hãi, cô vốn không dám đối diện với anh, ít nhất là trong lúc này, cô đã muốn tránh mặt anh. Nhưng không hiểu sao anh vẫn cứ xuất hiện trước mặt cô một cách bất thành linh như vậy.

“Không có !”

Bạch Thiên Di nhanh chóng nhìn ra bên ngoài, cô bỗng cảm thấy lòng buồn bực khó chịu, lại mở thêm một hộp pocky khác.

“Em thích đồ ngọt ?”

Lăng Minh Dục liếc nhìn cái túi xộp đựng toàn pocky với nhiều mùi vị khác nhau. Trông cô không giống người thích đồ ngọt.

“Anh muốn ăn không ?”

Bạch Thiên Di bắt đầu cảm thấy cuộc đối thoại không ăn nhập gì với nhau. Cô không muốn trả lời vấn đề trên, vậy là bằng quơ chia hộp pocky vừa khai đưa cho anh. Cô chỉ muốn trời mau mau tạnh mưa thôi !

Lăng Minh Dục rất nhanh chóng nhận lấy hộp bánh, khoe môi cong cong nói:

“Nếu là ăn cùng với em thì đương nhiên rồi...”

Câu nói của Lăng Minh Dực làm Bạch Thiên Di hơi ngượng. Có thể anh chỉ vô tình nói ra, nhưng với cô, nó lại mang ý nghĩ rất sâu xa.

“Sao anh lại ở đây ?” Bạch Thiên Di hỏi.

Khu nhà Hà Tử Phàm cách nhà anh nếu cô nhớ không lầm thì hình như là rất xa nhau, không lý do gì Lăng Minh Dực lại ở đây, lại còn mặc quần lửng, áo t-shirt, dép kẹp...cứ như đang ở nhà vậy.

“Vì em ở đây !” Lăng Minh Dực cong đôi mắt cười, trong mắt anh ánh lên vẻ hí hửng chờ đợi.

“Quý hóa quá, thì ra em quan trọng như vậy...”

Lăng Minh Dực ngã đầu mắt trí nhớ chứ đâu có bị diên, cô biết anh chỉ đang trêu mình thôi. Cả Hà Tử Phàm cũng rất hay trêu cô, cô là người dễ chọc ghẹo vậy sao ?

“Không, em còn quan trọng hơn thế nữa ” Lăng Minh Dực giả làm mặt nghiêm túc, nhưng trong ánh mắt anh vẫn còn nguyên nét cười.

“Vậy sao ?” Bạch Thiên Di dẩu môi, không để ý đến câu nói đùa của anh, cô tiếp tục vừa dùng đũa hai chân vừa ăn pocky. Đã bao lâu rồi cô chưa nhìn kĩ mưa lâu đến vậy ?

Lăng Minh Dực im lặng ngồi cạnh cô suốt buổi tối, giống như giữa họ đã có sẵn một giao kèo từ trước vậy. Mỗi khi cô cảm thấy bất ổn, Lăng Minh Dực đều xuất hiện rất đúng lúc. Lúc này cô mới hiểu được rằng, chỉ cần anh ngồi cạnh cô như thế này cũng đã quá đủ rồi. Cô không cầu nệ phép tắc, cũng không muốn nhớ đến cái quá khứ bông bột của mình. Chỉ vì một chút yếu đuối cô đã đánh mất cả một quá khứ đẹp đẽ.

Tất cả đều do bản thân cô tự tạo ra.

Vì thế, cô không thể yêu cầu ở anh bất kì điều gì nữa. Cô đã nợ anh quá nhiều rồi.

“Thiên Di này.”

Lăng Minh Dực nhẹ nhàng gọi tên cô, ánh mắt anh vẫn hướng ra màn mưa bên ngoài, có vẻ như mưa đang dần tạnh .

Bạch Thiên Di “Hửm ” một tiếng, ánh mắt cô và anh dán chặt vào tấm kính cùng với làn mưa kia.

“Lúc em cười trông rất đáng yêu.” Anh gổi đầu lên tay mình, nghiêng đầu nhìn cô.

Bạch Thiên Di có chút ngượng trước lời khen của anh. Lăng Minh Dực lại tiếp:

“Nếu em cảm thấy không thể chịu đựng được, chỉ cần em không chạy trốn anh, anh sẽ luôn tìm thấy em...”

Bạch Thiên Di bị câu nói của anh làm cho bất ngờ.

Cô bất ngờ đến đôi mắt mở to không nhắm lại được. Cô nghĩ anh chỉ đang an ủi cô, nhưng trong khoảnh khắc, cô chợt nhận ra rằng, ánh mắt nghiêm túc đến ngạc nhiên kia của anh đã rất lâu, rất lâu rồi cô mới đối diện. Lần cuối cô nhìn thấy là từ bao giờ ?

Bạch Thiên Di chăm chú nhìn đôi mắt sáng và tràn đầy tự tin của anh, cuối cùng cô cũng hiểu ra ý của Lăng Minh Dực. Bạch Thiên Di cong môi cười.

Có lẽ cô cũng muốn cho bản thân mình một cơ hội.

“Được thôi !” Cô gõ gõ hộp pocky, khoe môi không kìm được mà nhếch thành một vòng cung.

“Mưa tạnh rồi, anh đưa em về.”

Nói rồi Lăng Minh Dực đứng lên. Anh vươn vai, tiện tay xoa mái tóc đã khô của mình. Cả hai cũng bước đi trên con đường nhỏ, hai tay anh lại cho vào túi, đây là thói quen có từ lâu của anh. Bạch Thiên Di sau n lần liếc nhìn, cuối cùng cô cũng không kìm được mà lên tiếng:

“Cho tay vào túi lúc đi bộ sẽ rất dễ bị ngã đấy !”

“Ai nói với em vậy ?” Lăng Minh Dực mím môi nhìn Bạch Thiên Di. Anh đâu phải là con nít nữa đâu mà dễ bị ngã ?

“Khoa học đấy !”

Khóe môi Lăng Minh Dực giật giật, từ khi nào cô đã biết nói chuyện khoa học với anh ?. Mặc dù nghĩ thế, nhưng anh vẫn rút hai tay khỏi túi quần, lại cảm thấy rất trống trải, không quen tí nào!

“Vậy theo em con gà có trước hay quả trứng có trước ?” Lăng Minh Dực đột nhiên hỏi.

“Cũng là trong lĩnh vực [Khoa học] đấy !” Anh bổ sung :v

Bạch Thiên Di dẩu dẩu môi suy nghĩ một hồi, đáp:

“Là con gà !”

“Vì sao ?” Lăng Minh Dực nhìn cô mỉm cười, trong vẻ mặt lúc này của cô rất đáng yêu, hồn nhiên như một đứa trẻ.

“Này nhé, thứ nhất câu hỏi tập trung vào chu kỳ và hậu quả. Thứ hai vỏ trứng gà được tạo từ buồng trứng của gà mái, thứ ba trứng nở được là do gà mái ấp...” Cô giải thích, trông có vẻ rất am hiểu.

“Vậy thì con gà đến từ đâu ?” Lăng Minh Dực liếc mắt nhìn sang Bạch Thiên Di vừa hùng hồn tranh luận.

“ ... ”

Vậy là một sự im lặng bao trùm lên cả hai người...

Cuối cùng Bạch Thiên Di vẫn không thể nghĩ ra đáp án, cô sử dụng một biện pháp quen thuộc, chính là đánh trống lảng:

“Bỏ qua vấn đề này, thế hỏi anh, tại sao con bò tót lại điên tiết lên khi nhìn thấy màu đỏ ?”

Lăng Minh Dực liếc nhìn vẻ mặt gian tà của cô, không suy nghĩ mà nói luôn:

“Bò vốn mù màu, đó chỉ là phản ứng của nó trước sự khiêu khích của con người thôi. Vấn đề ở đây là nó mù màu nên chẳng phân biệt được màu nào cả, vậy nên dù có là bảy sắc cầu vồng nó cũng đuổi theo trừ khi em chọc giận nó.”

“Em biết tại sao người ta lại đeo nhẫn ở ngón áp út bên trái không ?”

Lăng Minh Dực quay sang nhìn cô, anh khom người tiện tay nhặt vài cọng cỏ bên đường.

“Thể hiện tình yêu và sự thủy chung ?” Khi cưới nhau người ta vẫn hay đeo nhẫn ở ngón áp út, thật ra cô cũng không biết vì sao.

Lăng Minh Dực mỉm cười nhìn cô. Anh chợt nắm lấy bàn tay trái của Bạch Thiên Di, lồng vào đó chiếc nhẫn cỏ đơn giản không biết anh đã tết từ lúc nào, nói:

“Vì nó là ngón tay duy nhất có mạch kết nối trực tiếp với trái tim”. Giọng nói anh nhẹ nhàng nghe rất êm tai, ánh mắt như phát sáng, tỏa ra từng đợt tia sáng ấm áp lan tỏa khắp nơi.

Bạch Thiên Di muốn rút tay lại, nhưng anh đã nhanh chóng buông tay.

“Ra là thế...” Bạch Thiên Di giật tay lại theo phản xạ, cô chợt thấy hối hận. Cô sợ hành động của mình làm tổn thương Lăng Minh Dực.

Cô không dám nhìn vào chiếc nhẫn cỏ trên tay mình, tim cô đập thành thịch như chạy marathon.

“Nhà anh ở ngã rẽ phía trước rồi !” Lăng Minh Dực đột nhiên nói khiến Bạch Thiên Di giật mình.

“Hả ? Đến rồi ?”

Lăng Minh Dực nhìn vẻ mặt ngớ ngẩn của cô phì cười, anh vỗ vỗ vào đầu cô:

“Là ở ngã rẽ phía trước, hoan nghênh em đến chơi...”

“ ... ”

“Anh nói rồi, em rất quan trọng !”

“ ... ”

Đến khi bóng Lăng Minh Dực đã khuất xa, cô mới choàng tỉnh.

Nhà anh cũng ở đây ????

Về đến nhà, cô khẽ khàng nhón chân đi lên phòng của mình. Cô sợ Hà Tử Phàm sẽ thức giấc.

“Về rồi ?”

Giọng nói trầm khàn đầy vẻ lạnh lùng vang lên, khiến cho kẻ lén lút đó giật thót, lông tơ cũng theo đó mà dựng cả lên.

Suýt nữa thì tim cô rơi ra ngoài.

“Em...” Chợt thấy giọng mình hơi khàn, cô nuốt nước bọt, nói tiếp:

“Em về rồi !”

“Đi đâu ?” Hà Tử Phàm tiến lại gần, anh mặc bộ đồ ngủ, tóc có hơi rối, vẻ mặt toát lên sự bức tức và khó chịu.

Bạch Thiên Di bất giác thở một tiếng nhẹ nhõm, lúc này cô đã có thể xác định một chuyện. Anh không biết cô đã đi đâu.

“Em đã đi đâu ?” Hà Tử Phàm bỗng áp sát lại gần Bạch Thiên Di, tay anh nắm lấy cổ tay cô, thô bạo đến mức khiến cô cảm thấy đau. Anh gằn giọng, lời nói lạnh lùng khiến cô cảm thấy da mình như bị kim chích.

Cô chưa bao giờ thấy một Hà Tử Phàm như thế.

“Em...” Chưa kịp trả lời, môi cô đã bị anh phủ lấy. Anh ra sức ngấu nghiến môi cô một cách thô bạo. Còn chưa kịp định hình chuyện gì đang xảy ra, cô đã cảm thấy đau rát ở môi.

Anh cắn cô.

Bạch Thiên Di theo phản xạ “A” lên một tiếng, nhưng lời nói còn chưa kịp thoát ra khỏi cuống họng đã trôi ngược vào trong, nhân cơ hội đó, Hà Tử Phàm đã tách hàm răng của cô ra, nụ hôn dữ dội nóng ẩm kia đã trở nên ướt át và càng thô bạo hơn. Bạch Thiên Di bị giữ chặt hai tay, cả người bị ép vào tường không thể kháng cự được...

Bạch Thiên Di bất lực để anh chu du khắp khoang miệng mình. Cô muốn đẩy anh ra, nhưng đó là chuyện không tưởng. Cô nghĩ, nếu cô đã bị cưỡng hôn một cách mạnh bạo như thế này thì thay vì phải chịu đựng tại sao cô lại không tận hưởng nó ? Vậy là Bạch Thiên Di không chần chừ một giây nào, vòng tay qua cổ Hà Tử Phàm, nồng nhiệt đáp trả.

Hà Tử Phàm thoáng chốc bất ngờ, nhưng anh nhanh chóng chiều theo cô. Nụ hôn kéo dài đến vài phút đồng hồ.

Đến khi Hà Tử Phàm buông cô ra. Hai má Bạch Thiên Di đã đỏ ửng, đôi môi còn sưng như vừa ăn ớt. Cô sắp tắt thở...

Bạch Thiên Di được anh buông ra, liền thở hì hục như trâu, hít lấy hít để. Hà Tử Phàm nhìn Bạch Thiên Di cả mặt đỏ ửng liền cảm thấy có chút cắn rứt, anh nói:

“Xin lỗi.” giọng khàn đặc trầm ấm khiến người đối diện không khỏi tim đập tim run.

Bạch Thiên Di bất ngờ nhìn Hà Tử Phàm, đây là lần thứ mấy cô cảm thấy bất ngờ trong buổi tối hôm nay rồi ?

Anh nhẹ nhàng hôn lên má cô. Rồi lại nhìn cô thật lâu, môi anh hơi mím lại. Đến khi Hà Tử Phàm đã trở về phòng của mình, Bạch Thiên Di vẫn như bị Medusa làm cho chân biến thành đá.

Sau đó thì Bạch Thiên Di đã không biết mình về phòng bằng cách nào :v :v :v

Hà Tử Phàm đứng trước ban công hút thuốc.

Cô ấy lại gặp cậu ta.

Anh thật sự cảm thấy trái tim như bị bóp nghẹn.

Khi này, lúc trời mưa, anh đã sợ cô nàng ngốc đó dính mưa nên đã đi tìm cô vì biết cô ra ngoài mà quên mang dù. Anh đã đi khắp khu nhà tìm cô giữa trời mưa.

Cho đến khi anh nhìn thấy...

Bạch Thiên Di và Lăng Minh Dực ngồi cạnh nhau trong cửa hàng tiện ích, trông cô rất...vui vẻ.

Thì ra anh đã cả nghĩ rồi. Cô có thể mua dù ở cửa hàng tiện ích kia mà ? Anh siết chặt chiếc dù màu xanh da trời trong tay, quay về nhà. Nhớ lại cảnh tượng khi cô và Lăng Minh Dực cười đùa trong cửa hàng tiện ích, chợt trong lòng anh lại dâng lên một thứ cảm giác kì lạ. Anh đã sợ ?

Lúc này, anh đã không thể kìm chế được bản thân mình. Anh hận mình không thể ôm cô chặt hơn nữa, để cô suốt đời không thể thoát khỏi anh.

Ngoài trời mưa đã dừng hẳn, chỉ còn lại chút hơi lạnh của nước mưa càng khiến không khí thêm trầm lắng hơn. Hà Tử Phàm đứng tựa vào ban công, anh dụi mắt thuốc đang hút dở đi, để mặc cho từng đợt hơi lạnh thấm vào người.

...

....

.....

Chuyện Bạch Thiên Di không thể ngờ nhất chính là: Trong công ty truyền tai nhau rằng cô và Tổng Giám Đốc đang tìm hiểu nhau.

Điều này cô nghe được từ miệng của Hiểu Lập. Không biết có đáng tin hay không, nhưng 90% có vẻ chính xác, vì từ khi bước vào công ty đến khi đặt móng vào chỗ ngồi cô không biết đã nhận được bao nhiêu ánh mắt và tiếng thì thầm to nhỏ.

Điều này khiến cô khó chịu.

Cô nghĩ, cô không nói, anh không nói, vậy thì là ai nói chứ ? Tin đồn thì phải có người tung ra, không có lửa thì làm sao có khói ?

“Tiểu Di này, tin đồn dù sao cũng chỉ là tin đồn thôi, cậu và Tổng Giám Đốc quen nhau ? Nếu đúng là vậy thì tớ đi bằng đầu”

Hiểu Lập cười ha hả, cô biết rõ cô bạn Bạch Thiên Di này, chính là loại rất không hợp làm vợ sếp.

Bạch Thiên Di suy nghĩ một hồi, cô đáp:

“Vậy cậu đi cho tớ xem đi !”

Mặc kệ tiếng la hét của Hiểu Lập, Bạch Thiên Di vẫn ung dung lên mạng tìm hiểu cách hôn. Cô nghĩ bản thân cô hôn rất vụng về.

Vậy là dưới sức ảnh hưởng của Hiểu Lập, cả phòng đều tin nó là sự thật 100%...

Cô không biết nói gì hơn, rõ ràng sức ảnh hưởng của Hiểu Lập là vô cùng lớn...

Vậy là những câu hỏi như: Bắt đầu từ khi nào ? Ở đâu ? Ai bày tỏ trước vân vân mây mây được Hiểu Lập sử dụng liên tục không ngừng nghỉ. Bạch Thiên Di không nhịn được mà quát cho cô ấy một tiếng. Cô có thể im lặng nhưng không thể im lặng mãi được. Trả lời qua loa để thỏa mãn sự tò mò của Hiểu Lập. Kết quả là hôm sau Hiểu Lập mày mui ủ rũ ngượng ngùng như cô gái biết yêu đứng trước mặt cô khiến Bạch Thiên Di sa sầm mặt.

“Lại chuyện gì nữa đây công chúa ?” Bạch Thiên Di đùa.

“Tiểu Di, đáng ghét sao lại gọi người ta là công chúa !” Giọng nói eo éo của Hiểu Lập làm Bạch Thiên Di không ngừng run rẩy, cảm giác như có con sâu bò qua bò lại trên người cô.

“Ghê chết được, có chuyện gì ?” Mỗi khi giọng đảm bảo một trăm phần nghìn là Hiểu Lập có chuyện muốn nhờ vả cô.

“Hi hi, đúng là chỉ có Tiểu Di hiểu tớ nhất. Tiểu Di tớ hỏi cậu này, cậu có thương tớ không ?” Hiểu Lập mở to mắt nhìn cô, cố ra vẻ ngây thơ nhất có thể.

“Không !” Bạch Thiên Di dứt khoát.

“Cậu có xem tớ là bạn không ?”

“Không !”

“Cậu có thấy tớ đáng yêu không ?”

“Tớ cho cậu mười giây...mười...chín...”

Hiểu Lập như bắt được tín hiệu của Bạch Thiên Di nên nói luôn một tràng dài như súng liên thanh:

“Là thế này hôm qua tớ có gặp lại đồng bọn của Trịnh Tư Yển, bọn họ không tin cậu và Tổng Giám Đốc có quan hệ thân thiết với nhau dù cho tớ có dùng cả lượng nước bọt dùng trong một tháng để chứng minh điều đó là sự thật thì họ vẫn không tin. Vậy nên tớ đã đại dột hẹn họ ở quán xxx lấy cớ liên hoan cậu bắt được con rùa vàng...”

“Rồi sao nữa ?” Bạch Thiên Di không quan tâm cho lắm, liên hoan thì liên hoan thôi, bắt được rùa vàng là điềm tốt. Mà...Trịnh Tư Yển là ai cơ ? :-?

“Chủ chi là...Tổng Giám Đốc”

“ ... ”

Bạch Thiên Di làm rơi con chuột lần thứ hai. Lần này nó hư thật rồi...

“Cậu điên à ?” Bạch Thiên Di nói như hét với Hiểu Lập, điều này khiến mọi người trong phòng nhìn cô như quái thú, Bạch Thiên Di liền nhỏ giọng lại, cô nghiêng răng nghiêng lợi nói:

“Khi không lại kéo cả anh ấy vào làm gì ?” Rắc rối lại đến rồi =”=

“Vì họ không tin tớ, trong phút chốc nóng giận đã lỡ lời...” Hiểu Lập mặt mày ủ dột nói.

“Tớ mặc kệ cậu !” Bạch Thiên Di xua tay, cô không thích phiền phức.

Hiểu Lập ngay lập tức ôm lấy cánh tay Bạch Thiên Di ra sức ỉ ỏi.

“Tiểu Di à ! Cậu không thể làm như vậy được, chúng ta là bạn mà không phải sao ? Tớ không thể mất mặt một cách oan uổng như thế được. Vả lại nếu cậu kéo được Hà Tử Phàm đến không phải họ cũng sẽ xem thường lẫn cậu sao ? Xem như vì cả hai chúng ta đi, nhé ! Nhé ! Nhé !”

Bạch Thiên Di suy nghĩ một lúc, cô cũng không thể để Hiểu Lập chịu hết như thế được. Cô nghiêng răng nghiêng lợi lần hai:

“Đây là lần cuối cùng !” Còn có lần thứ hai thì cô thà chết còn hơn.

Như được vớt lên từ hố phân, Hiểu Lập mừng rỡ ôm lấy cô:

“Cám ơn cậu nhiều lắm Tiểu Di à, cậu là tốt nhất !”

Bạch Thiên Di thở dài. Ai bảo cô có đứa bạn ngốc thế chứ ?!

Liên hoan là chuyện nhỏ, nhắm mắt cũng có thể giải quyết được, cô gái tên Trịnh Tư Yển chắc chắn sẽ rất háo hức đến cùng đồng bọn xem kịch. Nhưng chuyện lớn chính là:

Làm sao để kéo Hà Tử Phàm đến đó chứ ?

25. Chương 26

Tác giả: Tôi Là Người Mù Chữ

CHƯƠNG 26

Suy nghĩ cả buổi chiều, Bạch Thiên Di vẫn không nghĩ ra cách nào để dụ dỗ Hà Tử Phàm đến bữa liên hoan. Cô bắt đầu cảm thấy hoang mang.

Tiền ?

Anh đâu có thiếu...Nếu đổi lại là cô thì còn được, cô còn phải trả nợ và nuôi hai đứa con thơ =(

Danh phận ?

Cái này anh vốn có thừa rồi, đâu cần cô phải ban phát cho làm gì.

Thế xác ?!

Thôi quên đi...Bạch Thiên Di không thể nào tưởng tượng đến cảnh mình ăn mặc đẹp rồi tự thắt một chiếc nơ bướm thật to mang đến tặng cho anh được ! Như vậy là đánh giá quá thấp bản thân cô ! (tôi nghĩ cô đã đánh giá quá cao bản thân thì có...Ai mà thêm chứ ?!)

Bạch Thiên Di suy nghĩ mãi vẫn không có cách nào khác. Cô chán nản đăng nhập vào Facebook cầu may, biết đâu ai đó có thể cho cô lời khuyên thì sao ?

Vừa hay, tên của Lục Hợp đang sáng lấp lánh trên màn hình máy tính thật khiến lòng Bạch Thiên Di xao xuyến...à không, là vỡ òa không tìm được mà hét lên một tiếng “A...”.

Violet tỉ tỉ có trên mạng !

[Agavaceae]: Hợp Hợp :(

[Violet]: Chuyện gì ?

[Agavaceae]: Cứu tớ :(

[Violet]: Chuyện gì?

[Agavaceae]: Rắc rối tìm đến nhà :’(

[Violet]: Rốt cuộc là chuyện gì ?!

Lục Hợp đã hết kiên nhẫn với cô bạn này. Cô cau mày nhấn thật mạnh vào phím enter.

Bạch Thiên Di lòng đau như cắt tường thuật lại mọi chuyện cho Lục Hợp biết, phía bên này máy tính cô đã đau lòng muốn chết đi sống lại...

[Agavaceae]: Phải làm sao đây ?!!! Tên Bạc Hà đó rất khó dụ đấy !!

Bên kia vẫn xuất hiện dấu ba chấm, chính là người bên kia đang trả lời. Bạch Thiên Di vẫn đang trong trạng thái nín thở chờ đợi.

[Violet]: Chui ngược vào bụng mẹ rồi sinh ra lần nữa.

Bạch Thiên Di tức muốn học máu. Ý cô nói cô ngốc đến mức hết thuốc chữa à ?!

[Agavaceae]: =(có cậu chui ấy, cậu và anh ta đi mà chui lại vào bụng mẹ ấy !

[Violet]: Ồ vậy sao?

[Agavaceae]: Hì...hì...là tớ nhầm ! Là tớ chui, tớ và Hà Tử Phàm đều phải chui, hi hi :)

[Violet]: Đã quá muộn, chụp hình lại rồi !

[Agavaceae]: Sặc ! Hợp Hợp xinh đẹp à ! Đừng thù dai nữa mà :(Mau nghĩ cách giúp tớ đi !!!

Bạch Thiên Di vỗ thùm thụp vào ngực, cô sắp tiêu hóa không kịp nữa rồi. Rất nhanh sau đó màn hình hiện lên tin nhắn trả lời của Lục Hợp:

[Violet]: Nói thẳng với anh ta đi !

Lục Hợp nhúm mày, nếu thay vì phải suy nghĩ cách thêm đau đầu thì cứ nói thẳng không phải hay hơn sao ?

Bạch Thiên Di ngồi trước máy tính như bị điểm huyết. Cô chấn động. Nào cô như được khai thông trong một khoảnh khắc, Bạch Thiên Di xúc động ôm máy tính suýt khóc.

Chính xác là như vậy.

Nếu phải mắc công tìm kiếm lý do thì cứ nói thẳng, đó mới chính là phong cách của cô chứ !

[Agavaceae]: Thanks người đẹp, tớ sẽ mua quà cho cậu vào hôm sinh nhật :-*

[Violet]: Không phải bắt buộc phải mua rồi sao ?

[Agavaceae]: Hí hí bị phát hiện rồi !

[Violet]: Tớ không có mù chữ...

[Agavaceae]: ...

Buổi tối về nhà, sau khi ăn cơm xong theo thông lệ cũ phòng ai người đó về. Cho Alexander và Sebastien ăn xong, Bạch Thiên Di ôm con gấu bông to dùng của mình, mặt dày đến gõ cửa phòng Hà Tử Phàm.

“Có chuyện gì ?” Hà Tử Phàm mở cửa rất nhanh, trông anh như đang chuẩn bị đi ngủ.

“Em...”

Rõ ràng lúc chiều còn rất quyết tâm, nhưng sau khi nhìn thấy “đồ thật” lại cảm thấy lóng ngóng không nói được lời nào.

“Sao ?”

Hà Tử Phàm nhướn đôi mày tuyệt đẹp của mình, đảo mắt nhìn Bạch Thiên Di từ trên xuống dưới. Trên người cô lúc này chỉ mặc bộ pyjama màu xanh nhạt in chi chít hình thỏ, trông tay lại còn ôm con gấu bông to gần bằng nửa người mình, không phải là...

“Không phải muốn cùng anh đấy chứ ?” Anh lên giọng ở từ cuối, trong lời nói mang đầy vẻ châm chọc.

“Cái gì mà cùng anh chứ !? Đồ biến thái !”

Bạch Thiên Di thẹn quá hóa [điên], cô cầm cả con gấu ra sức đánh vào người anh.

Hà Tử Phàm bị cô phi cả con gấu to vào người không kịp tránh, anh đành giang tay ôm cả con gấu vào lòng, nhân tiện lôi luôn chủ nhân con gấu ấy theo.

Bạch Thiên Di bị anh kéo đột ngột chỉ kịp “Á !” lên một tiếng như muỗi kêu, sau đó chẳng thể nhúc nhích nữa...

“Mặc pyjama đến gõ cửa phòng người khác vào giờ này không phải muốn ngủ cùng chứ là gì ?” Hà Tử Phàm nhướn nhướn mày, khóe môi cong cong, ánh mắt mang đầy ý cười.

“...”

“Em nghĩ gì đấy ?” Anh nhếch môi liếc nhìn cô.

“...” Bạch Thiên Di nghĩ lúc này cô nên im lặng.

Hà Tử Phàm bắt chợt cúi người xuống thì thâm vào tai cô:

“Thật ra nếu em muốn, cơ thể anh luôn sẵn sàng...”

Bạch Thiên Di tức đến thổ huyết...Thôi được rồi, thật ra cô cũng đã suy nghĩ...theo một chiều hướng khác...>”

“Thả...” Chưa kịp nói hết câu, môi cô lại bị bịt kín. Bạch Thiên Di bị tấn công bất ngờ vốn vẫn chưa kịp phòng bị đã bị anh quay như chong chóng. Đến khi anh buông cô ra, Bạch Thiên Di mặt mũi đỏ rực thở phì phì...

“Tôi nay ngủ với anh nhé”

Không biết thế nào, nhưng khi định thần lại, cô đã thấy mình ở trên giường của anh, đắp chăn của anh, ôm gối của anh, lại còn...ngồi trong lòng anh...Bạch Thiên Di ngẩn ngơ bất giác gật đầu, hình như cô đã quên mất mục đích của mình khi đến đây... (ĐỒ HÁO SẮC !! >"<)

“Sao thế ?” Hà Tử Phàm mở mắt, kéo cô nằm xuống cạnh mình. Bạch Thiên Di bị kéo ngã xuống giường, sau đó lại gượng sức ngồi bật dậy.

“Gấu của em...” Bạch Thiên Di trong lúc hôn nhau con gấu của cô đã bị vứt đi đâu mất, nãy giờ cô đang dáo dác tìm con gấu của mình, mà vẫn không thấy nó đâu cả, vừa định bước xuống giường để tìm thì cô đã bị ai đó kéo lại.

“Đây !”

Vậy là ở giữa anh và cô có một con gấu chắn ngang, Bạch Thiên Di ôm con gấu nhìn Hà Tử Phàm nhắm mắt thư giãn, cô lại nhớ ra một chuyện quan trọng hơn nữa. Lấy hết can đảm sao n lần nhìn anh chăm chăm, Bạch Thiên Di cũng đã có thể mở lời:

Hà Tử Phàm mắt vẫn nhắm, hỏi:

“À...ừm là chuyên liên hoan đó. Mọi người hỏi anh có đến được không?”

“Được !”

Bạch Thiên Di chợt cảm thấy trong lòng dấy lên một cảm xúc khó tả, cô thấy rất thỏa mãn, rất... hạnh phúc ?

191

Chắc, từ này cô nên giữ trong lòng thôi, nếu nói ra thì cô không thể tưởng tượng nổi kết cục của mình nữa. Vậy là Bạch Thiên Di thầm cảm thán trong lòng: Đáng yêu 1000 lần >3

Bạch Thiên Di chợt nhớ đến chuyện Phương Bối Huyền, tâm trạng cô chợt thay đổi 360 độ. Cô biết bản thân không nên suy nghĩ nhiều về việc đó, nhưng mà ít ra cô cũng có thể ỉn một lý do. Ít ra anh cũng ở cạnh cô.

Bạch Thiên Di say sưa nhìn ngắm gương mặt điển trai của ai đó, không tìm được mà hôn lên trán anh một cái. Cô nhồm miệng hài lòng rồi rúc người vào con gấu, an tâm ngủ một giấc ngon lành.

Kết quả buổi sáng sau khi ngủ dậy, cô dậy muộn và người bên cạnh thì biến mất...

Bạch Thiên Di giận dữ và không thèm nói chuyện với ai đó.

Chớp mắt cũng đến ngày hẹn. Trông Hiểu Lập nhanh nhẩu hoàn thành xong việc sớm nhất chạy qua chạy lại lằng xằng như con lật đật, trông cô ấy có vẻ còn nôn nóng hơn cả cô.

Tan ca, mọi người cũng kéo nhau đến nhà hàng cách đó không xa. Bạch Thiên Di gọi cho Hà Tử Phàm nhưng không ai bắt máy, Bạch Thiên Di đành nhắn địa chỉ cho anh sau đó cùng mọi người đến đó trước.

Hiểu Lập vốn đã đặt sẵn phòng ở đó, Trịnh Tư Yển cũng được đồng bọn nhắn địa chỉ buổi liên hoan, cô ta quả nhiên là người đến sớm nhất.

“Đến rồi ?” Hiểu Lập vừa nhìn thấy Trịnh Tư Yển ngồi ở phòng chờ, cất tiếng hỏi.

“Tất nhiên, đi xem kịch thì phải đến sớm giành chỗ tốt chứ !” Trịnh Tư Yển mỉm cười, trông cô ta khác xa lúc ở công ty, hình như là vừa sửa mũi :-?

“Để xem ai là diễn viên đấy...” Hiểu Lập “Hừ !” mũi một tiếng ra vẻ đắc ý. Mọi người ai cũng hiểu chuyện, nên rất tự nhiên vào trong trước.

“Nào, gọi món thôi !” Lưu Lão Đại tươi rói cầm menu chuyển ọi người. Sau một hồi cãi vã quyết liệt, ai cũng đấu tranh giành chính kiến của mình, không ai chịu nhường ai, khiến Bạch Thiên Di đau đầu muốn chết. Thêm món này bớt món kia, loạn xạ cả lên.

Đương lúc mọi người đang ồn ào, nhân viên nhà hàng bỗng mang món ăn lên, chớp mắt đã đầy cả bàn ăn. Cả đám đương nhao nhao bát nháo không hẹn mà đồng loạt im lặng mắt mở to nhìn nhân viên dọn thức ăn ra bàn. Bạch Thiên Di cũng không ngoại trừ. Bọn cô vẫn chưa gọi món kia mà ???!

Như hiểu được nét mặt của mọi người, anh nhân viên mỉm cười giải thích:

“Lúc này Ngài Hà có đặt sẵn món ăn rồi ạ. Ngài còn dặn mọi người cứ tự nhiên !” Dừng một chút, như nhớ ra điều gì đó, anh ta bổ sung thêm:

“Ngài Hà còn nói, nếu thiếu mọi người cứ việc gọi thêm.”

Lời anh nhân viên phục vụ vừa dứt, mọi người lại lần nữa không hẹn mà đồng loạt vỡ òa lên:

“Oa oa, Tổng Giám Đốc thật mạnh mẽ !”

“Vi cá ! Là vi cá thật đó !” Ai đó như sắp khóc.

“Chắc chắc, không hổ danh là có tiền là phải khác, như thế này mới hổ danh là đàn ông chứ ! Vứt tiền qua cửa sổ !” Lão Lưu giả vờ lắc đầu, nhưng đưa đã đảo một vòng quanh bàn xoay.

Bạch Thiên Di khóe môi giật giật, dù cô không sành ăn cho lắm, nhưng nhìn những món ăn trên bàn như lấp lánh ánh sáng, tôm hùm thì đếm vừa hay mỗi người một con, ngỗng nguyên con, cá hải tượng cũng nguyên con, còn chưa kể đến những món khác cô chỉ biết nó lấp lánh chứ không biết nó là cái chi chi.

Quả là vùng tiền qua cửa sổ mà !

Bạch Thiên Di thở dài. Điện thoại cô bỗng rung lên một tiếng, là anh gọi. Cô liền ra ngoài nghe điện thoại:

“Sao còn không mau đến đây, món cũng gọi sẵn rồi, vậy mà còn chưa xuất hiện ?” Bạch Thiên Di chất vấn.

Đầu dây bên kia im lặng một lúc, anh nói:

“Xin lỗi, có việc đột xuất không đến được.”

Bạch Thiên Di liền hiểu chuyện, cô cười:

“Lại họp hành nữa ?”

Anh hơi trầm ngâm một lúc:

“Ừ.” Lại tiếp:

“Xin lỗi !”

Bạch Thiên Di cười títt mắt:

“Đi xin lỗi cái chức tổng giám đốc của anh ấy !”

“Nhớ về nhà sớm, chơi vui nhé !” Anh dặn.

“Em biết rồi, bye bye...”

Sau khi cúp máy, Bạch Thiên Di cảm thấy có chút hụt hẫng...

Cô đâu có điếc.

Lúc này khi anh nói “chơi vui về” rõ ràng cô nghe thấy giọng nữa gọi anh, bóp chết cô cũng nhận ra đó là giọng của Phương Bối Huyền. Cô ta nói: “Nhanh lên Tử Phàm, em muốn ăn beefsteak !” Rõ ràng là anh hủy hẹn với cô, đi ăn cùng Phương Bối Huyền, lại không ngại nói dối cô.

Cô thở dài một tiếng, rồi vào trong cũng nhập tiệc với mọi người. Vừa ngồi xuống ghế, đập vào mắt cô là hai chai rượu để trên bàn.

“Đã là tiệc thì đâu thể thiếu cái này. Vui chơi mà không có rượu thì còn gì là vui !” Lão Lưu vừa khui nắp vừa cười ha hả...

Như nhận ra nét mặt không vui của Bạch Thiên Di, người nào đó lúc này cũng đã lên tiếng:

“Tổng Giám Đốc đâu ? Sao vẫn không thấy đến ?” Giọng nói của Trịnh Tư Yến vang khắp phòng, khiến mọi hoạt động đều ngưng lại.

“Hay là không đến rồi nhỉ ? Uống công tôi mặc đẹp thế này! ” Giọng cô ta đầy vẻ khinh bỉ.

“Tất nhiên là đến rồi ! Di Di ở đây, sao anh ấy lại không đến ?!” Hiểu Lập liền nhảy vào.

Bạch Thiên Di bắt đầu cảm thấy đau đầu. Rượu chỉ mới khui, cô còn chưa uống được giọt nào đã cảm thấy choáng váng, cô đã làm gì nên tội chứ. Dưới những ánh mắt “thiết tha triu mến” của đồng nghiệp, để thỏa mãn trí tò mò của mọi người, Bạch Thiên Di đành giải thích.

“Đúng thật là anh ấy nói sẽ đến, nhưng lúc này lại vừa gọi điện bảo bận công việc, không đến được !”

“Ra lúc này Tiểu Di ra ngoài để nói chuyện với Tổng Giám Đốc ? Không sao không sao, không đến cũng không sao, phòng chúng ta liên hoan với nhau, người ngoài tham dự sợ mất vui, nếu là cấp trên thì lại phải giữ phép tắc, thật sự rất phiền, như vậy cũng tốt !” Lão Lưu như được uống thần dược, bỗng nhiên sáng suốt hẳn ra. Đỡ cho cô phải nói nhiều.

Trịnh Tư Yến mặt dày đến đâu cũng hiểu được câu Lão ấy nói “...người ngoài tham dự sợ mất vui...” cũng tức đến nghiêng răng nghiêng lợi. Sau đó cũng tự tìm ình một lý do để rút lui.

“Tôi có công việc phải đi trước, xin phép tôi về trước !”

“Ồ, hôm nay là cuối tuần mà ai cũng bận bịu nhỉ ?” Cậu nhóc học việc ngây thơ nói khiến Bạch Thiên Di nhin cười đau cả bụng.

Trịnh Tư Yến tức xanh cả mặt dậm gót giày đi thẳng ra ngoài, Lão Lưu còn vọng ra một câu:

“Không tiễn nhé !”

Bạch Thiên Di thiết nghĩ, chắc cô ta sẽ không về nhà mách bố đấy chứ.

Cuối tuần, [ai cũng bận bịu], Bạch Thiên Di nhếch môi cười.

Quả là hài kịch.

Lúc này cô không muốn nghĩ gì nữa, cô cảm thấy mình chơ vơ, bất an biết mấy. Muốn tát vào mặt mình một cái, cười cái gì mà cười chứ !? Vậy là cô bỏ qua hết mọi chuyện khiến cô khó chịu, “quấy” cùng Lão Lưu và đám bợm rượu kia.

“Chị xem, mặt cô ta lúc đó có giống con bạch tuột không ? Biết thế em đã chụp vài tấm hình làm kỉ niệm. Thật là thỏa mãn quá đi mà !”

Hiếu Lập mới uống một tí đã như kẻ say rượu cười nghiêng ngả trông thật quái. Hai má cô ấy đã đỏ ửng cả lên nhìn như nữ sinh lần đầu biết yêu...

Cô không biết mình đã uống hết bao nhiêu, nhưng hình như cô không đứng nổi nữa...

Quả thật rượu vào thì lời ra. Ngồi nghe Lão Lưu kể về chuyện đời của mình, Bạch Thiên Di chợt thấy mình quả thật vẫn chưa là gì cả. Những gì bản thân trải qua vẫn chưa bằng một cái móng tay của Lão. Lão Lưu tên thật là Lưu Chí Tôn, tuy chỉ mới ba lăm tuổi nhưng cũng được xếp vào hàng lão niên nên mọi người gọi anh ta là Lão Lưu cho thân thiết.

Chí Tôn kể rằng năm sáu tuổi bố mẹ anh ta ly hôn, anh ta sống với mẹ. Mẹ anh là một người phụ nữ hiền lành tốt bụng, rất thương anh em họ, nhưng khổ nổi, bà lại yếu mệnh, bỏ anh em anh ta khi đó mới lên chín cho bố nuôi.

Bố anh ta thì lại cờ bạc, bỏ anh em họ cù bơ cù bất, khiến anh ta vừa học xong lớp chín đã phải vừa học vừa làm. Chí Tôn cũng ý thức được nên rất cố gắng, cấp 3, lần đầu tiên “fall in love” với một người, nhưng khi vừa tốt nghiệp xong, cô ấy sang Đức tiếp tục học. Vì yêu người ta mà lấy tiền dành dụm đi làm được mua một cái máy tính để có thể thường xuyên liên lạc. Nhưng chợt một ngày cô ấy biến mất khỏi mạng internet khiến anh ta mất ăn mất ngủ. Ngay sau đó Chí Tôn mới biết chuyện qua anh họ của cô ấy.

Cô ấy bị ung thư.

Lần đầu tiên anh ta khóc vì một người không cùng máu thịt với mình, nhưng đó là người dẫn đến trái tim của Chí Tôn. Chí Tôn lúc đó đã quyết định sẽ chờ cô ấy. Cuối cùng anh cũng liên lạc được với cô ấy. Người đó đã nói một câu mà Lão Lưu suốt đời không quên được:

“Nếu như em còn cơ hội, em cũng sẽ làm như anh. Nhưng nếu như không còn, anh phải sống thật vui vẻ nhé !”

Kể đến đây đã có người không cầm được nước mắt khóc hu hu. Lão Lưu chỉ mỉm cười nhìn đồng nghiệp mình nước mắt ngắn nước mắt dài. Bạch Thiên Di nhìn anh, lúc này trong anh mới thật bản lĩnh làm sao ! Lúc đó cô mới nhận ra, hình như mình cũng đang khóc tu tu. Câu chuyện của Lão Lưu giống như giọt nước tràn ly khiến Bạch Thiên Di không kìm được.

Chắc, rượu quả nhiên có khả năng làm con người ta yếu mềm.

Lão Lưu vỗ vỗ vai cô gái khóc huhu ấy, tiếp tục kể: hai tháng sau thì cô gái đó mất. Cô ấy nằm lại bên Đức, bên dòng sông Rhur cô ấy yêu quý mà không trở về đây với anh nữa.

Bạch Thiên Di nuốt nước bọt. Lúc đó không hiểu sao cô lại nhớ đến Lạc Hân. Sau những câu chuyện của Lão Lưu, mọi người đều thi nhau kể chuyện về mình. Buổi liên hoan diễn ra hết sức tốt đẹp nếu như cô không uống quá nhiều rượu.

Tiệc tan, mọi người đều ra về cả, cả Hiếu Lập cũng được người nhà đến đón. Bạch Thiên Di đầu óc u u mê mê, hối hận vì mình đã uống quá chén, chỉ biết hình như có người đến lay cô dậy, hỏi:

“Chị ơi, nhà hàng chúng tôi phải đóng cửa, chị có thể gọi người thân đến đón không ?”

Người thân ? Ngoại trừ Lục Hợp thì ở trong thành phố này chỉ có mỗi Hà Tử Phàm là thân thiết nhất với cô thôi. Vậy là cô lấy điện thoại ra đưa cho nhân viên nhà hàng. Chỉ biết anh ta nói gì đó sau đó lại lay cô:

“Chị ơi, bạn chị bảo đang đi công tác, không có ở thành phố này...”

Bạch Thiên Di cau mày, mọi người ai ai cũng bận bịu ! Sau một hồi đấu tranh tư tưởng cô quyết định sẽ đi taxi về nhà, đây chính là cách tốt nhất.

Không cần đến người thân gì cả !

Thấy Bạch Thiên Di loạn choạng đứng dậy bước đi, nhân viên phục vụ liền chạy đến kéo cô lại, đoạn nói:

“Chị ơi...chị đi đâu thế ?”

“Đi về !”

“Lúc này khi tôi cúp máy thì có người gọi đến, tôi đã cho anh ta địa chỉ chỗ này, chắc anh ta sẽ đến ngay thôi, chị ở lại chờ một chút đi !” Nhân viên phục vụ lo lắng kéo cô lại.

Bạch Thiên Di khi say thì rất dễ bảo, vậy là cô quay lại chỗ cũ nằm ườn ra bàn. Có người đến đón cô về, cô chỉ biết như vậy là đủ.

Kết quả khi mở mắt ra lần thứ hai, cô đã thấy mình ngồi trong một chiếc audi màu trắng, bất ngờ hơn là người ngồi bên cạnh:

“Tỉnh rồi à ?”

Lăng Minh Dực mỉm cười nhìn cô qua kính chiếu hậu.

“Ừ.” Bạch Thiên Di xoa xoa thái dương, đầu cô nhức bưng bưng...

“Em ngủ say quá gọi mãi không dậy, anh đành phải bế em ra xe.” Lăng Minh Dực khéo môi cong lên thành vòng cung tập trung lái xe, một tay đưa cho cô chai nước khoáng.

“Này !”

Bạch Thiên Di đưa tay nhận chai nước uống một ngụm, cô nhìn anh không khỏi thắc mắc:

“Sao anh biết em ở đó ?”

“Lúc này anh gọi cho em thì nhân viên nhà hàng bắt máy, bảo là chủ điện thoại đang say đến mức gọi mãi không tỉnh, bảo anh có quen biết thì đến đón giúp !”

“Ồ...” Bạch Thiên Di không biết nói gì hơn cho hành động lỗ mãng của mình. Cô cảm thấy thật mất mặt.

“Em đã khóc ?” Lăng Minh Dực hỏi.

“Trong tê như vậy sao ?” Chắc hai mắt cô đã sưng to lên rồi =”=.

Anh không đáp.

Anh vẫn quan tâm đến cô.

Dù cô đã gần như từ chối anh. Đã hai giờ sáng, anh vẫn chạy đến đón cô, đã thế còn cố ý chạy đường vòng để cô ngủ được thêm một tí.

“Sắp đến nhà rồi !” Câu nói của Lăng Minh Dực như tiếng chuông đánh thức Bạch Thiên Di.

Cô nghĩ một lát, lại nói: “Em...đến nhà anh được không ?”

Lại tiếp:

“Dù sao em cũng không muốn về nhà...” Lại nhớ đến lời nói dối của Hà Tử Phàm, cảnh anh cùng Phương Bối Huyền bước đi cạnh nhau khiến cô thật nhức mắt.

Lăng Minh Dực nhìn cô một lát qua kính chiếu hậu, hỏi lại: “Em chắc chứ ?”

“Nếu em nói em cũng thích anh thì sao ?”

Bạch Thiên Di ngả đầu tựa vào ghế nhìn anh cười như không cười. Cô đã quá mệt mỏi rồi. Cô muốn một chỗ dựa thật sự, cô sắp không chịu nổi cảm giác lênh đênh một mình chống chọi với những thứ tạp nham rồi. Cô đã cứng rắn quá lâu rồi. Cô đã nhắm mắt cho qua, nhưng anh vẫn không hiểu.

Có lẽ sẽ không quá tệ nếu bắt đầu lại từ đầu, anh đã không trách cô, tại sao cô lại phải dằn vặt mình mãi thế ?

Lăng Minh Dực không nói gì thêm, anh đánh xe một vòng, kéo cần chạy thẳng về phía nhà mình.

Cuối cùng cũng hết một năm. :(tiếc là phải ở nhà làm bạn với cái máy tính cùng tâm trạng thấp thỏm lo lắng của năm cũ. Cầu mong năm mới sẽ tốt đẹp hơn.

Chúc mọi người năm mới vui vẻ nhé. ^ _____ ^

26. Chương 27

Tác giả: Tôi Là Người Mù Chữ

CHƯƠNG 27

Bạch Thiên Di cầm chai nước đứng giữa nhà Lăng Minh Dực. Cô cảm thấy trống trải khôn tả.

Anh bước ra từ căn phòng ở tầng một, bước đến cạnh cô lúc nào, một tay anh cầm lấy chai nước trên tay Bạch Thiên Di, tay còn lại nắm lấy tay cô dặt lên lầu.

Lăng Minh Dực mở cửa phòng, nhét vào tay cô một cái áo thun của nam, một cái quần thun cũng của nam nốt, nói:

“Em đi tắm rồi ngủ đi, khăn mới ở trong tủ, bật voan màu đỏ là nước nóng, nhớ lau tóc thật khô rồi ngủ đây !”

Lăng Minh Dực hơi cau mày nhìn cô, sau đó còn ôn tồn vuốt tóc cô một cái, trong ánh mắt anh lúc này ánh lên rõ vẻ ấm áp chịu đựng. Bạch Thiên Di bất giác khịt mũi, cô gật đầu lia lia trông rất ngoan.

Lăng Minh Dực bỗng cảm thấy thương cô. Anh ra ngoài đóng cửa phòng lại giúp cô, còn không quên dặn dò:

“Có việc gì thì cứ gọi anh nhé, anh ở ngay phòng bên cạnh !”

Sau khi Lăng Minh Dực đi rồi, cô bất giác đưa chiếc áo trên tay lên ngửi. Vẫn còn mùi như trong cửa hàng, đây rõ ràng là áo mới mua. Bạch Thiên Di chợt nhớ lại những hành động của Lăng Minh Dực lúc này, chẳng khác nào anh của ngày xưa trở lại. Cô đang nghĩ gì thế nhỉ? Anh vẫn là anh thôi. Chỉ có cô mới thay đổi thôi!

Bạch Thiên Di đi tắm, cô cảm thấy tốt hơn rất nhiều. Bận vào người chiếc áo của Lăng Minh Dực đưa cho, cả quần nữa, trong cô lúc này thật nhỏ bé. Giống như đang bơi trong bộ đồ vậy - __-. Một cái mừng và một cái mềm là sự kết hợp hoàn hảo. Nhưng mùi xà phòng và quần áo mềm mại khiến cô cảm thấy rất dễ chịu, như thể cô có thể tan chảy, hòa quyện với cảm giác ấy.

Trời hôm nay vẫn còn lạnh. Bạch Thiên Di quấn thật kỹ người trong tấm chăn, vốn bản chất sợ lạnh mãi vẫn không thay đổi được. Bạch Thiên Di còn không quên lấy điện thoại ra tắt nguồn đi, như vậy cô có thể an tâm đi ngủ rồi.

Ngủ một mạch đến tận trưa hôm sau, khi tỉnh dậy đã là hai giờ chiều. Rèm cửa vẫn buông, cả căn phòng tối om khiến Bạch Thiên Di nghĩ là chỉ mới hai giờ sáng.

Lăn lóc một hồi, cô cảm thấy hơi đau đầu. Cũng tại tối qua uống nhiều quá, Bạch Thiên Di tự trách bản thân. Nhưng không sao, lâu lắm rồi cô cũng muốn thử tửu lượng của mình đến đâu, không biết đã bao lâu rồi cô chưa uống say đến thế.

Say nhưng không có nghĩa là mất đi ý thức, Bạch Thiên Di vẫn biết mình đang làm gì, chỉ là đầu óc hơi rối loạn một chút và người thì cứ nặng trĩu ra.

Bạch Thiên Di quyết định đi rửa mặt.

Vừa bước xuống giường, sợi dây buộc hai bên ống quần bị mắc vào thành giường khiến Bạch Thiên Di suýt chút nữa ngã nhào. Cô bực tức đá mạnh chân một cái, sợi dây vẫn lì lợm không chịu đứt ra. Bạch Thiên Di cau mày, cô cởi luôn chiếc quần đó ra, cứ mặc kệ nó vắt vẻo ở đó, tự mình đi rửa mặt.

Kết quả khi vừa bước ra khỏi phòng, Bạch Thiên Di đã bị những tia nắng mặt trời chói chang chiếu thẳng vào mặt. Cuối cùng thì cô cũng đã hiểu nỗi đau đớn của Vampire khi tiếp xúc với ánh mặt trời...

Cô mon men bước chân trần trên sàn nhà lạnh ngắt. Nhà của Lăng Minh Dực tuy cùng khu với Hà Tử Phàm, cách nhau cũng hơi xa, nhưng vẫn là cùng một khu nhà. Nhà của Lăng Minh Dực trang trí khác hẳn nhà của Hà Tử Phàm. Sàn của anh không có thảm, Hà Tử Phàm thì thảm trải khắp nhà nên khi đi cảm giác êm và ấm hơn. Lúc đầu cô còn tưởng chỉ có mỗi nhà của Hà Tử Phàm là kì quặc, xây to thế này mà mỗi tầng chỉ có một nhà vệ sinh. Theo như thông thường thì mỗi phòng đều phải có một cái. Nhưng giờ thì cô đã hiểu, nhà của Lăng Minh Dực cũng thế, chắc là do chủ khu đất này trước khi bán đất đã điền vào hợp đồng như vậy. Có lẽ là do người đó muốn tận hưởng cảm giác sung sướng khi tranh giành nhà vệ sinh chẳng ? Chắc, cô đang nghĩ cái gì vậy ?

Lăng Minh Dực quả thật chu đáo, cả bàn chải đánh răng cũng đã để sẵn trên bồn rửa mặt cho cô. Khăn lau mặt cũng là khăn mới tinh.

Lúc Bạch Thiên Di bước xuống phòng khách. Không biết đầu óc để đâu mà lại vô tình đá trúng bậc thềm khiến ngón chân út suýt chút là tạm biệt bàn chân. Thật là đau chết đi được !!!

Lăng Minh Dực một tay cầm mui, một tay cầm đĩa bày thức ăn ra bàn, anh còn mặc cả tạp dề ló đầu từ bếp ra cười nói:

“Trong em kia, ngủ đến hai mắt từ cái kẹp thành sợi chỉ rồi !”

Bạch Thiên Di bị anh trêu liên lấy hai tay che mặt lại, chỉ chừa ra hai cái lỗ nhỏ lườm anh một cái.

Lăng Minh Dực cười ha hả khiến cô không tìm được vớ tay giặt lấy cái mui anh đang cầm, vung tay giả vờ đánh. Lăng Minh Dực phối hợp rất ăn ý, anh đưa tay lên đỡ, còn moi đầu ra câu thoại sến súa như trong bộ phim kinh điển thời xa xưa.

“Nếu có lòng thương hoa tiếc nguyệt xin thí chủ nhẹ tay...”

Trông bộ dạng anh lúc này rất buồn cười, cứ như mấy cô cách cách thời trung cổ cầm khăn hất qua hất lại với giọng nói vẹt đực vậy.

“Đồ biến thái !”

Bạch Thiên Di tất nhiên là không đánh thật. Cô vút cho anh ba chữ rồi tự mình ném thử các món anh vừa nấu.

Lăng Minh Dực nhướn miệng cười, trong ánh mắt lộ rõ vẻ đắc ý.

“Thế nào ? Ngon đến mức không nói nên lời đúng không ? Đừng có chết mê anh vì cái tài lẻ này nhé !”

Bạch Thiên Di lúc này đang đứng ngây đờ người. Cô biết anh nấu ăn rất ngon vì lúc trước mỗi lần muốn dụ dỗ cô điều gì đó anh lại nấu cơm cho cô ăn. Nhưng mùi vị này, dù là mất đi khoảng kí ức đó, cô vẫn không sao quên được. Cũng giống như món ăn mẹ nấu, hương vị cứ như khắc ghi trong lòng. Cô cứ nghĩ mình sẽ không bao giờ được nếm lại cái mùi vị này, cũng nghĩ rằng mình đã chôn vùi nó cùng anh.

“Thiếu muối rồi !”

Bạch Thiên Di trả cái mui lại cho anh, tự mình đi ra ngoài phòng khách ngồi. Lăng Minh Dực lúc này đã ném thử món của mình nấu, anh đâu có thấy thiếu muối ?

“Em thích ăn mặn ?” Anh hỏi.

“Không !” Bạch Thiên Di cầm điều khiển đổi kênh liên tục.

“Anh không thấy nhạt...” Ánh mắt anh nhìn cô tỏ vẻ khó hiểu.

“Em không nói đồ ăn anh nấu.”

“Thế em tự nói bản thân ?” Lăng Minh Dực cuối cùng cũng hiểu, ra cô đang trêu anh.

“Anh nhìn xem em có giống người thiếu muối không ?” Bạch Thiên Di cầm điều khiển quay sang nhìn Lăng Minh Dực. Xem vẻ mặt cô có quan tâm không ?!

“Anh nghĩ là có...” Anh cầm cái mui, ngẩng đầu nhìn trần nhà, sau đó lại bổ sung.

“Em quên mặc quần rồi !”

“Á !!!”

Bạch Thiên Di chạy như bay lên phòng. Sau đó lại thở phào nhẹ nhõm, cô cứ tưởng mình quên mặc quần nhỏ...Cuối cùng cô đành giật phăng cái quần vẫn đang bị vướng vào thành giường ra, mặc vào, đi cả dép cho lịch sự rồi mới túm tóc lại hiên ngang đi xuống lầu ngồi vào bàn ăn.

Ôi, cảm giác khi vừa ngồi vào bàn đã nhìn thấy tất cả các món ăn đều được dọn lên thật là sung sướng. Trước giờ toàn là cô phải phục vụ cho tên Bạc Hà tư bản kia thôi !

Bạch Thiên Di như một cơn gió quét sạch bàn ăn. Sau đó lại ôm cái bụng căng tròn của mình lên ghế sofa gác chân lên bàn ti vi. Rất có phong thái !

“Thiên Di này !” Lăng Minh Dực rửa bát xong thì đã cởi tạp dề, anh vừa lau tay vừa gọi cô.

“Sao ?”

“Mình đi công viên giải trí nhé ! Lâu rồi anh chưa đến đó !” Lăng Minh Dực đề nghị.

Suy nghĩ một hồi, Bạch Thiên Di cũng đồng ý. Dù sao hôm nay cô cũng không phải đi làm, ăn của anh một bữa cơm thì cũng phải có trách nhiệm một chút !

Vậy là cả hai quyết định sẽ đi công viên giải trí vào buổi chiều. Nhưng lúc đó Bạch Thiên Di lại phát hiện một chuyện quan trọng hơn, chính là: Cô không có quần áo để thay !

Toàn bộ đồ đạc đều ở nhà Hà Tử Phàm cả rồi, cô không thể đến đó lấy bây giờ được. Hôm nay là ngày nghỉ, có lẽ anh sẽ ở nhà, cô quyết định đánh nhanh rút gọn. Lựa thời gian hợp lý, thu dọn đồ đạc, để lại mảnh giấy, cắt đứt quan hệ.

Nhưng không sao, bây giờ đang rất thịnh hành phong cách tomboy. Dù là nữ nhưng mặc đồ nam cũng chẳng sao, cô liền mượn của Lăng Minh Dực một chiếc áo sơ mi, một chiếc áo t-shirt trơn và một cái quần jean, mang thêm đôi giày thể thao của mình nữa. Nhìn mình trong gương, Bạch Thiên Di thấy có vẻ cũng rất ổn. Áo sơ mi cô khoác ngoài, xắn tay áo lên đến khuỷu tay, quần jean thì xắn đến đầu mà chẳng được, trong có hơi lợm lợm một chút nhưng cũng không đến nỗi nào.

Đúng năm giờ, cô và Lăng Minh Dực đã có mặt tại khu giải trí.

Tất nhiên một khi đã đến khu vui chơi thì phải chơi cho đã. Dù mọi chuyện có buồn hay vui thì hôm nay cô cũng phải “quẩy” hết mình.

Cứ suy nghĩ mãi thì cô sẽ phát điên lên mất.

Lăng Minh Dực cũng không có ý kiến gì. Tất nhiên là chơi cho đến khi mặt trời lặn vẫn còn sung sức.

“Ha...ha...anh xem, ông chú soát vé trò tàu lượn đã nhớ cả mặt chúng ta rồi !”

Bạch Thiên Di ngồi trên ghế đá uống nước. Cô đã rất vui.

“Anh chỉ cảm thấy buồn nôn...”

Bốn lần...à không, là năm chứ, tổng cộng hai người đã chơi đi chơi lại năm lần tàu lượn. Tóc cô đã rối bù lên hết rồi đây (nó có bao giờ thẳng ?)

“Còn mỗi trò đu quay là chúng ta chưa chơi thôi !” Bạch Thiên Di nhìn anh miệng cười toe toét.

“Tha cho anh đi, anh không nhắc chân lên nổi nữa rồi !” Lăng Minh Dực đưa tay đỡ trán. Cô gái này, em làm từ sắt à ?

Không ai nói gì, cả hai chỉ im lặng ngồi trên ghế bên bờ hồ ngắm mặt trời lặn. Sắc chiều đỏ thắm như màu máu, cả khung trời như được phủ một lớp rèm khiến mọi thứ như nhòa đi trong mắt cô. Trông thật buồn.

“Anh có chắc là anh không nhớ gì không ?” Bạch Thiên Di bất ngờ hỏi.

Lăng Minh Dực im lặng. Một lát sau anh mới lên tiếng:

“Ừ.”

“Vậy sao ?” Bạch Thiên Di chợt mỉm cười, nhìn trời.

“Em thắc mắc thôi, anh đừng để bụng...”

Lăng Minh Dực không nói. Anh chăm chú nhìn hoàng hôn, rồi quay sang cô:

“Anh không biết trước đây quan hệ của chúng ta như thế nào. Nhưng bây giờ thì anh có thể chắc chắn với em rằng, anh vẫn luôn theo đuổi em !”

Câu nói khiến tim Bạch Thiên Di đập thành thịch.

Dù cô đã biết trước điều này, nhưng vẫn không thể ngăn nổi tiếng trái tim đập. Cô có thể nhận thấy trông mắt anh sự âm áp đầy mong chờ.

Người đàn ông cô đã từng yêu, rất yêu, yêu đến mức cô đã quyết định sẽ gửi cả đời mình cho anh. Chỉ để một hiểu lầm mà cô đã quyết định chạy trốn. Nhưng bây giờ, hiện tại, anh lại tỏ tình với cô.

Đồng ý đi, maybe và anh ấy sẽ bắt đầu lại, sẽ hạnh phúc... như ngày xưa.

Không thể chạy trốn mãi được, hãy nhìn ánh mắt của anh, trong đó chứa đựng bao nhiêu yêu thương.

Anh đã lái xe đến đón cô vào lúc hai giờ sáng.

Những lúc cô mềm yếu nhất không phải anh luôn ở bên cạnh sao ?

Tất cả những món anh nấu không phải rất ngon sao ?

Còn cả sự ân cần chu đáo của anh nữa. Tất cả không phải vì cô sao ?!

Bạch Thiên Di mím môi. Cô còn chần chờ gì nữa chứ ? Chẳng phải khung cảnh đó là nơi cô hằng mơ ước ? Một nơi bình yên có một người yêu cô, không cần phải câu nệ tiểu tiết chỉ cần một chút hạnh phúc mỗi ngày là đủ rồi.

“Em xin lỗi...” Bạch Thiên Di nở một nụ cười đau khổ.

“...em không thể nào đến với anh được !”

Em không thể bắt đầu lại từ đầu được nữa.

Tuổi thanh xuân đã qua đi, tình yêu non nớt khi ấy cũng đã trôi xa, em không thể với tay níu lại được. Vì đối với em, nó giống như một miếng nhựa được dán bằng keo tổng hợp vậy, lỡ tay làm gãy, có dán thêm lần nữa thì cũng chỉ vô ích mà thôi vì lớp keo cũ chẳng thể bóc ra được, chỉ có thể dán thêm keo đè lên lớp keo cũ.

Em còn nhớ rất rõ những khi anh đứng chờ em dưới ký túc xá. Cả những lúc anh dỗ dành em.

Chưa có chàng trai nào tỏ tình kỳ lạ như anh cả. Chúng ta còn chưa nói chuyện với nhau quá mười câu. Anh bảo đó là tình yêu sét đánh. Em bảo sét đánh em cháy đen rồi.

Em luôn nhớ đến nụ cười của anh. Nhưng tình yêu sét đánh dù có thật đi chăng nữa cũng chẳng có một kết cục tốt đẹp. Giữa chúng ta đã có quá nhiều chuyện xảy ra rồi. Em đã từng nghĩ sẽ có thể quay lại với anh, bắt đầu lại từ đầu, chúng ta sẽ lại bắt đầu chuỗi ngày hạnh phúc như lúc trước. Nhưng anh ơi em không làm được...

“Em yêu cậu ta rồi, đúng không ?” Lăng Minh Dực hỏi cô.

Bạch Thiên Di thật sự hoảng hốt khi nghe anh nói thế. Dường như đó chính là câu trả lời cho tất cả những điều cô luôn thắc mắc, nhưng cô lại không chấp nhận nó vào đi tìm một câu trả lời khác. Nhưng giờ phút này có lẽ đó là những điều cô rất cần phải biết.

Hai từ “Không phải” không thể nào bật ra ngoài.

Lăng Minh Dực nhìn cô chờ đợi.

Cô biết sức nặng của cuộc đối thoại này, cô biết mình phải cho anh một câu trả lời thỏa đáng nhất. Thời đại học, anh với cô suốt ngày cứ như chó với mèo.

Cái hồ này, cô đã cứu Hà Tử Phàm khỏi chết đuối. Cô đã trêu anh : Không biết bơi cũng là một cái tài ! Anh đã bắt cô mặc bộ đồ quái dị cùng anh đi khắp công viên, sau đó về nhà ôm một trận thật nặng. Anh cho cô mượn xe, sau đó cô trở thành con nợ của anh. Ở nhà anh, làm osin cho anh, ngày nào cũng phải ăn cơm tiệm vì chẳng ai trong cả hai biết nấu nướng gì cả. Lại còn bắt nạt cô nữa.

Đùng một cái biến thành thanh mai trúc mã của cô, lại còn là chồng hờ nữa chứ. Lúc Lạc Hân mất, anh đã ở cạnh cô. Ở bệnh viện, anh đã nói:

[Không phải thích, mà là khắc cốt ghi tâm.]

Lúc đó cô đã rất vui. Lúc anh ôm hôn cô, cô cũng rất vui. Nhưng những bài báo, ảnh, và cả những điều cô tai nghe mắt thấy về anh và Phương Bối Huyền khiến cô hoang mang tột độ. Giống như có hàng vạn mũi kim chích vào tim cô vậy. Lúc đó cô chỉ muốn cắt phăng nó ra rồi vứt đi.

Nhưng dù vậy cô vẫn không thể phủ nhận được là tình yêu cô dành cho Hà Tử Phàm. Bạch Thiên Di hít một hơi thật sâu, nhìn thẳng vào mắt Lăng Minh Dực:

“Vâng ”. Cô nhẹ nhàng đáp. Nhẹ đến mức, nó cứ như bị lẩn vào không khí.

“Dù anh ấy không chấp nhận em đi chăng nữa, em vẫn đã yêu anh ấy...” cô nói tiếp.

Lăng Minh Dực im lặng nhìn cô một hồi lâu, rồi anh vỗ vỗ đầu cô nhẹ nhàng như trước đây.

“Mong lần này em sẽ thật lòng với mình, Di Di !”

“Thiên Di, anh không muốn em như thế này...”

Lăng Minh Dực ôm lấy cô. Cô cũng không phản kháng, chỉ cảm thấy thật bình yên. Đấy rõ ràng chẳng phải là cái kết rất đẹp sao ? Nhưng sao lòng cô lại thấy trống trải thế này. Đưa tay sờ lên má, nước mắt đã rơi một vệt dài.

Cô khóc.

Sau khi khóc đã đời, Lăng Minh Dực vẫn mỉm cười đưa khăn giấy cho cô, nói:

“Về thôi, anh đưa em về nhà !”

Cả đoạn đường cô không biết mình đã làm gì. Chỉ nhớ loáng thoáng vài chiếc xe chạy nhanh trên đường quốc lộ, sau đó anh dừng xe cách đó một đoạn, cùng đi bộ với cô về nhà Hà Tử Phàm.

Lần cuối cùng anh xoa đầu cô bảo đừng khóc. Lòng cô đau như cắt. Nhìn bóng anh khuất xa dần, Bạch Thiên Di cảm thấy như mình vừa mất đi một thứ quý giá. Người đàn ông quay lưng bước đi về phía trước, ánh trăng mập mờ cùng đèn đường phủ lên chiếc áo sơ mi một màu ảm đạm lúc tỏ lúc mờ làm con người ta cảm thấy cô độc đến lạ lùng. Mái tóc anh khẽ bay theo từng cơn gió nhẹ.

Tầm lưng vững chãi ngày nào giờ cũng toát lên vẻ sầu thảm đến khiến người ta muốn rơi lệ. Nhìn Lăng Minh Dực bước dưới bầu trời đêm không một ánh sao khiến lòng cô như rỉ máu. Có lẽ đây sẽ là dấu chấm hết ột mối tình thơ dại. Tuổi trẻ qua đi mang theo những nỗi đau không dứt. Đây sẽ là những giọt nước mắt cô dành cho người đã luôn chờ đợi mình, dành cho người bị cô làm cho tổn thương nhưng vẫn mong cô được hạnh phúc. (Không rõ lắm nhưng hình như câu này tôi có đọc qua ở đâu rồi thì phải :-? Chỉ cảm thấy nó rất hợp với thời thế :v)

Bạch Thiên Di điều chỉnh nhịp thở. Cô bước vào trong, nhân lúc Hà Tử Phàm không có nhà, thu dọn đồ đạc của mình. Mang cả Alexander và Sebastien theo, đồ của cô cũng không nhiều lắm. Nhìn căn nhà lần cuối. Dù sao nó cũng đã có rất nhiều kỉ niệm với mình. Cô gọi taxi, đọc địa chỉ nhà Lục Hợp rồi tựa lưng vào lưng ghế tra số điện thoại. Cô gọi ẹ:

“Con gái, sao bây giờ mới gọi ?”

“Mẹ ơi, ngày mai mẹ bảo bác Văn đến rước con nhé, địa chỉ là xxx đường xxx, khi nào đến mẹ cứ nói bác Văn gọi cho con.” Cô quyết định sẽ về nhà một thời gian rồi tính tiếp.

“Sao con không đi máy bay ?” Mẹ cô hỏi, giọng bà có vài phần vui vẻ.

“Nếu được thì con đã đặt vé rồi đâu cần phải gọi mẹ !” Đi máy bay với cả Alexander và Sebastian thì phiền lắm. Cái lồng kính này cô không nỡ bỏ đi...

“Được rồi ! Mẹ biết rồi !”

“Vây nhé, tạm biệt mẹ !”

Bạch Thiên Di cúp máy. Ngồi một lát đã đến nhà Lục Hợp. Cô cảm ơn bác tài rồi mang đồ xuống xe. Mặt dày bấm chuông nhà Lục Hợp.

Thật may khi cô ấy ở nhà. Lục Hợp mở cửa, trông cô ấy như vừa bị phá mất giấc ngủ, đảo mắt nhìn đóng hành lý bên cạnh Bạch Thiên Di. Lục Hợp cau mày:

“Gì đấy ?”

Bạch Thiên Di mỉm cười toe toét.

“Cho tớ ở nhờ tối nay, ngày mai sẽ đi !”

Vừa nói cô vừa len qua người Lục Hợp ôm đồ vào trong. Có vẻ như biết chuyện gì xảy ra, nên Lục Hợp cũng không hỏi nhiều. Như vậy Bạch Thiên Di cũng cảm thấy thoải mái hơn.

Bạch Thiên Di chỉ ngủ ở nhà Lục Hợp một đêm. Sáng hôm sau khi nhận được điện thoại của bác Văn đã cuốn đồ đi mất dạng, nhân tiện cô ghé sang công ty nộp đơn xin thôi việc rồi nhờ bác Văn lái xe về thẳng nhà.

Ngồi xe thêm gần nửa ngày khiến Bạch Thiên Di mệt mỏi cùng cực. Cô chỉ muốn ngủ thôi.

Hôm nay cô đã thấy mình chết.

Trong giấc mơ, cô thấy mình đã mất đi, cô thấy cơ thể mình nằm yên bất động giữa một cánh đồng trống xanh mướt. Nhưng Bạch Thiên Di thấy nước mắt mình rơi xuống, cô khóc, nhưng lại không thấy buồn mảy. Lúc giật mình tỉnh dậy thì nắng đã chiếu rọi cả căn phòng.

Cô mở mắt ra, cả người cứng đờ không cử động được, cả người run lên vì sợ hãi. Cái thứ nằm bên ngực trái đập liên hồi như trống gỗ, hơi thở gấp gáp vì mong mị. Đây đã là lần thứ ba kể từ khi cô về nhà. Cũng vẫn là giấc mơ đó, nhưng nó cứ tiếp tục diễn ra nối tiếp giấc mơ cũng ngày hôm trước. Điều này quả thực rất kì lạ. Cô hoàn toàn không hiểu nổi.

Cô phải làm sao đây ?

Chưa bao giờ cô thấy lòng phẳng lặng đến thế này. Tất cả đều trôi qua một cách nhẹ nhàng, nhưng như thế lại càng khiến cảm giác sợ hãi trong cô to lớn dần. Cô có cảm giác mình đi đã đi vào nơi không có lối thoát và cần quay đầu lại.

Quay lại ? Đối với Bạch Thiên Di, chỉ có leo tường đi tiếp, bắt quá thì đập nó đi thôi. Nhưng cô lại cảm thấy bản thân mình hơi hoảng loạn. Cô cũng không biết vì sao mình có thể cười một cách thần nhiên như vậy.

Một sự bình tĩnh đến buồn cười...

Sau bốn ngày ở nhà, cô quyết định sẽ quay trở lại Mỹ.

Buổi tối sau khi ăn tối cùng cả nhà. Cô dành một chút thời gian để lên mạng. Ba cô có vẻ rất hứng thú với Alexander và Sebastien, nên cô cũng không lo mấy về việc ăn uống của chúng nó. Cô còn dự tính sẽ để Sebastien lại đây cho bố chăm, chỉ mang theo mỗi Alexander theo. Không phải vì cô không thích Sebastien nữa, mà vì nó còn quá nhỏ, cô chỉ sợ chuyển chỗ ở đột ngột sẽ khiến nó không chịu được.

Cô đặt chế độ ẩn để không ai làm phiền mình. Cũng đã gần một tuần lễ nhưng Hà Tử phạm vẫn im hơi lặng tiếng, cô không nghe bất kì tin tức gì về anh nữa. Cô đổi số điện thoại, cả Lục Hợp cũng không biết, chỉ có mỗi bố mẹ biết mà thôi. Cô cảm thấy mình đã biến mất hoàn toàn khỏi thế giới của anh.

Dù đặt chế độ ẩn, phần tin nhắn vẫn hiện lên cuộc đối thoại mới. Có người vừa nhắn tin qua, Bạch Thiên Di bấm vào xem thử. Là Lăng Minh Dực.

[AgaveFranzosini]: Em ổn chứ ?

Bạch Thiên Di suy nghĩ xem có nên trả lời tin nhắn của anh không. Nhưng chưa kịp suy nghĩ xong, màn hình lại báo hiệu có tin nhắn mới...

[AgaveFranzosinii]: Anh biết em đang ẩn, đừng trốn tránh anh !

Bạch Thiên Di thôi không nghĩ nữa, cô đánh luôn một hàng chữ:

[Agavaceae]: em sẽ quay về Mỹ...

Điều này cô đã nói với bố mẹ và được chấp thuận. Họ có vẻ không đồng ý cho lắm nhưng cũng phải chấp thuận trước ý kiến của cô.

[AgaveFranzosinii]: Ừ.

[AgaveFranzosinii]: Như vậy có lẽ sẽ tốt hơn.

Dù sao cô ở lại cũng chỉ cũng chẳng làm được gì. Cô và anh lúc này đang cùng đi trên một con thuyền. Cả hai đều là những kẻ thất bại trong tình cảm. Anh đã rất muốn che chở cho cô, nhưng cô đã từ chối chiếc ô của anh.

Anh sợ cô sẽ đẩy mình ra thật xa...

Bạch Thiên Di gãi gãi cái bụng ở cổ của Alexander, cô có cảm giác hình như nó đã lớn hơn một chút rồi thì phải ?

Bạch Thiên Di nhìn thấy dòng chữ: AgaveFranzosinii đang trả lời...

Nhưng sau đó lại biến mất, rồi lại xuất hiện lần nữa.

[AgaveFranzosinii]: Khi nào bay ?

Bạch Thiên Di đọc lướt cho câu thoại, đánh thật nhanh một dòng, sau đó lại xóa đi, cô nghĩ dù sao cũng nên cho anh biết...

[Agavaceae]: Hai ngày nữa !

[AgaveFranzosinii]: Nhanh vậy sao ?

[Agavaceae]: Em còn phải sắp xếp lại công việc và chỗ ở. Rất phiền phức đó...

Cô là người ghét phiền phức. Nhưng khổ nỗi phiền phức lại rất thích cô...

[Agavaceae]: Mẹ em gọi, em phải out đây. Bye Bye !

Lăng Minh Dực chỉ vừa đọc xong câu thoại, dấu chấm xanh ở cạnh tên cô đã biến mất. Anh mỉm cười đau khổ lắc đầu, anh đáng ghét đến vậy sao ?

Vừa nhấn Enter Bạch Thiên Di đã nhanh chóng tắt trang mạng xã hội đi. Không phải là cô nói khoác mà thật sự mẹ cô vừa gọi cô.

“Mẹ gọi con ?” Bạch Thiên Di chạy như bay xuống lầu. Cô thường có thói quen đi lần hai nấc thang. Vậy nên rất nhanh chóng cô đã có mặt ở phòng khách.

Mẹ và bố đã ngồi sẵn ở đó. Mẹ cô đang gọt táo, còn bố thì đang chăm chú xem truyền hình. Thấy cô, bố liền đẩy hai cái thiệp đến trước mặt cô.

“Bố vừa nhận được thiệp mời dự tiệc của công ty Tử Phàm, thư ký của cậu ta còn nhắn cho con nhất định phải đến tham dự.”

Bạch Thiên Di chớp chớp mắt nhìn hai tấm thiệp mời trên bàn. Đoạn mở một cái ra xem thử. Là kỷ niệm hai mươi năm thành lập công ty, có vẻ như là một bữa tiệc lớn. Nhưng mà tại sao cô phải đến chứ ? Không phải có bố cô đi rồi sao ?

Xem lướt qua ngày giờ. Là tối ngày mai.

“Con không đi cũng không sao. Dù là hai thiệp nhưng không nhất thiết một nhà phải đi hai người. Con vốn không quen với những bữa tiệc thế này thì cũng đừng nên ép mình...”

Bố cô có vẻ cũng hiểu phần nào những chuyện đang xảy ra. Nhưng Hà Tử Phàm đã chỉ đích tên cô như thế, điều này cho thấy trước giờ anh vẫn biết rõ cô đang ở đâu... nhưng anh vẫn không đến...

“Không sao ạ, dù sao ngày một con cũng đi rồi, trước khi đi cũng phải để ọi người chiêm ngưỡng dung nhan của tiểu thư Bạch Thị chứ.”

Tính đến giờ thì hành tung của cô là bí ẩn nhất.

Người ngoài chỉ biết Bạch Thị có một cặp song sinh, cậu em Bạch Thiên Ngôn của cô thì còn nhiều người biết đến. Còn cô thì từ nhỏ vẫn sống như một thường dân, không có chút khí khái nào của tiểu thư cả, vậy nên cô đã thôi đến những bữa tiệc từ năm mười tuổi.

Trước sao cũng phải đối mặt với nhau, chết sớm đầu thai sớm. Cái gì cần làm rõ thì cứ làm rõ đi, cô cũng rất muốn biết anh đang nghĩ gì, xem như là gặp mặt lần cuối, để lại ỉnh chút kỷ niệm, chịu đựng bản thân một chút vậy.

.....

Tôi đã cố gắng hết sức hoàn thành chương 27 trong vòng 4 ngày, vì tuần sau tôi sẽ rất bận rộn nên chắc chắn sẽ không thể viết được. Nếu cứ dây dưa nữa thì sẽ lại rất lâu nên quyết định viết luôn một lần ọi người khỏi phải chờ.

Chúc mọi người đầu tuần vui vẻ nhé.

27. Chương 28

Tác giả : Tôi Là Người Mù Chữ

CHƯƠNG 28

Tất nhiên, Bạch Thiên Di đã nói là làm. Buổi sáng cô đến Spa, chính là cái nơi mà cô chưa bao giờ đặt chân đến. Bạch Thiên Di vốn dĩ cũng không muốn đến, nhưng vì sự ép buộc của mẹ cô đành chịu giày vò từ lúc 9 giờ sáng. Cô cảm thấy mình như con cá thối lác nằm trên thớt mặc cho họ lật qua lật lại giày vò hết lần này đến lần khác. Miễn cưỡng lắm cô mới thoát ra được cái nơi người người khỏa thân đó!

Tất trách làm sao, cứ tưởng như vậy là thoát, kết quả cô lại bị ép vào cửa hàng quần áo và trở thành búp bê thử đồ của mẹ cô...Cứ liên tục mặc rồi cởi, cởi rồi lại mặc, xoay trái xoay phải khiến cô váng cả đầu. Mẹ cô còn nhiệt tình mua thêm vài đôi giày thêm vào bộ sưu tập giày cao gót không bao giờ dùng của cô...

Về đến nhà cô chỉ biết ngả người trên giường thở phào nhẹ nhõm.

Bạch Thiên Di mở máy tính. Cô chợt nhớ ra hơn một tuần nay mình vẫn chưa check MSN. Nghĩ là làm, cô mở MSN, đánh ID và password đăng nhập vào, hòm thư cũng có kha khá tin nhắn mới, đa phần đều là đồng nghiệp ở công ty.

[Cô nàng văn phòng]: Thiên Di ! Sao không đi làm ?

[Cô nàng văn phòng]: Cậu mắt tích đầu cả tuần nay vậy, cái bà thím Phương Bối Huyền càng ngày càng làm tớ xốn con mắt đây !!!

[Cô nàng văn phòng]: Trưởng phòng bảo cậu bận việc sẽ không đến công ty một thời gian, cậu phải đi xa ?

[Cô nàng văn phòng]: Thứ bảy tuần này công ty tổ chức tiệc kỉ niệm thành lập, cả công ty đều được mời, cậu có đến dự không ? Tớ còn nghe đồn nhân dịp này Tổng Giám Đốc sẽ tuyên bố một chuyện trọng đại nào đó. Không nói ai cũng biết chắc chắn là chuyện đính hôn rồi !

Không cần phải nhắc, chỉ cần nghe hai chữ “đính hôn” là mọi người liền ồn ào bàn tán, họ đồn ầm lên đối tượng chắc chắn là Phương Bối Huyền ! Thật là ganh tỵ quá đi mất. Cũng phải thôi !...Mấy ngày tổng giám đốc nhập viện cô ta đều ở bên cạnh “chăm sóc” kia mà.

Hà Tử Phàm nhập viện ?

Bạch Thiên Di có chút bất ngờ, nhưng điều đó bây giờ thì có ý nghĩa gì với cô chứ.

Anh đính hôn với ai, kết hôn với ai cũng đâu phải việc của cô nữa. Nhưng sau cô vẫn cảm thấy nhói ở lồng ngực thế này...?

Cũng phải khâm phục tài buôn chuyện của Hiểu Lập thật. Dù không ở công ty cả tuần nay nhưng cô vẫn biết được nhiều thông tin thế này. Haiz, cô cũng không biết mình có kết bạn với nhầm người không nữa :-s ?

Tin nhắn gần đây nhất, cũng là của cô ấy ?!

[Cô nàng văn phòng]: Ngày mai nhất định cậu phải đến nhé ! Mọi người đều sẽ đến đầy đủ đấy.

P/s: nhớ mặc váy nha cưng :”>

Bạch Thiên Di tắt máy đi. Cô nằm trên giường lăn qua lăn lại vài vòng. Thì ra đây chính là lý do anh muốn cô đến. Nhưng tại sao anh lại làm thế với cô ? Từ đầu đến cuối đây vẫn chỉ là một trò đùa do anh bày ra thôi sao ?

Bạch Thiên Di ngủ thiếp đi lúc nào. Gần năm giờ đã có người lên gọi, lần này mẹ cô dẫn cả một chuyên viên trang điểm đến...

Lại miễn cưỡng lần nữa...Cô ngồi im một chỗ cho tô tô vẽ vẽ...

Đến bảy giờ, cô và bố đã có mặt ở sảnh khách sạn nổi tiếng nào đó mà cô chẳng nhớ nổi tên...Quả nhiên, cô tự cảm thấy mình không hợp với nơi này chút nào. Người phục vụ làm động tác mời. Bạch Thiên Di vừa cùng bố bước vào trong mọi ánh mắt đã đổ dồn về phía này. Cô thật sự thấy... không quen.

“Chú !”

Giọng nói quen thuộc khiến Bạch Thiên Di khê rùng mình. Cô quay đầu nhìn theo hướng phát ra âm thanh quen thuộc đó. Anh bước đến cúi chào bố cô, sau đó cũng khê liếc nhìn cô một cái...

“Chú vẫn khỏe ?” Anh mỉm cười chìa bàn tay ra.

Bố cô tất nhiên vui vẻ bắt lấy, nói:

“Vẫn khỏe !”

Hai người cùng nhau trò chuyện, giống như cô không có ở đó. Như vậy cũng tiện cho cô...nhìn anh...

Trông anh vẫn đỉnh đạt, vẫn kiêu ngạo, đôi mắt sắc lạnh ấy vẫn giữ nguyên không đổi, nhưng anh lại có vẻ hơi tiêu tụy. Không biết có phải cô bị ảo giác không nhưng sao lại cảm thấy hình như trông anh có vẻ hơi...mệt mỏi ?

Người phục vụ bước đến cạnh Hà Tử Phàm, thì thầm gì đó vào tai anh. Hà Tử Phàm gật đầu rồi cúi chào bố cô.

“Xin phép, cháu có việc phải đi trước, chú với em cứ tự nhiên...”

Biết ý, bố cô cũng không ép anh: “Không sao, cùng là chỗ quen biết, cháu không cần phải khách sáo...”

Nói rồi anh cúi chào bố cô. Lúc ngẩng đầu lên, ánh mắt cô vô tình chạm phải đôi mắt sắc lạnh của anh. Trong người cô như có một luồng điện chạy ngang qua, dù chỉ trong tích tắc.

Tim Bạch Thiên Di đập thình thịch.

Hà Tử Phàm vừa đi khỏi, đã có vài người đến kính rượu, Bạch Thiên Di cũng không đứng ở đó làm phong nền, cô đi đến chỗ bàn ăn lấy một ít bánh ngọt rồi đứng vào góc tường ăn một mình.

Nhưng vừa đứng được một lát, cô đã phát hiện ra một bóng hình rất quen thuộc, Bạch Thiên Di đã định tránh mặt đi nhưng không ngờ người đó lại nhìn thấy cô trước.

“Di Di !” Hiểu Lập như con mèo gặp mỡ, hai mắt rực sáng nhào đến.

“Vâng vâng...” Bạch Thiên Di lau mồ hôi trên trán, cũng may Bạch Thiên Di võ nghệ cao cường dù chưa đi giày cao gót bao giờ nhưng vẫn đang đứng vững trên đất sau cú vồ đầy uy lực của Hiểu Lập.

“Cậu ở đâu mấy bữa nay thế ? Tớ cứ tưởng cậu không đến chứ...”

Hiểu Lập lay lay cánh tay của cô.

“Tớ...”

“Thôi thôi đừng nói nữa, mọi người đang ở bên kia, mau sang đó thôi !” Hiểu Lập kéo tay cô đi. Bạch Thiên Di cũng đành cam chịu.

“Mà này...” Hiểu Lập bỗng nhìn cô với ánh mắt nghi ngờ.

“Bộ váy này cậu kiếm đâu ra thế, đẹp thật đấy !”

“À là của...”

“Tớ biết rồi, là loại hàng sale off trong cửa hàng gần nhà cậu chứ gì, đẹp thật nhưng có điều là hàng fake thôi. Nhưng không sao đâu, tình xảo vậy thì không có ai nghĩ nó là fake được, tớ sẽ giữ bí mật cho cậu mà !”

Hiểu Lập kẻ sát mặt vào chiếc váy của cô, sau đó đưa ra đánh giá rất khách quan. Giờ cô mới biết Hiểu Lập thật cao thượng. Thật ra cô chỉ muốn nói với cô ấy rằng chiếc váy cô đang mặc là của nhà thiết kế Giambattista Valli hàng thật 100% thôi.

Bạch Thiên Di bị Hiểu Lập kéo đến chỗ mọi người đang đứng. Cô lần lượt bị hết người này đến người khác thăm hỏi như mấy năm rồi mới gặp lại... Nhưng cảm giác được quan tâm thế này thật là hạnh phúc :v, sau khi sang Mỹ không biết cô sẽ còn gặp được những đồng nghiệp như thế này nữa hay không.

“Á !” Thế San bỗng hét lên một tiếng làm mọi người giật mình.

“Chị quên gì à ?” Hiểu Lập ngơ ngác hỏi.

“Di Di, em xăm ?” Thế San giữ vai cô lại, nhìn kĩ cái hình xăm ở lưng của cô.

Bạch Thiên Di lúc này cũng mới sực nhớ ra, chiếc váy của mình là hở gần nửa lưng...

“Thật á ?! Đâu ? Em cũng muốn xem !” Hiểu Lập nghe vậy liền chạy vòng ra sau lưng cô, bắt chước tư thế của Thế San.

“Là cánh ?” Hiểu Lập xoa xoa cằm.

“Nhưng sao chỉ có một cái thôi ?” Hiểu Lập ngược mắt nhìn cô. Bạch Thiên Di cảm thấy khó xử, cô không thể nói đó là trong một lần bốc đồng cô đã đến tiệm xăm của người bạn ở Mỹ và tậu nó về. Một chiếc cánh.

Lão Lưu thấy cô khó xử liền bước đến giải vây cho cô

“Được rồi...được rồi...chỉ là một cái hình xăm thôi mà, bây giờ mọi người vẫn xăm đầy ra đấy, có gì lạ đâu !”

“Ừ nhỉ !” Hiểu Lập gật gật đầu.

“Nghe nói hôm nay có cả con gái của chủ tịch tập đoàn Bạch Thị đến tham dự nữa đấy. Chị đi làm lâu như vậy rồi mà chưa gặp cô ta bao giờ cả.” Thế San nói.

“Kể ra cũng bí ản, trước giờ rất ít người biết mặt cô ta, ngài chủ tịch bên đó giấu thật kỹ...” Lão Lưu tiếp lời.

“Chep, nói qua nói lại thì cũng là con nhà gia thế tiểu thư đài cát thôi, chẳng làm gì nên hồn đâu, tiêu tiền là giỏi !” Hiểu Lập thở dài.

Có người nhột...

Vừa lúc đó, trên sân khấu người dẫn chương trình đã bước ra mở màn buổi tiệc. Mọi người ở dưới đều đã nghiêm chỉnh theo dõi, cả gian phòng chỉ có tiếng dẫn chương trình của vị MC mà thôi. “Này cậu nhìn xem, Trịnh Tư Yến cũng đến cùng chị cô ta đó.”

Hiểu Lập đưa mắt về phía chéch họ một chút, quả nhiên Trịnh Tư Yến và chị cô ấy đang đứng cạnh một người đang ông trung niên, trông họ có vẻ giống một gia đình :v

“Ông già bên cạnh chính là bố của họ đấy. Cậu nhìn xem có khác gì lão [đầu hói ngọt ngào] không ?” Hiểu Lập nghiêng người nói nhỏ vào tai Bạch Thiên Di.

Hiểu Lập vừa dứt lời, ngụm cocktail cô vừa uống suýt nữa phun hết ra ngoài. Bạch Thiên Di ho sặc sụa. Cô bỗng trở thành tâm điểm chú ý của buổi tiệc, tất cả mọi ánh mắt đều hướng về chỗ cô. Hiểu Lập giả vờ tỏ vẻ tốt bụng vỗ vỗ lưng cô, còn trưng ra vẻ mặt “không có chuyện gì, mọi người có thể tiếp tục”

. Vị MC đứng trên sân khấu liền nhận thấy rằng mọi người đang không chú ý đến mình nữa, liền nói: “Ái chà mọi người xem, vừa nhắc đến Tổng Giám Đốc của chúng ta đã có người không kìm được xúc động đến ho sặc sụa, fan cuồng của anh ấy đúng là ở khắp nơi. Quả thật không thể ngăn chặn được sức hút mãnh liệt của Tổng Giám Đốc chúng tôi...” Vừa dứt lời mọi người xung quanh đã cười òa lên khiến Bạch Thiên Di đỏ cả mặt (thật ra mặt cô đỏ là vì sặc).

Lúc cô đã ngừng ho, ngược mặt lên thì vô tình chạm phải ánh mắt của chị em Trịnh Tư Yến nhìn cô đầy vẻ khinh thường, cô liền quay sang chỗ khác. Vừa lúc này, vị MC đã giới thiệu đến phần Hà Tử Phàm lên sân khấu phát biểu cảm tưởng và lý do buổi tiệc.

Bạch Thiên Di bắt đầu có những linh cảm không hay. Cô đảo mắt một vòng tìm Phương Bối Huyền, cô ấy đứng bên kia sân khấu, chính là chỗ Hà Tử Phàm đứng lúc này khi chờ MC mời anh lên sân khấu. Phải công nhận một điều, hôm nay Phương Bối Huyền rất đẹp, mái tóc dài buông xõa hai bên vai. Chẳng bù cho cô, tóc ngắn thì chỉ có thể vén sang một bên thôi. Trông chẳng nữ tính chút nào.

Bạch Thiên Di nhếch miệng cười. Hà Tử Phàm đứng trên sân khấu trong thật ngạo nghễ. Anh là một người thành đạt, một người đàn ông có tất cả mọi thứ. Cô bỗng chốc thấy anh thật xa vời, nụ cười trên môi anh từ lúc lên sân khấu vẫn chưa hề tắt. Anh còn biết nói đùa khiến mọi người cười nghiêng ngả

. Trông anh thật...khác. Bạch Thiên Di bỗng cảm thấy thật nặng nề. Nhiều người thế này khiến cô cảm thấy khó chịu. Con mẹ nó chứ, cô không thể chịu đựng thêm cái quang cảnh này, cô có linh cảm anh sắp tuyên bố cái lý do chính của buổi tiệc này. Anh và Phương Bối Huyền sẽ đính hôn với nhau !

Nghĩ đến đây, Bạch Thiên Di liền nhú mày, quay người đi ra ngoài.

Cô hít một hơi thật sâu, cảm nhận mùi hoa cỏ trong vườn. Mùa xuân cũng sắp đến rồi, khoảng một tháng nữa là đến tết nhưng cô không muốn ở lại cái chỗ nào nữa, cô muốn đi ngay thôi. Giữa vườn có một cái xích đu nhỏ, cô liền ngồi xuống, chân đung đưa từng nhịp. Từng đợt gió thổi qua khiến cô hơi lạnh, lúc này ra ngoài cô quên lấy áo khoác, nhưng Bạch Thiên Di lại cảm thấy nhẹ nhõm hơn hẳn.

Vừa đung đưa chiếc xích đu, cô vừa lầm nhảm lời bài hát.

...At night when the stars

Light up my room

I sit by myself

Talking to the Moon

Try to get to You

In hopes you're on
The other side Talking to me too
Or am I a fool
Who sits alone
Talking to the moon...
I know you're somewhere out there
Somewhere far away

Bài hát có vẻ rất liên quan, nhưng tiếc rằng hôm nay không có trăng, cũng chẳng có ngôi sao nào xuất hiện cả. Có mỗi cô ngồi một mình...

“Hát dở quá !” Bạch Thiên Di giật mình ngược mặt lên nhìn. Là Hà Tử Phàm !

“Sao ? Lại muốn chạy ?”

Hà Tử Phàm nhếch mép nhìn cô. Bạch Thiên Di quả nhiên đang rất muốn chạy, cô thấy mình đã đứng dậy lúc nào, nghĩ thêm một lúc, cô quyết định ngồi xuống. Sao cô phải chạy ?!

“Anh ra đây làm gì ?” Bạch Thiên Di cau mày hỏi.

“Vì có một con mèo ở đây...” Hà Tử Phàm bước đến gần chiếc xích đu, đứng trước mặt cô.

“...Vớ vẩn thật ! Bữa tiệc của anh còn đang diễn ra trông đấy, bao nhiêu người tìm anh chúc rượu còn không hết, anh lại ra đây tìm mèo.” Bạch Thiên Di lúc này đã chẳng sợ gì nữa, cô đã chẳng còn bị anh ràng buộc nữa.

“Gửi hết tiền nợ vào tài khoản của tôi là một cách khôn ngoan ?” Hà Tử Phàm nhìn chăm chú vào mắt cô.

“Tiền tôi nợ, tôi đã trả rồi, chúng ta chẳng ai nợ ai !”

Bạch Thiên Di nhíu mày tránh né ánh mắt của anh. Cô ghét anh nhìn mình như vậy, cứ như nhìn thấu hết tâm tư của cô.

“Tùy tiện bỏ đi như vậy, chắc cũng là cách làm việc của em ?” Hà Tử Phàm vẫn giữ nguyên tư thế khiến Bạch Thiên Di có phần khó chịu

. “Tôi có quyền, giờ thì xin anh tránh đường cho !” Bạch Thiên Di đứng dậy, cô muốn đi khỏi chỗ này.

Bạch Thiên Di có lẽ do uống hơi nhiều cocktail cộng với ngồi lâu quá, khi đứng lên bỗng cảm thấy chóng mặt, bình thường nếu đi giày thể thao sẽ không sao, nhưng hôm nay cô mang giày cao gót nên sực nỡ thì bị ngã, Hà Tử Phàm vừa kịp đỡ lấy cô.

“Em có quyền ? Có quyền khiến tôi yêu em, sau đó lại có quyền bỏ rơi tôi...”

“...Đối với em, tôi là gì ?”

Bàn tay nắm lấy cánh tay của cô siết chặt khiến cô cảm thấy đau . Bỏ rơi anh ? Trái tim cô như vỡ ra từng mảnh, sau hàng loạt những điều anh đã làm với cô, bây giờ anh lại bảo cô bỏ rơi anh ?

“Vâng, tôi có quyền đấy. Chơi chán thì bỏ, đó không phải là điều nhiều người vẫn hay làm sao? Mà tôi cũng đâu phải mù hay điếc, tôi vẫn có khả năng tiếp nhận thông tin của một người bình thường kia mà ?”

“Bản thân anh qua lại với Phương Bối Huyền, cho cô ấy số điện thoại của tôi, đi ăn cùng cô ấy trông khi đã hẹn trước với tôi. Không phải lúc anh nhập viện cũng một tay cô ấy chăm sóc sao ? Vậy thì anh có quyền gì mà nói tôi chứ. À mà không phải, anh cũng đính hôn với Phương Bối Huyền rồi mà, chạy ra đây làm gì ?”

“Ai nói cho em biết chuyện đó ?” Bàn tay Hà Tử Phàm xiết chặt hơn, mặt anh đã đầy sát khí như có thể giết người ngay lập tức.

“Báo, internet, truyền hình đều nhan nhản hình của anh và cô ta đầy thôi !” Bạch Thiên Di nói như hét lên, bao nhiêu uất ức tích trữ giờ dường như trút hết vào anh.

“Vậy nên em tìm cách rời khỏi tôi ?” Anh nói.

Bạch Thiên Di mím môi, không phải như vậy, thì còn lý do nào khác chứ. Cô gật đầu.

Cô cảm thấy Hà Tử Phàm hít một hơi thật sâu, sau đó anh kéo cô quay lại hội trường, đi thẳng một mạch từ cửa đến sân khấu. Mọi người đều nhìn cả hai với ánh mắt kinh ngạc. Anh bỏ tay cô ra khi đứng cạnh sân khấu, thì thâm vào tai cô, nhẹ nhàng và đầy sát khí:

“Em thử bước ra khỏi chỗ này xem, tôi sẽ giết em.” Bạch Thiên Di rùng mình, ánh mắt lạnh buốt của anh khiến cô không dám cãi lại, anh đang rất giận dữ. Hà Tử Phàm quay người bước lên sân khấu, cầm lấy micro:

“Xin mọi người chú ý một lát !...”

Giọng nói trầm ấm của anh vang lên khiến cả hội trường đang náo nhiệt bỗng yên tĩnh lạ thường.

“Tôi có một chuyện quan trọng muốn thông báo tới mọi người...”

Im lặng một lát, anh lại nói tiếp: “Về chuyện riêng của tôi, có lẽ một số người cũng đã biết...Hôm nay, tôi sẽ đính hôn !”

Hà Tử Phàm vừa dứt lời, bên dưới tiếng bàn tán xôn xao không ngớt. Bạch Thiên Di không biết Hiểu Lập và đồng nghiệp đã chạy đến chỗ cô đứng từ lúc nào, Hiểu Lập nói nhỏ vào tai cô:

“Thấy chưa, tớ đã bảo chắc chắn là Phương Bối Huyền rồi. Mà này, cậu vừa đi đâu đấy ?”

“Vệ sinh !” Bạch Thiên Di nhìn bàn tay mình, còn hẳn rõ vết ngón tay của chính cô.

“Đó cũng chính là lý do thứ hai mà tôi quyết định tổ chức bữa tiệc này.” Hà Tử Phàm nói đến đây, thoáng mỉm cười.

Bạch Thiên Di mím môi nhìn anh, lại nhìn sang Phương Bối Huyền đứng gần đó, trông cô ta đầy vẻ mong chờ, giống như biết chắc đó chính là mình vậy, đứng sẵn ở bậc thang, chỉ cần anh gọi, cô ta sẽ bước lên ngay. Anh muốn cho cô nhìn thấy cảnh tượng anh hôn cô ta trước mặt nhiều người ? Muốn để cô nhìn thấy anh đeo nhẫn vào ngón tay cô ta ?

Anh muốn trả thù cô vì chuyện cô bỏ rơi anh ?

“Cuối cùng, xin giới thiệu vị hôn thê của tôi...”

Chân phải của Phương Bối Huyền đã đặt sẵn trên bậc thang, môi cô ta nở một nụ cười ngọt ngào chết người.

Bạch Thiên Di nhắm mắt, cô không muốn nhìn thấy.

Chợt có một bàn tay nắm lấy bàn tay của cô, Bạch Thiên Di chực mở to mắt, Hà Tử Phàm đứng trước mặt cô ! Anh đang nắm lấy tay cô, dắt cô lên sân khấu trước sự ngạc nhiên của nhiều người.

“Bạch Thiên Di của tập đoàn Bạch Thị !” Hà Tử Phàm nói.

Bạch Thiên Di cảm thấy chuyện này bắt đầu khó hiểu. Cô cảm thấy bối rối, rõ ràng người anh đính hôn cùng là Phương Bối Huyền kia mà.

Cô không chịu nổi cú đả kích này rồi.

Đứng ở trên nhìn xuống, cô có thể nhìn thấy ánh mắt kinh ngạc của đồng nghiệp nhìn mình, Hiểu Lập thì như sắp rơi cả mắt ra ngoài, Phương Bối Huyền thì có vẻ hoảng hốt, gương mặt trắng bệch của cô ta khiến cô có phần thỏa mãn, chị em Trịnh Tư Yển thì không cần phải nhắc đến nữa. Những người khác cũng không ngoại lệ, chỉ có bố cô là ra vẻ thản nhiên mà thôi.

Cô có thể nghe được tiếng xôn xao bên dưới:

“Con gái Bạch Thị ? Thật sao ?”

Cô cảm thấy hơi buồn cười, không lẽ cô lại là con trai ?

“Nhân tiện thông báo ọi người một tin, công ty chúng ta vừa thu mua lại một công ty của đối tác, chính xác hơn là Phương Thị sẽ không còn tồn tại !”

Một tin chấn động đến mức khiến cả hội trường như vỡ òa. Bạch Thiên Di chính thức không chịu nổi đả kích này. Vậy còn Phương Bối Huyền kia thì sao ? Cô nhìn xung quanh tìm kiếm, cô ta như bốc hơi mất vậy.

“Được rồi ! Bây giờ quay lại vấn đề chính. Hôm nay tôi sẽ đính hôn cùng với Bạch Thiên Di.”

Tiếng huýt gió, vỗ tay bên dưới vọng lên khiến Bạch Thiên Di không trụ vững. Cú sock này đối với cô là quá lớn. Bạch Thiên Di bước đến chiếc bàn để rượu vang trên sân khấu, tiện tay lấy một ly, sau đó đến đứng cạnh anh.

Hà Tử Phàm chính thức được tắm rượu vang.

Bên dưới “Ồ !!!” một tiếng thật lớn. Bạch Thiên Di để chiếc ly thủy tinh xuống bàn, quay gót ra khỏi hội trường.

Cô đã nói rồi, đả kích này với cô là quá lớn.

Bạch Thiên Di ra đến cổng vẫy taxi. Nhưng khi vừa mở cửa xe, cả người cô đã bị giật ngược lại.

“Bỏ ra !”

Cô gắng giọng, một lần nữa cánh tay cô lại bị anh nắm lấy đau đớn.

“Em vẫn không chịu hiểu ?”

Âm cuối của anh có chút run rẩy, Bạch Thiên Di bị lời nói của anh làm cho kinh ngạc, cô chưa bao giờ thấy anh tức giận như vậy.

“Hiểu cái con mẹ nó chứ ! Anh tưởng tôi là đồ chơi của anh sao ?!”

Bạch Thiên Di quát, cô cũng đã không kìm chế nổi bản thân.

Hà Tử Phàm im lặng, ánh mắt anh không rời khỏi gương mặt cô một phút giây nào. Bạch Thiên Di tức giận đến mức cô chẳng thể thở nổi:

“Làm tất cả chuyện này để làm gì ?! Tôi đâu nhờ anh !” Khiến cho Phương Bối Huyền mù quáng vì anh, làm cô tổn thương nhiều đến vậy, đến khi cô quyết định rút lui, thì lại đá cho cô ta một phát, nhân tiện thu mua luôn công ty nhà họ.

Rốt cuộc anh đang nghĩ gì ?

Bạch Thiên Di bất ngờ bị anh kéo vào lòng, một nụ hôn bất ngờ đến mạnh mẽ chợt ập đến làm cô cảm thấy khó thở...

Sau khi nụ hôn kết thúc, Hà Tử Phàm còn lưu luyến hôn lên môi cô một cái thật nhẹ, gục đầu vào vai cô.

“Xin lỗi...”

Khoảnh khắc ấy, trước mắt cô như bị mờ đi, tất cả những gì cô nghe thấy lúc này chỉ là tiếng xin lỗi của anh. Một người kiêu ngạo như Hà Tử Phàm lại một lần nữa nói xin lỗi cô. Cô phải làm gì tiếp theo đây ?

“Em không muốn nhưng anh muốn. Anh không muốn người của anh phải chịu ách ức. Xin lỗi vì đã không nói trước cho em biết. Nhưng anh không thể chịu được khi nhìn thấy em và cậu ấy đi cùng nhau. Anh ích kỷ, anh ghét nhìn thấy em vui vẻ bên cạnh cậu ấy, điều đó làm anh khó chịu. Từ hồi đại học anh đã luôn đổ kỵ với cậu ấy, rõ ràng anh gặp em trước. Anh đã luôn theo đuổi em, nhưng em lại không hề nhận ra điều đó. Em ngang nhiên bỏ đi như vậy, cắt đứt cả mối liên hệ duy nhất của chúng ta. Anh đã rất tức giận, em biết không ?”

Bạch Thiên Di ngơ ngác nhìn anh.

“Chỉ vì như thế mà anh nhân tiện cho em luôn một “bài học” nhỏ đúng không ?”

Không ngăn cản Phương Bối Huyền theo đuổi mình, cũng để mặc cho những hình ảnh và tin đồn nhan nhang khắp nơi. Tất cả chỉ vì muốn cho cô một bài học “nhỏ” ?

Hà Tử Phàm im lặng, điều này có thể xem là một câu trả lời. Anh đưa tay lên, định lau đi giọt nước mắt vừa rơi trên má cô.

“Đừng chạm vào em !” Bạch Thiên Di gạt tay anh.

Hà Tử Phàm siết chặt tay, anh đã đùa hơi quá rồi.

“Anh có biết suýt nữa em đã nhận lời Minh Dực rồi không ? Suýt nữa là em đã từ bỏ anh rồi không ?! Chết tiệt, anh biến đi !”

Ngay lập tức môi cô lại bị anh bịt kín, một nụ hôn dài khiến Bạch Thiên Di không phản kháng được, nuốt luôn cả tiếng nấc trong cổ họng cô. Bạch Thiên Di tức giận cắn vào môi anh, nhưng Hà Tử Phàm vẫn không hề có ý định buông cô ra.

Bữa tiệc hôm đó cô không nhớ mình đã về nhà như thế nào. Cô chỉ nhớ anh gục đầu vào vai cô, chỉ có mùi hương trên người anh là rõ ràng. Anh nói : “Xin lỗi...”

....

.....

.....

“Di ! Chị không định đến chỗ Ann à ?” Lucy hỏi.

Bạch Thiên Di đang cho Alexander ăn miếng salad cuối cùng, cô phải phải tay đáp:

“Không !”

“Tại sao ? Anh trai của Ann có vẻ thích chị...” Lucy là hàng xóm của cô, chỉ mới mười lăm tuổi nhưng trông còn to xác hơn cả cô. Cô nhóc rất hay sang chơi cùng Alexander.

“Hình như BigMama tìm em kìa !” Vừa dứt lời, tiếng chuông cửa đã vang lên. Lucy đang nằm dài trên ghế sofa liền bật ngay dậy, vút đôi giày của mình ra cửa sổ rồi phi người ra ngoài sân chạy một mạch về nhà. Vừa đúng bảy giờ tối, vào giờ này mẹ của Lucy thường sang nhà cô tìm cô bé về ăn tối. Bạch Thiên Di nhìn cô nhóc lại nhớ đến mình lúc bé cũng chẳng kém cạnh.

Bạch Thiên Di ra mở cửa, quả nhiên là mẹ của Lucy đã đứng ở đó chờ sẵn, trao đổi vài câu với mẹ cô nhóc, Bạch Thiên Di chốt cửa quay về phòng bật máy tính.

Cũng đã gần hai tuần kể từ khi cô trở lại Mỹ. Bạch Thiên Di vẫn ở căn nhà cũ của cô trước khi trở về nước. Lucy vốn đã là hàng xóm của cô từ những năm trước. Tính ra cô về nước còn chưa được nửa năm, nhưng bao nhiêu chuyện đã xảy ra khiến cô đau đầu.

Trên MSN, tin nhắn offline của Hiểu Lập vừa hiển thị trên màn hình.

[Cô nàng văn phòng]: Di Di, thật không ngờ cậu lại là con gái của chủ tịch Bạch ! A A A ! trước giờ ở cạnh người nổi tiếng mà tớ lại hoàn toàn không biết !

[Cô nàng văn phòng]: Sau khi công ty chúng ta mua lại Phương Thị, không ai nhìn thấy Phương Bối Huyền đâu cả. Về mặt cô ta lúc đó cậu có nhìn kỹ không ?! Trông buồn cười chết đi được, giờ thì chẳng còn mặt mũi mà bước ra đường nữa rồi !

[Cô nàng văn phòng]: Nghe trưởng phòng nói cậu nghỉ việc ? Chúng tớ còn chưa được hưởng phúc lợi từ người nổi tiếng kia mà T_____T. Nói đùa thôi chứ nghe nói cậu sắp kết hôn ? Nghỉ việc để về nhà làm vợ hiền chứ gì ? Tớ biết cả rồi, sắp thành bà Hà thì đừng quên tớ đấy ! Tớ sẽ mang phong bao thật dày !

Bạch Thiên Di đọc một lượt tin mà không khỏi thở dài. Cái gì mà kết hôn chứ ? Bạch Thiên Di liền nhấp vào phần trả lời.

[Agavaceae]: Tớ về Mỹ rồi. Nhường Hà Tử Phàm cho cậu đấy.

Có vẻ như Hiểu Lập cũng đang online. Cô ấy ngay lập tức trả lời:

[Cô nàng văn phòng]: Cái gì ?!! Tại sao chứ ?! Tại sao lại đi Mỹ ?! cậu không định kết hôn với Hà Tử Phàm ?

[Agavaceae]: Không ! Tớ đi vội nên không kịp thông báo cho ai biết, mà tớ còn nhiều việc phải sắp xếp lại đã. Khi nào ổn định lại nói với cậu...

[Cô nàng văn phòng]: Ừ nhỉ, lệch múi giờ mà, tớ phải chuẩn bị đi làm đây. Bye bye !

Bạch Thiên Di tắt MSN, vừa mở Facebook, Chân Thụ Nhân đã pm đến:

[Chân Nhân đặc độ]: Chào em gái !

[Agavaceae]: Anh lại đổi tên ?

[Chân nhân đặc độ]: Yup, tên này mới thể hiện được hết bản chất của anh.

[Agavaceae]: Bản chất biến thái !

[Chân nhân đặc độ]: ...

[Agavaceae]: Có việc gì không ?

[Chân nhân đặc độ]: Anh nghe nói em và Hà Tử Phàm đã đính hôn ?

[Agavaceae]: Suýt...

[Chân nhân đặc độ]: Ý em là...?

[Agavaceae]: Em từ chối rồi !

[Chân nhân đặc độ]: WTF... Are u crazy ? Nị điên zời!!

[Agavaceae]: Anh ta mang em ra làm trò đùa lâu như vậy, quay em như chong chóng ! Nói chung là em đã rất điên. Không thể chấp nhận được !

Ngày cô ở sân bay anh cũng không đến ngăn cô lại. Chỉ có mỗi Lục Hợp đến.

Cô đã rất hy vọng mà...

[Chân nhân đặc độ]: Tại sao ? Em có biết cậu ta chờ điều này bao lâu rồi không ?

Nhận ra có điều gì đó không ổn, Bạch Thiên Di liền hỏi:

[Agavaceae]: Anh quen Hà Tử Phàm ???

[Chân nhân đặc độ]: Cũng không hẳn là quen biết ...

[Agavaceae]: Anh không nói thì đừng trách cái account game của anh không cánh mà bay ?!

[Chân nhân đặc độ]: Di Di thân mến, xin em đừng làm như vậy T_____T Em có biết anh đã tốn bao nhiêu tiền bạc công sức vào nó không ???

[Agavaceae]: Vậy thì mau nói đi. Bạch Thiên Di có cảm giác cô sắp biết được một điều gì đó quan trọng, ngón tay cô lướt trên bàn phím có vẻ nhanh hơn bình thường...

[Chân nhân đặc độ]: Được rồi. Thật ra chuyện này cũng đã từ lâu rồi, anh đã hứa sẽ giữ bí mật cho tới cuối cùng, nhưng cuối cùng lại bị em phát hiện ra...

[Agavaceae]: Vậy cuối cùng là chuyện gì ?!!!

Bạch Thiên Di hồi hộp đến mức ngồi bật dậy, cô để laptop lên đùi, ngón tay run rẩy lướt trên bàn phím:

[Chân nhân đặc độ]: Em nghĩ tại sao anh lại quen được em ?

Bạch Thiên Di suy nghĩ một lúc rồi đáp:

[Agavaceae]: Game !

[Chân nhân đặc độ]: Em nghĩ có một người tốt bụng đến mức chỉ là quen trên mạng lại an ủi em, biết cả địa chỉ nhà em, tặng quà cho em vào sinh nhật trong khi chẳng ai nhớ cả ?

[Agavaceae]: ...

Bạch Thiên Di vò tóc suy nghĩ, chính xác là như vậy !

[Chân nhân đặc độ]: Thật ra tất cả những chuyện đó anh không rồi hơi mà làm đâu. Hà Tử Phàm đã nhờ anh ! Anh ta đã giúp anh rất nhiều.

[Agavaceae]: Vậy nên anh bán đứng em ?

[Chân nhân đặc độ]: Không phải là bán đứng em. Mà là bầu bạn cùng em, Hà Tử Phàm nói em rất cô đơn.

Bạch Thiên Di như bị sét đánh, thì ra anh đã luôn nghĩ cho cô !

[Agavaceae]: ...từ khi nào ?

[Chân nhân đặc độ]: Hai tháng sau khi em sang Mỹ.

Đã lâu như thế ?

Từ khi cô bị cú sốc với Lăng Minh Dực, thì ra Hà Tử Phàm vẫn luôn theo dõi cô ?

Anh biết cả ngày sinh nhật của cô, cả địa chỉ ở Mỹ của cô. Cô còn nhớ rất rõ, quà sinh nhật của cô mỗi năm đều có, một con dao bấm dành cho quân đội, một cái đèn pin dã ngoại, một máy PSP và một cái kèn harmonica... Phải công nhận là sở thích của cô hơi quái dị, nhưng tất cả những món đồ đó cô đều rất thích, cực kì thích !

[Agavaceae]: Sao anh lại giấu em lâu đến thế !

[Chân nhân đặc độ]: Ấy ấy đừng đổ lỗi cho anh chứ. Giờ quay lại vẫn còn kịp đấy...

[Agavaceae]: Quay quay cái đầu anh ấy !

Bạch Thiên Di điên cuồng tắt máy tính. Cô chạy như bay đi tìm chiếc điện thoại của mình. Cô phải gọi điện cho tên Bạc Hà đó hỏi rõ mọi chuyện. Cô muốn hỏi cho rõ, rốt cuộc anh đang muốn cái gì?!!!

Cô cứ tưởng chỉ có bản thân mình là ngu ngốc, thì ra có người còn ngốc hơn cô

. Cô chờ lắm người, anh cũng chờ lắm người !

Hai tên ngốc tự giằng vò lẫn nhau xem có điên không chứ ?! Cô đã nói anh là đồ điên, cô mới là đồ điên ấy ! Thì ra anh đã biết tất cả từ trước, nhưng lại không ra thêm ra mặt, làm đồ ngốc giúp cho bạn của mình. Lại còn âm thầm theo dõi cô bao nhiêu năm qua. Một người như vậy, sao cô lại có thể ngu ngốc mà phán xét anh vì một chuyện nhỏ nhặt kia chứ !

Lúc quan trọng nhất Bạch Thiên Di lại không tìm thấy điện thoại của mình ở đâu cả. Cô lục tung khắp phòng cũng không nhìn thấy nó.

Chuông cửa lại reo lên. Giờ này ai lại bấm chuông nhà cô làm gì kia chứ ? Không lẽ Lucy vẫn chưa về nhà ?

Bạch Thiên Di chạy ra cửa, giữa đường lại vấp vào tấm thảm, mũi đập xuống sàn đau muốn chết. Cô vừa xoa xoa chóp mũi, vừa mở cửa.

Bạch Thiên Di sút nữa bị dọa cho bật ngửa, cô như bị hóa đá.

Hà Tử Phàm đang đứng trước cửa nhà của cô !

“Anh...” Bạch Thiên Di lắp bắp.

“Tôi đến tìm lại đồ.” Hà Tử Phàm hai tay cho vào túi, gương mặt lạnh lùng vẫn không đổi, lúc nào cũng mang đến cho người đối diện cảm giác khó gần

. Bạch Thiên Di ngây người, anh lại tiếp:

“Tôi vẫn luôn đứng ở chỗ cũ.”

Anh vẫn đứng mãi ở đó, chờ cô. Chờ đợi một ngày nào đó, cô sẽ quay lại tìm anh, không phải anh ta.

“Hoang đường !”

Cô quay lưng lại với anh. Một phút trước, cô còn điên cuồng tìm điện thoại gọi cho anh. Khi người thật đứng trước mặt lại phủ nhận nó. Chắc cô phải đến bác sĩ tâm thần thôi...

“Tôi không gạt em. Chỉ cần em quay lại...”

Lần này anh không nói gì nữa, chỉ lặng lẽ nhìn cô.

Bạch Thiên Di ngẩng đầu nhìn trần nhà. Cô đã suy nghĩ rất kỹ rồi, lần này cô sẽ không rút lui vô cớ nữa.

Cô chìa bàn tay về phía anh, vẫn không quay người lại, nói:

“Nhẫn của em đâu ? Không có nó em không thèm quay lại tìm anh đâu !”

Hà Tử Phàm hơi bất ngờ, nhưng ngay lập tức, một chiếc nhẫn đã được đeo vào ngón áp út của cô, Bạch Thiên Di bị ai đó ôm chặt vào lòng.

“Đồ ngốc, em nhìn thấy anh rồi !”

Cô vùi đầu vào lòng ngực rắn chắc của anh, cảm thấy trái tim mình ấm áp hơn bao giờ hết. Giống như câu nói:

Bạn có thể che đôi mắt của mình khỏi những thứ mà bạn không muốn nhìn thấy nhưng không thể che trái tim của mình khỏi những thứ mà bạn không muốn cảm nhận. Trái tim có những lý lẽ của nó mà lý trí không thể nào hiểu được.

Điều này quả thật không sai mà...

“Chúng ta... hãy cùng bắt đầu lại ?” Bạch Thiên Di nói. Cô muốn xóa hết mọi chuyện cũ.

Lần này đến lượt anh cười, vòng tay ôm cô lại siết thật chặt.

“Anh không phải là người rời việc. Em có biết bắt đầu lại rất mất thời gian không ? Vậy nên chúng ta sẽ đi tiếp. Bước sang một bước ngoặt mới, chuyển từ người trước người sau sang đi cùng nhau đẩy đầu Cải Thảo...”

“ ... ”

“Không phải anh nói đến tìm đồ sao? Em còn giữ cái gì của anh à?”. Bạch Thiên Di chực nhớ ra, lúc này anh bảo đến “ tìm đồ ”

“Anh tìm được rồi”. Hà Tử Phàm nhìn cô nhoẻn miệng cười, ánh mắt anh nhìn cô trông rất lạ. Bàn tay nắm chặt lấy tay cô.

Trên bầu trời tiếng pháo hoa nổ khiến cô giật mình. Nhìn về mặt ngó gần của Bạch Thiên Di, Hà Tử Phàm đặt tay lên đầu cô, vỗ vỗ:

“Đừng nói với anh em không nhớ hôm nay là giao thừa nhé ?”

Bạch Thiên Di “Á !” một tiếng. Cô đã quên mất ngày tết tây rồi sao ?

“Đúng là đầu Cải Thảo !”

“Đồ Bạc Hà đừng trêu em!”

“Đồ gấu trúc”

“Em đâu có giống gấu trúc!”

“IQ thấp giống nhau” (các bạn có thể hỏi Thím Google về IQ bạn gấu trúc)

“Em không có ăn tre!!!!”.

Hà Tử Phàm cảm thấy bất lực với cô gái này. Nhìn gương mặt xấu hổ giả vờ bình thường của cô khiến anh cảm thấy buồn cười. Anh nghiêng đầu hôn vào má cô, nói:

“Năm mới vui vẻ.”

Bạch Thiên Di bị anh hôn bất ngờ, vẻ mặt bối rối lúc này không thể che giấu được nữa, chỉ có thể cười trừ. Cô cũng nghiêng đầu hôn anh một cái thật kêu:

“Năm mới vui vẻ !”

Lời tác giả: Tá đầ cuối cùng cũng xong. Tôi sẽ viết thêm ngoại truyện để bắt mí thêm một số chuyện nữa. Giờ thì tôi đi chết đây. Cám ơn bạn “Thấy Sai Phải Sửa” đã giúp đỡ tôi trong thời gian qua. Tao yêu mày chết được >3< cám=“” ơn=“” các=“” bạn=“” độc=“” giả=“” đã=“” theo=“” dỗi=“” và=“” ừng=“” hộ=“” truyện=“” của=“” tôi=“” suốt=“” quăng=“” thời=“” gian=“” dài.=“” chúc=“” mọi=“” người=“” năm=“” mới=“” vui=“” về!=“” *tung=“” bông*=“”>

Lời cộng tác viên: thực sự là tôi còn thấy ám ảnh bộ truyện này hơn cả tác giả a

...à xin đính chính cho tác giả, hình như một nửa thời gian mọi người đợi chờ chương mới....là do tôi :”>...thực sự xấu hổ, xin mọi người tha thứ...năm mới vui vẻ a

uống trà (tôi không quen kể này *chỉ lên trên*)

28. Ngoại Truyện: Lăng Minh Dục

Tác giả: Tôi Là Người Mù Chữ

Hai mươi tuổi, anh vẫn phải chịu sức ép từ gia đình. Bố bảo anh rẽ trái, nhất định anh sẽ không phải rẽ phải. Bố anh là một người chính trực, uy nghiêm, ông luôn muốn con mình phải dành được những gì tốt nhất. Từ nhỏ, anh đã nhận được một sự giáo dục khắc nghiệt, đối với anh chỉ có học thật giỏi và thật chăm chỉ mới chính là trả ơn bố mẹ. Vì anh là con một, nên dĩ nhiên tất cả gánh nặng đều đè trên vai anh.

Anh luôn cảm thấy thế giới này thật vô vị, anh luôn cảm thấy ngột thở. Dường như đây không còn là cuộc sống của anh nữa, mà là cuộc sống của bố anh. Nhưng anh vẫn hiểu cho bố của mình, vì anh biết ông chỉ muốn tốt cho anh.

Cuộc sống vẫn diễn ra một cách êm đềm trước khi Lăng Minh Dục vào năm hai đại học. Anh đã nhìn thấy cô.

Một cô gái năng động với mái tóc dài ngang vai. Dường như cô ấy phá bỏ tất cả mọi quy tắc của anh, chạy hết ga trên sân cỏ cùng với chiếc máy chụp hình, làm một cú nhào lộn sau đó té bịch xuống đất, vậy mà còn cười ha hả trong chẳng nữ tính chút nào. Anh luôn cảm thấy cô là một người vô cùng thú vị. Như vậy có phải là tiếng sét ái tình không nhỉ?

Qua cậu bạn của Hà Tử Phàm, anh tình cờ biết được cô gái đó tên là Bạch Thiên Di. Anh vẫn hay nhìn thấy cô đi cùng bạn bè của mình. Cô lúc nào cũng cười, đôi mắt cong cong cười. Nếu nhận xét một cách đúng chuẩn mực, anh cảm thấy Bạch Thiên Di không phải là một người đẹp, chỉ là một cô gái bình thường, nếu là bình thường thì sẽ chẳng ai để ý đến. Nhưng một khi quan sát kỹ, sẽ lại cảm thấy có một sức cuốn hút kì lạ, có lẽ do ở tính cách của cô ấy hoặc là do anh điên rồi.

Lần thứ 3 anh gặp cô trong buổi tiệc của khoa. Bạch Thiên Di đứng một mình trong góc tường, trong cô chẳng khác gì thường ngày, dù nhìn xung quanh các cô gái đến đâu muốn chưng diện một chút. Dáng vẻ hắc hơi của cô nhìn như con mèo khiến anh muốn bẹo một cái. Lăng Minh Dục đứng từ xa quan sát cô từ đầu đến cuối. Cuối cùng anh đã quyết định bước đến nói chuyện với cô.

Chuyện này đối với anh chẳng đơn giản chút nào. Từ nhỏ đến lớn, anh rất ít khi tiếp xúc với phụ nữ. Anh không biết phải bắt đầu từ đâu.

Lúc Bạch Thiên Di nhận lời anh, anh đã rất vui. Đây có lẽ là lần đầu tiên anh cảm thấy mình vui như vậy, cô là mối tình đầu của anh.

Rồi hai người cũng đã rất hạnh phúc. Hạnh phúc như những cặp đôi khác. Người ta nói quả nhiên không sai. Ở cùng nhau lâu sẽ phát hiện ra nhiều nhược điểm của người đó. Nhưng điều đó càng khiến anh thấy yêu cô hơn. Nếu nói Bạch Thiên Di là một thằng con trai cũng không sai, vì cô ấy rất bừa bộn, lại thích gây chuyện, cũng rất cứng đầu. Nhưng Bạch Thiên Di lại rất dễ bị lay động, nếu một người giả tội nghiệp đến nhờ cô giúp đỡ, Bạch Thiên Di sẽ chẳng tiếc mà ra tay giúp đỡ. Cô ấy cũng hay giấu nhem đi cảm xúc của mình, thường không thích chia sẻ nó với người khác. Anh cũng thường tự hỏi, cô ấy ôm đồm nhiều thứ như thế, không bị tâm thần phân liệt là đã hay lắm rồi!

Hà Tử Phàm là bạn anh. Anh luôn rất quý trọng cậu ta, một người có năng lực và rất nghiêm túc. Nhưng không hiểu sao, anh luôn cảm thấy khó chịu mỗi khi thấy Bạch Thiên Di gân cổ lên cãi nhau với cậu ấy. Giữa hai người họ luôn có một cái gì đó rất thân thiết, anh không thích điều đó.

Anh đã rất cố gắng kéo Bạch Thiên Di về phía mình.

Chỉ vì một chút hiểu lầm nho nhỏ đã đẩy Bạch Thiên Di ra khỏi tầm kiểm soát của mình. Anh như phát điên.

Anh vẫn còn nhớ rất rõ cái bữa tối đó. Anh nhìn thấy cô đứng ở phía xa chăm chú nhìn Hà Tử Phàm không chớp mắt, lúc đó trong lòng anh bỗng dấy lên sự khó chịu cùng cực. Anh lấy điện thoại gọi cho cô. Lúc đó anh nhìn thấy rất rõ, Bạch Thiên Di bị giật mình bởi tiếng chuông điện thoại của mình.

Lúc đó anh ôm chầm lấy cô, Bạch Thiên Di chỉ cười vỗ vỗ lưng anh như dỗ dành một đứa trẻ, cô nói:” Sao vậy?”

“Không, bỗng nhiên anh cảm thấy em thật đáng yêu”. Anh nghe giọng mình trả lời và tiếng cười khúc khích của Bạch Thiên Di khiến anh dễ chịu hơn. Anh đã ra sức ôm cô thật chặt, ôm thật chặt.

Anh không hề gặp cô một lần nào nữa cho đến khi gặp tai nạn bất tỉnh, cho đến khi tỉnh lại.

Anh nhìn thấy Bạch Thiên Di. Nhưng vẫn nghĩ đó chỉ là một giấc mơ. Có lẽ anh đã ngủ quá lâu rồi.

Thật ra anh vẫn nhớ, nhưng lòng lại muốn quên đi. Nhưng càng nhìn thấy cô, anh lại càng không thể giả vờ thêm được nữa. Nhưng anh biết với tính cách của cô sẽ trốn tránh anh.

Vậy nên anh cứ giả vờ như mình đã quên hết tất cả.

Bắt đầu lại từ đầu.

Nhưng rồi mọi thứ lại không theo ý anh nữa.

Anh công nhận là anh đã thua, nhưng không phải thua Hà Tử Phàm.

Mà là thua sự cứng đầu Bạch Thiên Di.

P/s: Chương này không ai sửa hết :< có=“” sai=“” sót=“” mọi=“” người=“” thông=“” cảm=“” nhé!=“” tui=“” đi=“” coi=“” phim=“” đây=“” ô=“” w=“”>

29. Phiên Ngoại 1

Tác giả: Tôi Là Người Mù Chữ.

Cộng tác viên: Thấy Sai Phải Sửa

PHIÊN NGOẠI 1

Người bên kia hướng nòng súng vào người cô.

Đoàng !!!

Cô cảm thấy dường như mọi thứ xung quanh ngừng lại.

Cô chẳng còn nghe được bất kì âm thanh nào nữa.

Bạch Thiên Di từ từ ngã xuống chiếc ghế dài, cảm giác ngực đau âm ỉ, cứ thế nỗi đau lan tỏa dần đến tim.

Trong khoảnh khắc đó, cô có thể cảm nhận được trái tim nhỏ bé của mình đang yếu đi, nhịp đập cũng thưa dần.

Bạch Thiên Di đảo mắt nhìn một vòng xung quanh, tất cả đều chỉ mờ mờ ảo ảo như được phủ một lớp sương dày. Cô cố gắng mở to mắt để nhìn rõ mọi thứ một lần cuối, nhưng vô ích.

Có lẽ cô sắp chết.

Bạch Thiên Di khê cửa quây, ngực liền nhói lên khiến cô nhăn mặt, thì ra cảm giác bị trúng đạn là như thế này.

Đau một cách kì lạ

Hơi thở yếu ớt còn lại của cô cũng sắp biến mất, ngực cũng không còn nhận thấy được cảm giác – dù là đau đớn đi nữa...cô đang dần mất đi ý thức của mình. Mọi thứ cứ thế mờ đi trong mắt cô...

....bóng tối đến rồi !

Ha.....!

Bạch Thiên Di mở to hai mắt, xung quanh tối om, thở hắt ra một tiếng, rồi đưa tay lên sờ ngực.

Chỉ là một giấc mơ.

Một cơn ác mộng khiến cô quên cả thở.

Cô giơ tay mò tìm chiếc điện thoại của mình, chợt chạm phải thứ gì mềm mại, âm ẩm.

Bạch Thiên Di giật thót như thấy ma, cố gắng trấn tĩnh, nhìn kĩ lại lần nữa.

Người đàn ông tuần tú nằm kế cô vẫn còn ngủ say. Đôi chân mày khê nhú lại, chiếc mũi cao cùng đôi môi mỏng nghiêm nghị, ngay cả lúc ngủ cũng mang lại cho người khác cảm giác lạnh lùng đến thế...

Cô nhìn anh, chợt có một nỗi xúc động muốn chạm tay vào khuôn mặt ánh lên đôi chút cô đơn ấy.

Nghĩ là làm, cô tính trở người dậy thì mới để ý đến....sao người mình nặng thế ><, nhìn=“” xuống...=“” cánh=“” tay=“” to=“” lớn=“” của=“” anh=“” ta=“” đang=“” ngang=“” nhiên=“” vạt=“” ngang=“” cổ=“” cô.=“”>

Đây chính là nguyên nhân khiến cô thấy khó thở. Cũng may là bản năng của cô còn nhạy, nếu không thì chắc đã bỏ mạng trong mơ ra tới ngoài đời rồi.

Chắc có lẽ cảm nhận được cô đã tỉnh, người đàn ông chợt xoay người về phía cô, tay vẫn giữ nguyên vị trí trên người cô, từ từ mở mắt với giọng ngái ngủ hỏi:

“Tỉnh ?”

Nghe được âm thanh trầm thấp đầy từ tính ấy khiến não cô dường như ngừng hoạt động.

“Anh suýt nữa giết em...”

Cô lườm anh một cái, rồi liếc xuống cái tay đang hiên ngang nằm trên người cô. Anh nhú mày, khoe môi khê nhếch lên:

“Anh giết em khi nào ? Em hoang tưởng ?”

“Có anh mới hoang tưởng ! Làm suýt chút nữa em tắt thở, cũng may là tỉnh dậy kịp thời, không thì anh có mà hối hận không kịp !”

Bạch Thiên Di tức giận dí dí đầu ngón tay vào chóp mũi anh. Nhưng còn chưa kịp rút tay lại thì đã bị ai đó chụp lấy móng vuốt, xoay người đè xuống, rồi cuối đầu cắn nhẹ vào tai cô, thì thầm:

“Xin lỗi...”

Một màu đỏ dần lan ra toàn thân cô – không hiểu là do tức giận hay vì...Bạch Thiên Di liền xoay mặt đi chỗ khác.

“Hừ... xin lỗi là được sao, chút nữa thì tiêu rồi !”

Hà Tử Phàm nhìn cô, khoe môi lại cong lên:

“Chút nữa thì không tính, nhưng làm em tắt thở thì có thể tính.”

Nhìn nụ cười gian xảo của Hà Tử Phàm, Bạch Thiên Di rung mình một cái.

“A... Anh định làm gì ?”

Bạch Thiên Di run rẩy nhìn con sói đang đè lên người mình, ánh mắt đầy vẻ gian tà. Hà Tử Phàm cúi xuống thì thào vào tai cô:

“Làm em tắt thở !”

“Khoan đã....uh...”

Câu nói chưa kịp thoát ra, đã trở thành những âm thanh đứt quãng tan vào màn đêm...

—————Đây là dải phân cách xin mọi người tự tưởng tượng —————

Sáng hôm sau, Bạch Thiên Di bãi công.

Cái eo đáng thương của cô sắp gãy thành trăm mảnh rồi. Cô rúc người vào trong chăn chẳng buồn chui ra ngoài. Hà Tử Phàm thì đã dậy từ sớm, hôm nào mà Tổng giám đốc chẳng bận rộn.

Bống cô cảm thấy một bên nệm lún xuống, lại có cả bàn tay vỗ vỗ vào cái kén cô tự tạo ra.

“Này, dậy ăn sáng !”

Bạch Thiên Di chẳng thèm trả lời, lại tự hỏi : sao hôm nay anh lại ở nhà nhỉ ? Nghĩ là thế nhưng cô mệt lắm, không quan tâm lí do đâu !

Có lẽ vì thấy đối phương không có động tĩnh gì, Hà Tử Phàm lại vòng tay ôm lấy cái kén của cô, thì thào vào đó mấy từ.

Bạch Thiên Di như bị sét đánh, cô lập tức bật dậy, phá kén chui ra.

“Đồ lưu manh !!!”

Bỏ lại anh ngồi trên giường ôm cái xác kén, cô hùng dũng bước vào nhà tắm. Phía sau lưng cô còn nghe tiếng cười xấu xa của Hà Tử Phàm.

Lúc này cô mới chợt nhớ ra.

Hôm nay là ngày đầu tiên cô làm vợ Tổng giám đốc nha.

30. Phiên Ngoại 2

Cơ bản là sau khi kết hôn Hà Tử Phàm không hề thấy Bạch Thiên Di tiêu tiền của mình.

Anh cảm thấy không tốt khi Bạch Thiên Di vạch rõ chi tiêu với anh như thể họ chưa kết hôn. Điều đó khiến anh có một nỗi bất an trong lòng, như thể cô lúc nào cũng có thể rời xa khỏi bàn tay anh. Anh chỉ có thể dắt cô đi mua đồ và trả tiền hoặc mang gì đó về cho cô thì mới có cảm thấy chút thỏa mãn.

Nói tóm lại Bạch Thiên Di chưa cầm tiền của anh tự mua gì bao giờ.

Một buổi tối, Hà Tử Phàm khi đang nằm trên giường đọc báo cáo của cấp dưới, cảm thấy nhàm chán, anh liếc mắt sang thì nhìn thấy cô đang hihi haha chat say sưa trong trò chơi online nào đó. Dời tầm mắt về bản báo cáo dù trong đầu không có chữ nào, Hà Tử Phàm bất giác lên tiếng:

“ Thiên Di, em còn nhớ số mật mã không ?”

Bạch Thiên Di suy nghĩ một lát, cô nghĩ chắc là anh hỏi mã của tài khoản, gật đầu. Hà Tử Phàm nhượng mày hỏi:

“ Thế sao lại không tiêu ?”

Bạch Thiên Di dứt khoát tắt game, quay sang nhìn anh. Thật ra cô rất muốn tiêu, chỉ là ...

“ Em không muốn giữa chúng ta có bất hòa !” - Bạch Thiên Di cụp mắt, trả lời.

“ Em nghĩ anh nhỏ nhen vậy sao ?”

Hà Tử Phàm sầm mặt, anh không ngờ trong lòng cô anh lại là người như vậy.

“ Không ...”

Thật ra là có một chút ! ._.

“ Thế thì tiêu đi !”

“ Anh sẽ không giận chứ ?” Bạch Thiên Di vẽ mặt nghi ngờ hỏi.

“ Không giận !”

“ Chắc chắn ?” Bạch Thiên Di không tin hỏi lại.

“ Chắc !” Hà Tử Phàm gật đầu nhấn mạnh lần nữa.

“Quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy !”

Bạch Thiên Di nhận được sự khẳng định của anh, vui như vớ được vàng, cô liền không tiếc mình hôn một cái thật kêu lên má ai đó.

Ai đó lại nhân cơ hội kéo tay ai đó cùng ngã xuống giường, còn thuận tiện tắt đèn. Đêm khuya lại không yên tĩnh... (Thật khiến người viết mặt đỏ tím run nha ...)

Vài ngày sau, thẻ đã mất đi một khoảng tiền, điều này khiến Hà Tử Phàm cảm thấy rất tốt, nỗi bất an không tên như bị đẩy lùi. Nhưng cùng lúc anh lại lo lắng, cuối cùng là vợ anh muốn mua cái gì lại sợ anh giận ?

Kết quả trong nhà anh xuất hiện thêm một... bày thú lạ...

Khi vừa mở cửa phòng riêng của vợ mình, anh nhận ra trong phòng không chỉ có hai cái hồ kính nữa mà là chín cái hồ kính kích thước đủ loại ... Tất cả đều được trang trí thành sa mạc hoặc khu rừng nhỏ. Vốn dĩ anh định cho Alexander ăn, kết quả lại nhìn thấy một đống những hồ kính khác nhau với nhiều Alexander khác...

Bạch Thiên Di ngồi giữa phòng ngắm nhìn chúng, vẽ mặt vô tội chớp mắt nhìn anh.

“ Đây là thứ em muốn mua ?” Hà Tử Phàm nhìn cái người suốt ngày biết mỗi chơi kia.

“...Vâng !” Cô gật đầu, thận trọng nhìn anh.

“ Em có thể nuôi chó.” Anh nhẹ nhàng nói

“ Em cũng rất thích chó, nhưng em không thích dọn phân chó !” Bạch Thiên Di vốn rất thẳng thắn.

(Edit: thế nuôi mấy con kia cô không phải dọn à ?)

(Trả lời Edit: Phân bò sát không có mùi, dọn cùng với nền lót rất tiện. Tôi cũng rất ghét dọn phân chó, để mẹ làm thôi (cười))

Mặt Hà Tử Phàm sầm xuống.

“ Mua bao nhiêu con ?”

Bạch Thiên Di nghe thế liền hiểu ý, vui vẽ kể tên:

“Panther Chameleon, Savanah, trần bóng, trần cây, rắn vua black & white, rắn sữa, Mexical black king. Mỗi thứ một loại riêng Trần cây thì hai con một nâu vàng, một vàng xanh. Tổng cộng là chín con.” Đây là kể luôn cả Alexander, thật ra cô định mua thêm một con Iguana đỏ, nhưng sợ Alexander ghen tỵ với bạn mới nên thôi (Alexander là Iguana xanh, đỏ mắc hơn xanh gấp đôi và hơn một tí)

Sau đó còn hào hứng bổ sung thêm.

“Anh đừng lo, chúng rất vô hại, đều không cắn, không độc !”

Hà Tử Phàm im lặng.

Đến bây giờ cô mới cảm nhận được bầu không khí kì lạ, như thể căn phòng là một kho đông lạnh. Tiêu rồi, anh sắp giết người !

Bạch Thiên Di liền nhân lúc Hà Tử Phàm chưa bộc phát mà “ tiên thủ hạ vi cường” :

“ Chính anh bảo em tiêu tiền của anh trước, em đã cảnh báo rồi ! Anh hứa mà không giữ lời ! Tiểu nhân !”

Dứt lời, Bạch Thiên Di có thể cảm nhận được không khí đã lạnh hơn lúc này, bây giờ còn có chướng khí bao quanh lấy cô ...

“ Được !”

Cô nghe thấy tiếng “ Được !” gần như bị nghiền nát trước khi được phát ra.

Bạch Thiên Di thầm cười lớn trong bụng. Thật ra cô muốn nuôi hết đám này lâu lắm rồi, chỉ vì không có nhiều tiền như vậy để mua thôi. Kết quả Hà Tử Phàm lại khuyến khích cô dùng tiền của anh, vậy là cô được món hời chết đi được. Lần trước để Sebastien ở nhà với bố, kết quả chẳng lấy lại được. Cô tiếc muốn chết, dù Sebastien chỉ là một con rắn ngô. Không ngờ hôm nay lại được an ủi bằng đám hời hơn cả. Sướng ~ ing !

Hà Tử Phàm cảm thấy mình có hơi sai lầm khi khuyến khích Bạch Thiên Di xài tiền. (Tác giả: Không phải hơi mà là quá !)

Alexander không là vấn đề, Sebastien cũng tạm chấp nhận được, nhưng kết quả hôm nay lại là một đám không thể chấp nhận được ... Sebastien để ở nhờ bố vợ anh như giảm được gánh nặng, không phải nhìn Bạch Thiên Di nâng niu ôm ấp nó cũng khiến tâm trạng anh tốt hơn. Nhưng hôm nay xuất hiện một lần bảy loại khác nhau ...

Được rồi, nợ này anh sẽ đòi đủ cả vốn lẫn lãi ! Cuối cùng Hà Tử Phàm lên tiếng quyết định:

“Phòng của em không dùng nữa, từ nay dọn hết đồ sang phòng của anh !”

Dù là mới kết hôn nhưng hai người vẫn còn phòng riêng, đôi lúc cô ngủ ở phòng anh hoặc anh ngủ phòng cô. Nhưng từ hôm nay, phòng của Hà Tử Phàm sẽ là phòng chung, phòng của Bạch Thiên Di chính thức bị xóa sổ.

“ Không muốn !”

Bạch Thiên Di phản đối, dù sao đi nữa cô cũng ở phòng đó lâu như vậy, tình thương cảm với nó tất có.

“ Em nói gì ? ”

Hà Tử Phàm lườm cô bằng ánh mắt sắc lạnh, nhướn mày hỏi lại.

“ ... ”

Bạch Thiên Di đành chấp nhận vô điều kiện.

Nói là vô điều kiện, thật ra cô biết rõ nếu không đồng ý thì cái đồng cô mới mang về nhà sẽ ra đường ngay lập tức. Vì thế Bạch Thiên Di đành dọn hết sạch sành sanh sang phòng anh, đồ mặc cũng treo cạnh quần áo của anh, dù sao phòng của Hà Tử Phàm vẫn to hơn phòng của cô.

Nhìn cô làm mà trong lòng còn ảm ức, Hà Tử Phàm lại cảm thấy có chút vui sướng. Phải chấp nhận đồng bò sát kì quái của Bạch Thiên Di nhưng đổi lại anh có thể cột cô sát bên người cũng không hẳn là một cuộc làm ăn bất lợi.

Dẫu sao thì tương lai còn dài, chẳng lẽ anh lại không nghĩ ra biện pháp xử lí đám bò sát đó sao?. Mà trước mắt anh sẽ đòi chút quyền lợi từ con người đang xếp đồ trong phòng anh ... à không, phòng hai vợ chồng.

Nghĩ là làm, Hà Tử Phàm bước vào phòng, thuận tay khóa cửa.

(Edit: trời còn sáng mà mấy bạn trẻ -_-|||)

Tác giả: Tôi cảm thấy chuyện thấy có chút... kinh dị, nuôi nhiều bò sát như rắn và trăn thì thường phải cho ăn chuột con mới sinh, thử nghĩ ngày nào mở tủ lạnh ra cũng thấy một hộp đựng toàn chuột con màu hồng hồng đỏ đỏ chắc cũng hết hứng thú ăn cơm... Nam chính chắc chắn phải đầu tư thêm tiền mua một cái tủ lạnh mới rồi :v

31. Phiên Ngoại 3 : Ngày Tết

Ngày tết.

Bạch Thiên Di đã lên kế hoạch cho tất cả các ngày trong kì nghỉ tết.

Và đúng như theo kế hoạch, mừng một cô cùng bố mẹ đón giao thừa vì Hà Tử Phàm đi công tác, mà cô lại không muốn đón giao thừa một mình. Vậy là cô về nhà bố mẹ vào đêm ba mươi, mặc kệ cho căn nhà của cô và anh lộn xộn đồ đạc như cái chuồng heo. Dẫu sao thì cô cũng đã tính toán sẽ ở luôn nhà bố mẹ cho đến mừng cuối cùng của mấy ngày tết nên dọn rồi lại đi thì...tốn công quá.

Năm nay cô đã hai mươi tuổi. Cô cảm thấy mình già đi...Nhưng tiền lì xì của bố mẹ tất nhiên Bạch Thiên Di vẫn mặt dày xòe tay nhận, điều đó làm cô cảm thấy thật sự hạnh phúc. (:v)

Bạch Thiên Di sau khi ngồi trên giường đếm tiền, kết luận, nội vẫn là người thương cô nhất. Đơn giản vì trong phong lì xì của nội dày hơn của bố mẹ rất nhiều. Nghĩ đến đó, mặt cô không tự giác nở nụ cười, cô cảm thấy bụng mình nổi chút tham lam, dự định sau khi ai đó đi công tác về sẽ đòi lì xì. Tất nhiên, phải dày hơn cả nội!

Cả mừng một Bạch Thiên Di dành cả ngày để...chơi game. Những ngày tết không có gì để làm nên rất chán, Bạch Thiên Di chỉ biết chơi game để giết thời gian. Nhưng đó chỉ là lý do phụ, cái chính là game cô đang chơi vừa tung ra thông báo event nếu chơi game vào mừng một sẽ nhận được nhiều phần quà hấp dẫn. Mà Bạch Thiên Di không thể cưỡng lại được những thứ...từ trên trời rơi xuống.

Suốt từ sau khi đón giao thừa xong đến sáng cô vẫn cắm đầu vào máy tính cày game. Chưa bao giờ Bạch Thiên Di thấy mình kiệt sức nhưng lại vui vẻ đến vậy.

Mùng hai, Bạch Thiên Di tuân lệnh mẹ sang nhà em trai mình – Bạch Thiên Ngôn. Trong tâm trí cô rất không muốn đi, nhưng mẹ đã nói, cô không thể không tuân theo. Kết quả, chưa bước chân được vào cửa đã bị chủ nhà tổng ra ngoài...Chuyện này kể lại thì cũng rất quen, rất giống cái cảnh ngày đầu tiên bước vào kí túc xá trường đại học.

Số cô là số bất gian?

Cũng vì cái thói tự nhiên vào nhà người quen thì không cần gõ cửa. Có chìa khóa thì cứ cầm mà vào, thế là cô đã nhìn thấy cảnh rape trong truyền thuyết của một nam và một...nam khác.

Bạch Thiên Di như đứng hình trước cảnh xuân sắc ấy. Đường như không khí xung quanh cũng dần nóng lên, cô vẫn đứng đó, nhìn chằm chằm, kết quả sau mười giây đứng hình cô bị chủ nhà đá ra khỏi cửa khi một tiếng kêu kháng nghị nho nhỏ phát ra từ người...phía dưới.

Lúc đi về cô vẫn không thể tưởng tượng được.

Tại sao em trai cô lại là người ở TRÊN?!

(._. Em cô là gay quan trọng hơn chứ?)

(Edit: Cổ có đầu óc không bình thường, cô là tác giả phải biết chứ!)

Điều này khiến Bạch Thiên Di vô cùng hoang mang... Vừa về nhà cô lại quên mất thêm một chuyện, quên hỏi tên cậu nhóc đó rồi?! ồ.Ồ

(Quan trọng muốn khóc luôn TT_____TT)

Mùng ba ?

Cuối cùng ai đó cũng về, chưa ở được một tiếng đồng hồ đã khiến Bạch Thiên Di vừa lu thu thu dọn đồ đạc trong phòng vừa nghe mắng. Không ở nhà thì thôi, vừa về là mắng người ta bừa bộn...

Buổi trưa có chị họ đến, chị họ còn dẫn theo cả con trai đến. Vừa ngồi được một tí chị họ lại có việc bận cần phải giải quyết thế là gửi cả con trai mình ở lại cho cô giữ hộ, xong việc sẽ ghé rước.

Bạch Thiên Di chưa bao giờ giữ trẻ nên cô chẳng biết phải làm gì với nhóc Chu Chu. Cứ để thằng nhóc ngồi đấy một lúc thì nó khóc òa lên, xem hoạt hình được một tí cũng lại khóc òa lên. Bạch Thiên Di không biết phải làm thế nào, cô liền chạy về phòng bé Sebastien đến vì cô nghĩ Alexander có gai nên có thể làm cậu nhóc bị thương...

Kết quả Chu Chu còn khóc lớn hơn, mà không phải khóc bình thường, mà là vừa khóc vừa chạy...

Cô đành đưa mắt cầu cứu ai đó đang ngồi vắt chân trên ghế xem tài liệu. Sao N lần nhìn không chớp mắt, Hà Tử Phàm cũng chịu thua, anh đứng dậy đi lên lầu, không biết moi đâu ra hộp màu nước và giấy vẽ. Anh ngồi xuống cạnh Chu Chu, dùng cọ làm mẫu cho cậu nhóc vài đường, thế là Chu Chu liền chuyển hướng sang đồng màu nước ấy mà vui vẻ đến tối. Bạch Thiên Di liền hoan hỉ ôm Sebastien về phòng, còn không quên thưởng cho nó một con pinky trong khi đó lại quên cảm ơn ai đó.

Lúc cô đi xuống, tình cờ nhìn thấy cả hai một lớn một nhỏ đang ngồi cạnh nhau trông thật đáng yêu. Cậu nhóc thì cả người lem luốc màu vẽ, người bên cạnh vẫn sạch sẽ thơm tắp ngồi vắt chân chăm chú làm việc của mình. Cô bỗng chốc cảm thấy như đang nhìn thấy tương lai, một gia đình ấm cúng...Vươn tay xua đi ảo tưởng mình vừa thấy, nhắc nhở mình, cô không thích trẻ con.

Cùng lúc đó, tiếng “Anh ơi, anh...” vang lên khắp phòng nhưng không thấy ai trả lời, cậu nhóc nhú nhú đôi mày, dường như đang suy nghĩ điều gì. Sau một lát liền dùng năm ngón tay dính đầy màu của mình in lên chiếc áo trắng của anh rồi cười khúc khích, miệng vẫn gọi “anh” ngọt ngào...Không nhìn cũng biết mặt Hà Tử Phàm đang xám xịt. Bạch Thiên Di theo phản xạ che mặt lại, cô không muốn nhìn cảnh tiếp theo, chắc anh sẽ ầm thằng nhóc vứt ra đường luôn ấy chứ! Nói là che nhưng thật ra vẫn để hử vài ngón để lên nhìn...

Hình ảnh hiện ra trước mắt cô, Hà Tử Phàm cúi người nhìn dấu tay trên lưng mình, rồi nhẹ nhàng dùng ngón trỏ dính một ít màu trong hộp ấn vào giữa trán Chu Chu... Thằng nhóc không ngờ lại cười lớn hơn cả lúc này, nó cũng không chịu thua, lại in bàn tay đầy màu vào người Hà Tử Phàm, còn anh thì cứ nhắm lấy đầu của cậu nhóc mà tấn công. Bạch Thiên Di phì cười, cô còn tưởng anh sẽ la cậu nhóc ấy chứ!

Và kết cục của cuộc chiến màu sắc là phòng khách trở thành bãi chiến trường, thảm trải trên sàn, salon, hai cái người một lớn một nhỏ kia như thể mới đi tham gia lễ hội DhuliVandana vậy! Bạch Thiên Di âm thầm hét trong đầu: Tại sao lại chơi màu trong phòng khách chứ ?!

“Em dẫn Chu Chu đi tắm!”

Bạch Thiên Di lườm ai đó một cái, ngoắt đuôi bỏ đi luôn, lại bị bàn tay dính đầy màu giữ chặt, sao cô thấy cứ như đang làm nũng vậy?

“Anh cũng muốn tắm.”

“Thì đi tắm đi!”. Bạch Thiên Di trợn mắt nhìn Hà Tử Phàm

“Vợ, anh cũng muốn...được dẫn đi tắm!”

Cô nhìn Hà Tử Phàm, khoe miệng giật giật, sao cô có cảm giác...không chỉ đơn giản như vậy...Máu nóng dồn lên đầu, tự nhiên lại nghĩ đến chuyện không trong sáng tí nào...

Bạch Thiên Di tức giận đập anh một cái, nhưng Hà Tử Phàm nhanh nhẹn đỡ được, anh nhìn cô cười gian tà. Bạch Thiên Di thẹn quá bẻ Chu Chu bỏ đi một mạch:

“Anh tự đi mà tắm! Lưu manh!”

Buổi tối cô ngủ cùng Chu Chu, đuổi Hà Tử Phàm về phòng riêng, anh chỉ có thể lắc đầu thể hiện mình không vui.

Đáng đời!

Chu Chu liên tục hỏi cô về những chuyện không đâu, nhưng cô không thể từ chối cặp mắt to tròn ấy được. Vậy là một loạt câu hỏi vô lý được đưa ra tới tấp khiến cô suy nghĩ câu trả lời đến đau cả đầu. Thế nên cô đành dọa nó:

“Nếu bây giờ Chu Chu không ngủ thì yêu tinh sẽ đến bắt Chu Chu đi đó.”

Vậy là đôi mắt to ấy lại chớp chớp vô cùng ngây thơ nhìn cô.

“Vậy...vậy ông yêu tinh có bóp mũi Chu Chu không?”

“Tất nhiên, ông ta còn bắt Chu Chu lên nóc nhà đó!” Cô ra sức dọa cậu nhóc, dù trong bụng cảm giác tội lỗi đang trĩu nặng.

“Vậy... vậy ông yêu tinh có cắt luôn mũi Chu Chu không?”

“Có.” Cô đáp chắc nịch.

“Vậy...vậy ông ấy có bắt chị Di Di đi không?”

Cô cảm thấy bao nhiêu mệt mỏi trong ngày lan tỏa ra khắp người khi trò chuyện với cậu nhóc. Nếu không phải chị họ gọi điện bảo đến mai mới rước cậu nhóc được vì tình hình giao thông ngày tết không được tốt thì cô sẽ không rơi vào tình cảnh này rồi (khóc). Vậy là tất cả các câu hỏi của cậu nhóc cô đều trả lời qua loa là có. Sau một hồi, cậu nhóc lại quay sang nhìn thẳng vào mắt cô, làm ra vẻ anh dũng tuyên bố:

“Nếu ông ấy dám đến đây, Chu Chu sẽ bắt ông ấy trói lại, sau đó cắt đầu ông ấy đi, mổ bụng lấy hết ruột ra ngoài, cho ổng chết luôn.”

Trên mặt cô đầy các vạch đen chảy dài...Một đứa nhóc chưa đầy bốn tuổi lại có thể nói ra những lời như phim kinh dị thể này, chưa kể đến việc gương mặt ngây thơ của nó, những lời này thật khiến cô...dừng tóc gáy.

Chưa kịp để cô định thần, Chu Chu lại tiếp tục:

“Sau đó Chu Chu sẽ bỏ ông ấy vào vò rượu, ngâm cho chú Tử Phàm uống.”

Gương mặt của cậu nhóc hiện rõ vẻ quyết tâm khiến cô không nhịn cười được. Hà Tử Phàm à! Anh bị cậu nhóc đáng sợ này để ý rồi.

Cùng lúc đó cô nhận ra, có vẻ cậu nhóc buồn ngủ, đã gọi nhầm thành “Chú Tử Phàm”.

Cô chợt nảy ra một sáng kiến, liền thì thầm vào tai Chu Chu:

“Vậy giờ Chu Chu mau ngủ đi, những lời này để sáng nay khi ngủ dậy sẽ đi tìm CHÚ Tử Phàm nói nhé, như vậy mới có ý nghĩa.”

Quả nhiên có hiệu quả, mắt cậu nhóc sáng lên, gật đầu một cái rõ mạnh rồi giả vờ nhắm thật chặt đến nỗi mi mắt cứ rung rung trong thật đáng yêu.

Chu Chu gọi Hà Tử Phàm là chú nhưng lại gọi cô là chị, điều này khiến cô rất hài lòng.

Chu Chu ngủ rất sâu, tiếng thở phì phò đều đặn. Hàng lông mi cong cong đung đưa theo nhịp thở. Cái mũi nhỏ nhỏ xinh xinh, cái miệng chum chum thì thoảng lại chếp chếp vài cái vô cùng đáng yêu. Hai cái tay

múp míp ôm chặt lấy cánh tay của Bạch Thiên Di khiến cô đến thở cũng không dám thở mạnh sợ làm cậu nhóc thức giấc.

Cô đưa mắt nhìn trần nhà rất lâu, mãi vẫn nằm bất động như xác chết. Ai ngờ bên trong cái vẻ xinh xắn ấy lại là cậu nhóc tì quậy phá khiến cô đau cả đầu. Chỉ mỗi chuyện chơi cùng thôi cô đã không dám nghĩ tới.

Vậy nên Bạch Thiên Di đành nằm thẳng người nhìn trần nhà, mặc cho cậu nhóc cọ qua cọ lại cô vẫn không dám động đậy. Thực tế đã chứng minh, con của người khác vẫn là tốt nhất, thích thì bế lên hôn hít, không thích nữa thì trả lại ẹ chúng. Như thế là tốt nhất.

Buổi sáng cô bé Chu Chu đã tỉnh như sáo xuống lầu ăn sáng, đến nửa đường thì nhớ ra đã quên mất còn chưa gọi Hà Tử Phàm dậy, cô đành ẵm cậu nhóc sang gọi anh, kết quả không có ai trong phòng. Quả nhiên anh đã dậy từ sớm, còn ngồi sẵn dưới phòng khách chờ cô. Chưa kể Bạch Thiên Di hoàn toàn bất ngờ về việc cái salon và thảm đều được thay mới...

Nhìn thấy anh, cậu nhóc lập tức giẫy xuống, chạy đến định ngồi kế bên, miệng không ngừng gọi chú. Quay sang nhìn, lông mày anh vốn đang bình thường lập tức nhíu lại, cúi đầu nhìn cậu nhóc từ đầu đến chân:

“Đứng yên. Đã rửa mặt? Đánh răng? Chải đầu?”

Cái đầu nhỏ gật theo từng câu hỏi, đến đó đôi mày mới giãn ra, đôi tay kéo ghế, ý bảo cậu nhóc đến ngồi.

Chợt anh ngẩng lên, nhìn vào mắt cô, hỏi giọng bông đùa:

“Còn em?”

Anh dám xem cô ngang hàng cùng thằng nhóc sao?

Nghĩ trong đầu thế nhưng cô cố gắng giữ bản thân bình thường với ý niệm: Chu Chu sẽ trả thù cho cô!

Chu Chu bây giờ mới chú ý đến cô, người vẫn còn đang đứng ở chân cầu thang, bèn cất tiếng gọi:

“Chị Di Di, mau đến ăn đi, đồ ăn chú Tử Phàm làm ngon lắm!”

Nhìn động tác ăn tao nhã của anh chợt khựng lại, quay sang nhìn cậu nhóc rồi lại nhìn cô thông thả đi đến bàn ăn, khiến cô không thể nhịn cười.

“CHỊ đến ngay đây, Chu Chu cứ từ từ ăn, CHÚ Tử Phàm có nhiều thức ăn lắm, không sợ hết đâu.”

Cố ý nhấn mạnh như khẳng định cho lời của cậu nhóc, lần đầu tiên cô cảm thích thú khi có cậu nhóc trong nhà.

Nhìn cô thích thú một lát, ai đó liền quay sang cậu nhóc, lúc này đang uống sữa, hỏi:

“Chu Chu thấy anh già lắm sao?”

“Không có!”

“Vậy sao Chu Chu gọi anh là chú?” Anh nhìn thẳng vào mắt cậu nhóc hỏi.

Đến đây thì cậu nhóc ngồi yên, vẻ mặt như suy nghĩ điều gì đó khó khăn lắm, sau lại đưa mắt qua nhìn cô, vẻ mặt đổi qua đầu tranh gì đó. Cuối cùng cậu nhóc lớn tiếng trả lời:

“Là chị Di Di kêu Chu Chu gọi như thế!”

Hả?!

Khóe miệng đang cười chợt đông cứng, cô không thể tin nổi chuyện gì đang xảy ra nữa. Cô rút lại suy nghĩ khi nãy: Thằng nhóc này... sao lại không dễ thương chút nào.

Liếc nhìn cô, anh hỏi tiếp:

“Thế giờ Chu Chu thích gọi như thế nào?”

Cậu nhóc lém lỉnh đáp:

“Anh Tử Phàm!”

“Tốt, bây giờ anh có việc, cho nên chị Di Di đây sẽ chơi với Chu Chu, phải không Di Di?”

Và tất nhiên, khuôn mặt anh không cho phép môi cô bật ra tiếng “Không”. Bước đi với cái liếc nhìn của anh cho thấy rằng sự việc sẽ được anh xử lý, khi thẳng nhóc đã về. :’(

Và cậu nhóc, khi đã ăn no và bán đứng cô không do dự, chạy lại núp áo cô, hỏi với giọng mong chờ:

“Giờ mình chơi gì hả chị Di Di?”

Tiếng thở dài thoát ra từ đầu đó trong căn phòng.

Cuối cùng, cả hai đều cảm thấy ổn thỏa với trò chơi xếp hình mà cô đã moi móc từ đầu đó mà cô không muốn nhớ. Khi trải qua thứ cô nghĩ là thú vị: cho thú cưng ăn, thứ lại là cơn ác mộng đối với Chu Chu thì có vẻ xếp hình là một trò chơi tốt.

Cô có ý nghĩ bản thân mệt đến nỗi có thể nằm ngủ ba ngày ba đêm thì tiếng chuông cửa vang lên như đánh thức cô khỏi cơn mơ hồ.

Vị cứu tinh của đời cô đã tới.

Bằng tốc độ ánh sáng, cô bật dậy, chạy, mở cửa và hình ảnh cô muốn thấy nhất đã đến: vợ chồng chị họ đến đón Chu Chu.

Câu đầu tiên mà cô bật ra khiến cả hai người đều bất ngờ:

“Được nhìn thấy hai người là thứ hạnh phúc nhất mà em có thể cảm nhận!!!”

“Em...có ổn không Di Di?”

Có vẻ bây giờ khuôn mặt cô khiến họ lo lắng liệu cô có bị...ma nhập nhưng cô không quan tâm, và câu thứ hai hoàn toàn không ăn nhập gì đến cuộc hội thoại:

“Chị có thường cho Chu Chu xem phim kinh dị không vậy?”

“À chị thường...”

“Thôi khỏi, hai anh chị đến đón Chu Chu phải không? Để em kêu cậu nhóc.”

Nói rồi cô liền chạy lên đầu xếp quần áo và kêu Chu Chu. Cậu nhóc lúc đầu có vẻ bất mãn khi phải ngừng chơi nhưng sau đó lại vui mừng khi thấy bố mẹ.

Khi cậu nhóc đi thay đồ để lên xe về nhà, Bạch Thiên Di chợt thấy Hà Tử Phàm bước ra khỏi thư phòng, nhìn cô rồi đến đứng bên cạnh.

Chu Chu thay đồ xong bước ra liền nhìn thấy anh, kêu lên:

“Anh Tử Phàm, Chu Chu hôm nay rất vui, nhưng bây giờ Chu Chu phải về rồi, mai một Chu Chu lại đến chơi với anh nữa nhé!”

“...Uhm.”

Sau đó Chu Chu liền quay sang ôm cô, vì chỉ mới có gần bốn tuổi nên khi ôm, cậu nhóc chỉ có thể... ờ... ôm đến mông cô.

“Chu Chu về nha! Bái bai”

“Cảm ơn hai em đã giữ Chu Chu giùm chị, lúc nào rồi hai em ghé qua nhà chơi.”. Chị họ cô vươn tay bế thẳng nhóc, chào tạm biệt.

“Tạm biệt.”

“Hẹn gặp lại.”

Khi chào tạm biệt gia đình chị họ, Bạch Thiên Di thấy Hà Tử Phàm lại đứng đó bất động, liền tò mò đứng nhìn anh.

Một lát sau, một giọng nói vang lên:

“Này Cải thảo, sao em lại để người khác sờ vào mông?” Anh nhú mày, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc.

“Người khác? Người khác nào cơ?” Cô dẩu dẩu môi.

“Thế thằng nhóc Chu Chu là thế nào?”

“...” Ôi thiếu gia của tôi ơi, sao anh lại có thể trẻ con đến thế, nó chỉ là con nít thôi mà!!

“Anh ghen à?” Cô vênh mặt trên anh, không quen kèm theo một nụ cười.

Người nào đó bị động đến lòng tự trọng, liền sa sầm mặt:

“Cái mông đó là của anh!”

Nói rồi cứ thế bé cô đi thẳng vào phòng. Từ đó trở đi, cô chẳng để ai có cơ hội chạm vào mình. Người nào đó lại tỏ vẻ rất hài lòng.

Xong rồi.

Hết mừng. Ở nhà đóng cửa đánh giặc! >”

Author: Đêm khuya thanh vắng trời có hơi nóng nực mọi người nhớ bật máy lạnh đi ngủ. Đóng cửa sổ để tránh muỗi cắn :v Tôi đi ngủ đây :”>

Edit: chắc ai cũng nhận ra đoạn kết khá quen, nhưng ở đây edit mạn phép tác giả sửa đổi một chút cho phù hợp. Xin lỗi về sự chậm trễ.

32. Phiên Ngoại Chuyện Đã Lâu

KHÔNG ĐỀ

Hôm nay Bạch Thiên Di lên Facebook dạo quanh thì tình cờ nhìn thấy một bài post nói về ngôn ngữ của Minion trong phim Despicable Me:

Tiếng Anh: Hello!

Minions: Bello!

Tiếng Anh: Goodbye!

Minions: Poopaye!

Tiếng Anh: Thank you!

Minions: Tank tu!

Tiếng Anh: Goodbye!

Minions: Poopaye!

Tiếng Anh: I'm Hungry!

Minions: We want banana!

Tiếng Anh: I swear

Minions: Underwear

Tiếng Anh: Fire

Minions: Bee Do Bee Do Bee Do

Tiếng Anh: I love you

Minions: Tulaliloo to amo!

....

Đọc đến đây cô bỗng cảm thấy hình như từ cuối rất quen nhưng mãi không nhớ được, Bạch Thiên Di liền ngồi thần người trước máy tính, mặt đắm chiêu.

Cô có một thói quen rất xấu, chính là việc khi đã không nhớ được thì sẽ cố gắng nhớ cho bằng được. Đó chính là cứng đầu!

Trong đầu Bạch Thiên Di có một logic rất kì lạ, mọi thứ tự nhiên sẽ nhớ ra theo một chiều hướng vô cùng kì lạ.

Sau nửa ngày ngẫm nghĩ, Bạch Thiên Di cuối cùng cũng đập bàn đứng dậy

Tulaliloo to amo!

Chính là nó!

Chính là cái dòng chữ bé xíu nằm ở phía dưới cánh tay cô lúc bị bó bột. Chính là cái dòng chữ Hà Tử Phàm đã viết lên tay cô khi cả hai đi xem phim. (Chương 21)

Cái dòng chữ mà cô đọc hoài chẳng hiểu, để nhìn thấy được Hà Tử Phàm viết gì thì cô đã phải dùng gương để phản chiếu lại, viết ra giấy, rồi dùng gương xem thêm một lần nữa mới đọc được. Tên Bạc Hà lưu manh ấy viết phía dưới cánh tay trong khi tay cô bó bột thành một cục to tướng, giống như khi bạn viết một dòng chữ dưới lòng bàn chân của người gầy chân vậy. Họ không tức chết mới lạ!

Cô chẳng biết nó là cái gì cả, cứ bảo để hỏi bác google nhưng cứ quên mãi -_-

Đến tận bây giờ...

Cuối cùng cũng đã hiểu.

Nhưng mà...

Ai đó đã ngưng đến chết...

33. Phiên Ngoại: Pocky

POCKY

Bạch Thiên Di vốn rất thích ăn đồ ngọt nên trong tủ lạnh lúc nào cũng có rất nhiều pocky mùi chocolate và dâu.

Cô thường ăn pocky uống nước ngọt xem phim, cứ trút hết bốn năm hộp bánh pocky vào một cái tô to tướng rồi nằm vừa xem vừa ăn.

Một lần khi vừa ăn pocky xem tivi thì đập vào mắt là cảnh hai nhân vật chính đang “thử thách pocky”. Ai đó ngồi bên cạnh thường không hứng thú với phim ảnh lắm bỗng nhiên mắt sáng rực như có ánh hào quang chiếu vào. Bạch Thiên Di cảm thấy lạnh sống lưng...

Khi hai nhân vật chính môi đã gần kề môi thì cách miếng bánh nhỏ xíu còn lại rớt xuống và kết quả là nụ hôn pocky vẫn còn 1cm nữa mới đến đích.

“Tệ quá!”

“Anh nói gì tệ cơ?”. Bạch Thiên Di đưa mắt nhìn tên ngồi cạnh mình.

“Tên ấy.” Hà Tử Phàm chỉ vào nam chính.

“Anh không biết chứ lúc đó...ngại lắm.” Bạch Thiên Di chợt cảm thấy mặt nóng phừng phừng.

Hà Tử Phàm như vừa bắt được kẻ gian liền hỏi:

“Em thử rồi à?”. Anh nhìn chằm chằm vào cô.

“...Chưa”. Bạch Thiên Di trề môi.

Hà Tử Phàm nhìn cô một lúc lâu, sau đó chộp lấy một thanh pocky ngậm vào miệng:

“Đến đây!”

Bạch Thiên Di như bị anh thôi miên, cô ngậm lấy đầu còn lại của thanh pocky, nhưng vẫn chưa kịp cắn được miếng nào thì Hà Tử Phàm đã nhanh chóng đẩy nhanh tiến trình... cắn một phát hết cả cây pocky.

Ngoại trừ phần còn trong miệng Bạch Thiên Di thì tất cả đều đã ở trong miệng Hà Tử Phàm... Kết quả là cô cảm giác trong miệng như có cái quạt đang quay vậy, nụ hôn pocky đã trở thành nụ hôn kiểu Pháp... Cô vẫn chưa kịp thử cảm giác hồi hộp mất đối mất mà >”

Bạch Thiên Di liền tỏ thái độ không hài lòng. Thấy thế Hà Tử Phàm liền lấy thêm một cây khác, đoạn nói:

“Muốn thử lại không?”

“Không!” Bạch Thiên Di tức giận đẩy anh ra.

Thế nhưng vẫn bị ai đó nắm chặt và lại thêm 1 nụ hôn pocky... kiểu Pháp --

Bạch Thiên Di lại đẩy anh ra: “ Anh có thôi đi...?”

Từ “Không” vẫn chưa ra khỏi cổ họng lại phải nuốt vào vì một “nụ hôn pocky” nữa.

Bạch Thiên Di vùng vẫy, cô lại hét lên:

“Anh là con nít....?!” (à?)

Lại một cái nữa...

“”

Kết quả cô đành đưa tay đầu hàng, nhưng người nào đó thích đùa dai thì lại chẳng thêm buông tha cho cô.

Tóm lại là sau ngày hôm đó cô đã bị ngộ độc pocky cứ nhìn thấy pocky là đỏ mặt... và một tuần sau đó Bạch Thiên Di chính thức bị cấm chạy nhảy lung tung vì một lý do... Chính là cô đã nhận được một thông điệp “tốt lành” từ cái người nào đó đã khiến cô ngộ độc pocky.

HAI VẠCH!

34. Phiên Ngoại: Tổ Tình

Tác giả: Tôi là người mù chữ

Bạch Thiên Di rồi rả nằm dài trên giường xem bộ phim Lần Đầu (First Time) của Angela baby và Triệu Hựu Đình đóng, bỗng cảm thấy sao mà éo le kinh khủng ._. Ngoài trừ việc cảm của Angela Baby trong kì kì ra thì còn lại đều rất tuyệt.

Xem đến đoạn Triệu Hựu Đình khóc sụt sướt bỗng dưng cô cũng muốn khóc theo. Cô rất ghét đàn ông khóc. Cô cảm thấy khóc như thế chả mạnh mẽ chút nào, nhưng mà sau khi xem bộ phim này cô phải suy nghĩ lại.

Cuối phim Angela có nói thế này: “ Em yêu anh, Lữ Hạ hay Cung Ninh, what ever”. Cô chợt nhớ ra hình như mình chưa nói với ai đó câu đấy bao giờ...

Bạch Thiên Di bắt đầu đau đầu suy nghĩ...

Chuyện này thật ra cũng không có gì phức tạp. Chỉ là nói ra 3 từ đơn giản, nhưng với Bạch Thiên Di, đó là chuyện không tưởng!

Cô không phải người hay nói lời đường mật, mà thực chất là cô không thể nói được! Đến hỏi thăm sức khỏe bà con ở xa cô còn không nói được, huống chi nói 3 từ xấu hổ gây sát thương lớn thế này?!

Bạch Thiên Di suy nghĩ một hồi lâu.

Cuối cùng cô đi đến một quyết định. Đó chính là... Quên nó đi...

Đang xem vui thì ai đó đã đưa tay tịch thu laptop đi mất. Anh nói:

“Đến giờ đi ngủ rồi”

Bạch Thiên Di cũng không phàn nàn gì nhiều, dù sao cô cũng đã xem hết phim. Cô ngoan ngoãn lên giường đắp chăn đi ngủ.

2 giờ sáng.

Bạch Thiên Di mở mắt. Cô dò dẫm tìm quyển truyện dấu dưới gối và cây đèn pin mini vừa trên mạng vài hôm trước, bật đèn pin và say sưa đọc...

Tất nhiên là phải trùm chăn kín cả đầu, nếu không Hà Tử Phàm sẽ phát hiện mất. Anh rất không thích cô đọc những thể loại tiểu thuyết như thế này, vì cô sẽ mê mẩn và sẽ vút anh sang một bên.

Thực ra cũng không phải thế. Bạch Thiên Di dù có mê mẩn cũng không lộ ra ngoài, mà chỉ si mê trong lòng thôi, chỉ vì ai đó quá nhạy cảm mà thôi...

Đang đọc đến đoạn nữ chính nói: “Em yêu anh. Nếu nói như vậy sẽ làm cho anh cảm thấy an tâm hơn, thì...”

Bạch Thiên Di trề môi cảm kháng. Cô chưa bao giờ nói 3 từ “em...” đó, thế nhưng Bạc Hà của cô cũng đâu có cảm giác không an tâm. Đang suy nghĩ mông lung, bỗng bên cạnh vang lên giọng nói.

“Anh cũng nghĩ thế”.

Bạch Thiên Di quởn cả người... Cô giật mình quay sang bên cạnh, thì ra ai đó cũng đã chui vào chăn, mở to mắt nhìn cô...

“Anh... chưa ngủ à?”. Cô vờ hỏi

“Anh không ngủ được...”

“... vì anh cảm thấy không an tâm”. Anh bổ sung

“...”

“Đây chỉ là truyện thôi, chỉ là truyện thôi, là truyện...”. Bạch Thiên Di muốn nhấn mạnh ý nghĩ truyện là hư cấu không có thật!

“Ừ, là hư cấu và cũng là đúc kết từ đời thực”. Anh đáp

“...”. Bạch Thiên Di cứng họng. Nếu là ngày thường cô vẫn sẽ hay nói thế mỗi khi anh thấy cô đọc những thể loại này.

Cái này có gọi là: tự bẻ đá đập lên chân mình không????

Hà Tử Phàm chăm chú nhìn cô không rời mắt, anh nói với vẻ mong chờ:

“Vợ à, anh không an tâm...” (:’()

Bạch Thiên Di suýt nữa thì ngã xuống giường, cô không ngờ Hà Tử Phàm lại còn có chiêu này...

Bị ánh mắt của anh làm cho cứng họng, cô không thể nào thoát ra được 3 từ đó, dù cố gắng cách mấy... Nhưng ánh mắt của anh đã cho thấy, hôm nay không thể nào không nói!

“em....”. Cô ngập ngừng

“...yêu”. ..

“EM SI MÊ ANH!”

“AAAAAAA!”. Cô hét lên, nhân tiện chui thẳng vào trong chăn không dám thò mặt ra ngoài. Cô định nói là “yêu” nhưng đầu óc cứ tán loạn lên sau đó lại thành “si mê”. Còn ngượng hơn cả “yêu” nữa!

Hà Tử Phàm bị cô làm cho bất ngờ. Anh bỗng nhiên cảm thấy buồn cười.

“si mê”?

Anh biết Bạch Thiên Di rất dễ bắt nạt, chỉ là bề ngoài trong khó gần thể thôi. Cô không nói “yêu” mà thay bằng “si mê”, anh biết chắc thật ra là cô định nói “yêu” nhưng vì ngượng nên lại đổi thành “si mê”.

Anh biết vợ anh không hề biết từ si mê còn hơn chữ yêu nhiều lắm.

Hà Tử Phàm vòng tay ôm cái kén là Bạch Thiên Di vào lòng, anh thì thầm:

“Anh cũng si mê em”.

“ ... ”

35. Phiên Ngoại: Không Gả!

Tác giả: Tôi là người mù chữ

Sau khi Bạch Thiên Di trở về nước, tất nhiên là về cùng chàng trai hết mực “anh tuấn” và keo kiệt Hà Tử Phàm. Gác lại sự nghiệp rộng lớn ở nước Mỹ vàng son để trở về ăn bám từ bố mẹ chuyển sang Hà Tử Phàm “3 tốt”.

Vừa đặt chân đến cửa, mẹ Bạch vừa nhìn thấy cô liền trợn mắt như gặp quỷ . Sau đó lại vờ như không nhìn thấy cô, câu đầu tiên chính là:

“Tử Phàm à con nên chặt chân của nó đi để sau này khỏi phải đi tìm nữa.”

“ ... ”

Cô không còn gì để nói. Máu nóng cô vừa dồn hết lên não, vừa định mở miệng, thì mẹ cô đã quay sang cô giả vờ bất ngờ, nói:

“Ấy da, lại về nữa à?”

“ ... ”

Cô quen rồi, đây không phải lần đầu tiên cô bị cho ra rìa như vậy đâu...

Thật!

Cô quen rồi T_____T

Bố Bạch đi làm về, nhìn thấy cô đang ngồi trên sofa xem phim, cũng trợn mắt, câu đầu tiên chính là: ”Tiền vé máy bay của bố!

~ T_____T”

“ ... ”

Chỉ có riêng bà nội là bảo:” Cháu nội về rồi à? Một không, đừng đi nữa, ở đây cháu ăn sập núi cũng có bà nuôi, con gái mà cứ bay qua bay lại như thế, mệt lắm”.

Nghe thế cô chỉ muốn khóc.

Nội ơi cháu không ăn sập núi được T_____T

Cháu không phải lợn T n T

Buổi tối mọi người cùng nhau tụ tập chơi bài.

Bài cào, Hà Tử Phàm nhiều tiền nhất, làm cái.

Kết quả là ăn tất! Không sót một ai!

Mẹ Bạch thế là liền nổi giận đùng đùng, tức giận đi về phòng lấy tiền, chỉ thòong lại một câu:

“Chỉ có vài đồng bạc lẻ cũng không tha! Không gả con gái nữa!”

Bạch Thiên Di chỉ cảm thấy buồn cười, không ngờ mẹ cô lại trẻ con đến như vậy. Cô lén liếc nhìn vẻ mặt của Hà Tử Phàm, trong anh không có vẻ gì là sợ sệt, vẫn rất điềm đạm. Nhưng rõ ràng là sau khi đổi sang xì dách, Hà Tử Phàm đã ăn ít lại...

Buổi tối, Hà Tử Phàm không về nhà, mà ngủ lại ở nhà cô. Kết quả nửa đêm lúc cô đang trần trọc xem phim thì có tiếng gõ cửa.

Là anh.

Hà Tử Phàm hôm nay lại đi gõ cửa phòng cô vào giờ này, cô cảm thấy là lạ. Chợt nhớ đến đoạn phim kinh dị đang xem dở, kẻ sát nhân giả vờ gõ cửa nhà nạn nhân xin rửa vết thương trên đầu, kết quả là cô gái bị chết thảm!

Nhưng người gõ cửa ở đây là Hà Tử Phàm, nên cốt truyện sẽ đi lệch một chút, chính là nạn nhân sẽ bị cướp sắc! Chính là bị đè ra xxoo (:O).

Cô bỗng rùng mình một cái với cái suy nghĩ tào lao của mình...

Đang suy nghĩ vu vơ, Hà Tử Phàm với vẻ mặt có chút lo lắng chợt nói:

“Mẹ sẽ không gả thật chứ?”

“...”

Cô không còn gì để nói. Mẹ cô trẻ con, thì ra ở đây còn có người trẻ con hơn... Vậy là cô đáp.

“Anh tin hả?”. Ánh mắt đầy vẻ thăm dò

“Tất nhiên là không!”. Hà Tử Phàm đáp chắc nịch

“Vậy sao anh còn hỏi em!?”.

“Để chắc chắn thôi”. Hà Tử Phàm cương quyết đáp

“...”

Nếu chắc chắn thế thì còn hỏi cô làm gì... Thì ra Hà Tử Phàm cũng sợ sẽ không cưới được vợ. Chuyện này mà đem kể ra ngoài thì chắc mười cái mạng cô cũng không giữ nổi... Vậy nên cô nhân lúc này đùa với anh một tí

“Mẹ em thù dai lắm đấy, lỡ như không chịu gả thì sao nhỉ?”. Cô nói

“Không gả anh vẫn lấy!”. Hà Tử Phàm nói.

Sau đó còn cuối xuống hôn cô một cái thật kêu, sao đó quay lưng bỏ đi, nói:

“Anh đi ngủ đây, tạm biệt!”

“...”

Thì ra chỉ là muốn củng cố niềm tin một tí. Anh bỏ thời gian ra suy nghĩ lâu như vậy, cuối cùng lại sang phòng cô để thảo luận về vấn đề có gả hay không, sau khi đạt được ý đồ lại trở về phòng ngủ... Không thể tin được!

Ngày mai cô nhất định phải nói với mẹ rằng đừng gả nữa! Cô không lấy!

Đôi lời tác giả: Đã lâu không gặp! Tôi lười lắm __. Tạm biệt!

P/s: Bạn edit bạn đi học nên tôi viết rồi up luôn. Mọi người thông cảm! Tối vui vẻ, tôi vui lắm __.

36. Phiên Ngoại: Un, Deux, Trois!

Tác giả: Tôi là người mù chữ

Sau bao lần phản đối không muốn có con và chỉ muốn chơi cho đã thì hôm nay Bạch Thiên Di đã phải suy nghĩ lại vấn đề này...

Cô nghĩ rằng kiếp trước chắc cô mắc nợ nhiều lắm nên giờ mới phải cưu mang nhiều sinh linh thế này.

Cô biết mình có thai.

Rất tốt!

Vài tuần sau cô biết mình có tam thai.

Cũng rất tốt, chỉ thiếu chút nữa là ngắt đi...

Bạch Thiên Di đã nghĩ, nếu chỉ mang thai bình thường, cô sẽ sinh con theo kiểu tự nhiên nhất, vì cô rất sợ vật nhọn. Kết quả, ông trời vẫn bắt cô đối mặt với nó...

Tam thai!

Là tam thai đó!!!!

Bạch Thiên Di sau khi từ bác sĩ trở về, điều đầu tiên cô nghĩ đến chính là gọi điện thoại thông báo cho tên tội phạm cầm đầu gây ra vụ án này.

“Alo”. Chuông vừa đổ, anh đã nhấc máy

“Tên Bạc Hà chết tiệt kia!”. Cô hét lên.

“Hả?”. Hà Tử Phàm không hiểu vấn đề vì sao mình lại bị mắng

“Anh! Kiếp trước anh đã làm gì hả?! Kiếp trước có phải tôi mắc nợ anh đến không trả nổi không?! Tại sao người phải chịu khổ lại là tôi?! Anh đầu óc cù lần thì phải chừa có khác cù lần nữa chứ?!”. Cô mắng.

“Em uống uống trúng thuốc điên à? Sao bỗng nhiên lại nổi điên thế?”. Hà Tử Phàm nói, dù sao đây cũng không phải lần đầu tiên cô vô cớ nổi điên lên như thế.

“Anh nghe cho rõ đây...”. Cô hít một hơi, rồi tiếp

“Tôi có thai rồi, là tam thai đó! Tam thai đó anh có biết không!?”.

Bỗng nhiên cô thấy bên đầu dây bên kia im lặng một lúc, sau đó lại mất kết nối. Cô tức điên! Hà Tử Phàm đã kết thúc cuộc gọi. Gọi lại thì bảo tắt máy. Không phải là sợ đến mức rơi cả điện thoại đấy chứ...

Kết quả cô gọi cho thư ký riêng của anh. Cô ấy bảo Hà Tử Phàm đã đi mất rồi, vừa nãy đi vội còn làm rơi cả điện thoại, hết màn hình máy không mở lên được, liền quay lại lấy điện thoại sơ cua rồi chạy còn nhanh hơn cả gió, chút nữa là vấp té, hình như có chuyện gì vội lắm.

Bạch Thiên Di ngớ người, cảm ơn rồi cúp máy. Vừa cúp máy thì hiển thị cuộc gọi đến, cô bắt máy:

“Em đang ở đâu?”. Không đợi cô lên tiếng Hà Tử Phàm liền hỏi.

“Công viên XXX”.

Sau đó cúp máy. Thì ra anh quên hỏi địa chỉ của cô đang ở, sau đó còn làm rơi điện thoại đến bể màn hình,

...

...

Đến nơi, anh liền kéo Bạch Thiên Di đến bác sĩ khác để kiểm tra một lần nữa.

Quả nhiên, kết quả vẫn như cũ, cô mang tam thai...

Bác sĩ khuyên cô nên bỏ một thai để hai thai kia phát triển tốt. Khuyên vợ chồng cô nên về nhà suy nghĩ thật kĩ.

Kết quả là cô và Hà Tử Phàm cãi nhau một trận ầm ĩ. Anh muốn cô bỏ, cô lại muốn giữ cả ba. Thế là cả hai cãi nhau một trận to, cô tức giận liền dọn về nhà bố mẹ!

Sau một hồi khuyên ngăn, mẹ Bạch nói hết lời, bố Bạch nói hết lời, bà nội cũng hết lời, cô vẫn không nguôi giận.

Tối hôm đó, Hà Tử Phàm đến tìm cô. Anh nói:

“Anh sai rồi!”

“Anh xin lỗi”.

Bạch Thiên Di chợt cảm thấy đỏ hoe cả 2 mắt. Cô biết anh chỉ muốn tốt cho cô, mang thai đôi đã mệt, tam thai còn mệt hơn nhiều, lại còn nguy hiểm, cô biết anh không muốn cô gặp nhiều rủi ro.

Vậy là Bạch Thiên Di ôm chồng khóc tu tu.

Quyết định này đồng nghĩa với việc Bạch Thiên Di phải chịu khổ rất nhiều... Một cơ thể nuôi bốn người. Bạch Thiên Di vốn mê ngủ, nhưng từ khi mang thai, bụng ngày càng to khiến cô thức nhiều hơn ngủ. Đã thế cơ thể lại yếu hơn, lại hay ra máu, vận động mạnh một tí lại động thai khiến cô vô cùng khổ sở.

Ai đó cũng xin nghỉ dài hạn để ở nhà chăm vợ. Bạch Thiên Di khổ, Hà Tử Phàm lo.

Quá trình sinh cũng rất nhẹ nhàng, sau một hồi đau bụng dữ dội đến nỗi cô muốn một đao chết đi cho xong, Bạch Thiên Di được gây mê rồi mang vào phòng sinh, sinh mổ. Hà Tử Phàm thấp thỏm không yên cả giày cũng chưa kịp mang chỉ mang mỗi đôi dép đi trong nhà.

Kết quả là hai trai một gái. Cả 3 đều rất yếu nên phải ở lại theo dõi một thời gian. Bạch Thiên Di thì cứ như chết đi sống lại, cô cảm thấy giống như vừa trả nợ đời xong vậy.

“Thế nào?”. Bạch Thiên Di hỏi Hà Tử Phàm

“Đều rất xấu!”. Anh đáp

“Ừ giống anh!”.

“Anh mà xấu như thế à?!”.

“Thế thì em không nuôi nữa! Anh tự đi mà nuôi, em hết việc rồi!”

“Ừ ừ xấu giống anh, anh nuôi! Cả em anh cũng nuôi luôn!”. Hà Tử Phàm ôm lấy Bạch Thiên Di, cô cười khúc khích.

“Thế đặt tên thế nào đây?”. Cô hỏi

“Un, Deux, Trois”. Anh trả lời

“Đó mà gọi là tên á? Sao anh không gọi luôn Một, Hai, Ba đi!”. Cô cười.

“Tên ở nhà”.

“Vậy cũng được, bác sĩ bảo con trai ra trước, rồi tới con gái, rồi lại tới con trai. Như vậy nhờ nhằm giữ 2 thăng nhóc thì sao? ”

“Có đánh số”. Anh đáp

“Ồ, vậy thì con gái sẽ là Deux”. Bạch Thiên Di đập tay.

“Thế còn tên khai sinh thì sao?”. Bạch Thiên Di nhòm đầu dậy, cả người cô đều rất đau, nên chỉ mỗi đầu và tay cử động bình thường được. Cả bàn chân nữa!

“Từ từ nghê”. Hà Tử Phàm ngáp một cái, anh đã mệt lã người, 2 ngày liền thức trắng đêm. Cô vợ anh sau khi sinh xong thì ngủ chổng mông cả một ngày trời khiến anh lo lắng không thôi. Đầu óc lúc nào cũng căng hơn dây đàn, còn hơn cả cổ phiếu lúc rớt giá.

“Không được! Phải đặt ngay, không thì em sẽ quên mất!”. Bạch Thiên Di không chịu, vỗ vỗ mặt anh.

“Để anh bàn lại với bố mẹ nữa...”. Hà Tử Phàm đã gần như thiếp đi, anh nhắm mắt nói chuyện với cô.

“Không được!”. Bạch Thiên Di cương quyết.

“Ừ vậy con trai một đứa tên Bạch, một đứa tên Thiên, con gái tên Di...”

“Vậy mà là đặt tên á?! Đó là tên của em mà! Cái anh này, lại ngủ á?! Người mang thai là em mà ?! Là em sinh mà?! Em không mệt mà anh lại mệt sao? Dậy ngay cho em!!!! Anh có phải là bố không vậy?!”. Bạch Thiên Di ra sức lấy người Hà Tử Phàm, nhưng anh đã ngủ mất rồi...

Cô đành bất lực buông tha cho anh, ngoan ngoãn nhìn trần nhà mà suy nghĩ tên đến khi ngủ quên mất lúc nào không biết.

Cô không hề nhớ rằng, sinh con thì phải nuôi, mỗi chuyện dở chúng nó nín cũng là một chuyện động trời...

Đôi lời tác giả: Tôi nói rồi đó! Tôi lười lắm ._ . không còn nữa đâu (chap mới)!!!!

P/s: mạng như ... đau lòng... không chơi game được đành trả nợ, lời bàn phím múa thêm 2 phiên ngoại. Vẫn không có edit, mọi người thông cảm...

Tối vui vẻ!~~ Tôi không vui vì mạng như con rùa đang đẻ trứng...

37. Phiên Ngoại: Chuyện Gia Đình.

Tác giả: Tôi là người mù chữ

Sau vài ngày nghiên cứu và tham khảo sách các loại như 1000 tên hay, 100 tên con gái năm 2015, 100 tên con trai năm 2015 vân vân và mây mây.

Cuối cùng quyết định đặt tên con trai cả (Un) là An Cơ, con gái thứ (Deux) là An Di, con trai út (Trois) là An Nguyên.

Cả đều rất... không ngoan. Chỉ có con gái là ít khóc nhất, nhưng vẫn khóc! Khiến cô đau đầu muốn chết. Ngày nào cũng phải ăn thật nhiều những thứ bổ dưỡng để có sữa cho con. Ăn đến chán nản, Bạch Thiên Di mỗi khi thấy mẹ chồng, mẹ mình hay Hà Tử Phàm ẵm con đến đều cảm thấy đau khổ. Đến một ngày cô đành nói với Hà Tử Phàm rằng:

“Em đâu phải heo đâu mà ngày nào cũng cho nhiều sữa vậy! Anh tìm vú nuôi đi!”

Vậy là anh liền tìm luôn một lúc 2 bà vú nuôi...

....

.....

.....

An Cơ, An Di, An Nguyên càng lớn càng biết vâng lời. Điều này khiến cô rất hài lòng.

Khi chúng được 3 tuổi thì cũng đã đổi đến n lần vú em. Chẳng ai chịu nổi sự càn quét của 3 đứa một lúc cả. Sau n lần đó thì cả ba cũng chịu an phận, đã biết nghe lời hơn nhiều.

Un và Trois rất thông minh, nhưng lại nghịch kinh khủng. Deux không nghịch, mà lại rất ngoan, là đứa biết nói trề nhất, tận 2 tuổi vẫn chưa chịu nói. Đúng là con gái có khác!

Điều chúng làm cô hài lòng nhất, chính là quay Hà Tử Phàm như chong chóng. Lúc thì: Bố ơi cái này là gì, bố ơi cái này ăn được không, bố ơi con muốn xem hoạt hình, bố bố bố khắp nơi khiến cô cực kì hài lòng!

Một hôm nọ, sau khi đưa cả 3 đến nhà trẻ, khi về nhà, cô nhận được cuộc gọi của Lục Hợp đang khóc nức nở, đây là lần thứ 2 cô nghe Lục Hợp khóc, lần đầu tiên là bà cô ấy mất... Cô đành bay đến thành phố Lục Hợp đang ở. Vừa lúc đang chuẩn bị thì nhà trẻ gọi điện đến thông báo trường xảy ra vấn đề về điện, yêu cầu phụ huynh đến rước trẻ, vậy là cô vừa trên taxi gọi cho Hà Tử Phàm đến rước các con.

Hà Tử Phàm thì lại đang có việc cần xử lý gấp, hôm nay anh lại đi xe moto. Mà nhà trẻ ngoài bố mẹ thì người họ không biết mặt sẽ không được rước trẻ. Vậy nên Hà Tử Phàm đành đón taxi đến đón cả ba về công ty.

Khi cả công ty nhìn thấy tổng giám đốc tay phải bé gái, sau lưng là một bé trai, tay trái lại là một bé trai, cả bốn gương mặt đều hết nhau thì không tìm được mà trợn mắt...

Cả 3 đều được đưa vào phòng riêng của anh, và người chăm chúng không ai khác chính là anh!

Cũng may cả ba đều rất ngoan, ngồi im lặng chăm chú nhìn anh làm việc. Có lẽ do không gian lạ và nhiều người lạ nên chúng rất an phận.

Buổi trưa ăn cơm thì lại là cực hình...

Ra về thì hết người này cứng đến người kia nựng, khiến cô nhóc nhà anh mếu đến xệ cả mặt. Còn 2 nhóc tí kia thì lại tỏ vẻ rất sành đời chẳng hề e dè chút nào cứ để mặc cho các cô bé.

Hà Tử Phàm để xe ở công ty, đón taxi về nhà.

Về đến nhà chính là về đến hang động nơi hoạt động chính! Không cần nói cũng biết chuyện gì xảy ra

Chỉ sau một ngày, khi về đến nhà Bạch Thiên Di liền cảm thấy như nhà của mình vừa bị một con lốc đi ngang qua.

Vì tận ba nhóc tí nên Hà Tử Phàm đã dành hẳn một góc phòng khách làm phòng vui chơi cho các con.

Màu vẽ của cô dính khắp sàn, đất sét, đồ chơi thì vứt lung tung xung quanh phòng vui chơi...

Kẹo dẻo, marshmallow, vỏ hộp sữa, bánh quy đều vứt quanh cái lều cắm trại được dựng sẵn trong góc. Bạch Thiên Di liền cảm thấy nghi ngờ. Bình thường cái lều này chưa bao giờ được dựng lên, chắc là Hà Tử Phàm đã dựng.

Cô liền bước đến kéo khóa. Đập vào mắt là cả 3 đứa nhỏ đều mặc một bộ đồ ngủ liền có cả nón hình khỉ in chi chít hình quả chuối giống nhau, còn Hà Tử Phàm thì mặc bộ đồ ngủ thun như đồ tập thể dục... Deux nằm trên ngực anh, Un và Trois thì nằm bên cạnh ôm lấy bố.

Cô chỉ sợ anh bận việc không chăm được cả ba nên vội vã về nhà, kết quả ngoài mong đợi. Biết thế cô đã ở lại thêm vài ngày nữa...

Cũng may là các con cô bám theo bố, không bám theo cô, nếu không chắc cô vác chân lên đầu cũng không chạy kịp... Cũng may... lấy anh quả thật là quyết định không sai mà!

Cô cảm thấy cuộc sống thế này cũng tốt, không tệ, xứng đáng 5 không!

"Không tồi ...

Không tệ ...

Không tồi ...

Không tệ ...

Không tồi ..."

...

....

.....

Vào một đêm nào đó khi cả 3 con đều về phòng ngủ riêng, thì bố mẹ chúng lại đóng cửa đi ngủ. Bạch Thiên Di liền không nhịn được mà nói:

"Năng suất rất tốt, nói theo vật lý thì chính là dao động tuần hoàn, biên độ, ly độ và ly độ cực đại đều rất tốt... Nói tóm là em không sinh nữa đâu...!"

Người nào đó vờ như không nghe thấy, nói:

"Anh nhớ hình như anh rất dở vật lý..."

Lại tiếp

“Nên ngoài từ tốt ra những thứ còn lại anh đều nghe không hiểu!”.

Bạch Thiên Di trong lúc quần bách liền trách:

“Sinh! Em nói em không sinh con nữa! Nó thuộc về phạm trù sinh học rồi!”

“Anh dốt cả sinh lẫn lý! Vậy nên nghe không hiểu gì cả!”. Hà Tử Phàm đáp

“Anh...!”. Cô không còn nói ra hơi nữa rồi... lại tiếp

“Rõ ràng bác gái nói lúc đi học anh lúc nào cũng... đứng nhất lớp mà...”.

“Nói dối đó, em đừng nghe lời mẹ”. Hà Tử Phàm nói

“...” Cô không còn gì để nói nữa.

Anh mà dốt sinh với lý á ! Cô đi bằng đầu! Tổng giám đốc thần uy anh dũng mà dốt sinh lý. AI TIN???!!!!

Đôi lời tác giả: Tôi nói rồi, tôi lười lắm ! ._. tôi phải đi ngủ gấp, mạng chậm chạp sắp giết tôi rồi! Chuyện này coi như thúc tại đây. Tạm biệt!

P/s : Vẫn không có edit. Tại mạng đó! tất cả là tại mạng! Tôi vẫn không tìm thấy sự vui vẻ...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bac-ha-nam-nam-tren-ruong-cai-thao>